

КЛАЙВ КЪСЛЪР, ДЖАК ДЮ БРУЛ ДЖУНГЛАТА

Част 8 от „Досиетата „Орегон““

Превод от английски: Асен Георгиев, 2011

chitanka.info

ВЪВЕДЕНИЕ

Източен Китай

1281 г. пр.Хр.

Гъста мъгла изпълваше долината и се стелеше по околните планини. Върховете, заобиколени от носената от лек ветреца бяла пелена, сякаш дишаха. Долу на земята гъстите гори бяха по-скоро форми и силуети, отколкото отделни дървета. По килима от листа и борови иглички не припкаха животни, не се чуваха и виковете на птици. Всичко беше потънало в призрачно мълчание. Дори армейските коне бяха потиснати от това непроницаемо униние. Единственото, което издаваше тяхното присъствие, беше глухото чаткане на копито от време на време.

Слънцето започна бавно да изгаря мъглата и така, сякаш се издигаше от дълбините, най-горната част от покрива на крепостта се показа от бялата пелена и на човек му се струваше, че се рее над земята: Покривът от червени глинени керемиди блестеше от влага. Следващите, които щяха да се покажат, бяха извисяващите се около града стени. Зъбците им стърчаха подредени като драконови зъби. От известно разстояние лесно се различаваха пазачите, патрулиращи по стените с дълги копия, метнати небрежно на рамената. Знаеха, че армията на Великия хан е наблизо, но бяха спокойни, защото укрепленията на града бяха повече от достатъчно.

Казано е, че в Китай село без стена е като къща без покрив, затова всяко селце, независимо колко бе малко, имаше каменен вал или поне дървена ограда. Обсадата и вилазката се бяха превърнали в предпочитани методи за водене на война и тяхната тактика бе усъвършенствана в продължение на хиляди години сблъсъци.

Преди завоюването на Китай монголите се сражаваха като лека кавалерия, заливайки степите и избивайки своите врагове чрез светкавични атаки. Макар и неохотно обаче, се приспособиха към китайския начин за водене на война. Седмиците, месеците, а понякога и годините, нужни, за да се пробият стените на укрепен град, като се

използват заловени роби, за да запълват рововете, и войници, за да блъскат с тарана под смразяващи облаци стрели, бяха противни на вродения им стремеж към бърза победа.

Ако всичко вървеше по план, а прогарящото мъглата слънце подсказваше, че ще бъде така, днес щеше да бъде използвана нова стратегия, която да превърне всяка цитадела в капан, от който не може да се избяга. Малкото военачалници в околността, които още не бяха обявили своята вяроност към хана, скоро щяха да го направят или да се изложат на бързо унищожение.

Войската от петстотин конници и хиляда пешаци беше чакала една седмица в горите отвъд градските ниви. Реколтата беше прибрана, нивите — ниско орязани и пожълтели. Това осигуряваше на лъконосците в цитаделата отлична възможност да прострелят всеки, който е достатъчно глупав да се впусна в пряка атака. Другото важно за защитниците беше, че имат достатъчно храна, за да издържат дълга обсада. Ако зимата настъпеше, преди стените да са паднали, монголите вероятно щяха да се върнат на север в своята столица и нямаше да дойдат отново преди пролетта.

Генерал Кенбиш имаше заповед от хана да превземе този град, преди първите снегове да посипят с бяло покривите на неговия дворец. Макар че генералът не бе удостоен с присъствието на господаря, той никога не би го разочаровал, точно както би сторил, ако двамата бяха най-добри приятели. Единственото му желание беше великият вожд да не бе изпращал свой наблюдател, който да стане свидетел на битката. При това толкова грозен мъж, с жълтеникава кожа и голям клонест нос — на туй отгоре очите му бяха като на дявола. Кенбиш обаче оцени брадата му. Той самият едва бе успял да отгледа увиснал мустак и няколко проскубани кичура от брадичката си, а долната част от лицето на наблюдателя беше скрита под гъсти черни къдрици.

За разлика от всяка друга обсада генерал Кенбиш не беше построил десетки нападателни стълби и кули, не бе изработил требушети^[1] и катапулти. Беше довел достатъчно роби, за да обслужват неговите войници, и издигна само две облицовани с дъски кули, разполагайки ги в полето извън обсега на градските лъконосци. На върха на кулите имаше големи медни конуси, отворени към небето. Вътрешността на всеки от тях бе покрита с фин слой сребро, излъскано така, че да блести ослепително като самото слънце. Под

всеки се показваше дуло, подобно на малко оръдие, стърчащо от дървената кутия, която поддържаше два и половина метровите конуси. Цялата горна конструкция, хваната на четири и половина метра над земята с метална скоба, можеше да се върти и да се повдига със здрав кардан. Четирима от най-добрите хора на Кенбиш стояха на всяка от кулите. Ако пратеникът на хана имаше въпроси за тези странни приспособления, той ги пазеше за себе си.

В продължение на седмица червената палатка, *гер*, стоя пред високите и здраво затворени порти. В съответствие с монголската традиция първо беше издигната бяла палатка и на градските старейшини бе дадена възможността да се предадат, без да се страхуват, че ще бъдат убити. Когато червената вълнена палатка замени бялата, това ги предупреди, че нападението предстои. А щом червената палатка бъдеше разглобена и нейното място заемеше черната, това щеше да означава, че всички зад стените ще умрат.

В дните, когато червената палатка се залюшка и заиздува край пътя, който водеше към портата, валяха дъждове и небето бе натежало от облаци. Днес обещавахе да бъде първият ясен ден и веднага щом Кенбиш се увери, че слънцето ще пробие последните мъгли, той нареди робите да пресекат разораните ниви, за да свалят червената палатка и да издигнат злокобния ѝ двойник.

Веднага щом робите се оказаха в техния обсег, лъконосците започнаха да стрелят по тях. В земята около мъжете се забиваха толкова гъсти облаци стрели, че приличаха на пчелни рояци. Пронизваха и месо. Четирима роби паднаха там, където бяха улучени; двама продължиха с труд, докато тънки стволоче стърчаха от телата им. Другите тичаха необезпокоявани, защитени от сгънатата на вързоп черна палатка.

Веднага бяха изпратени заместници. Те криволичеха насам-натам, опитвайки се да избягат от мерника на стрелците. Повечето успяха, но неколцина рухнаха, забивайки стрелите още по дълбоко, когато заораха в земята. За да издигнат палатката, бяха нужни двајсет човека, а от тях само петима успяха да се върнат в монголските редици.

— Струва ми се малко прахосническо — отбеляза наблюдателя със своя силен акцент.

— Така се прави — отговори Кенбиш, без да обръща коня си. — Бяла палатка, червена палатка, черна палатка, смърт.

— Ханът така и не спомена защо нападаме този град. Ти знаеш ли?

На Кенбиш му се прииска да му отговори рязко, че основанията на хана важат и за него, но знаеше, че трябва да се отнася към пратеника с необходимото уважение заради неговото положение. Затова отговори:

— Миналата година местният военачалник не е платил на хана всички данъци. Сумата беше дребна и можеше да бъде опростена заради щедростта на хана. Обаче един куриер го чул да се хвали с кражбата си.

Империята беше прочута със своята мрежа от пощенски станции по всички важни пътища, така че ездачите можеха или да сменят конете, или да предадат съобщенията на отпочинали куриери, които чакаха на място. Така съобщения от всички посоки на огромните хански владения можеха да стигнат до него за седмици, а понякога само за дни.

— Голяма простъпка — продължи Кенбиш, — която не можеше да мине безнаказано.

— Кесаревото кесарю — каза пратеникът.

Генералът не обърна внимание на непознатия цитат и погледна към небето. Последните остатъци от мъглата почти се бяха разнесли, оставяйки ясносин купол над бойното поле. Той дръпна юздите на коня да се завърти, за да провери хората си, които стояха зад него. Всички носеха брони от бамбук и бяха яхнали здрави дребни кончета, потомци на онези животни, които бяха позволили на монголските орди да атакуват шеметно и да накарат цял континент да затаи дъх. Всеки ездач имаше торба, провесена от страни на седлото му. Торбите бяха напълно непромокаеми, а съдържанието им беше грижливо смесено и измерено от алхимика на Кенбиш. Зад кавалерията бяха пехотинците, въоръжени с копия, два пъти по-дълги от тях самите. Заострените им върхове бяха наточени като бръсначи.

— Генерале! — извика един помощник, за да привлече вниманието му.

Той се обърна, за да застане с лице към далечното село. На всяка от двете кули по един войник заразмахва червеното бойно знаме —

сигнал, че бяха готови.

Кенбиш кимна на своя знаменосец. Мъжът пристъпи напред, за да могат да го виждат ясно, и заразмахва копrienен щандарт над главата си. На кулите мъжете оставиха знамената си и се съсредоточиха върху странните съоръжения, които бяха докарани на полето. Започнаха да маневрират странната машинария, така че малкото дуло в дървената кутия да сочи към горния край на крепостната стена. Един от войниците издърпа калъфа от приличното на оръдие дуло, докато останалите бавно полюляваха дървената кутия насам-натам. Когато едно от двете устройства се прицелваше в лъконосец или наблюдател върху крепостната стена, те спираха за малко.

Сякаш нищо не се променяше. Нямаше шум, нито се изстрелваше някакъв снаряд, нямаше никакъв признак, че изобщо нещо се случва. Но всеки път, когато едно от дулата се прицелваше в някой пазач, мъжът изведнъж изчезваше и никога повече не се показваше.

Пратеникът на хана погледна към Кенбиш за някакво обяснение. Необщителният генерал оглеждаше крепостните зъбци през парче тъмно стъкло с големината на дамско огледалце. Най-накрая се обърна и забеляза объркването, изписано по лицето на мъжа. Той смущка коня си с колене, за да го доближи, и след това се протегна да му подаде наблюдателното стъкло.

Дипломатът го хвана за богато украсената дръжка от слонова кост и го вдигна до очите си. Примигна бързо, след това надникна над ръба, за да огледа обградения със стени град с невъоръжено око. След това отново бързо погледна през стъклото.

Потъмненото стъкло хвърляше цялата сцена в призрачен сумрак въпреки яркото слънце, но не това го сепна. Причината бяха плътните лъчи светлина като тънки остриета на шпаги, които се проточваха от двете кули. Кървавочервените лъчи се простираха като копия от странните конструкции и метяха горния край на стените. Докато гледаше, един пазач пхна глава в отвор между зъбците. Двата лъча на мига се заковаха върху му. Светлината се плъзна по лицето му и макар разстоянието да беше твърде голямо, за да бъде сигурен, пратеникът реши, че лъчите се заковаха върху очите на мъжа. Трябваше да минат

само секунди, докато злочестият човек се приведе, тръскайки яростно главата си.

Пратеникът свали стъклото за втори път. Тъмното като на сепия мастило изчезна; рубинените светлинни лъчи също. Всичко беше тихо и спокойно, като се изключат двете дървени кутии, обръщани насам — натам. Без стъклото тяхното предназначение беше неизвестно.

Изражението му беше още по-объркано, отколкото преди няколко минути.

— Драконов поглед — каза Кенбиш, без да се обръща. — Моите хора го наричат така.

— А ти? — попита пратеникът. — Ти как го наричаш?

Кенбиш дръпна юздите, за да завърти коня си.

— Сигурна победа.

— Не разбирам. Как действа?

— Във всяко устройство има по един дълъг осмоъгълен кристал, изваден от древни рудници далече на юг. Не ме питай за научната страна, но чрез използването на комплект огледала с отвори в тях, те по някакъв начин канализират слънчевата светлина, хваната във фуниите отгоре така, че могат да ослепят временно човек, който погледне в нея.

— Въпреки това е невидима?

— Изглежда като малка червена точица, когато попадне върху цел, обаче лъчът във въздуха може да бъде видян само през стъклото, което държиш.

Той насочи вниманието си отново към конниците.

— А сега е време да свършим с тази обсада.

Човекът на хана отново огледа високите защитни стени и дебелия дървен портал. Изглеждаха непробиваеми като Великата стена на север от столицата. Не можеше да разбере как ослепяването на неколцина стражи може да сложи край на обсадата. Но той произхождаше от търговско семейство и не разбираше нищо от война или военна тактика.

— Атака! — заповяда Кенбиш.

Макар пратеникът да очакваше животните и хората да хукнат внезапно с все сили към далечните стени, нападението се оказа потаен, бавен ход. Копитата на конете бяха обвити с дебели вълнени чували, така че почти не вдигаха шум, докато вървяха. Сбруите, седлата и

кошовете бяха стегнати толкова здраво с подпругите, че обичайното скърцане на кожата не се чуваше, а мъжете подтикваха конете си с тих шепот. Ако затвореше очи, пратеникът не би могъл да каже, че покрай него минават петдесет души на кон. От всичките му сетива единствено носът усети слабия мирис на прах, която загърнатите конски копита вдигаха.

Въпреки че не беше военен, той инстинктивно разбра, че това беше критичната част от плана на генерала. Вдигна очи. Над главите им небето оставаше чисто, но един-единствен бухлат облак се движеше към бойното поле. Сянката му се връзваше като слънчево затъмнение в хълмовете зад града. Минеше ли над тях, тайното оръжие на Кенбиш щеше да стане безполезно.

От много минути на стените не се бяха показвали стражи. Дипломатът можеше да си представи безпокойството и объркването на защитниците, които не знаеха какво им бе дошло на главите, нито как ги беше ослепило. Това не беше особено голяма община и той знаеше от пътуванията си, че селяните тук са склонни към суеверие. На каква ли нечиста сила бяха приписали своята слепота? Подобно на армия от призраци, колоната конници измамно бързо пресичаше полето. Конете бяха толкова добре обучени, че не цвилеха и не пръхтяха.

Облакът още беше на няколко минути разстояние. Пратеникът направи няколко бързи пресмятания на ум. Работата беше на косъм, но конниците не ускориха ход. Генералът насаждаше дисциплина, която за него беше по-важна от всичко.

Една глава се показа над стената и двете светлинни оръдия се завъртяха толкова бързо към нея, че човекът успя да зърне само смътно бойното поле, преди ретините му да бъдат обгорени от невидимите лъчи. Кенбиш се скова на коня си, очаквайки сигнал за тревога, който щеше да накара невидимите лъконосци да пуснат стрелите си. Един вик отвисоко го накара да засмуче въздух през зъбите. Но се оказа, че беше само врана в клоните на дървото зад него.

Водещият конник стигна до дървената порта и небрежно запрати торбата, която носеше, в прахоляка при основите ѝ. Миг след това друга падна до нея, след това още една. И още една. Купчината нарасна, докато не заприлича на безформен хълм, притиснат в гредите.

Най-накрая един от хората зад стените показа малко ум. Когато надигна глава иззад стената вдясно от портата, той засенчи с ръка

очите си и насочи погледа си надолу. Предупредителният му вик се разнесе ясно над полето. Елементът на изненадата беше изгубен.

Конниците зарязаха потайността и конете се понесоха в пълен галоп. Последните неколцина запратиха торбите си към портата и обърнаха. Разпръснаха се, когато откъм стените слепешком се понесоха стрели и отново затъмниха небето.

Но не толкова стрелите закриваха слънцето, колкото облакът, който безшумно се приближаваше. По някаква прищявка на съдбата ветровете, които го тласкаха, спряха и той се зарея като огромен слънчобран над селото. Без пряка слънчева светлина лъчевите оръдия на Кенбиш бяха безполезни.

Подплашените войници, осъзнавайки какво става, започнаха да изливат ведра с вода върху купчината торби, която се издигаше почти до половината на дървената порта. Генералът бе очаквал това и затова се беше погрижил всички да са покрити с дебел слой смола, така че водата да не може да се просмуче.

Подтиквани от отчаянието, по стените се появиха стрелци, които дълго и грижливо се прицелваха, преди да пуснат стрелите си. Конниците носеха брони на гърдите си и шлемове, но гърбовете им бяха голи и скоро стрелите започнаха да намират своите цели. След минути по полето започнаха да кръжат коне без ездачи, които лежаха на земята. Някои се гърчеха в агония, а други вече бяха притихнали.

Един от мъжете на Кенбиш препусна успоредно на стената, изправен на стремената си, със стрела в опънатата тетива на късия си кавалерийски лък. На върха на стрелата вместо бронзово острие имаше дебело валмо вълна, напоено в катран, което гореше с ярки пламъци. Той стреля и веднага дръпна силно лявата юзда. Конят позна сигнала и веднага се стовари на хълбок в облак прах, ритайки диво с крака, докато тежкото му тяло заслоняваше ездача от онова, което щеше да се случи.

Стрелата улучи купчината торби в основата на портата и в същия момент отгоре през ръба на стената ливнаха ведро вода. Пламъкът се превърна в бял дим и пара, а след това — нищо. Времето на бойното поле притежава гъвкавост, която не се подчинява на никаква логика. То изглеждаше спряло завинаги, но мина по-малко от половин секунда, докато последните гаснещи пламъчета от върха на стрелата прогориха торбата и лизнаха съдържанието ѝ.

Алхимиците, които търсеха еликсира на живота, случайно бяха попаднали на съотношението и състава на химикалите, затова те бяха наречени *хуо яо* — Огнено лекарство. По-късно светът щеше да го познае под името барут.

Тъй като е бавно горящ експлозив, барутът трябва да бъде пресован, за да направи нещо повече от това да проблясва и съска. Първата торба избухна в пламъци и дим, запалвайки другите около нея по външната част на купчината, докато пламъците не започнаха да се стрелкат на три-четири метра височина. Кладата беше достатъчна да взриви торбите, заровени в основата на купчината, а тежестта на лежащите отгоре да задържи разширяващите се газове достатъчно дълго, за да предизвикат гигантска експлозия.

Взривната вълна се понесе над полето, запращайки стена от горещ въздух чак до генерала и останалите му пехотинци. Тя повали посланика от коня и на него му се стори, че е застанал пред грънчарска пещ. Пламъци и пушек се издигнаха високо в небето, докато от другата страна на стените портата беше избита навътре и сцепена на трески. Отломките поваляха всички по пътя си, а стрелците и стражите горе на стената се разлетяха във въздуха като парцалени кукли и пронизителните им писъци се разнесоха през рева на експлозията.

Човекът на хана бавно се изправи на крака. Ушите му пищяха и когато затвори очи, картината на взрива беше запечатана от вътрешната страна на клепачите му. Това беше второто чудотворно оръжие, което виждаше днес. Първо, светлинното оръдие, а сега някакъв способ да се държи огън в торби и изведнъж да се освобождава. Да, това наистина беше удивителна страна.

На бойното поле разпръснатите конници започнаха да се събират като рибен пасаж и препуснаха към разрушените порти, където дървото още тлееше, а замаяните защитници се въртяха в шок. Мечовете бяха извадени и слънцето заигра по тях ярко, защото облакът вече беше отминал. Мъжете на кулите търсеха жертви, но взривът беше отнел битката от гарнизона.

Генерал Кенбиш освободи пехотинците, стоящи в резерв, за да последват конницата. С рева, който по сила беше почти равен на трясъка от експлозията, мъжете се втурнаха през полето, нетърпеливи да изпълнят ханската задача, да възстановят честта му, накърнена от това, че са го ограбили, и което е по-лошо, че изглежда слаб заради

случилото се. Щяха да пощадят по-хубавките жени и момчета, които после можеха да бъдат използвани като роби, но всички останали в градчето щяха да минат под меча и цялото населено място щеше да бъде изравнено със земята. Главата на местния военачалник щеше да бъде побита на копие до най-близкото населено място, като предупреждение към онези, които смятат, че гневът на хана не е бърз и всепоглъщащ.

— Бих искал да науча повече за твоя удивителен арсенал — каза посланикът, когато с Кенбиш слязоха от конете. Не беше обичайно генералът лично да участва в клането, а посланикът нямаше желание да види какво става от другата страна на стената.

— Ще те запозная с моя алхимик. Той може да ти обясни с големи подробности. За мен е достатъчно, че оръжията работят.

Един помощник му подаде чаша от костен порцелан със силен чай.

Когато тръгнаха към горичката, където лагерните прислужници и лечителите чакаха, за да се заемат с ранените в битката, посланикът се замисли за всички толкова забележителни неща, на които беше станал свидетел през годините, докато бродеше сред този странен народ. Някои нямаше никога да разкрие, като например съвкупленията с някои от наложниците на хана, на които се беше наслаждавал. Други нямаше дори да обсъжда, защото бяха прекалено странни, за да му повярват. Като Великата стена, която беше висока и широка колкото пететажна сграда, но въпреки това се простираше от хоризонт до хоризонт и още нататък. Тя сама омаловажаваше всичко построено от римляните, разпръснато из Европа. Да не говорим за подобните на скали кости на дракони, които му бяха показани в централната пустиня, черепи, големи колкото винени бъчви, със зъби като ками и бедрени кости с човешки бой. И онова, което видя днес: устройство, способно да излъчва достатъчно силна светлина, че да ослепи човек.

Искаше му се да знае как работи това оръжие. Кенбиш бе споменал някакъв кристал — но вече знаеше, че това ще е една от многото тайни, които щеше да отнесе в гроба.

Марко Поло крачеше до генерала, сигурен, че неговите сънародници, венецианците, не биха повярвали дори и на по-обикновените истории, които можеше да им разкаже за своите пътувания из Китай.

[1] Разновидност на катапулта, изобретена в Гърция и Китай през IV в. пр.Хр. — Б.пр. ↑

1.

Бирмингам, Англия

Четири месеца по-рано

Без да се усети, Уилям Кентър беше кихнал в микрофона. Нуждата се стовари върху му, преди да успее да извърне глава. Секретите от кихавицата се бяха стекли в носните му канали и трябваше да ги върне обратно — този усилен от уредбата звук отекна в почти претъпканата заседателна зала.

— Съжалявам — каза той притеснен, закашля се, закривайки ръка с уста, и извърна глава, за да покаже на двайсетината души, че не е пълен простак. — Както каза един американец в Крайст Чърч Колидж — да, селяндури, аз съм учил в Оксфорд — мога да стисна ръка, да стисна крак, но не мога да преборя тази настинка.

Отговорът на групата можеше да бъде учтив смях, но вероятно щеше да е смутено покашляне.

О, колко мразеше тези лекции, лекциите в някакви пристройки или селски библиотеки, където единствените посетители бяха пенсионери, които не ги беше еня за предмета, но нямаше какво друго да правят цял следобед. По-лоши от тях бяха само онези в градове като Бирмингам, където слънцето сякаш никога не грееше и хората идваха само за да се стоплят, преди да излязат да просят или да се наредят на опашката пред кухните за бедни. Беше преброил десет присъстващи, преди да застане зад катедрата, и не по-малко от четиринайсет палта. Представи си върволицата ръждясали колички за пазаруване в паркинга на библиотеката.

— Не съм казал и половината от онова, което видях.

Това беше много по-хубаво встъпление, отколкото да залееш микрофона със сополи, помисли си Кентър унило. Въпреки това той си имаше цели, а и човек никога не знае — може би навлечената жена в дъното на осветеното от неонов пръчки помещение е преоблечената Дж. К. Роулинг.

— Това са последните думи на великия венециански пътешественик Марко Поло на смъртното му ложе. От легендарната му книга „Пътешествията на Марко Поло“, диктувана на Рустикело да Пиза, докато двамата гният в генуезки затвор, знаем, че Поло, заедно с баща си Николо и своя чичо Мафео — имената препънаха езика на Кентър, макар да беше запазил спокойствие, а и не за пръв път изнасяше тази лекция, — е направил много невероятни открития и е видял много удивителни неща.

В задната част на помещението настана някакво смущение, когато един новодошъл влезе от читалнята на библиотеката в бруталистки стил^[1]. Сгъваемите метални столове заскърцаха, когато хората започнаха да се обръщат, за да видят кой е дошъл да чуе лекцията, предполагайки, че е някой другар бездомник, идващ от Чембърлейн Скуеър.

Мъжът носеше кашмирено палто, което почти метеше пода, върху черния си костюм и подхождаща му черна вратовръзка. Висок и едър, той махна извинително и седна отзад, преди Кентър да успее да разгледа чертите му. Това започва да изглежда обещаващо, помисли си закъсалият за пари учител. Този тип поне носеше дрехи, които не са били изхвърляни вече няколко пъти.

Кентър направи достатъчно дълга пауза, за да може господинът да се настани. Ако това беше възможен финансов покровител, трябваше да почне да му лиже подметките.

— Дори по времето на Марко Поло неговите „Пътешествия“ предизвикват спорове. Хората просто не вярвали, че е видял и направил всичко, което твърди. Те не се опитвали да преборят своите собствени предразсъдъци, за да повярват, че съществува друга, различна цивилизация, която може да съперничи и дори да надмине европейските държави. По-късно се установява поразителен пропуск. Казано с прости думи, въпреки всичкото време, прекарано в Китай, и всичко, което е написал за тази далечна страна, Марко Поло никога не споменава най-забележителното, което е видял. По времето, когато диктува на Рустикело да Пиза, той нито веднъж не споменава Великата китайска стена. Все едно нашите съвременници да казват, че са били в Лондон, но не са видели Лондонското око^[2]. Дали пък виенското колело е нещо, което обиграният пътешественик би искал да пропусне!

Кентър остави една пауза за смях, но се чу само кашляне.

— И още нещо, неговият пропуск да спомене Великата стена, която е близо до Пекин, където Поло прекарва толкова време, кара хулителите му да отхвърлят целия му разказ... Ами ако вината не е на по-тис-ни-ка, а на по-тис-на-тия?

Тук беше планирал игра на думи, включваща деспотичния генуезки дож, който затваря Поло и писаря Рустикело, но се отказва.

— Малко се знае за човека, който записва неговата история, до момента, когато попадат в генуезкия затвор след битката при Курзола. Самият Рустикело е заловен четиринайсет години по-рано по време на славната битка при Мелория, която слага началото на упадъка на Пиза като град държава.

Рустикело бил, за да го кажа по днешному, автор на рицарски романи, който дори постига известен успех, преди да бъде пленен. Мислете за него като за Джаки Колинс на своето време. Това му дава възможност да научи какво би пленило въображението на четящата публика и какво би било сметнато за твърде фантастично, за да му се вярва.

Имайки това на ум, аз гледам на него не само като на човек, записал историята на Поло, но и като на негов редактор, онзи, който може би е могъл да притъпи някои от по-спорните открития на Поло, за да осигури на ръкописа по-масова привлекателност. Средновековните благородници — по това време писателите пишат почти единствено за тях — не биха останали доволни, че Китай им съперничи и в много случаи надминава техните постижения в областта на медицината, строителството, социалното управление и особено военното дело.

Кентър направи къса пауза. Израженията по лицата на неговата публика се колебаеха от сънливост до безразличие, гарнирано от увиснали ченета. Докато бяха далеч от смразяващия дъжд, който блъскаше града в Централна Англия, не ги беше грижа какво им говори. Прииска му се да може да види мъжа в черния костюм, но той се беше скрил зад един висок бездомник, който спеше почти напълно изправен.

— С тази мисъл на ум — че може би Рустикело си е водел бележки по време на дългия им престой в затвора, които после са съкратени от окончателната редакция на „Пътешествието“^[3], и че тези бележки ще запълнят пропуските в историята на Поло, които дразнят

по-късните учени и ги карат дори да поставят цялата книга под съмнение, дойдох при вас.

Изречението прозвуча тромаво дори и в ушите на Кентър, но той се опитваше да се изразява, както беше научен, а всички негови преподаватели в Оксфорд говореха с безкрайни изречения, които можеха да напълнят цяла страница, че и повече.

— Вярвам — продължи той, — че тези бележки съществуват някъде на света, тези късчета от историята на Поло, които не биха могли да се промъкнат край средновековния цензор — това е бил Ватиканът — и са щели да предизвикат твърде големи съмнения сред тогавашните читатели. След като напуснах Крайст Чърч — нямаше никакъв смисъл да признае, че не се е дипломирал, — търсих из Италия и Франция да открия дори намек за подобна книга. И най-накрая, преди шест месеца, вярвам, че я намерих.

При тази новина не се ли размърда Черния костюм? На Кентър се стори, че тъмната сянка в задната част на помещението леко промени позата си. Почувства се като рибар, който усеща първото подръпване на влакното. Сега трябваше да засече с куката, преди да прибере улова.

— Получих достъп до търговските книги на малък антиквариат в още по-малък град в Италия, който е в занаята от 1884 г. Там има запис за продажбата на първата творба на Рустикело — „Роман за крал Артур“, през 1908. В книгата с легендата за Артур било включено фолио^[4] свободни листове. Семействата от едуардианска Англия проучват Италия, за да разширят кръгозора си. Спомнете си „Стая с изглед“ на Е. М. Форстър^[5].

За повечето от присъстващите би било по-добре да спомене някой комиксов герой, но Кентър знаеше, че играе пред публика от един човек.

— Подобно на всички туристи, тези пътешественици са донасяли сувенири. Мебели, скулптури, всичко, на което са могли да сложат ръка, за да им напомня за Ломбардия или Тоскана. Едно семейство предпочитало книгите и се завръща с пълни сандъци, достатъчно книги, за да напълнят цяла библиотека с размерите на това помещение, и то от пода до тавана. Някои от томовете са датирани сто години преди раждането на Поло. Това семейство купува книгата на

Рустикело. Срещу такса получих ограничен достъп до тяхната библиотека.

Петстотин паунда за един следобед, спомни си Кентър с горчивина. Напоследък си спомняше за много неща с горчивина. Сегашният собственик на библиотеката беше дебел нещастен тъпанар, който, разбрал за отчаяното желание на Кентър да види библиотеката, нямаше нищо против да спечели от научния интерес на трийсетгодишния изследовател.

Кентър беше успял да изтръска приятели и познати за едно-единствено посещение, но то не беше достатъчно. Точно затова днес беше тук, затова през последните няколко месеца изнасяше лекции. Нямаше никакво желание да просвещава вдовиците и бездомниците. Надяваше се да намери покровител, който да му помогне да финансира изследванията си. Собственикът на фолиото бе изразил с неясни слова, че не би го продал, но би бил склонен да осигури на Кентър достъп срещу петстотин паунда на ден.

Младият учен беше сигурен, че щом веднъж публикува изследването си, натискът на историческите общества ще принуди италианеца, ако не да продаде, то най-малкото да позволи на големите университети да установят автентичността на произведението на Рустикело и така да циментират името на Кентър, а да се надяваме, и неговото състояние.

— Текстът е написан на типичен средновековен френски — моята специалност заедно с италианския от същата епоха. Успях да превода само малка част от него, защото го открих едва в края на пребиваването ми в Италия, но онова, което прочетох, е направо зашеметяващо. Става дума за описанието на сражение, на което Поло става свидетел през 1281 година и в което генерал на име Кенбиш унищожава враговете си, използвайки барут, който дотогава Поло не е виждал да се използва по такъв начин. Пише и за едно особено забележително устройство, което използва кристал, за да насочи слънчевата светлина във фокусиран лъч, подобно на днешните лазери.

Кентър отново направи пауза. Черният костюм беше станал на крака и се измъкваше през съседната на библиотеката стая, а дългото му палто се мяташе около глезените като обсидианова наметка. Кентър изпсува под нос. Не бе успял да засече с куката, всъщност беше прогонил рибата. Той погледна обезсърчено небръснатите смръщени

лица срещу себе си. Имаше ли смисъл да продължава? Те вече не искаха да слушат монотонното му носово говорене, а и той не можеше да продължава.

— Да, благодаря ви много. Има ли някакви въпроси?

Изненада се неприятно, когато една паякоподобна ръка се вдигна. Жената имаше смачкано лице като на кукла, направена от чорап.

— Да?

— Може ли да ми дадете малко дребни?

Кентър грабна чантата си, праметна изтъркания си шлифер през ръка и напусна, съпроводен от продран кикот.

Когато излезе през вратата на библиотеката, вече се беше стъмнило напълно. Безличната шир на Чембърлейн Скуеър бе заградена от бетонната чудовищност на библиотеката от едната страна, от триетажната класическа сграда на градския съвет — от другата, и приличащото на гръцки храм кметство, от третата. В средата се издигаше паметникът на Джоузеф Чембърлейн^[6], който е бил нещо си някога в този мрачен град. На Кентър паметникът му навяваше асоциация за крадци, задигнали цяла готическа катедрала, но оставили около осемнайсет метра от един от шпиловете.

Ако градските бащи бяха пожелали да създадат по-нехармонично място от това, той не можеше да си представи как биха успели. Може би като забият по средата странния хангар за цепелини, както твърде немилостиво наричаше източноправославната черква с нейните кубета, подобни на луковици.

Дъждът бе намалял до студен ръмеж и макар Кентър да си вдигна яката, ледената вода успя да си пробие път по врата му надолу. Копнееше за горещ душ и топъл пунш, а възпаленият му нос да престане да тече.

Очуканият му „Фолксваген“ беше паркиран отсреща на Нюхол Стрийт и точно когато зави по Колмър Роу, шофьорският прозорец на лъскав „Ягуар“ започна да се спуска с леко жужене.

— Доктор Кентър, може ли да поговорим?

Гласът беше култивиран с континентален акцент — френски, немски или може би швейцарски, който звучеше на Кентър като съчетание от двата.

— О, още не съм защитил докторат — заекна той, когато разпозна черната риза и вратовръзка на Черния костюм, седнал зад кормилото на луксозната лимузина.

— Няма значение, изнесохте завладяваща лекция. Щях да остана до края, но получих обаждане, което не можех да пренебрегна. Моля, искам да поговорим само няколко минути.

— Вали.

Когато Кентър се наведе да надникне в колата, болка проряза възпалените му синуси.

— Не тук — усмихна се мъжът или поне устните му се разделиха и се бялнаха зъбите му.

— Мога да ви закарам до колата.

Кентър погледна нагоре по улицата. Не се виждаше жива душа, а фолксвагенът беше на пет преки отгук.

— Чудесно.

Той заобиколи дългото, извито надолу торпедо и чу електронната ключалка да освобождава пътническата врата. Плъзна се на фината кожена седалка. Значителното количество дърво в интериора проблясваше на светлината от уредите по таблото.

Непознатият плъзна лоста на скоростите и отлепи автомобила от бордюра. Ягуарът беше толкова безшумен, че Кентър дори не чу двигателя.

— Един мой колега слушал лекцията, която сте изнесли миналата седмица в Ковънтри, и беше достатъчно заинтригуван, за да ми разкаже за нея. Трябваше да я чуя с ушите си.

— Извинете, а вие сте?

— О, хиляди извинения. Тони Форсайт.

Те неловко стиснаха десници, за което Форсайт трябваше да се протегне под лявата си ръка, с която държеше волана.

— Господин Форсайт, защо се интересувате от Марко Поло? — попита Кентър.

Улови странни флуиди от мъжа. Беше на около четирийсет и имаше обикновени, нормални черти и черна коса, която беше толкова гъста, че можеше да бъде тупе. Но имаше още нещо. Кентър бързо осъзна какво е. Ръцете му бяха големи и мазолести. Ръкостискането му не беше особено силно, но ръката на Форсайт на практика погълна

неговата. Кентър знаеше от опит, че мъжете в палта за хиляда лири и коли по шейсет хиляди парчето нямат мазоли.

— Може да се каже, че съм любител на историята и се интересувам от това фолио и неговото съдържание.

Уилям Кентър беше търсил риба, но сега изпита усещането, че е засякъл акула.

— Ами аз съм към Нюхол.

— Да, знам — отговори непознатият, което доста го разтревожи, но мъжът бързо добави: — За минутка сме там. Споменахте, че собственикът на фолиото не възнамерява да го продава, нали?

— Да, човекът е заможен. Мисля, че ме накара да платя, за да видя неговата библиотека, само с цел да ме шпионира.

— Но не сте обсъждали цена?

— О, не. Аз можах да извадя само петстотин кинта, за да видя проклетията за един ден.

— Жалко — отбеляза Форсайт като че на себе си. — Една проста размяна на пари в брой щеше да е за предпочитане.

За облекчение на Кентър ягуарът направи ляв завой и влезе в Нюхол.

Форсайт го стрелна с поглед за секунда.

— Предполагам, че няма да искате да ми кажете името на господина?

— Ами... не мисля, че това ще бъде в мой интерес. Нали така?

— О, напротив, би било, друже Уилям. Със сигурност е в твой интерес.

Внезапно ягуарът подскочи напред, защото мъжът натисна газта докрай. За секунда Кентър зърна синия си фолксваген „Поло“, когато профучаха край него.

— Мамка му, какво пра...

Ръката на човек, който беше лежал по корем невидим на широката задна седалка, обгърна врата на Кентър със силата на анаконда и заглуши думите в гърлото му. Остро убождане във врата, странен металически вкус в устата и три секунди по-късно Уилям Кентър се свлече на седалката в безсъзнание, предизвикано от транквилант.

Родителите му бяха отдавна загинали при катастрофа на магистралата М1 и тъй като нямаше нито братя и сестри, нито приятелка, едва когато месец по-късно хазяинът му почука на вратата, се разбра, че Кентър е изчезнал. Шепата лекции, които беше планирал, бяха любезно отложени от човек, представил се за него. Минаха още няколко дни, докато обявата за изчезнал човек беше сравнена с обезглавения и без крайници труп, намерен горе-долу по същото време в Северно море пред рибарското градче Кримсби.

Имаше две неща, по които всички разследващи полицаи бяха съгласни. Първо, че ДНК-то, намерено в апартамента на Кентър, съответства на тялото, извадено от водата. Второ, че той е бил толкова жестоко измъчван, че трябва да е посрещнал смъртта като благословено избавление.

Тъй като Кентър държеше бележките си за фолиото на Рустикело в чантата си, която не беше намерена, имаше още едно престъпление, което властите така и не свързаха с неговото изчезване. Обир в хемпширско имение в южната част на страната близо до град, който се нарича Бюли, беше излязъл от релси. Случи се два дни след последната потвърдена поява на Кентър. Криминаложката възстановка на случилото се установи, че крадците са били изненадани от овдовелия собственик по време на обира, ударили са го с лост, останал на местопрестъплението — без отпечатащи — и са побягнали паникьосани, без дори да се потрудат да отнесат калъфките от възглавници, пълни със сребърни съдове, които вече били събрали.

Никой от полицаите не удостои с внимание почти незабележимата празнина в редиците книги, които изпълваха лавиците на библиотеката в имението.

[1] Стил в архитектурата, чието име идва от фр. *beton brut* — букв. „груб бетон“. — Б.пр. ↑

[2] Огромното виенско колело на брега на Темза. — Б.пр. ↑

[3] Всъщност заглавието е „Милионът“, издаден на бълг. език от изд. „Отечество“ през 1986 г. — Б.пр. ↑

[4] Книжен формат с височина около 38 см. — Б.пр. ↑

[5] Едуард Морган Форстър — англ. писател. Въпросният роман е публикуван през 1908 г. — Б.пр. ↑

[6] Секретар на колониите по време на кралица Виктория. —
Б.пр. ↑

2.

Племенен район, Северен Вазиристан.

Наши дни

Планинското село не се беше променило през последните двеста години. Разбира се, като изключим оръжията. Тук отдавна ги имаше и не това беше въпросът. По-скоро ставаше дума за промяната във вида им. Преди векове брадати мъже влачеха пушки с фуниеобразни цеви. След това се появиха мускетите от Кулата^[1], последвани от карабините „Лий Енфилд“ и накрая вездесъщият АК-47, наводнил района благодарение на съветското нахлуване в Афганистан, който лежи на север. Тези оръжия се оказаха толкова добри, че повечето от хората, които ги носеха, бяха по-млади от тях. Нямаше значение дали защитава района от някоя чужда фракция или излиза до външния клозет — мъжът без готов за стрелба АК-47 не беше мъж.

Всичко това мина през ума на Кабрило, докато гледаше как двама юноши пущунци от Севера, момчета, едва излезли от детството, чиито бради още бяха тъмен мъх по брадичката и бузите, се опитват да качат чифт кози в откритата каросерия на пикапа. През цялото време праметнатите им през рамо автомати се плъзгаха от гърбовете им и увисаха отпред на гърдите, удряйки животните достатъчно силно, че да започнат да се дърпат.

Всеки път щом автоматът се плъзгаше, момчето трябваше да спре, да го прехвърли обратно на гърба си и после да се опита да успокои козата с очи на сатир. Разстоянието беше твърде голямо, за да чува, но Кабрило добре си представяше блеенето на уплашените животинки и сериозните молби на младежите към Аллах да им открие по-лесен начин за справяне с тях. Изобщо не им хрумваше да подпрат автоматите на разнебитената ограда за минутката, която щеше да им е нужна, за да натоварят козите без затруднения.

Ако забравеше за другите четирийсетина въоръжени мъже в района на селото, случващото щеше да му се стори смешно.

Трябваше да отдаде дължимото на младежите за едно нещо. Макар да беше опакован в най-новия арктически екип, той замръзваше, а те подскачаха наоколо под няколко слоя дрехи от домашна вълна.

Разбира се, през последните петнайсет часа Кабрило не беше помръдвал нищо друго, освен клепачите си. Останалите от екипа му също.

В Северен Вазиристан беше традиция селата да са като крепости по върховете на хълмовете. Земеделската земя и пасищата, които бяха на разположение, бяха проснати по склоновете, водещи към селището. За да могат той и хората му да намерят наблюдателен пункт, който да гледа надолу към лагера на талибаните, трябваше да се скрият в близката планина. Разстоянието през дълбоката долина беше само километър и половина, но това ги принуди да се изкатерят по сняг и ледници, трудно поемайки дъх на три хиляди метра височина. През бинокъла със стабилизатор Кабрило виждаше група мъже, които пушеха без прекъсване цигара от цигара.

Той съжали за последната пура, която беше изпушил, докато дробовете му поемаха металическата утайка на изпразнените кислородни бутилки.

Дълбок баритон изпълни слушалката в ухото му.

— Ще пасат ли тези овце, или ще ги чукат?

Намеси се друг глас:

— Козите не носят бурки^[2], та момчетата поне знаят какво ще получат.

— Радиомълчание — обади се Кабрило. Не се тревожеше, че хората му ще се отпуснат. Притесняваше се, че следващата забележка ще подхвърли неговата заместничка тук, Линда Рос. Като познаваше нейното чувство за хумор, каквото и да кажеше, щеше да го накара да избухне в шумен смях.

Най-накрая един от младите овчари остави автомата си със сгъваем приклад настрана и качиха козите на камионетката. Когато задният капак бе затворен, момчето вече беше преметнало оръжието си. Моторът заработи, бълвайки облак син пушек, и колата започна немощно да се отдалечава от планинското село. Мястото беше една от крепостите на „Ал Кайда“, но въпреки това животът в назъбената планина продължаваше. Трябваше да се отглеждат посеви, да се пасат

животни и да се докарват стоки за продан. Мръсната тайна на „Ал Кайда“ и на талибаните беше, че макар последователите им да бяха фанатици, все пак трябваше да им се плаща. След като парите от миналогодишната доходоносна жътва на опиумния мак отдавна бяха похарчени. Трябваше да се използват традиционните средства за издръжка, за да останат мъжете боеспособни.

В селището имаше, грубо пресметнато, двајсетина сгради. Около шест гледаха към селския път, който водеше в долината долу, докато останалите се издигаха зад тях нагоре по хълма, свързани помежду си с тесни пътеки. Всички бяха направени от камък, който се сливаше със суровата околност, с ниски плоски покриви и малко прозорци. Най-голямата беше джамия с минаре, готово да падне.

Малкото жени, които Кабрило и екипът му видяха, носеха черни бурки, докато мъжете се разхождаха с торбести панталони под връхни дрехи, наречени чапани^[3], а на главите си носеха тюрбани или плоски кепета, известни като пакол.

— Хуан — гласът на Линда Рос беше елфически напевен и добре подхождаше на външността ѝ на фея, — огледай джамията.

Като внимаваше да не привлече внимание, той завъртя бинокъла с няколко градуса и увеличи изображението на джамийската врата. Подобно на останалите трима души от екипа, се бе окопал в планинския склон. Отгоре плиткият окоп беше покрит със зацапан непромокаем брезент. Бяха невидими дори от няколко метра.

Оправи фокуса. Трима души излизаха от джамията. Онзи с дългата посивяла брада сигурно беше имамът, докато другите двама бяха много по-млади. Крачеха от двете му страни и с тържествено изражение на лицата слушаха онова, което светият човек им говореше.

Хуан увеличи фокуса. Двамата имаха азиатски черти и никакви косми по лицата. В този обеднял район дрехите им бяха неподходящи. Канадките им, макар и не яркоцветни, бяха качествени, а туристическите им обувки — нови. Заоглежда по-внимателно по-дребния от двамата. Преди да започне операцията, беше изучавал това лице с часове, запечатвайки го в паметта си точно за този миг.

— В десетката — измърмори тихо в обезопасеното комуникационно оборудване. — Това е Сетиаван Бахар. Всички да го държат под око. Трябва да разберем къде са го подслонили.

Странната тройка започна да се катери зад главния път бавно, защото имахт куцаше силно. Разузнавателните сведения твърдяха, че се е сдобил с куция крак през 2001 година, когато Кандахар падна. Накрая стигнаха до една от неразличимите къщи. Посрещна ги брадат мъж. Останаха на прага и продължиха да разговарят още няколко минути, след това домакинът покани двете момчета от Индонезия в дома си. Имахт се обърна и пое обратно към своята джамия.

— Добре, разбрахме — каза Хуан. — Отсега погледите да не се отделят от тази къща, за да сме сигурни, че не си е заминал.

Чу тих отговор почти в един глас:

— Разбрано.

След това, нарушавайки собствената си заповед, той завъртя бинокъла към главния път. От него в селото влезе бяла лимузина „Тойота“, която сигурно вече беше навъртяла няколкостотин хиляди километра. Колата едва беше спряла, когато четирите врати се отвориха със замах и отвътре изскочиха четирима въоръжени мъже. Лицата им бяха скрити от края на чалмите им. Вдигнаха оръжията си до раменете и направиха полукръг около багажника. Единият се наведе и завъртя ключа в ключалката. Амортисьорът започна бавно да вдига капака, а трима от мъжете навряха цевите на своите АК-47 в отвора.

Хуан не можеше да види какво има в багажника, или по-точно кой лежи там, и чакаше нетърпеливо, когато единият от мъжете стисна автомата под мишница и бръкна под капака. Той вдигна мъжа, легнал в зародишна поза. Затворникът им беше облечен в стандартна американска бойна униформа. Високите му обувки също бяха военни. Устата му беше запушена, а очите — превързани с кърпа. Русата му коса беше малко по-дълга от позволеното в армията. Беше твърде слаб, за да стои, и рухна на земята веднага щом бе освободен от колата.

— Имаме проблем — измърмори Кабрило. Обърна бинокъла отново към къщата, където се беше оттеглила двойката индонезийци, и каза на хората си да насочат вниманието си към селския площад.

Еди Сенг не продума, Линда Рос си пое шумно дъх, а Франклин Линкълн изруга.

— Чували ли сте нещо за пленен войник?

— Не, нищо — отговори Линда напрегнато, защото един от мъжете срита пленника в ребрата.

С басовия си глас Линк обясни:

— Може да се е случило през трийсетте часа, които ни трябваша, за да си довлечем задниците на позиция. Не е имало причина Макс да ни съобщава новина като тази.

Без да отмества поглед от къщата, Кабрило превключи честотите.

— „Орегон“, „Орегон“, чуваш ли ме?

От пристанищния град Карачи на повече от осемстотин километра незабавно долетя отговор:

— Тук „Орегон“. Обажда се Хали, председателю.

— Хали, през времето, докато заемахме позиция да се е получавала новина за отвлечен американски или натовски войник в Афганистан?

— Нито от информационните агенции, нито по официалните канали, но нали знаеш, че сега сме малко извън обсега на Пентагона.

Кабрило знаеше този факт твърде добре. След като в течение на десетилетие се беше радвал на достъп до военното разузнаване чрез своя стар ментор в ЦРУ Лангстън Овърхолт, неговата частна компания по сигурността, известна като Корпорацията, чиято главна квартира се намираще на един товарен кораб скитник, наречен „Орегон“, се беше превърнала в парий. Бяха провели операция в Антарктика, за да провалят съвместен аржентинско-китайски опит да се анексира и експлоатира нов и богат петролен залеж край девственото крайбрежие на южния континент. Притеснено от геополитическите последици, американското правителство им бе наредило в никакъв случай да не правят опит за провеждане на операцията.

Нямаше значение, че постигнаха сензационен успех. Новият президент ги сметна за недисциплинирани и на Овърхолт бе наредено да се откаже от необичайните услуги, които Корпорацията предлагаше. Лангстън трябваше да употреби цялото си значително влияние в коридорите на властта във Вашингтон, за да запази работата си след тази случка! Беше признал в частен разговор на Хуан, че президентът е отхапал толкова голямо парче от задника му, че цяла седмица не могъл да седне.

Това беше довело Кабрило и малкия му екип тук, на едно от малкото места на земята, което никога не е било окупирано от чужда армия. Дори Александър Велики е бил достатъчно съобразителен да избегне Северен Вазиристан и останалите племенни територии в района. Бяха тук, защото богатият индонезийски бизнесмен Гунаван

Бахар имаше син, който беше избягал от вкъщи, за да се присъедини към талибаните така, както преди няколко поколения младежите в Съединените щати бягаха от домовете си, за да постъпят в цирка. Обаче разликата беше, че Сетиаван беше останал в развитието си седемгодишен, а братовчедът, който го бе довел тук, каза на вербувача в Джакарта, че Сети иска да стане мъченик.

Американските бегълци ставаха момчета за всичко, а съдбата на Сети щеше да бъде тази на атентатор самоубиец.

Хали продължи:

— Откакто заминахте, Стоуни и Мърф преравят всяка база данни, на която могат да сложат ръка.

Ерик Стоун и Марк Мърфи бяха специалистите по информационни технологии на Корпорацията, освен другите си задължения.

— Няма много новини от станите в Южна и Централна Азия.

Наричаха „стани“ онези страни, чиито имена завършваха на „-стан“.

— Кажи им да си държат очите отворени. Виждам русо момче в натовска униформа, което изглежда така, сякаш е раздирано от болка.

— Ще предам — каза Хали Касим, старшият свързочен офицер.

Кабрило превключи отново към груповата връзка.

— Препоръки?

Линда Рос изстреля на мига:

— Не можем да го оставим тук. Всички знаем, че след ден или два ще се окаже главен герой във видео с джихадистко обезглавяване.

— Еди? — попита Хуан, макар да знаеше отговора.

— Спаси го.

— Дори не питай — избоботи Линк.

— Няма нужда да го правя.

Хуан продължаваше да държи под наблюдение къщата и не искаше да отклонява вниманието си.

— Какво правят сега?

— Изправиха го на крака — отговори Линда. — Ръцете му са вързани на гърба. Няколко от селските деца са излезли, за да го видят. Едно от тях току-що го наплю, а друго го ритна в глезена. Похитителите му разгонват децата. А сега го водят през площада в

същата посока, в която се намира нашата цел. Вървят... продължават... още... Ето. Три къщи вляво от тази, в която е Сети.

— Линк, поеми целта.

Хуан направи кратка пауза, за да даде възможност на едрия бивш „тюлен“ да насочи бинокъла си, след това се обърна натам, където четиримата терористи блъскаха своя рус пленник в къща от кал и камъни, която не се различаваше по нищо от всички останали.

Двама от афганистанците застанаха на стража пред простата дървена врата. Хуан се опита да види нещо през отворения прозорец, но вътрешността на къщата беше прекалено тъмна, за да различи нещо повече от почти невидими движения.

Корпорацията беше наета да измъкне сина на Гунаван Бахар от „Ал Кайда“, а не да спасява чуждестранни войници, но както по време на операцията в Антарктика, моралният компас на Кабрило беше основната движеща сила на техните действия. Спасяването на непознатия, докато получават милиона в зелено, който бащата вече беше превел с обещание за още четири, когато синът му се озове в самолета, също беше императив.

Хуан си спомни сълзите в очите на Бахар при единствената им среща, когато обясняваше как синът му боготвори един по-възрастен братовчед и как това момче тайно е бил радикализирано в джакартска джамия. Поради умствените предизвикателства, пред които Сети е изправен, му каза Гунаван, момчето не би могло действително да се присъедини към терористична организация, така че всъщност е било отвлечено и доведено в това планинско убежище на „Ал Кайда“.

Кабрило видя безграничната любов на този човек в измъченото му изражение и я чу в гласа му. Сам той нямаше деца, но беше президент на Корпорацията и капитан на нейния кораб „Орегон“. Обичаше бащински членовете на екипажа, така че добре можеше да си представи мъката, която Бахар изпитваше. Ако някой от неговите хора беше отвлечен, той щеше да обърне не само земята, но и небето, за да го види свободен.

— Трябва да разберете какво благословено дете е — му беше казал бащата, — истински дар от Аллах. Външните хора може да гледат на него като бreme, но те не знаят каква любов изпитваме с жена ми към него. Може би е грешно да го казвам, но от тримата ни малки синове Сети е нашият любимец.

— Чувал съм това и от други родители на деца със специални нужди — отговори Хуан, докато му подаваше бялата носна кърпа от малкото джобче на сакото, за да може човекът да си подсуши очите. Подобно на повечето мюсюлмани, и Гунаван Бахар показваше чувствата си открито. — Той не е докоснат от грозотата на действителния живот.

— Точно така. Сети наистина е невинен и ще остане такъв през целия си живот. Господин Кабрило, готови сме да направим всичко, за да си върнем детето. Неговият братовчед не ни интересува. Родителите му го отхвърлиха заради онова, което е извършил. Но трябва да върнете нашия скъп Сети.

Както много от договорите с частни лица в течение на годините, и тази среща беше организирана от странен помощник на име L'Enfant. Лично Хуан никога не се беше срещал с човека, който се наричаше Детето, но договорите, които той изпращаше на Корпорацията, винаги бяха повече или по-малко законни. За да попаднат в полезрението на посредника, потенциалните клиенти трябваше да имат добре напълнени сметки.

Хуан нареди на Ерик Стоун и Марк Мърфи да проучат в подробности живота на техния нов клиент, в добавка беше помолил Овърхолт да провери данните в ЦРУ като приятелска услуга. Това, че в Ленгли бяха ядосани на него и на екипа му, не означаваше, че Кабрило няма да провери дали Гунаван Бахар не е разследван.

Последното, което им трябваше сега, бе да започнат, без да знаят, работа за някой водач на терористите.

Излезе, че Гунаван Бахар е онзи, за когото се беше представил — богат индонезийски бизнесмен, който тъжи за детето си и е готов да направи всичко да си върне момчето.

След като си стиснаха ръцете, най-горещото желание на Бахар беше станало и желание на Хуан, и то не само заради парите. Той изпитваше гняв срещу хората, които биха се възползвали от дете като Сети, а нещата допълнително се влошаваха от онова, което възнамеряваха да направят с него.

Сега Кабрило беше поел отговорността за чужд живот — този на пленения войник. Желанието му да го спаси беше толкова силно, колкото това да измъкне Сетиаван.

Той стрелна поглед на запад, където слънцето залязваше над планините, и прецени, че остават трийсетина минути до смрачаване и около час до пълен мрак.

— Еди, Линк, дръжте под око основната ни цел. Линда, ти получаваш мястото, където държат войника.

Неговият бинокъл продължи да оглежда останалата част от селото и главния път.

Тримата потвърдиха заповедта и внимателното им наблюдение продължи. Нито една подробност не им убягваше. Линк се погрижи да съобщи, че в каменната стена, зад която държаха Сети, има дупка, която беше достатъчно голяма за Линда, но не и за неговите мускулести телеса. Линда докладва, че при блясването на кибритена клечка е видяла, че в помещението има двама талибани, а Сети най-вероятно е на пода, ако се съди по наклона на техните глави.

Точно когато слънцето потъна зад един ледовит връх и оцвети в смайващ нюанс на оранжевото коремите на облаците, които покриваха небето, Хуан видя по пътя под него да се приближават автомобилни фарове. Три превозни средства в един ден — пикапът с козите, лимузината с пленника и сега пак. В тези краища това сигурно минава за задръстване, помисли си той.

На колата ѝ трябваша няколко минути, за да се справи с изтощителното изкачване до планинското село, и докато се изтърколи на площада, слънцето вече се беше скрило. Училищен автобус, макар и наполовина по-къс, боядисан във фантастични цветове. Връв с мъниста висеше от вътрешната страна на предното стъкло, а отгоре имаше багажник, който сега беше празен. Камиони с крещящи цветове като този бяха работните добичета в Централна Азия, превозвайки хора, животни и всякакви стоки. Когато екипът беше минал през Пешавар на път за тук, бяха видели стотици и нито един не приличаше на останалите.

Кабрило си сложи очилата за нощно виждане. Те нямаха разделителната способност на неговия бинокъл, но при намаляващата светлина успя да различи много подробности.

Неколцина мъже слязоха от автобуса. Първият беше невъоръжен и поздрави селския старейшина с топла прегръдка. На Кабрило му се стори донякъде познат и той се зачуди дали не го е виждал в някой

списък с издирвани терористи. Тримата, които го последваха, носеха метални куфари и вездесъщите АК-47.

Хуан бързо стигна до заключението, че това е някой високопоставен талибан, а в куфарите е видеоапаратурата за екзекуцията на пленения войник. Това се потвърди, когато единият от пазачите сложи една удължена кутия на земята и вдигна капака. Талибанският големец се наведе и извади деветдесетсантиметров ятаган, изскочил сякаш направо от „Хиляда и една нощ“, който останалите посрещнаха с радостен рев.

Сред тези мъже изтънчеността не беше на почит.

Кабрило описа на останалите какво вижда и попита:

— И вие ли си мислите същото?

Линк отговори с въпрос:

— Че наруших обещанието, което бях дал, когато се измъкнах от Тора Бора, никога повече да не стъпвам в тази част на света?

— Да, разбира се, сетих се и за това — отговори с кискане Хуан, — но ми хрумна, че да вземем автобуса ще бъде много по-лесно, отколкото да трамбоваме трийсет и два километра обратно до нашия джип. Бяхме планирали да носим детето. То едва ли тежи повече от четирийсет и пет килограма. Въпросът е дали войникът може да върви толкова дълго? Ако задигнем автобуса, тези неизвестни отпадат.

— На мен ми звучи добре — съгласи се Еди Сенг.

— Дали има гориво? Дали има достатъчно, за да се измъкнем от тук?

— Тук наоколо няма бензиностанции „Ексон“, така че трябва да имат достатъчно, за да стигнат до Ланди Котал, града от пакистанската страна на Хайберския проход и може би чак до Пешавар.

— На мен ми звучи логично — каза Линк.

Линда кимна в съгласие, но си спомни, че никой не може да я види.

— Добре, ще вземем автобуса.

Мюсюлманският зов за вечерната молитва заехтя из дълбоката долина и мъжете от площада и останалите от селото се насочиха към полусрутената джамия. Стражите пред къщата, където държаха войника, не помръднаха и никой не излезе от другата, където беше настанен Сети.

В селото нямаше генератор и когато сумракът стана по-плътен, тук-там започнаха да палят газови лампи, хвърлящи трепкаща светлина по мръсните прозорци. Двете къщи — цели, също имаха такива лампи. Горивото беше скъпо, така че след час те започнаха да гаснат една по една. Подобно на живота на много хора на тази планета, и този тук се диктуваше от въртенето на Земята.

Кабрило и неговият екип все така наблюдаваха спящото градче през очилата за нощно виждане. Двамата пазачи продължиха своето бдение още час, преди също да се поддадат на забравата. Нищо не помръдваше. От комините не се вдигаше пушек, дори кучета не тичаха по улиците. Нищо.

За всеки случай оставиха да мине още час, преди да излязат от плитките окопи.

Хуан чу как няколко от ставите му изпукаха, докато се раздвижваше. Дългите часове без движение на ледения въздух го бяха сковали като дъска. Както на останалите, му бяха нужни няколко минути да възстанови чувствителността на мускулите си, правейки бавни движения, напомнящи тай чи, за да не привлече внимание.

Екипът не носеше много багаж, само достатъчно оръжия и екипировка за една нощ в планината. Бяха въоръжени с автомати „Барет“ REC7 с тактически фенерчета под цевите, но всеки носеше и своя любим модел пистолет. Кабрило отдаваше предпочитание на своя FN 5.7 в кобур на рамото, за да може бързо да свали заглушителя.

Местността беше неравна, със скали, на които можеш да си навехнеш глезена, и полета, покрити с разхвърляни камъни, които при една погрешна стъпка можеха да се превърнат в трополяща лавина. Затова екипът трябваше да се движи предпазливо, като всеки покриваше предния, а един наблюдаваше постоянно селото за някакви признаци на движение. Подобни на привидения, те крачеха уверено въпреки едва проблясващия лунен сърп, защото очилата за нощно виждане им даваха предимство в мрака.

Кабрило ги въведе в селото съвсем близо покрай къщите, но не чак толкова, че черните им униформи да драскат грубо измазаните им стени. На мястото, предварително определено за спиране, Хуан клекна. Посочи Линда и Еди, преди да им даде знак, че те ще спасят Сети. Той и Линк щяха да измъкнат по-добре охранявания пленник.

Докато едрият бивш морски тюлен му пазеше гърба, Хуан се приближи към задната част на къщата, където бяха завели войника. Надникна през прозореца. Въпреки че единичното стъкло беше покрито с мръсотия, успя да види три нара в помещението. Два от тях бяха заети от проснатите тела на двама спящи мъже. На третия нямаше спални принадлежности, така че не беше вероятно да има трети човек, който да пази буден.

Сигурно пленникът беше в предното помещение на къщата, което по традиция беше съчетание от всекидневна, трапезария и кухня. Прозорецът му беше до вратата, така че щяха да влязат откъм задната страна.

Хуан направи движение с ръцете, сякаш разделя вода.

Линк кимна и пое покрай лявата част на къщата, докато той тръгна покрай дясната. На съответния ъгъл двамата спряха. Минутата се превърна в три и Хуан започна да се тревожи. Трябваше да съгласуват нападението си с другия екип. Чакаше Линда да му даде знак с едно натискане на комутатора на радиостанцията, че тя и Еди са на позиция.

Чу го само защото се ослушваше ужасно напрегнато — слабо свирене като от комар в далечния край на дълго помещение.

Щом го чу, разбра, че трябва да действат веднага.

Това можеше да бъде както благослов, така и проклетие, помисли си точно в мига, когато Линда му сигнализира. Линк също беше чул щракването и двамата с Хуан се раздвижиха в такава съвършена хармония, че завиха покрай ъглите на къщата едновременно, крачейки с еднаква бързина и премествайки ръцете си в една и съща позиция.

Инерцията в съчетание с осемдесетте килограма на Хуан и стоте на Линк се стовари върху седналите и заспали пазачи и сблъска главите им с малко по-малка сила от тази, нужна да им смаже черепите. Двамата мъже така и не разбраха какво се беше стоварило върху им и за част от секундата ги изпрати от сън почти в коматозно състояние. Пуснаха стражите внимателно на земята, като се погрижиха да скрият автоматите им под талига, пълна със сено.

Изчакаха малко, за да видят дали нападението е било усетено. Хуан продължаваше да чува далечното бръмчене. Той посочи ухото си й после към нощното небе. Линк го стрелна с учуден поглед, без да разбере какво иска да му каже.

Хуан протегна ръце настрана и ги разклати като самолет в полет.

Линк ококори очи. Както Хуан, и той знаеше, че в Северен Вазиристан единствените летателни апарати са безпилотни самолети „Предейтър“.

Нямаше причина да смятат, че това село е целта на безпилотните самолети, но нямаше причина да си мислят и че не е. Разузнавателната информация за талибанския водач, който пристигна с автобуса, може да се бе изкатерила по командната верига и сега СЕНТКОМ^[4] е изпратил въоръжен безпилотник над главите ми, за да си търси плячка.

Хуан не се притесняваше, че веднага ще изстрелят ракета „Хелфайър“. Правилата за атака бяха твърде ясни и указваха, че местонахождението на целта трябва да бъде установено и потвърдено, преди да се дръпне спусъкът. Щяха да изчакаат до съмване и да използват модерните камери на безпилотника, за да установят своята цел. Тревожеше го, че някой местен, страдащ от безсъние, може да чуе самолета и да даде сигнал за тревога.

Най-много от всичко искаше да се обади на Ланг Овърхолт и да помоли стария агент да разбере дали е планирана операция срещу селището, но две неща му пречеха. Едното беше, че не може да говори, когато е толкова близо до целта, а другото — че Овърхолт щеше да го изпържи, или по-лошо — него самия щяха да го изпържат.

Ако Корпорацията искаше да продължи да се наслаждава на успехи, каквито имаше преди, трябваше да си оправи отношенията с Вашингтон, и то колкото може по-бързо.

Надникна през прозореца и когато не видя нищо друго, освен призрачни отражения, осъзна, че стъклото е потъмнено. Прехвърли автомата на гърба си и извади автоматичния пистолет със заглушител от кобура на рамото. Линк направи същото.

Вратата нямаше ключалка или резе. Беше направена от седем грубо одялани дъски, които се държаха заедно от заковани напречно летви. Кабрило опря ръката си в ръкавица на нея, за да опита доколко лесно може да я отвори. Тя се завъртя леко, а смазаните панти, слава богу, не изскърцаха. За първи път по време на тази мисия той усети ледените пристъпи на страха. Излагаха основното си задължение на опасност заради това и ако нещо се объркаше, Сетиаван Бахар щеше да плати с живота си.

Натисна вратата малко по-силно и през очилата за нощно виждане се опита да огледа помещението. Но нямаше достатъчно светлина, която сложната електроника да усили, затова отвори вратата още малко. Усети, че тя лекичко допира нещо на земята. Свали ръкавицата и протегна ръка към долната ѝ част. Докосна нещо студено и цилиндрично. Проучи с пръсти формата му и откри още две. Метални канчета, струпани на малка пирамида. Ако вратата се беше отворила още, канчетата щяха да изпадат. Сигурно в тях имаше топчета от лагери или празни гилзи, които да се раздрънчат, докато падат. Проста домашна аларма срещу крадци.

Хуан внимателно вдигна най-горното канче, остави го отвън, после махна и останалите две. Сега можеше да отвори вратата достатъчно, за да уловят очилата му подробности. Голям плакат на Осама бин Ладен красеше стената до врата, която водеше в спалнята. Видя каменно, отдавна изстинало огнище, ниска маса без столове върху изтърган килим, няколко тенджери и тигани и тъмни вързопи, за които предположи, че са дрехи. Едно легло беше опряно в дясната стена и на него, облегал гръб на камъните, седеше друг спящ пазач с АК-47 в ръцете.

Срещу него имаше неясна сянка. На Хуан му трябваша няколко секунди, за да разбере, че това е легнал на земята човек. Беше с гръб към Кабрило и свит на стегната топка, сякаш искаше да предпази корема си от ритници. При талибаните ритането на пленниците беше въпрос на чест.

За разлика от филмите, където пистолетът със заглушител не вдига повече шум от тръба за издухване на стрели, истината беше, че един изстрел тук щеше да събуди мъжете в задната стая и вероятно съседите.

Движейки се бавно, но решително, Кабрило се промъкна в коптора. Спящият пазач се раздвижи и премлясна. Хуан замръзна наред крачката си. От другото помещение се носеше дълбоко хъркане. Пазачът се намести по-удобно и потъна още по-дълбоко в сън. След като преодоля тези последни няколко крачки, Хуан застана до мъжа и замахвайки, стовари юмука си като брадва върху сънната му артерия. Шокът от удара за миг изключи мозъка на талибана, осигурявайки на Хуан възможност да прекъсне достъпа му на въздух, за да изпадне в безсъзнание.

Линк вече беше в движение. С ножа си срязва пластмасовите белезници, докато голямата му бяла ръка покри устата на мъжа, за да му попречи да извика. Беше прекалено тъмно, за да може да види какво става, затова Линк долепи уста до ухото му и прошепна:

— Приятел.

Почувства как мъжът кимва под ръката му, затова я дръпна и помогна на пленника да се изправи. Пъхна рамо под мишницата му и с Хуан, който ги следваше отблизо с насочен към вратата на спалнята пистолет, се измъкнаха от къщата.

Макар че Линк поемаше голяма част от тежестта му, освободеният силно куцаше. Те се отдалечиха от сградата, придържайки се към дълбоките сенки. Кабрило смени пистолета с автомата. Излязоха на селския площад с джамията и намериха прикритие зад каменна стена. От мястото си виждаха стоящия на улицата ярко наплескан автобус. Лунната светлина придаваше на шаренията заплашителен оттенък.

— Благодаря — прошепна пленникът с дълбок глас и силен южняшки акцент. — Не ме е грижа кои сте, но ви благодаря.

— Не ни благодари, докато не се измъкнем живи и здрави от тук — предупреди го Кабрило.

Някакво движение надолу по пътя привлече вниманието му. Той наведе автомата, а пръстът му остана на спусъчната скоба. Едно-едничко щракане в слушалките го осведоми, че Линда и Еди са спасили момчето. Той се вгледа по-внимателно — това бяха те в края на улицата. Натисна комутатора два пъти в отговор и двете групи се срещнаха при автобуса.

Бяха използвали лекарства, за да поставят Сети в безсъзнание, защото решиха, че ще е по-лесно да се оправят с него като товар, без да рискуват да се разпищи от страх. Линк взе момчето веднага от по-дребния, но изненадващо силен Еди Сенг и го прехвърли през рамото си по пожарникарски. Еди пъхна фенерче-химикалка в устата си, промъкна се през отварящата се като акордеон врата на автобуса и се зае да запали двигателя с кабелите.

Кабрило огледа небесата с наклонена глава, ослушвайки се за безмоторника, защото беше сигурен, че още е там горе. Дали в момента ги наблюдават? И ако е така, какво ли си мисли операторът във военновъздушната база „Крийч“ в Невада? Дали не са се

превърнали в мишена и в тази минута операторът на безмоторника не приближава пръст към бутона, който ще изстреля смъртоносната противотанкова ракета „Хелфайър“?

За да не мисли за нещо, върху което няма контрол, той се обърна към Линда:

— Някакви проблеми?

— Мина като по ноти — отговори тя с нахакана усмивка. — Пуснахме парализиращия газ, изчакахме да подейства, влязохме като на парад и грабнахме детето. Оставих един от прозорците леко отворен, така че газът да изветрее. Ще се събудят със страховито главоболие и в неведение какво може да се е случило с техния малък кандидат-атентатор самоубиец.

— Колко души имаше в къщата?

— Родителите, две от техните собствени деца плюс Сети и неговия братовчед.

Безпокойство се мярна по лицето на Кабрило. Линда добави:

— На мен също ми се стори странно. Без пазачи? Но двамата индонезийци са тук, защото са дошли доброволно, така че няма защо да ги охраняват.

— Аха — отговори бавно Хуан, — вероятно си права.

— Готов съм — обяви Еди изпод шофьорската седалка, стиснал няколко кабела в ръка. Трябваше само да свърже краищата на два от тях и големият дизелов двигател щеше да се събуди с боботене.

Шумът на мотора със сигурност щеше да привлече внимание, така че веднъж запален, трябваше да се изнесат колкото може по-бързо.

Сетиаван беше вързан за седалката с помощта на една от бойните сбруи. Затворникът, чието име не си бяха направили труда да узнаят, седеше на седалката зад него. Линк и Линда заеха двете седалки най-отпред, а Кабрило остана на позиция отзад, за да им пази гърба.

Точно в този момент светът се взриви.

От мястото, където бяха държали пленника, над заспалото село се понесе вик. Един от пазачите, когото бяха нокаутирали, явно се беше събудил.

— Еди, тръгвай! — извика Хуан. Разполагаха с минута или по-малко, докато местните успеят да се организират.

Сенг докосна двете жици, предизвиквайки малка електрическа дъга, след това ги нави една върху друга, за да не загасне двигателят. Моторът се закашля, но не пожела да запали. Звучеше като пералня с небалансирано пране. Еди натисна газта, за да помогне на мотора, но и това не помогна. За да не го задави, отдели кабелите, даде му няколко секунди да си поеме дъх, след това опита отново.

Моторът изръмжа, закашля се, но не запали.

— Хайде, хайде! — извика Еди.

Кабрило не обръщаше никакво внимание на драмата с автобусния двигател. Очите му бяха залепнали на задния прозорец, търсейки някакви признаци, че ги преследват. От тясната уличка между две къщи изхвъркна човек. Хуан държеше автомата на рамо и пусна откос от три куршума. По пода на автобуса се посипаха късчета стъкло, а куршумите смляха земята пред краката на мъжа. Трите облачета прах, които се вдигнаха пред него, го накараха да се закове на място, от което загуби равновесие и се стовари на земята.

Хуан отбеляза мимоходом, че мъжът не беше си направил труда да се въоръжи, преди да хукне да види какъв е този шум от двигател. Можеше да го застреля, но вместо това го остави да хукне назад, за да се скрие.

— Еди? — извика Кабрило през рамо, сигурен, че изстрелите бяха събудили всички джихадисти в радиус от километър.

— Само секунда — извика той в отговор, макар в гласа му да не се долавяше и следа от напрежение. Такъв беше Еди — хладнокръвен и в най-тежките мигове.

Кабрило огледа улиците колкото можеше по-добре. Видя, че някои от прозорците вече светят. След минути цялото село щеше да ги погне. Макар че автобусът би бил добра позиция за отбрана, екипът не разполагаше с муниции за продължителна престрелка. Ако в следващите няколко секунди не успееш да се измъкнат, бягството им щеше да се провали.

Моторът заработи, но Еди не му остави време да загрее, а включи на скорост и натисна газта докрай. Старият автобус се метна напред като подплашен носорог, а изтритите задни гуми превъртяха, изхвърляйки струя дребни камъчета и прахоляк.

Двамина стражи се показаха от същата уличка като първия мъж и веднага откриха огън от хълбок с автоматите, в сляпа ярост бълвайки

откос след откос неприцелен огън. Нито един куршум не улучи автобуса, но стрелбата прикова Хуан на пода, а когато се изправи, за да провери какво е положението, мъжете вече се бяха скрили зад ъгъла. За да ги задържи по местата им, той пусна кратък откос към уличката.

Автобусът ускоряваше като анемичен охлюв, така че докато напускаха площада, бяха изложени на още огън от тесни улички и иззад каменни стени. Един откос разби прозорците отдясно, посипвайки хората вътре със стъклени парченца. Неочаквано стрелбата от тази страна секна, а куршуми се посипаха по покрива и заотскачаха с искри от капака на двигателя.

Малко по-късно вече бяха свободни, минаха покрай джамията, пред която сивобрадият имам ги изгледа с източен фатализъм, докато профучаваха с ревящ двигател. Неколцина джихадисти бяха изскочили на площада с вдигнати във въздуха автомати, сякаш бяха спечелили голяма победа.

Да си мислят каквото щат, каза си Хуан, когато се стовари на една от твърдите седалки. Тапицерията отдавна се беше изпокъсала и той почувства как една от металните подпори се заби в задника му. Това малко неудобство му припомни много по-големия проблем, пред който може би все още бяха изправени. Автобусът принадлежеше на някакъв талибански командир, човек, когото Кабрило беше сигурен, че е разпознал, но без да си спомня името му. Бе почти сигурно, че е под наблюдение от американските военни. Макар че операторите може би не бяха разбрали какво се случи току-що в селото, ако искаха този тип мъртъв, сега беше моментът безпилотникът да изстреля ракетата.

Той се промъкна до разбития заден прозорец и огледа небето. Еди го видя в пукнатото огледало за задно виждане и се провикна:

— Има ли някакви проблеми отзад?

— Не на земята, но ми се стори, че чух безпилотник, докато чакахме да нахлуем в къщата, и ако предположението ми е вярно, този автобус вози голяма мишена на покрива си.

През първите няколко километра след селото пътят следваше дъното на долината, осеяно с големи открити ниви от двете страни. Тъй като преди мисията беше проучил топографските карти, Хуан знаеше, че той ще започне да се изкачва и извива в поредица почти обратни завои. Отляво на пътя беше стената на пролома, а десният му

край беше ръб на отвесна, замайваща пропаст. Щом веднъж навлезеха в тази част на пътя, нямаше да имат никаква маневреност.

Ако Хуан даваше заповеди в „Крийч“, щеше да изчака да се спуснат наполовина и едва тогава да насочи ракетата към горещия ауспук. Имайки това на ум, той наду гърди, за да надвика рева на мотора:

— Ей, войнико?

— Аз ли? — попита русокосият.

— Зная имената на всички останали. В състояние ли си да повървиш двайсетина километра?

Кабрило оцени високо, че мъжът се замисли, преди да отговори.

— Не, сър. Съжалявам, но ме смляха, след като ме плениха. Нямам нищо счупено, но съм целият натъртен.

Той вдигна куртката си, за да покаже синините, които покриваха гърдите и стомаха му в допълнение към лилавия кръг около лявото му око.

— Бих могъл да измина десетина километра по равно, но из тези чукари няма да издържа и един.

— Защо питаш? — полюбопитства Линда.

— Каньонът пред нас може да се превърне в смъртоносен капан, ако съм прав за безпилотника. Мисля да зарежем автобуса и да се върнем към първоначалния си план.

Щеше да е прекалено да поиска от Линк да носи момчето, макар да знаеше, че великанът щеше да даде всичко от себе си. Замисли се дали да не минат прехода на етапи, но колкото по-дълго останеха в района, толкова по-голяма беше опасността да бъдат открити от някой от безбройните блуждаещи наоколо талибански патрули.

— Председателю, имам проблем — внезапно се обади Еди. — Фарове срещу нас.

Кабрило изруга под нос. Точно си беше помислил, че може би ще успеят. Единствените, които се разкарваха нощно време по пътищата, бяха талибаните или техните съюзници от „Ал Кайда“.

— Какво да правя?

— Дръж се спокойно. Може да ни оставят на мира.

Двата лъча светлина, които пронизваха мрака, подскачаха на около осемстотин метра надолу по пътя. След това се завъртяха напътно на пътя пред люшкалия се автобус и спряха на място.

Шофьорът на приближаващия се към тях автомобил го беше превърнал в барикада.

Късметът, който извадиха с бягството от селото, ти беше напуснал.

— И сега какво?

— Дай ми секунда — отговори Хуан със същия хладнокръвен тон, който Еди беше използвал малко по-рано. — Каква е колата им?

— Когато успея да разбера, вече ще е твърде късно — отговори Сенг.

— Прав си — отговори мрачно Хуан. Макар да говореше арабски като жител на Рияд, той се съмняваше, че би могъл с приказки да ги прекара през контролен пост — не и придружаван от етнически китаец, негър, русокос младеж, индонезийско момче и типична американка като от рекламите.

— Заобиколи ги и се моли да няма минно поле покрай пътя. Оръжията готови.

— Господин председател — обади се русокосият. — На показалеца ми му няма нищо.

Хуан направи няколко бързи крачки напред и му подаде своя FN 57.

— Как се казваш?

— Лоулес^[5] — отговори той. — Мак Ди Лоулес. Бях рейнджър, преди да мина в частния сектор.

— Мак Ди?

— Съкращение на Макдугъл. Бащиното ми име, което е само малко по-добро от малкото.

— И то е?

Момчето беше красавец и когато се усмихнеше, приличаше на лице от плакат за набиране на войници или на модел на Келвин Клайн.

— Ще ви кажа, когато ви опозная по-добре.

— Дадено.

В слабата светлина, която хвърляха фаровете на автобуса, Хуан видя, че черен пикап е препречил единичното платно. Трима мъже с чалми на главите стояха пред него, а оръжията им сочеха автобуса. Още двамина бойци имаше в откритата каросерия на пикапа. Единият беше приведен над тежка картечница, а другият държеше лентата с големи патрони, сякаш крепи детенце.

— С картечницата ще ни разпердушният — предупреди Линк — и резултатът е предизвестен.

— Изглежда тези типове не са получили съобщението, че това е автобусът на талибанското магическо пътешествие^[6] — подхвърли язвително Мак Ди. Мнението на Кабрило за момчето се повиши с едно ниво. Според него всеки, който може да подхвърля тъпи шеги преди битка, е наред.

— Ще се промъкна отляво — обясни Еди, — за да поставя кабината на пикапа между нас и тази стара руска тежка картечница, смъкната от кой знае кой БТР.

Хуан вече беше разбрал откъде ще мине Еди, защото това беше най-умният ход в тактическо отношение, затова бе заел позиция под един прозорец от дясната страна на автобуса, а цевта на автомата се показваше съвсем малко над хромирания перваз. В устата си усещаше метален вкус, защото в кръвообращението му беше нахлула поредната доза адреналин.

[1] Tower musket — произведени в арсенала на Лондонската кула. — Б.пр. ↑

[2] В мюсюлманските страни широка дреха, която покрива жената от темето до стъпалата. — Б.пр. ↑

[3] Кафтан, който се носи през зимата. — Б.пр. ↑

[4] USCENTCOM — Централно обединено бойно командване на САЩ с райони на отговорност Близкия изток, Северна Африка и Централна Азия. — Б.пр. ↑

[5] Lawless (англ.) — беззаконен. — Б.пр. ↑

[6] Намек за албума и едноименния филм на Бийтълс Magical Mystery Tour от 1966 г. — Б.пр. ↑

3.

Още три метра. Еди намали леко, за да помислят, че се готви да се подчини на мъжете, охраняващи контролния пост, но не спря напълно. Никой от наредените пред него още не изглеждаше твърде загрижен, но щом усетиха, че нещо става, единият от чалмалиите вдигна ръка — универсален жест, който им показваше, че трябва да спрат.

Това беше знакът, който Сенг очакваше. Той настъпи газта и внимателно зави, стъпвайки на тесния чакълен участък. Прахоляк се вдигна под тежката машина и се зарея на облак около задницата.

Талибаните замръзнаха в течение на няколко части от секундата заради предизвикателството. Стрелба проехтя откъм контролния пост. Тежкия блок на мотора поглъщаше куршум след куршум, а предните стъкла се покриха с тънки като паяжини пукнатини, преди да се стоварят на земята. Скоро от лицето на Еди закапа кръв, защото малките остри стъкълца го бяха нарязали.

Екипът на Корпорацията отвърщаше колкото може на огъня, покривайки пикапа от броня до броня. Ако пътят под автобуса беше по-равен, щяха да имат по-голям късмет при обстрелването на мишените, но от движеща се машина на толкова късо разстояние попаденията си бяха чиста случайност.

Вътрешността на автобуса се изпълни с фини частици барут и прахообразно стъкло. Почти от упор двете страни си разменяха убийствен огън. Мъжът зад монтираната на триножник картечница се гмурна в каросерията на пикапа, когато Линк изстреля почти цял пълнител по него, а като по чудо пълначът остана незасегнат. Тримата, които бяха слезли от пикапа, се бяха проснали по очи и дъното на камионетката им пречеше да виждат добре, докато автобусът ги отминаваше.

Точно се бяха откачили, когато пълначът замести стрелеца зад ръкохватките на картечницата и започна да ги обсипва с куршуми. С почти двойно повече барутен заряд в патроните от стандартните за

АК-47, куршумите от бетеерската картечница им се сториха бронебойни. Задницата на автобуса се покри с двайсетина дупки с неравни ръбове, а куршумите имаха достатъчно сила да минат през няколко редици от седалките, преди да загубят инерция. Някои прелетяха през цялата дължина на автобуса и ако Еди не управляваше като някой старчок от Флорида, от когото се виждат само ръцете, щеше да отнесе два от тях в тила.

— Здрави ли са всички? — провикна се Хуан, макар слухът му да беше разстроен от трясъка на изстрелите.

Докато хората му отговаряха, че са незасегнати, Кабрило проверяваше младия Сетиаван Бахар. Благодарение на лекарствата момчето продължаваше да витае в света на сънищата. С изключение на няколкото парченца стъкло, които се бяха посипали по него, изглеждаше сякаш е в собствения си креват у дома в Джакарта.

— Гонят ли ни? — попита Еди. — Всичките ми огледала заминаха.

Кабрило погледна назад. Контролният пост беше само на няколко десетки метра зад тях, но той успя да види фигури, които се стрелкаха насам-натам на светлината от фаровете на пикапа. Без съмнение мъжете се организираха, за да ги подгонят и да довършат започнатото. Техният пикап беше по-бърз и маневрен и имаше по-голяма огнева мощ от автобуса.

Бяха извадили късмет, че успяха да се промъкнат край контролния пост. Хуан знаеше много добре, че в най-добрия случай цястието е непостоянно, а обикновено направо капризно.

— Да, идват.

— Дръжте се! — внезапно изкрещя Еди.

Усещането беше, сякаш автобусът е стъпил на експресен асансьор, който се носи право надолу в шахтата. Бяха стигнали до мястото, където пътят започваше да се спуска в поредица от остри завои. На Хуан всяка мисъл да зарежат автобуса, преди да стигнат района на възможно нападение от безпилотника, се струваше най-малко съмнителна. Бяха закъснели, а зад тях талибанският пикап се носеше така, сякаш шофьорът му се готвеше за участие в Индикар.

Трасиращи куршуми се понесоха от него и оставяха трепкащи следи от горящ фосфор, който стигаше до носещия се напред автобус. Бяха в обсега на огъня им, но той не можеше да се похвали с точност.

По-голямата част от силите на картечаря бяха насочени да не падне от каросерията на пикапа — не му оставаха много, за да насочва картечницата.

В предната част на автобуса Еди се бореше с кормилото като луд, като не смееше да погледне какво лежи отвъд гумите от дясната му страна. Пътят беше прилепен към пролома и се виеше по склона му така, сякаш беше излязъл от рисуваните филмчета за Койота и Бегача. В момента Еди беше готов да даде всичко за ракета от корпорация „Акме“^[1].

Размазани, скалите профучаваха на сантиметри от лявата страна на автобуса. Отдясно имаше пропаст, която под сребрилата светлина на луната се спускаше безкрайно надолу. Хуан не вярваше, че гледката от връх Еверест може да е по-страшна от тази. С малко протягане на врата можеше да види пътя под тях, сякаш се беше прекопирал. Мак Ди Лоулес се беше присъединил към него при надупчената задна врата. Държеше автомата на Еди, а допълнителните джобове на камуфлажните му панталони бяха издути от резервни пълнители.

— Реших, че твоят човек на кормилото няма да може едновременно да кара и да стреля — върна той пистолета на Хуан. — Хубаво оръжие, но за сегашното положение смятам, че „Барет“ е по-подходящ.

Говореше с акцент, чийто произход Хуан не можеше да определи. Когато попита, младежът отговори: „Ню Орлийнз“.

Произнесе го като една дума.

— Безгрижният град.

— По случайност това описание подхожда и на сестра ми — Лоулес пусна хубавата си усмивка. — Майтап. Всъщност нямам сестра, но лафът ми харесва.

Почивката продължи още секунда, докато пикапът вземе завоя и изскочи иззад ъгъла, а картечарят отново видя целта си. Куршумите отскачаха от стената на пролома и падаха в долината, а някои от тях все пак стигаха до целта си, забивайки се в задницата.

Без да се плаши, Лоулес отвърна на огъня. Стреляше бавно и целенасочено, а когато към тях се присъединиха Линк и Линда, четиримата започнаха да изливат доста олово надолу по прашния път. Изглежда то беше достатъчно, за да подплаши противниковия шофьор,

защото той намали, докато автобусът се скри зад следващия остър завой.

Без да предупреди, Еди наби спирачки, завъртя волана докрай. Автобусът сякаш се завъртя на място, докато взимаше този почти обратен завой. Външната дясна задна гума увисна в пространството, преди Еди да успее да върне машината на пътя. Четиримата стрелци отзад се разлетяха като парцалени кукли. Линк си удари главата в метална тръба и остана неподвижен. От носа на Линда течеше кръв, а Хуан, без да иска, заби главата си така силно в гърдите на Мак Ди Лоулес, че му изкара въздуха.

Стрелбата им не беше отказала другия шофьор. Той явно знаеше, че следва обратен завой и затова бе намалил.

Куршуми се посипаха през тънкия като хартия покрив на автобуса. Нямаше къде да се скрият, нямаше зад какво да залегнат. Мощните куршуми пронизваха пода, без да забавят дори за малко полета си. Но хората в автобуса извадиха късмет, помогна и рязкото ускорение, защото Еди натисна газта докрай — само това ги спаси.

Хуан веднага провери Сетиаван, но той продължаваше кротко да спи.

Миг по-късно фаровете на пикапа изскочиха иззад ъгъла и преследването започна отначало.

— Господин председателю, падате ли си по залагането? — попита Лоулес, докато на пресекулки се опитваше да регулира дишането си. — Защото аз си падам и тази лоша карта взе да ми писва.

Хуан беше съгласен — скоро нещо трябваше да се промени, защото на следващия обратен завой можеше и да не извадят такъв късмет.

— Огледай се, виж дали между боклуците няма нещо, което можем да използваме.

Започнаха да надничат под седалките. Хуан измъкна стар сандък изпод една от тях. Беше заключен с железен катинар, който имаше вид на изкован по времето, когато неговият съименник бе открил Калифорния^[2]. Той извади пистолета си, изви ръка настрани и стреля. Куршумът разби кованото желязо на катинара и рикошира безвредно.

Вътре имаше няколко женски бурки, но ако се съдеше по размерите, бяха шити за мъже, които да ги използват като маскировка. За Кабрило това беше номер на страхливци, но даваше резултати. Под

женските парцали имаше колан на самоубиец, направен от плочки пластичен експлозив и торбички с метални парчетии за шрапнели, както и часовников механизъм, закрепен в горния край на жилетката, така че мъченикът да не може да го спре. Коланът се слагаше така, че самоубиецът да не може да го сваля.

Хаун се запита дали е доставен в селото за Сети и реши, че вероятно е така. Обхвана го толкова силен гняв, че гърлото му се скова, а раменете му се напрегнаха като стоманени подпори.

— Каквото и да си решил да правиш — извика Еди, опитвайки се да надвика вятъра, който плющеше през строшените стъкла, — прави го бързо, защото идва още един остър завой.

Кабрило и Лоулес се спогледаха, обхванати от една и съща мисъл.

— Колко време според теб? — попита Мак Ди.

— Мисля, че четирийсет и пет секунди ще свършат работа.

Хаун се залови с часовниковия механизъм, но не го включи, докато не приближаха съвсем завоя.

Кабрило натисна бутона, за да включи часовника, и изхвърли бомбата през прозореца. Еди пак наби спирачки, борейки се с волана с все сили, защото машината нямаше сервоусилвател. Както и преди, пътят завиваше почти обратно и после продължаваше успоредно на погорния участък.

Изпод гумите се разхвърчаха камъчета, докато автобусът се приплъзваше в завоя, олекнал откъм вътрешните колелета заради центробежните сили от дръзкото шофиране на Сенг. Машината се стовари обратно на пътя и той веднага ускори.

Точно както след първия обратен завой, талибанският пикап бе намалил, за да може картечарят да открие огън по оголения покрив на автобуса. Той току-що бе наклонил цевта на триногата, така че да сочи към автобуса, а пръстите му започнаха да упражняват нужния натиск върху, спусъка, когато самоделната бомба, невидима в мрака, която беше паднала встрани от пътя на не повече от метър и половина от него, избухна в облак прах, пламъци и дъжд от метални парчета.

Старата „Тойота“ беше напълно изхвърлена от платното и започна да се плъзга по каменистия склон надолу към пътя под тях. Картечарят беше изчезнал след взрива, а шофьорът и чалмалията на

пътническата седалка излетяха през отворилите се врати, когато пикапът се обърна на покрива си.

Точно тогава Мак Ди Лоулес им спаси живота, макар че рискува да ги убие.

За разлика от останалите, които се бяха загледали дали пикапът няма да се стовари върху автобуса, докато се търкаля надолу по хълма, той стрелна поглед нагоре към небето над долината и видя в мрака странно проблясване като ореол. Виртуалният пилот пред компютърния екран с джойстик в ръка беше получил разрешение да изстреля своята ракета „Хелфайър“.

Лоулес въобще не си направи труда да вика. Стрелна се напред, профучавайки край замаяния Франклин Линкълн и стигна до шофьорското място за по-малко от секунда. Хвана волана още преди Еди да осъзнае, че е той, и го завъртя докрай.

Предната гума потъна в мекия банкет, когато автобусът излезе от пътя, последвана бързо от задните, и машината се обърна настрана, пращайки пътниците към дясната стена. Чу се трясък на стъкла, но преди още някой да беше успял да падне на пода, автобусът се претърколи отново и легна върху покрива си.

Половин секунда по-късно ракетата с осемкилограмов насочен заряд се заби в скалистия склон на мястото, където щеше да е автобусът. Взривът напомни малък вулкан заради прахта и отломките, които бликнаха от дупката, която беше изровил в скалата.

Като влак беглец автобусът продължаваше да се плъзга по стръмния склон, разтърсвайки и подмятайки безпомощните пътници. Машината се заби в храсталаци точно преди да полети през ръба на пътя, изсечен в планинския склон. Скоростта му намаля и той се килна на една страна и застана на колелетата със стържене, съпроводено от скърцането на окачването. След шумното дрънчене по време на плъзгането и търкалянето по склона, настъпилата сега тишина беше оглушителна.

— Добре ли сте всички? — провикна се Хуан, след като малко се освети. Цялото тяло го болеше.

— Мисля, че съм мъртъв — отговори Линк с несигурен глас. — Или поне така се чувствам.

Кабрило вдигна един REC7 от пода и светна силното му тактическо фенерче. От челото на Линк, където би трябвало да

завършва косата му, ако не си бръснеш главата, капеше малко кръв. Забеляза Линда, която се измъкна измежду две седалки, масажирайки гърдите си.

— Мисля, че вече ще си купувам сутиени размер „А“, а не „Б“.

Сега Хуан насочи светлината към Сети. Момчето имаше подутина на челото, където се беше ударило при обръщането на автобуса, но иначе сбруята го бе задържала сигурно на мястото, а лекарствата го бяха опазили от ужаса на случващото се. Направо му завидя.

— Еди, добре ли си? — попита Кабрило, когато стигна предната част на автобуса.

— Вече съм изпълнен с уважение към всичко, що се движи — отговори неясно Сенг и се изправи.

Мак Ди Лоулес лежеше свит на две между стълбите и вратата. Хуан се наведе да го провери и притисна пръст към сънната му артерия, за да усети дали има пулс. Намери го, постоянен и силен, и едва си бе дръпнал ръката, когато Лоулес се размърда.

— Е — започна Хуан, — каква стана тя? Ние ти спасихме задника, а след по-малко от час ти спаси нашите. Мисля, че това си е направо рекорд!

— Без да обиждам никого — завалено се обади Лоулес, — но не бих се захванал пак, ако знаех, че ще боли толкова.

— Нищо ти няма — усмихна се Хуан и пое протегнатата ръка на мъжа. — А ако не е така, вината си е твоя.

Той стана сериозен.

— Мамка му, как успя да я видиш? И как успя толкова бързо да се задействаш?

— Ъъъ, късмет — позволи Мак Ди на Хуан да го издърпа на крака. След това му се усмихна. — И страх, разбира се.

— Добре ли си?

— Да, добре съм — отговори Лоулес. — Съжалявам, но единственото, което ми хрумна, беше да завъртя кормилото.

— Правилно постъпи — успокои го Хуан. — Безумно, но правилно.

Тогава Лоулес каза:

— Мариън.

— Какво?

— Малкото ми име. Ти ми спаси живота, аз — твоя. По моите правила това ни прави достатъчно близки, за да ти кажа, че малкото ми име е Мариън. Мариън Макдугъл Лоулес III.

Кабрило се замисли за миг.

— Да, прав си. Мак Ди е по-добре.

Те си стиснаха ръце официално. Хуан се обърна към Еди:

— Остана ли му душа на горкото возило?

Вместо да отговори, Сенг зави разкачилите се кабели и даде газ.

— Вече не ги правят както едно време.

Една от задните полуоски беше изкривена и машината се клатушкаше като куц кон, но Еди ги увери, че до сутринта ще ги откара в Исламабад.

[1] Измислена фирма, от която Уди Койота си купува сложни и нелепи уреди, с които да хване Бегача. — Б.пр. ↑

[2] Хуан Родригес Кабрило. — Б.пр. ↑

4.

Издигаха се от морето като някакви съвременни замъци, охранявани от най-големия крепостен ров в света. Огромни, могъщи, стъпили на дебели пилони, петролните платформи бяха осеяли океана. Над тях се извисяваха високи комини, над които трепкаха мазни пламъци. Един поглед към хоризонта разкриваше две дузини от тези чудовища, а още поне стотина се криеха зад извивката на хоризонта.

Огромните петролни полета превърнаха този малък султанат на северния бряг на остров Борнео в една от най-богатите страни в света, а нейния владетел — в една от най-богатите личности.

Над тях хеликоптери превозваха хора и материали към производствените и сондажни платформи, а мощни корабчета пореха вълните помежду им. Един такъв хеликоптер, малък „Робинсън R22“, принадлежеше на Министерството на петрола и превозваше инспектор към една от големите платформи за ежегодната проверка. Мъжът се казваше Абдула. Както беше обичайно за тази част на света, нямаше фамилно име.

Тънък и едва на двацет и шест, той беше новак на този пост, а това щеше да бъде едва третата му инспекция. Всъщност не той щеше да проведе основния преглед. Друг екип щеше да дойде след няколко часа, а неговата задача беше да събере и подреди купищата документи, които министерството изискваше от всяка платформа в брунейските териториални води. Работата беше неблагодарна, но подхождаше на положението му на новак. Обаче младежът знаеше, че ще бъде достойно възнаграден, когато натрупа служба — старшите инспектори получаваха шестцифрени заплати и живееха в господарски къщи с прислуга и шофьор.

Носеше дебел работен комбинезон и горнище, макар че нямаше да мръдне от служебните помещения на платформата. В скута му лежеше задължителната защитна каска. Както го изискваше правилникът, бомбетата на работните му обувки бяха подсилени със

стомана. Трябваше да внимава да не му ги смачка някоя хартиена лавина.

След като излетяха, пилотът не беше разменил и десет думи с Абдула, затова, когато чу звука в шлемофона, той се обърна, за да се увери, че човекът говори на него.

За свой ужас видя пилота да притиска едната страна на главата си. Тъй като никой не държеше контролния лост, двуместната машина се насочи рязко надолу. За миг на Абдула му хрумна, че ветеранът, ако се съди по външния му вид, се забавлява за сметка на инспектора новак, но в този миг мъжът се свлече върху своята врата, крепейки се единствено на коланите.

Хеликоптерът започна да се върти около оста си.

Абдула сам се изненада, когато си спомни елементарната подготовка, която беше получил. Той хвана ръкохватката на Т-образния лост и сложи крак на педала. Натисна леко металния лост, за да коригира въртенето, и даде малко газ, за да набере височина. След петнайсетина секунди беше успял донякъде да стабилизира машината, но не можеше да се каже, че лети толкова добре, колкото под управлението на истинския пилот.

Той стрелна поглед към мъжа. Човекът си беше все така свлечен и макар още да не бе започнал да губи цвят, Абдула знаеше, че е мъртъв. Начинът, по който беше стиснал главата си, го караше да мисли, че възрастният човек е получил масивен инсулт.

Пот започна да се стича по страните на Абдула, а стомахът му се сви на топка. До платформата, към която бяха тръгнали, оставаха още трийсетина мили, а базата им се намираше на двайсет и пет в обратната посока. Той не си правеше илюзии, че толкова дълго ще успее да задържи машината във въздуха. Единственият му избор беше да се опита да приземи хеликоптера на някоя от близките платформи.

— Тъъ, мейдей, мейдей, мейдей — извика Абдула, без да знае дали радиостанцията е включена и настроена на нужната честота. Не знаеше и дали от своя шлемофон има достъп до нея. Не получи отговор.

Когато се залови да оглежда таблото с уредите, за миг се разсея и хеликоптерът отново започна да се върти. Паникьосан, инспекторът компенсира прекалено и продължи да губи височина. Алтиметърът показваше, че е на сто и петдесет метра, но океанът сякаш се плискаше

на сантиметри от плазовете на машината. Абдула поотпусна малко хватката на контролните уреди, защото си спомни, че пилотирането на хеликоптери е фина работа. Леко докосване, беше повтарял отново и отново техният инструктор по време на двудневното обучение. Макар да не му бяха позволили да го прави сам, Абдула беше приземявал подобен хеликоптер точно два пъти. И двата пъти ръцете на инструктора бяха само на милиметри от дублираните контролни уреди.

Щом успя да стабилизира машината, погледна към най-близката петролна платформа. Обикновено имаха хеликоптерна площадка или на покрива на жилищния блок, или — което и беше по-често срещаното изпълнение — площадката се простираше над океана. За свое удивление се оказа в един от малкото райони на петролните и газовите находища, където в момента не се работеше. Видя само една платформа на около пет километра разстояние. Беше от по-старите, полупотопена. Под четирите ѝ яки крака и под водата имаше два огромни понтона, които можеха да се пълнят и празнят чрез помпи, контролирани от компютри. Подобна платформа можеше да бъде закотвена, където и да е по света. Щом се озовеше на мястото, баластните понтони се напълваха с вода, за да я стабилизируют, а котвите се забиваха в морското дъно, за да я държат на място. Беше твърде възможно платформата да е изоставена. Не видя многообещаваща струйка дим да излиза от вентилационния комин, а щом наближи, забеляза ръждата и лющещата се боя.

Тогава му хрумна, че това няма значение. Щом веднъж кацне, можеше да посвети пълното си внимание на радиостанцията и да повика помощ.

Сред едноцветната сивота на платформата се виждаше избледнял жълт кръг, обгръщащ едно сивеещо „X“. Това беше хеликоптерната площадка — стоманена издатина, увиснала на трийсетина метра над водата. Тя не беше плътна, а представляваше решетка, която позволяваше въздушната струя от витлата да преминава свободно и така улесняваше кацането.

Абдула внимателно приближаваше малкия „Робинсън“ все по-близо и по-близо. По палубата не забелязваше движение, нямаше работници на сондата, никой не се показва от жилищния блок, за да види кой идва — призрачна платформа.

Той зависна неуверено и бавно започна да намалява мощността на двигателя, за да се спусне към площадката. Благодарни на Аллах, че няма вятър, с който да се оправя. Да удържиш хеликоптера зависнал изискваше същото умение, нужно да балансираш топче за пинг-понг върху хилката. Появата на страничен вятър щеше да е смъртоносна. Машината се клатеше и люшкеше, докато я спускаше. Искаше му се да избърше потта от дланите си. Те лепнеха върху лоста, а капка пот висеше в крайчеца на носа му. Струйки се спускаха и надолу по гръбнака.

Когато реши, че е на около метър и двайсет от решетестата платформа, той решително намали оборотите. Обаче, тъй като не беше свикнал да преценява височини през плексигласовия балон, който продължаваше под краката му, оказа се, че е по-скоро на три метра.

Хеликоптерът се стовари тежко на площадката, а силата на удара го подхвърли нагоре и от рязкото движение той се обърна. Витлата се удариха в металната решетка и се нацепиха, а отломките се посипаха в плискация се на трийсет метра под нея океан.

Фюзелажът на хеликоптера се блъсна силно в палубата и за щастие остана неподвижен. Ако се беше претърколил, щеше да падне от площадката. Абдула не знаеше как да спре двигателя, а и единствената му грижа беше да се измъкне от кабината. Всеки, който е гледал толкова екшъни, колкото него, знае, че след катастрофа автомобилите, самолетите и хеликоптерите винаги избухват.

Той разкопча колана си и прекрачи през неподвижното тяло на пилота, а страхът потисна отвращението му от допира до мъртвата плът. Зад кабината четирицилиндровият двигател „Лайкоминг“ продължаваше да вие. Абдула успя да отключи пилотската врата и я отвори нагоре, така че тя легна успоредно на фюзелажа. Трябваше да стъпи на хълбока на мъртвеца, за да може да се набере и да се измъкне от кабината.

Не му ли лъхна на бензин?

Нов пристъп на страх го разтърси и той изскочи навън. Щом стъпи на решетката, хукна надалеч от хеликоптерната площадка по посока на жилищния блок — голяма метална постройка, която заемаше една трета от палубното пространство на огромната петролна платформа. Над всичко се издигаше сондажната кула — изтъняваща

нагоре плетеница от метални пръти, заради която приличаше на умалена Айфелова кула.

Абдула стигна до края на жилищния блок и се обърна да погледне назад. Не видя огън, но от двигателния отсек на хеликоптера излизаше дим, който ставаше все по-гъст.

И тогава му хрумна ужасната мисъл, че пилотът може да не е мъртъв. Не знаеше какво да прави. Димът ставаше все по-гъст. Виждаше в кабината през плексигласовата ѝ предна част. Не помръдваше ли пилотът, или въздухът трепкаше заради горещината?

Той тъкмо направи предпазлива крачка в посока на хеликоптера, когато в основата на издигащия се стълб от пушек се показаха пламъци. Не беше като драматичните взривове на холивудските и хонконгските режисьори, а постоянен огън, който постепенно обгърна целия летателен апарат. Ревът на пламъците заглуши виенето на хеликоптерния двигател. Димът се издигна високо в небето.

Абдула беше замръзнал на мястото си. Вече му минаваше мисълта, че ще остане тук вечно. Ако се намираше на изоставена платформа, нямаше причина някой да дойде тук. Беше в капан.

Не, каза си той. Не беше избегнал хеликоптерна катастрофа, за да умре на някаква изоставена петролна платформа. Пушекът, помисли си той. Сигурно някой ще го види и ще дойде да проверят какво става. Тогава му хрумна, че пушек се издига от всяка платформа околоръст, а огънят нямаше да гори дълго. Вероятността, преди той да загасне, някой прелитащ хеликоптер или минаващо корабче да го видят, не беше особено голяма.

Обаче, ако видеше нещо да приближава, Абдула би могъл да запали друг огън.

Да, точно това щеше да направи. Той си пое няколко пъти дълбоко дъх. Ръцете му вече не трепереха толкова силно, а свитият му на възел стомах бе започнал да се отпуска. Усмихна се на късмета си и скоро се заля в звучен смях. Щом се върне в службата, ще стане герой. Сигурно щяха да го повишат или най-малкото да му дадат платена отпуска. Абдула винаги бе съумявал да открие нещо хубаво и в най-лошото положение. Беше оптимист и май винаги е бил такъв.

Забеляза голям пожарогасител и макар още да се страхуваше от взрив, отиде да го вземе. Горещината беше жестока, но щом заля пламъците с химическото вещество, те бързо спаднаха. Изглежда

пожарът бе избухнал от изтеклото от двигателя гориво, но по-голямата част се беше стекла през металната решетка. Абдула беше благодарен, че тялото на пилота не е много обезобразено от пламъците.

След като се справи с това, реши, че може да напусне временно палубата, за да огледа жилищния блок. Вътре можеше да са оставили работеща радиостанция. Той се върна обратно и скоро откри люк, който водеше в четириетажния блок, но се оказа заключен с верига и катинар.

Без да се замисля, Абдула се зае да оглежда палубата, докато не откри метална тръба, която му се стори подходяща за целта. Пъхна я между лъскавата верига и халките и я натисна с все сили. Брънките и катинарът не помръднаха, но една от халките, заварени за сградата, се изкриви и откъсна. Той остави тръбата на палубата и бутна вратата на люка. Пантите изскърцаха толкова силно, че настръхна. Не беше отваряна от месеци. Вътре коридорът беше потънал в сумрачни сенки. От малък джоб, защит на ръкава на гащеризона му, Абдула измъкна тънко фенерче и го включи. В министерството бяха раздали на всички и макар и малко, то хвърляше остра бяла светлина.

Стените и подът бяха стоманени, практични, никъде нямаше прах. Не защото са били почистени, а защото при липсата на човешко присъствие нямаше какво да го създава в затворените помещения. Абдула надникна в няколко канцеларии. Мебелите бяха оставени, както и календар отпреди три години, но никъде не се виждаха папки или каквито и да било документи. Липсваха дори обикновени неща като кламери и химикалки.

Макар платформата да бе стара, тя все още беше твърде ценна, за да бъде зарязана просто така. Ако не нещо друго, от нея можеше да се извади скрап за няколко милиона долара. Инспекторът знаеше, че не е необичайно някоя платформа да не бъде използвана с месеци, но с години? В това нямаше смисъл.

В дъното на коридора видя стълба, която водеше към горния етаж. Бързо се изкачи по нея. Вътре в стоманената постройка, която цял ден се пържеше на слънцето, беше горещо. Имаше две врати на площадката, където се беше спрял. Едната водеше към друг коридор и вероятно към стаите на работниците. Когато отвори втората, го блъсна стена от охладен въздух. Промяната в температурата беше толкова

рязка, че той залитна назад, преди да направи няколко крачки и да влезе в огромното помещение.

— По дяволите, какво е това? — попита на глас, несигурен дали да вярва на онова, което се разкриваше пред погледа му.

Едва тогава му светна. Намираше се на Джей-61. Какъв малшанс — това беше единствената платформа, до която служителите на министерството нямаха достъп. Не знаеше причината за тази заповед, освен че тя идва отгоре и недвусмислено му бяха обяснили как при никакви обстоятелства не трябва да стъпва на нея.

Но той не разбираше. Какво толкова? Всичко, което виждаше, беше купчина...

— Ей, ти!

Гласът се чу зад гърба му. Някой се беше приближил по коридора. Абдула се обърна и вдигна ръце извинително.

— Съжалявам, но моят хеликоптер ката...

Мъжът заби юмрук в стомаха на арабина с достатъчно сила, за да го повали на земята. Преди дори да му мине мисълта да се защити, последва втори удар, този път по слепоочието, който го парализира. След това тежък ботуш се стовари в лицето му и Абдула изгуби съзнание.

Бавно започна да се свестява, както на сутринта, след като той и неколцина приятели пренебрегнаха ислямските закони и се бяха насвяткали до припадък. Главата го болеше, стомахът му гореше и едва успяваше да отвори очи. Не виждаше нищо, освен някакви изкривени линии и отблясъци светлина. Нищо не разбираше. Чу някакви гласове и се опита да извърне глава. Имаше чувството, че гръбнакът му е счупен. Никога не беше изпитвал подобни болки. Но какво се е случило, запита се той.

Гласовете. Мъжът. Може би пазач. Побоят. Всичко се върна и го заля като поток. Опита да се раздвижи, но усети, че е вързан за стол. Обзе го паника, която малко изостри сетивата му, и за свой ужас той осъзна, че отново е в хеликоптера със закопчан колан на седалката до обгорелия труп на пилота.

Някой беше изправил машината на плазовете и го беше вързал на мястото на пътника. Опита да се откопчае, но катарамата беше увита толкова пъти с широка лепенка, че сега представляваше голям сребрист къс в скута му.

Бутаха хеликоптера!

Абдула погледна навън точно когато хоризонтът се завъртя над главата му. Гледката пред плексигласовата предница се изпълни от океана и тогава усети ускорението. Падаше, безпомощно завързан за седалката, след като хеликоптерът литна от платформата.

Машината се блъсна във водата със смъртоносна скорост, която милостиво прекъсна гръбнака на Абдула, слагайки край на живота му, преди да се удави.

Двайсет минути след като администраторът на платформата, която трябваше да се проверява, се свърза с министерството, беше дадена тревога. Веднага бяха изпратени спасителни вертолети и патрулни катери. Никога не беше открита следа от хеликоптера, пилота и единствения му пътник. Един усърден пилот дори обиколи Джей-61 „за всеки случай“, но петролната платформа изглеждаше, както обикновено, изоставена, защото всяка следа от огъня беше грижливо измита. Тайната, която криеше, отново беше в безопасност.

5.

Първия половин част от полета Кабрило прекара в задната част на луксозната кабина на „Гълфстрийм V“ в разговор с Макс Хенли. Макс беше вицепрезидент на Корпорацията, главен инженер на „Орегон“ и най-добрият приятел на Хуан. Бяха заедно, откакто на Кабрило му беше хрумнала идеята за частна компания за сигурност, базирана на кораб. Това беше история, която знаеше целият екипаж, но малцина знаеха как двамата изобщо са се свързали.

Професионалната кариера на Кабрило беше минала като агент на ЦРУ без официално прикритие (БОП). Това е бюрократичното наименование на шпионите. Тъй като говореше съвършено арабски, руски, испански и английски, беше служил в някои от най-горещите точки на света и бе попадал и се измъквал от повече прежеждия, отколкото можеше да запомни.

Когато след падането на Берлинската стена осъзна, че краят на Студената война означава увеличаване на регионалните конфликти и че никоя от американските агенции за сигурност не е достатъчно опитна, за да отговори на предизвикателството, той реши да излезе на пазара като частен предприемач. Корпорацията щеше да се занимава с онези задачи, които бяха толкова „мръсни“, че с тях можеше да се занимава само организация, която по никакъв начин не може да бъде свързана с правителството. Хуан имаше достатъчно връзки в коридорите на властта, за да имат работа за години напред.

Беше се посъветвал с Лангстън Овърхолт, своя наставник. Ланг напълно се беше съгласил с оценката на Кабрило. Беше му неприятно, че губи своя най-добър агент, но осъзнаваше добре възможностите, които Корпорацията можеше да му предостави.

Беше му предложил да наеме някой си Максвел Хенли. Когато попита кой е той, Ланг му обясни, че е бил главен инженер на борда на „Гломар Експлорър“^[1] — прочутия кораб, построен от Хауърд Хюджис, който успя да извади част от съветската подводница, клас „Голф“, К-129.

Хуан възрази, че „Гломар“ е изпълнил задачата си през 1974 година, от което излиза, че сега Хенли е прекалено възрастен, за да работи като наемник.

Тогава Ланг му каза, че Макс не е участвал в тази първа експедиция, а в по-късна, която още е класифицирана като „строго секретна“. Хенли бе ръководил дейността на кораба, докато уж бил в резерв, консервиран в залива Сюсън в Калифорния. Всъщност били маскирали стар търговски кораб да прилича на „Гломар Експлорър“, докато оригиналът отплавал към място близо до Азорските острови, за да извади ракетна подводница от клас „Тайфун“ с пълен набор междуконтинентални балистични ракети (МБР) и двеста бойни глави. Това било през 1984 г. и макар Хенли да бе започнал като речен патрул във Виетнам, беше прекалено опак, за да бъде смятан за възрастен.

Кабрило намери Макс, който въртеше търговия със скрап в покрайнините на Барстоу, Калифорния, и след десет минути го убеди да хвърли ключовете на своя помощник и да тръгне с него. Когато избраха „Орегон“ за своя операционна база и неговото преоборудване завърши във Владивосток, ръководено от корумпиран руски адмирал, който в еднаква степен си падаше по американски долари и корейски момичета, двамата мъже вече се разбираха като женена от години двойка. Естествено, че спореха, но никога не престанаха да се уважават.

По-късно Хенли призна, че бил готов да последва Хуан още на първата минута от предложението му.

— Това е досието му — каза Макс по сигурната телефонна линия. Той се намираще на борда на техния кораб на няколко мили от Карачи.

— Доста впечатляващо — отбеляза Хуан. Беше звъннал на Макс, докато пътуваха по шестлентовата магистрала, която свързваше Хайберския проход с Исламабад, и го бе помолил да провери наличните данни за Мариън Макдугъл Лоулес.

— Значи две години в Луизианския университет, но напуска и се записва доброволец в армията, дванайсетосептемвриец.

Имаше предвид деня след терористичните атаки на 11 септември, когато хиляди смели мъже и жени бяха влезли в армейските наборни центрове, за да подпишат договори като обикновени войници.

— Попаднал при рейнджърите и по всички данни бил отличник. Натрупал няколко бойни награди и след осем години решил да напусне и да почне работа за „Фортран Секюрити“ като наемник.

— Със същия комплект умения като рейнджър — отбеляза Макс, — но с десет пъти по-голяма заплата.

— Познавам „Фортран“ — поправи го Хуан, — отлична фирма, така че вероятно парите са били двайсет пъти повече.

— Както и да е — продължи Макс с обичайния си леко раздражен тон. — Има бивша съпруга и дъщеря. Почти цялата му заплата отива на един адрес в Ню Орлиънс, който, предполагам, е на бившата.

— Значи само една? — закачи го Хуан. Макс имаше три бивши и плащаше алименти на всички.

— Намираме се по средата на рецесия. Хиляди комедианти останаха без работа и ти си въобразяваш, че си забавен? Сигурно, защото се изживяваш като велик. Както и да е. Щом това е досието му, какъв ли ще е в действителност, а?

— Ще ти кажа, друже. До неделя го бяха спугали от бой, но докато аз подготвих една самоделна бомба за взривяване, видя, че безпилотникът е изстрелял ракета и се задейства със скоростта на светлината. Спаси ни живота. Не може да не му се признае.

— Е, и?

— Откакто изгубихме Джери Пуласки в Аржентина, останахме с един боец по-малко. Ще го обсъдя с Еди, като началник на наземните операции, и Линк, нашия старши боец, но си мисля, че си намерихме нужния заместник. Бил е осем години рейнджър, значи е прекарал много време дълбоко в лайната. Да не споменавам, че успя да ме впечатли за по-малко от час след запознанството ни.

— Ами договорът му с „Фортран“? — попита Макс. — Иска ми се да уточня и как е бил пленен. Просто играя ролята на адвокат на дявола, но момчето може наистина да е изгубило форма.

— Ще говоря с него и ще ти се обадя, преди да взема някакво решение — обеща Кабрило. — Някакви новини от таткото на Сетиаван?

— На летището в Карачи чака въздушна линейка. Не е дошъл лично, но е изпратил жена си и дядото и бабата на момчето. Щом

излезете на шосето за Карачи, ще им се обадя, че скоро ще дойдете. Кога приблизително ще пристигнете?

— Сигурно до четирийсет минути.

— Чудесно. Джордж е вече на летището, за да ви превози до кораба, защото може би ни чака друга задача.

— Наистина? Много бързо.

— Чрез посредничеството на Детето. Дъщерята на някакъв швейцарски финансист влязла в Мианмар през бангладешката граница и той не може да я открие по сателитния ѝ телефон. Страхува се, че може да ѝ се е случило нещо, и иска да я измъкнем.

— Два въпроса — прекъсна го Хуан. — Първо, какво прави тя в този забравен от Бога район и второ, свързал ли се е с правителството?

Първият въпрос беше по-скоро реторичен, защото всъщност нямаше голямо значение. Но вторият беше важен.

— Не. Той е умно момче. Знае, че ако се свърже с управляващата хунта, ще погнат дъщеря му и или ще поискат откуп, или ще я затворят до живот.

— Добре е направил. Слушай, ще говорим по-подробно за това, когато се върнем на кораба. Междувременно се заеми да проучиш този финансист, дъщеря му и хората, с които пътува.

— Ерик и Мърф вече са се заели.

— И още нещо. Ако Мак Ди дойде с нас, на първо време ще има ограничен достъп. Кажете на Хъкс да си донесе куфара с медицинското оборудване, когато ни посрещне. Искам да се уверя, че момчето не е по-зле, отколкото показва.

— Коров рейнджър, а?

— Мачо 101 е първият урок, който научават във Форт Бенинг — съгласи се Хуан и прекъсна връзката.

В главната кабина на частния самолет Линда се беше надвесила над Сети и проверяваше състоянието му. Попита я как е момчето.

— Приспивателното започва да изветрява. Не ми се ще да рискувам и да му дам още, но и не искам да се събуди, преди да го предадем.

— Чакат ни с въздушна линейка. Ако му дадеш само малко, ще успеят да го промият.

— Добре.

Линк и Мак Ди си разменяха истории за войната в Афганистан. Линк беше един от първите на афганистанска територия, а Мак Ди бе пристигнал в страната няколко години по-късно. Те нямаха общи познати, но ситуациите, в които бяха изпадали, обикновено си приличаха, особено когато се е налагало да се оправят с местните.

— Простете прекъсването — намеси си Хуан. — Мак Ди, можем ли да поговорим?

— Разбира се — остави рейнджърът бутилката минерална вода, от която отпиваше, и закуцука след председателя към задната част на самолета. — Какво има?

— Как се случи?

Лоулес веднага схвана за какво го пита.

— Трима души охранявахме пакистански телевизионен екип. Аз и двама местни, с които бяхме работили и преди това. Бяхме на около час път от Кабул, когато операторът поиска да спрем. Казах му, че идеята е кофти, но той настоя, че става дума за спешен случай. Наоколо беше чисто, затова си казахме, добре, какво толкова. Спряхме и едва колелата спряха да се въртят, от нищото изскочиха дузина талибани. Бяха се крили под одеяла, заринати с пясък. Съвършена засада. Дори не успях да стрелям. Телевизионният екип беше измама. Убиха двамата афганистанци още там и ме вързаха като коледна пуйка. Задигнаха пикапа ни, а останалото вече го знаеш. В един момент ме прехвърлиха в багажника на кола. Сигурно преди да влезем в Пакистан, но не съм сигурен. Когато им се удадеше възможност, ме млатеха и се хвалеха как ще стана звезда в арабската разновидност на Ютюб.

Говореше така, сякаш разказваше нечия чужда съдба. Кабрило заподозря, че спомените му са още прекалено живи в паметта. Обаче можеше да каже, че Лоулес съжаляваше за случилото се с двамата афганци повече, отколкото за собственото си пленяване.

— Предполагам — каза Хуан, — вече си се досетил с какво се занимаваме.

— Частна сигурност като „Фортран“.

— Не само. Събираме разузнавателна информация, даваме консултации и провеждаме операции за Чичо Сам, когато той не иска в никакъв случай да бъде замесен. Обаче тази работа сега се разсъхна по причини, които в момента не са интересни. Проверяваме внимателно

клиентите си. Работим само за добри момчета, ако разбираш какво искам да кажа. Освен това внимаваме да не попаднем в радарите, затова много малко хора знаят кои сме. Например твоите началници във „Фортран“ нямат представа. Няма да ни видиш в медиите, защото действаме така, че да не правим грешки и да не оставяме следи.

— Звучи ми като много добър екип — отбеляза Лоулес безстрастно.

— Най-добрият в работата си — похвали се Хуан. — Всеки член е грижливо подбран и когато се приема нов, всички имат право на глас.

— Да не би да ми предлагаш работа?

— Временно. Преди няколко месеца изгубихме човек. Казваше се Джери Пуласки. Той беше онова, което наричаме стрелец, корав военен ветеран. Използвахме го, когато работата ставаше напечена и предстоеше битка. Ти ще заемеш неговото място.

— Главно в този район ли работите?

— Не. Всъщност за пръв път сме тук. Районът бъка от фирми като твоята и „Блекуотър“ или както там се наричат. Бързаме да им оставим терена. Това спасяване беше еднократна операция.

— Договорът ми с „Фортран“ изтича след няколко месеца — обясни Лоулес.

— Не смяташ ли, че след случилото се ще те пуснат да си вървиш?

— Да, вероятно — провлече той. — Тъъ, слушай, аз трябва да издържам едно малко момиченце.

Той направи пауза и преглътна.

— Нашите я гледат и имат нужда от парите, които изкарвам.

— Колко ти плащаха? — попита Хуан направо. Мак Ди му назова сумата и той прецени, че е разумна.

— Добре, ще продължиш със същата заплата по време на изпитателния срок. След това, ако нещата се развият както трябва, ще станеш пълен член на Корпорацията и ще получиш дял от печалбата.

— Значи имате печалба, а?

Кабрило отговори на въпроса с въпрос.

— Колко смяташ, че струва този самолет?

Лоулес плъзна поглед наоколо.

— Частен самолет като този? Около петдесет милиона.

— Петдесет и четири, за да бъдем точни — обясни Хуан. —
Платихме в брой.

Предадоха спящия Сетиаван на разплаканата му майка на пистата между самолета на Корпорацията и наетия „Сайтейшън“, преоборудван като болница. Бабата също лееше сълзи, а дядото наблюдаваше стоически ставащото. Бяха се погрижили имиграционните и митническите власти да си затворят очите.

Пренесоха момчето на самолета, чиито двигатели вече работеха, и веднага щом вратата се затвори и заключи, машината започна да рулира.

Хуан беше планирал да отпрати самолета, но предвид новата задача, нареди на пилота да го остави на хангар и да си намери хотел в града. Натовариха оръжията и екипировката си в обикновени найлонови чували и закрачиха към площадката, на която зад ограда от телена мрежа на около двеста метра от главния терминал на международното летище бяха подредени хеликоптери. Всички машини бяха цивилни. Повечето бяха бели с цветни линии по носовете и отстрани по фюзелажите. Един обаче беше лъскав и черен и имаше заплашителното излъчване на боен хеликоптер, макар да не се виждаха оръжия. Това беше MD 520N^[2] на Корпорацията — модерна машина, която изхвърляше отработилите газове през опашката, вместо да разчита на още един винт. Тази система, наречена НОТАР^[3], го правеше най-тихия задвижван от турбина хеликоптер в света.

Пилотът видя четиримата мъже и жената да се приближават и започна да натиска бутони, за да пусне турбината.

Щеше да им е тясно, но MD 520 разполагаше с достатъчна мощност, за да ги закара до „Орегон“.

— Изглежда е минало добре — посрещна пилотът Хуан, когато отвори вратата за пътници и пхна торбата си под седалката.

— Нищо особено — отговори Кабрило по обичайния начин.

Джордж „Гомес“ Адамс обаче може да определи по самодоволната им походка, докато приближаваха, че нещата са били на косъм, обаче са успели да се справят.

— Кой е новият?

— Мак Ди Лоулес. Наемник на „Фортран“, пленен около Кабул. Стори ми се прахосничество да оставя да му отрежат главата.

— Ще го задържим ли?

— Може би.

— Не харесвам типове, които изглеждат по-добре от мен — оплака се Гомес. Малко мъже можеха да съперничат на тънките му коцкарски мустачки и външен вид на кинозвезда.

— Ще трябва да се справиш с конкуренцията — усмихна са Хуан.

— Точно така — погледна Адам през рамо и подаде ръка на Мак Ди. — Ако не ме прецакваш с дамите, всичко ще бъде наред.

Беше очевидно, че Лоулес не разбира какво иска да му каже, но въпреки това стисна ръката на Адамс.

— Няма проблеми. Ако не катастрофираш, докато съм на борда, ще бъде дори повече от наред.

— Дадено.

Гомес насочи вниманието си към хеликоптера и се свърза с контролната кула, за да получи разрешение за излитане.

Хуан се обърна към Лоулес.

— Когато стигнем на кораба, веднага ще използваме подсигурена връзка с фирмата ти. Сигурно са луднали вече. Също и вашите вкъщи, ако са им съобщили.

— Съмнявам се, че от „Фортрам“ вече са им се обадили. Бях отвлечен преди по-малко от четирийсет и осем часа.

— Чудесно, значи няма защо да се тревожим за това.

Минута по-късно турбината изрева, когато Адамс подаде газ, фюзелажът потрепери, но щом плазовете се отлепиха от бетонната площадка, всяко напрежение изчезна.

Гомес се пребори с инстинкта си да даде пълна газ, затова започнаха спокойно да се издигат и полетяха над мангровите дървета и блатистата равнина на север от прострелия се нашироко петнайсетмилионен град. Гъст облак смог намали драматично видимостта, така че небостъргачите и жилищните блокове на Карачи се виждаха неясно под тях. Всичко имаше вид на ръждясало — сградите, въздухът, дори водата в заграденото вътрешно пристанище. Само на запад, където лежеше океанът, човек можеше да види истински цветове. Водата беше сапфирено тъмносиня. Те прелетяха

над Чайна Крийк, където лежеше главното пристанище, и Баба Ченъл, който водеше към открито море. Той гъмжеше от всякакви плавателни съдове, които чакаха своя ред да пристанат на кейовете.

Прелетяха над бариерните острови и скоро смогът отстъпи на чистия въздух. Слънцето хвърляше ослепителна сребриста ивица върху вълните, докато се издигаше все по-високо на небето зад тях.

Още кораби плаваха към пристанището или напускаха неговия район, натоварени със стоки. Килватерите им белееха като малки белези. Зад един от корабите пред тях обаче нямаше килватер.

По модерни стандарти беше средна големина, макар дължината му да надвишаваше сто и седемдесет метра. Контейнеровозът, който минаваше край десния му борд, беше два пъти по-дълъг. Местоназначението на Кабрило и хората му беше и стар модел. Строен преди морският транспорт да премине към стандартизирани контейнери, той можеше да превозва своите товари в пет дълбоки трюма, които се затваряха с люкове и се обслужваха от чифт изтъняващи към върха кранове. Надстройките се издигаха в средата на кораба и завършваха с един-единствен димоход. Крилете на мостика и пасажите висяха по него като огънати противопожарни стълби. На главната палуба имаше две спасителни лодки на лодбалки. Носът приличаше на брадва, а ветрилообразната кърма притежаваше малко от елегантността на чаша за шампанско.

Толкова можеше да се види от разстояние. Едва когато хеликоптерът наближи, започнаха да изплуват подробности. Корабът беше покрит с ръжда, корито, което още преди години е трябвало да бъде нарязано за скрап. Навсякъде по корпуса и надстройките се виждаше лющеща се боя, сякаш съдът бе заразен от някаква морска екзема. Самата боя беше смесица от различни по цвят слоеве, размазвани през годините един върху друг без ни най-малка грижа за естетиката. Палубата беше покрита с ръжда на локви, стекли се от шпигатите и клюзите, и бе набраздила страните на надстройката като някакво странно червеникаво гуано.

Навсякъде се търкаляха потрошени машинарии, маслени варели и различни други боклуци, включително необяснимо попаднали там перална машина и огромна задна гума за трактор.

— Вие май се бъркате с мен — измърмори Мак Ди, когато пред него се разкри цялата истина за кораба. — Това някакъв номер ли е?

— Може и да не е красив — обади се Гомес, — обаче със сигурност е грозен.

— Повярвай, той не е това, което изглежда — увери го Хуан. — Засега няма да те допуснем до никоя от тайните, които крие, а те наистина съществуват.

— Какви? Че е транспортният кораб, с който Теди Рузвелт^[4] е пристигнал в Куба?

Хуан се засмя.

Обади се Линк:

— Не. „Орегон“ е първият опит на Ной да построи прочутия си ковчег.

— С готовност ще го повярвам.

Гомес зави към кърмата на кораба, където близо до последния трюмен люк имаше маркирана хеликоптерна площадка. Наблизо беше застанал един от екипажа, в случай че пилотът има нужда от помощ при кацането, но той не се нуждаеше от указания. Зависна машината точно над голямото избеляло „X“ и я спусна точно в центъра. Изгаси двигателя, неговият несекващ вой се смени с тишина и когато оборотите на винта паднаха, перките му се видяха и започнаха да забавят своя бяг.

— Дами и господа, добре дошли на „Орегон“ — обяви Гомес. — Температурата в момента е двайсет градуса. Часът е единайсет и половина местно време. Имайте предвид, че вещите в багажниците над главите ви може да са се разместили по време на полета. Благодарим, че летяхте днес с нас и се надявам отново да ни изберете.

— Забрави — отговори му Линда, докато отваряше пътническата врата. — Програмата ви за бонуси не я бива, а фъстъците бяха гранясали.

Хуан отново се възхити от екипа, който беше събрал. Преди по-малко от дванайсет часа се търкаляха надолу по планински склон, докато към тях се носеше ракета „Хелфайър“, а сега се шегуваха, сякаш нямаха никакви грижи на този свят. Напомни си, че не бива толкова да се изненадва. Това беше живот, който те сами бяха избрали. Ако не можеха да се шегуват с него след преживяното, нямаше да оцелеят и пет минути.

Макс Хенли се показа от безопасното убежище на надстройката. За да се защити от слънцето, носеше изтъркано бейзболно кепе с

емблемата на „Доджърс“, което покриваше останките от рижата му коса. Ръстът му беше малко по-висок от среден и годините бяха почнали да си проличават по нарасналата талия и плетеницата от бръчици в ъглите на очите. Обаче още се движеше добре, а дланите му с размер на наковалня показваха, че може без проблеми да се грижи сам за себе си. Носеше тъмен гащеризон, на единия лакът на който се виждаше мазно петно, а това означаваше, че току-що се е качил от машинното отделение с революционния двигател на „Орегон“. С него беше и доктор Джулия Хъксли. Хъкс, която бе получила медицинската си подготовка във военния флот, носеше ушита по поръчка престилка, която подчертаваше пищните ѝ като на плакат от 50-те години форми. Косата си беше вързала на конска опашка. Когато работеше върху пациент, тя беше оживена и доста безцеремонна, но през останалото време добродушна и лесна за общуване. Беше лекувала Хуан, когато преди години по време на мисия за Националната подводна и морска агенция една китайска канонерка отнесе част от крака му.

Беше ръководила рехабилитацията, която го превърна от човек, който не можеше да ходи, в мъж, годен да тича с километри без никакво накуцване. Тя и Макс бяха единствените хора на света, които знаеха, че липсващите стъпало и глезен го болят всяка минута от деня.

Това се наричаше фантомна болка — общо преживяване на всички с ампутирани крайници. Обаче за Хуан нямаше нищо фантомно в нея. Макар да не можеше да види или докосне крака си, това не означаваше, че проклетият израстък не боли през цялото време.

— Потвърдих превода от сметката на Бахар по нашата — обяви Макс вместо поздрав.

— Всички сме добре — пресече го Хуан. — Благодаря, че попита.

— О, я не се превземай — отговори Макс сухо. — Нали говорихме преди час. Знам, че всички сте добре. Между другото, за мен парите са по-важни от твоето здраве.

— Друже, ти си направо изтъкан от доброта — ухили се Хуан и махна на Мак Ди да пристъпи. — Това са Макс Хенли, Джулия Хъксли, а това — Мак Ди Лоулес. Мак Ди, това е моят заместник, а дамата е нашият корабен кърпач на телеса. Говоря буквално.

Те си стиснаха ръцете.

— А сега качете Мак Ди в кабинета ми, така че Хъкс да може да го прегледа.

Вътрешността на кораба не беше по-хубава от очуканата му външност. Нацепен балатум по пода, слабо осветление и валма прах с размерите на бял трън. Оловно сивата боя и азбестът изглежда бяха предпочетените от декораторите материали.

— Божичко — възкликна Мак Ди, дресиран от непрекъснатите писъци на еколозите и налаганата политическа коректност да не се възразява срещу тях, — та този кораб е като токсично сметище. Безопасно ли е да се диша тук?

— Разбира се — отговори Линк и напълни големия си като бъчва гръден кош с въздух. — Малко е застоял.

След това плесна Лоулес по стегнатия корем.

— Отпусни се, човече, не е това, което си мислиш. Председателят ще ти покаже. Върви с докторката и ще видиш.

Хъксли покани Мак Ди в една от каютите зад мостика и остави чантата си върху тоалетната масичка, за да се подготви за прегледа. Линк, Хуан и Макс продължиха към мостика, а Линда се извини и напусна срещата с обяснението, че се нуждае от най-малко два часа в спа-кабината в нейната каюта.

На палубата нямаше офицери, нито вахтени. Главоболяха се е подобни формалности само когато наблизко имаше корабен трафик или на борда щяха да се качват лоцман или митнически служители. Иначе и щурманският мостик стоеше празен.

Помещението беше широко, с летящи врати към открития мостик. Щурвалът представляваше старомодно колело със спици и ръкохватки, изгладени от дългите години използване. Прозорците бяха побелели от сол, която ги покриваше като скреж и през тях едва се виждаше. Оборудването беше с няколко поколения назад. Радиостанцията имаше такъв вид, сякаш сам Маркони^[5] я беше сглобил. Същото можеше да се каже и за контролния апарат на машинното отделение, който не беше лъскан, откакто го бяха монтирали. Дървените маси за карти бяха очукани, а повърхността, покрита с петна от мазни ястия и разлято кафе. За всички външни лица той представляваше жалка картина на разруха и запустение.

Секунди след като влязоха, сякаш от нищото се появи възрастен джентълмен с черни панталони, снежнобяла риза и безупречна

престилка на кръста. Косата му беше бяла като колосаната риза на гърба му, а лицето — мършаво и сбръчкано. Носеше сребърен поднос със стъклена кана, в която имаше някаква тропическа на вид смес и кристални чаши.

— Слънцето е вече над раята — обяви той с чист английски акцент.

— Морис, какво е това? — попита Хуан, когато стюардът раздаде чашите и започна да налива. Линк изгледа кисело напитката, но тогава Морис измъкна бутилка „Хайнекен“ от джоба на престилката. Линк я отвори, като опря капачката в ръба на масата за карти и след това натисна с другата ръка.

— Малко сок, малко грог. Туй-онуй. Реших, че сигурно ще ви дойде добре след мисията.

Кабрило отпи глътка.

— Божествен нектар, приятелю. Божествен нектар.

Морис не показа да е впечатлен от комплимента.

Вече знаеше колко хубава е напитката и нямаше нужда някой друг да му го казва. Той остави подноса настрана. На него имаше и кутия за пури от палисандрово дърво, която обикновено стоеше на писалището на Кабрило. Макс се присъедини, като извади лулата и кожената кесия от задния джоб на работния гащеризон. След минути въздухът се изпълни с пушек, сякаш гореше амазонската джунгла. Стюардът напусна мостика така тихо, както беше дошъл. Лъснатите му обувки някак си не вдигаха шум по мръсния балатум на пода.

— Е, добре, разкажи ми сега за тази нова операция — подкани го Кабрило, след като издуха облак тютюнев дим към тавана, докато Макс отваряше една от летящите врати, за да влезе малко въздух.

— Финансистът се казва Ролан Кроасар. От Базел. Дъщеря му е Солей, на трийсет. Спечелила си е име на луда глава. Вече е платила място във „Върджин Галактик“, когато започват с космическия туризъм. Изкачила е най-високите върхове на пет или шест континента. Два пъти се проваля на Еверест. Състезавала се е един сезон в Джи Пи 2, като си е плащала за удоволствието. За онези, които не знаят, това е всъщност едно ниво под Формула 1. Също така е добра на голф, а като малка е била сред най-добрите на света тенисистки. За малко да стане и член на швейцарския олимпийски отбор по фехтовка.

— Осъществила се жена — отбеляза Хуан.

— Доста — съгласи се Макс. — Бих ти показал и снимка, но ти веднага ще започнеш да точиш лиги. Както и да е. Тя и неин приятел тръгнаха пеша из Бангладеш. Като съдя по записите от джипиеса, които ни прати баща ѝ, се е отправила по най-прекия път до границата с Мианмар и е продължила пеша.

— На мен ми звучи като умишлено — подхвърли Линк, след като си допи бирата. Половинката приличаше на тристамилилитрова в лапата му. — Той има ли представа какво прави там?

— Не. Обясни, че рядко му казвала какво възнамерява да прави. Останах с впечатлението, че между тях има известна хладина. Когато проверих миналото му, излезе, че когато Солей била на седемнайсет, родителите ѝ се развели. Той се оженил отново само няколко месеца след това.

— Къде е майката? — попита Хуан и невъзмутимо изтръска пепелта от пурата на вече мръсния под.

— Умряла е от рак на панкреаса преди няколко години. Преди това е живяла в Цюрих, където сега е домът на Солей.

— А каква е историята на таткото?

— Работи за една от онези швейцарски банки, където съмнителни люде като нас си държат паричките. Мърф и Стоун не можаха да открият нищо по-така чрез законните и не толкова законни финансови канали. Доколкото можем да кажем, Кроасар спазва законите.

— Пита ли Лангстън? Може да излезе личният банкер на Бин Ладен.

— Всъщност е помогнал на агенцията да проследи средства, преведени на терористите от „Джемаа Ислямия“.

— Дали това не е отмъщение? — помисли Кабрило на глас. — Да не са я отвлекли?

— Засега всичко е възможно — отговори Макс. — Може да е така, може да са местни наркобарони, а може телефонът ѝ да се е скапал и докато си говорим, тя да продължава да скита из планините.

— Преди колко време е изгубил връзка с нея? — попита Линк.

— Тя се обаждала веднъж седмично. Преди четири дена пропуснала. Кроасар изчакал един ден, преди да се задейства. Звъннал на своята връзка в Ленгли покрай прането на пари и накрая успял да се свърже с Детето.

— Телефонът ѝ през цялото ли време е предавал нейните координати?

— Не — обясни Макс. — Включвала го само когато е трябвало да се обади.

Хуан отново изтръска пепел от пурата си.

— Така, както излиза, може да е била отвлечена преди дванайсет дни.

— Да — кимна Макс мрачно.

— И всичко, с което разполагаме, са последните ѝ джипиес координати отпреди единайсет дена?

Този път Макс само кимна.

— Няма да е лесно. Говорим за малка игла и голяяма купа сено.

— Пет милиона гущера, за да направим опит.

Бяха прекъснати от Джулия Хъксли. Тя влезе от коридора, който свързваше шестте каюти на палубата — всички бяха опърпани като щурманския мостик.

— Какви са данните? — попита Хуан.

— Физически е наред. Има няколко дълбоки контузии по гръдния кош и корема, ръцете и стегнатото си дупе. Доколкото мога да кажа, няма навяхвания, но твърди, че коленете и глезените го болят ужасно. Дай му една седмица почивка и ще стане като нов. Трябва да проведе няколко изследвания в лабораторията, но от онова, което ми каза, излиза, че е здрав като бик. Нямам основания да се съмнявам.

— Прати го при нас. Благодаря.

— Не, аз ти благодаря.

Няколко минути по-късно Лоулес дойде на мостика. Беше облякъл чиста тениска, извадена над камуфлажните панталони. Той се оглежда известно време.

— Май не плащате достатъчно на чистачката.

— Ами тя е в отпуск от 2002-ра — обясни съвсем сериозно Кабрило. — Както и да е. Докторката каза, че си наред, а аз вярвам на думата ѝ. А ти какво ще кажеш?

— Председателю Кабрило, трябва да бъда откровен с теб — отговори Мак Ди. — След като се качих на борда, взех да премислям. Ти каза, че изкарвате дори печалба, но да живея на тази гемия не е моята представа за удоволствие.

— Ами ако ти кажа, че под цялата тази ръждива обвивка се крие по-луксозна обстановка, отколкото на много богаташки яхти?

— Ще отговоря: око да види, ръка да пипне.

— Хуан? — подвижна предупредително Макс.

— Няма нищо — успокой го Кабрило. — Само една малка проба.

После махна на Лоулес да го последва. Те се спуснаха по едно вътрешно стълбище, после минаха по няколко опушени коридора, докато не стигнаха столова без прозорци. По потъмнелите сиви стени висяха кичозни туристически плакати. Зад прохода в тезгяха лежеше кухнята, от която на инспекторите по безопасност на храните щеше да им се доповръща. Сталактити от вкоравена мазнина висяха от абсорбаторите над печката с шест плочи, а над мивката, пълна с мръсни съдове, се въртяха толкова мухи, колкото самолети над Франкфуртското летище в натоварените часове.

Хуан се насочи към един от плакатите на стената срещу входа. На него имаше красива таитянска девойка по бикини, застанала на брега пред горичка палмови дървета. Той доближи лице до нея, сякаш се опитваше да надникне в пъпа ѝ.

Една част от стената се отвори с щракане. Вратата беше толкова умело прикрита, че Лоулес нищо не бе забелязал.

Кабрило се изправи и обясни:

— Скенер на ретината — после отвори вратата докрай.

След това махна на Лоулес да надникне.

Той направо се опули. Килимът на земята беше яркочервен и толкова дебел, че можеше да скрие готов за скок лъв. Стените бяха покрити с полирана махагонова ламперия. Таванът над нея изглеждаше като гипсокартон, но това не можеше да е истина, защото в открито море корабът вибрира прекалено силно. Беше оцветен в светлосиво с отсянка на бледомораво — много отпускащо и успокояващо. Осветителните тела бяха подбрани с вкус аплици или кристални полилеи.

Лоулес не беше изкуствовед, но знаеше, че картините в позлатени рамки са истински, и дори разпозна една, макар да не успя да си спомни името на Уинслоу Хомър^[6] като неин автор.

Това не беше коридорът на някакъв потрошен стар товарен кораб. Сякаш беше изваден от петзвезден хотел — мамка му, дори осемзвезден, доколкото можеше да определи.

Той погледна към председателя с изписано по лицето объркване. Хуан започна да отговаря на незададения въпрос:

— Онова, което видя горе, е маскировка. Ръждата, мръсотията и жалкото състояние на оборудването. Направено е така, че „Орегон“ да изглежда колкото може по-безвреден. Анонимността е важна част от играта. С този кораб можем да влезем във всяко пристанище по света, без да събудим подозрения. Като на магистралата. Всички забелязват ферарито и поршето, но никой не обръща внимание на някоя „Тойота Корола“ отпреди пет-шест години.

— Най-хубавото — продължи той — е, че разполагаме със средства и начини да маскираме неговия силует и да сменим името му. Корабът никога не е един и същ при различните мисии. Наричаме го „Орегон“, обаче това име рядко е изписано на носа и кърмата.

— Значи останалата част от него...?

— Да, подобна е на тази — потвърди Хуан и посочи надолу по коридора. — Всеки член на екипажа има своя лична каюта. И да добавя — определена сума за обзавеждане. Разполагаме със спортна зала, басейн, доджо, сауна. Нашият главен готвач и неговият помощник са обучавани в „Льо Кордон Бльо“. Вече се запозна с нашия корабен лекар и както можеш да предположиш, тя поиска и получи оборудване по последна дума на техниката.

— А оръжия?

— Разполагаме с пълен арсенал — от пистолети до РПГ.

Още не беше време да му каже, че самият „Орегон“ представлява плаващ арсенал и беше способен да съперничи на повечето бойни кораби. Това и някои от останалите тайни на кораба щяха да останат скрити, докато Лоулес не завърши изпитателния си срок.

— Е, а сега какво ще кажеш?

Лоулес се усмихна и му протегна ръка.

— Ще се обадя във „Фортран“ и ще ги предупредя, че напускам.

Някъде отдолу се чу възглас на невидим член на екипажа от женски пол, но гласът не беше на Хъкс или Линда. Очевидно новината за новака с външен вид на Адонис вече се беше разнесла.

— Това ще отнеме известно време — продължи Мак Ди — и аз вероятно ще трябва да се върна в Кабул. Сигурно разследват отвличането ми. Трябва да си прибера паспорта и личните вещи.

— Няма проблеми — увери го Хуан. — Ще ни трябват няколко дни, за да заемем позиция за следващата задача. Ще ти дадем един от нашите кодирани сателитни телефони и номера, на които да ни търсиш. Ще изпратя самолета да те вземе.

На Хуан изведнъж му хрумна нещо.

— Между другото, как си с търсенето на следи?

— О, аз съм индианец по душа. Прекарвах летата си в ловуване из горите и блатата. Татко се шегуваше, че кучетата носят пушката, а аз следвам миризмата.

[1] Корабът бил нает от ЦРУ в опит да се вдигне потъналата през 1968 г. съветска подводница К-129 с балистични ракети на борда в тайна операция, известна като Проект „Азорски“. — Б.пр. ↑

[2] „Макдонъл Дъглас“ — Б.пр. ↑

[3] No Tail Rotor (англ.) — буквално „без опашен винт“. — Б.пр.

↑

[4] Американски президент, който през испано-американската война дебаркира в Куба и участва в освобождаването ѝ. — Б.пр. ↑

[5] Маркиз Гулиелмо Маркони (1874–1937) — итал. физик и изобретател, основател на Радио Ватикана. — Б.пр. ↑

[6] Амер. художник и литограф. — Б.пр. ↑

6.

Накрая решението дали да изпратят преден отряд в Читагонг, главния пристанищен град на Бангладеш, или да изчакат и заобиколят с „Орегон“ полуостров Индустан се улесни от факта, че корабът не беше плавал там и никой от техните контактни лица не разполагаше с доверен човек в района. Ако не можеха да бъдат сигурни, че ще получат екипировката и припасите, от които имаха нужда, нямаше смисъл да се изпраща авангард.

Щяха да изгубят пет дни, докато корабът заеме позиция — пет дни, през които следата щеше да изстине още. Докато това глождеше Кабрило и останалата част от екипажа, искането за лична среща с Ролан Кроасар беше допълнителна досада.

Когато Хуан изпрати по електронната поща съгласието си на Детето, отговорът беше както винаги бърз. Финансовите условия вече бяха уговорени, но Кроасар бе добавил условието да се срещне с Кабрило. Хуан се бе съгласил да се срещне с Гунаван Бахар само защото човекът беше взел самолета до Мумбай, където „Орегон“ току-що бе разтоварил два контейнера южноафриканско просо, шито бяха вързани на предната палуба. В момента Кроасар се намирал в Сингапур и искаше Хуан да отиде при него.

Това означаваше, че той трябва да се върне с хеликоптера обратно в Карачи, да се качи на гълфстрийма и да лети до Сингапур, да утешава човека час или два, след това да поеме към Ченай, преди известен като Мадрас, или пък към Вишакхапатнам — град на индийското източно крайбрежие. Към кой от двата града, зависеше от продължителността на срещата и скоростта, която „Орегон“ можеше да поддържа. Щом стигнеха на място, трябваше да намалят скоростта, така че Гомес Адамс да може да го прибере с хеликоптера.

Всякакви бюрократични пречки можеха да го забавят. Написал бе на Детето своите възражения, но отговорът беше, че клиентът е непреклонен.

Онова, което притесняваше Кабрило, беше, че докато успее да върне на Корпорацията благосклонността на правителството на Съединените щати, нямаше друг избор, освен да приема подобни задачи. Като всеки друг бизнес, неговият също имаше режийни и други разноски, които възлизаха на около двеста хиляди долара дневно.

Унищожаването на цели терористични клетки и предотвратяването на големи нападения — създаде беше Корпорацията за подобни операции и със същата цел бе започнал работа в ЦРУ.

След всичко това, сега, когато беше напълно маргинализиран, тази мисъл не преставаше да го гризе.

Реши да вземе и Макс — без друга причина, освен да има компания по време на дългите полети. Остави Линда Рос да го замества на кораба. След като напусна военноморския флот, Линда известно време бе капитан на снабдителен кораб за петролните платформи в Мексиканския залив. Умееше да се оправя с корабите не по-зле, отколкото с оръжията.

Приземиха се на летище Чанги в северната част на футуристичния град държава Сингапур. Небесата му пронизваха едни от най-забележителните сгради в света, сред които и новият хотел „Марина Бей Сандс“, където отиваха. Хенли едва успя да се успокои, след като Хуан му каза, че няма да има време да се отбие в хотелското казино.

Както винаги, когато някой пристига с частен самолет, митническата проверка беше чиста формалност. Униформеният служител ги посрещна пред самолетната стълбичка, погледна паспортите и ги подпечата и дори не попита Кабрило какво носи в дипломатическото куфарче, макар че нямаха нищо за криене.

Въпреки че бяха летели във всекидневно облекло, преди да кацнат, се бяха преоблекли в костюми и си сложиха вратовръзки. Хуан носеше елегантен черен костюм, риза със ситно райе, подбрана така, че да отговаря на цвета на двестадоларовата вратовръзка. Мокасините му бяха лъснати до блясък. Да лъска обувките си така, че муха да се разчекне върху им, беше страст, която споделяше със стюарда на „Орегон“. Костюмът на Макс не беше конфекция, но въпреки това той се чувстваше неудобно в него. Яката се беше впила в шията му, а на левия ръкав се виждаше почти незабележимо петънце.

Тук времето беше много по-топло, отколкото в Карачи, и макар да не можеха да го подушат от миризмите на напечен асфалт и керосин, въздухът носеше аромата на тропически лес и влага, идваща от океана. Екваторът лежеше само на сто трийсет и шест километра в южна посока.

Хуан си погледна часовника, един изцяло черен „Мовадо“, не по-дебел от лист хартия.

— Разполагаме с цял час. Чудесно.

Макар че им предложиха удължена лимузина, те предпочетоха не толкова показен транспорт до града. Трафикът беше направо убийствен, но въпреки това хората си оставаха крайно учтиви. Не се чуваха клаксони, никой никого не засичаше. Това накара Хуан да си спомни, че въпреки своето богатство и изтънченост Сингапур на практика е полицейска държава. Свободата на словото беше силно ограничена, а ако се изплюеш на тротоара, може да отнесеш бой с бамбукови пръчки. Тези мерки бяха създали хомогенно население, уважаващо закона, затова никой не ги засичаше, нито показваше среден пръст.

Тяхното местоназначение започна да се показва край водата в три грациозно извити бели кули, всяка извисяваща се на повече от петдесет етажа. Върху им имаше платформа, която се простираше на около триста и двайсет метра, стърчаща най-малко шейсет метра извън третата кула. Това съоръжение беше известно като „Скай Парк“ и дори от това разстояние виждаха очертанията на дърветата и храстите, които го украсяваха. В края на тази част от небесния парк, която гледаше към марината, се простираха три безкрайни плувни басейна, съдържащи почти милион и половина литра вода.

В основата на хотелските кули бяха подредени няколко големи здания с куполи, подслоняващи казиното, бутиците и конгресните зали. Слуховете гласяха, че курортният хотел с казино е на второ място по скъпотия в света.

Колата спря под козирката на входа и портиерът в ливрея се изправи до задната врата, преди още гумите да бяха спрели да се въртят.

— Добре дошли в „Марина Бей Сандс“ — поздрави ги той на цивилизован английски. Кабрило заподозря, че ако приличаше на

скандинавец, щеше да ги поздрави на безупречен шведски, да речем. — Имате ли багаж, господа?

Хуан посочи Макс, който слизаше без чужда помощ от колата.

— Само този.

Влязоха в оживеното лоби на хотела. Тук гъмжеше от почиващи. Една група се беше струпала около екскурзоводката си за някакво пътуване и получаваше указания на напевен китайски от жената, която нямаше повече от метър и трийсет и пет. Опашката, която чакаше за регистрация, се виеше през лабиринт от кадифени възета. С две хиляди и петстотин стаи сградата приличаше по-скоро на малък град, отколкото на хотел.

Хуан намери гишетото на портиерите и каза на красивото малайско момиче, че сигурно за него има плик. След това ѝ съобщи името си, а тя помоли за личната му карта. В плика лежеше чип карта и една от визитките на Ролан Кроасар. На гърба ѝ беше надраскан номерът на стаята на финансиста.

При асансьорите трябваше да покажат на въоръжения пазач, че разполагат с ключ. Хуан показа чип картата и мъжът ги пусна да се качат. До четирийсетия етаж споделяха асансьора с корейска двойка, която през цялото време не престана да спори. Кабрило реши, че вероятно мъжът е проиграл парите за почивка.

Коридорите бяха тихи и доста слабо осветени. За разлика от другите свръх казина, в които бяха ходили, архитектурното решение с трите кули означаваше, че няма нужда да крачат безкрайно, за да стигнат до търсената стая. Кабрило почука на Кроасаровата врата.

— Момент — обади се отвътре глас, изпускайки „г“-то в края на думата като французин.

Вратата се отвори. Мъжът, изправен там, който изпълваше касата от едната до другата страна, не беше Ролан Кроасар. Бяха видели негови снимки, докато проверяваха миналото му.

През първата частица от секундата Хуан забеляза, че мъжът е без сако, ръцете му са празни, а изражението не беше явно нападателно. Това не беше засада, затова отпусна дясната ръка, с която се готвеше да нанесе каратистки удар в носа на човека, който най-вероятно щеше да го убие. Онзи изръмжа. Беше видял колко бързо председателят бе възприел и след това отхвърлил възможна опасност.

— Господин Кабрило? — обади се глас от дълбините на апартамента.

Телохранителят, който бе отворил вратата, се отдръпна. Беше едър почти колкото Франклин Линкълн, но докато неговото лице обикновено беше открито и добродушно, този тук постоянно се мръщеше. Тъмната му коса не беше модно подстригана и той приличаше малко на артист от черно-белите порнофилми от 70-те. Беше кимнал, но очите му си оставаха нащрек и проследиха Хуан, докато влизаше в богато обзаведения апартамент от две части. Тази сутрин мъжът се беше бръснал, но вече се нуждаеше от втора контра.

Наемен бияч, предположи Кабрило. Добрите телохранители бяха онези, за които дори не подозираш. Тези хора приличаха на счетоводители или представители на отдела за обслужване на клиенти в някоя банка, а не на пращящи от мускули борчета, които си мислят, че само размерите им са достатъчно заплашителни. Хуан устоя на желанието да повали този тип само за да си достави удоволствие. Горилата им махна да си разтворят саката, за да се увери, че не носят скрити оръжия. За да не усложняват нещата, двамата представители на Корпорацията изпълниха желанието му. Мъжът не си направи труда да провери и глезените им.

Кабрило се запита дали наистина е толкова лош в занаята, или това се дължеше на факта, че домакинят му е казал, че трябва да се държи добре с тях. Реши, че става дума за второто. Значи мъжът беше пренебрегнал заповедите, когато ги накара да разтворят саката си. Преценката му за неговите способности се повиши с една точка. Изглежда човекът взимаше задачата си да защитава своя началник по-сериозно от неговите заповеди.

— Моля, бихте ли си закопчали ръкавите на ризата? — любезно каза Хуан.

— Какво?

— Ръкавите ви не са навити, но не са закопчани, което означава, че сте прикрепили нож към подлакътницата. Забелязах, че не носите кобур на глезена, но не смятам, че сте невъоръжен. Затова ръкавите не са закопчани.

Ролан Кроасар се надигна от дивана в далечния край на стаята. Куфарче и документи лежаха на масичката за кафе. Чаша с лед и някаква безцветна течност стоеше в средата на локвичка стекла се

кондензирана по стъклото вода. Кроасар носеше панталони и вратовръзка. Сакото му беше наметнато на креслото с дебела тапицерия, което бе част от комплекта с диван.

— Джон, всичко е наред — каза той. — Тези господа са тук, за да ни помогнат да намерим Солей.

Телохраниелят, когото бяха нарекли Джон, се смръщи още малко, но закопча ръкавите си. Когато сви ръка, лененият плат се опъна от леката издутина на канията и ръкохватката на ножа.

— Господин Кабрило — каза Кроасар, — благодаря ви от сърце, че дойдохте.

Швейцарецът имаше среден ръст и вече бе започнал да пуска шкембе, но лицето му още беше красиво, а очите пронизващи. Косата му с неопределен цвят беше сресана назад, но личеше, че е започнала да оредява. По преценка на Кабрило изглеждаше по-млад от шейсет и две, но не много. Кроасар свали кръглите телени очила за четене от правия си нос и прекоси разстоянието до двамата си гости с протегнатата ръка. Стискането му беше хладно и професионално — на ръка, която с това си изкарваше парите.

— Това е Макс Хенли — представи Хуан приятеля си. — Той е моят помощник-командир.

— А това е моят личен съветник по безопасността Джон Смит.

Кабрило протегна ръка, която Смит неохотно стисна.

— Май пътувате доста — подхвърли Хуан. — Виждал съм името ви в доста хотелски регистри.

Мъжът с нищо не показва, че е разбрал шегата за популярността на ненабиващата се в очи фамилия Смит.

— Защо не седнем? Мога ли да предложа на господата нещо за пиене?

— Бутилирана вода — съгласи се Хуан. След това остави куфарчето си в края на масата и отвори капака. Смит беше застанал така, че да може да надникне в него.

Кабрило извади две електронни устройства отвътре, после затвори капака. Включи едното и започна да изучава малкия екран. Дните, когато трябваше да обикаля помещенията с детектор за бръмбари, бяха отминали. Това преносимо устройство можеше да провери трийсет метра за секунда. Апартаментът на Кроасар беше чист. Ако беше открил подслушвателно устройство, задействано от

глас, щеше да го остави включено. След това отиде при прозореца. В далечината се виждаха сребърните остриета на небостъргачите, очертаващи се леко размазани от горещия въздух на небесния фон, докато утрото преминаваше в следобед.

Председателят отлепи лентата, покриваща намазаната с лепило повърхност на уреда с големина на цигарена кутия, и го залепи на дебелото стъкло. След това го включи. В черната пластмасова кутия имаше две тежести, захранвани с батерия и контролирани от микрогенератор на случайни числа. Той задвижваше тежестите, които от своя страна караха стъклото да вибрира. Електронният генератор щеше да гарантира, че от помещението не може да излезе някакъв шаблон от звуци, които по-късно биха могли да бъдат дешифрирани и разчетени от компютър.

— Qu est-ce que c'est?

Френският не беше сред езиците, които Кабрило владееше, но въпросът не беше труден за разбиране.

— Кара стъклото да вибрира, така че никой да не може да използва лазерен детектор на гласове.

След това хвърли един последен поглед на красивата гледка и дръпна пердетата, така че никой да не може да наднича в апартамента.

— Добре, а сега можем да поговорим.

— Чух дъщеря си — обяви Кроасар.

Кабрило почувства пристъп на гняв.

— Можехте да ми кажете това, преди да долетим от другия край на света.

— Не, не. Разбрахте ме погрешно. Мисля, че е в по-голяма опасност, отколкото предполагам.

— Продължавайте.

— Обаждането беше преди три часа. Чуйте.

Кроасар извади тънък джобен компютър и затърси из приложенията, докато от говорителите не се понесе женски глас, който звучеше много уморен и уплашен. Тя произнесе само няколко думи на френски, преди линията рязко да прекъсне.

— Казва, че е близо. До какво — нямам представа, но после казва, че те са по-близо. След това казва, че няма да издържи. Не знам и кои са онези „те“, които споменава.

— Мога ли да го видя?

Той си поигра малко с машинката, после натисна „плей“, за да пусне записа отново. Кроасар превеждаше дума по дума и двамата отново изслушаха задъхания глас на Солей. На заден план се чуваше някакъв шум — може би вятър свиреше в листата или нещо съвсем друго. Хуан пусна записа за трети път. След това за четвърти. Фонът не стана по-ясен.

— Може ли да ми го пратите на телефона? Искам да го дам за анализ.

Даде номера на телефона, който носеше сега — след края на мисията сим картата му щеше да бъде извадена.

— Успяхте ли да установите нейните джипиес координати?

— Да.

Кроасар разгърна картата, която лежеше в чантата му. Беше топографска карта на Бирма, направена преди страната да смени името си на Мианмар и да премести столицата си в средата на джунглата. Блед Х беше отбелязан с автоматичен молив с тънък графит, а на него бяха изписани географската дължина и ширина. Кабрило беше запознат с тях, защото вече бе видял картата на Кроасар. Но сега имаше нанесена нова точка на около трийсетина километра в североизточна посока от последното местоположение на Солей.

— Опитайте ли да й звъннете? — попита Хуан, макар да знаеше отговора.

— Да, на всеки петнайсет минути, но нямаше отговор.

— Добре, това все пак е добра новина — отбеляза Кабрило, — нищо че звучи така, сякаш има неприятности. Както може би схващате, трябва ни още време, за да закараме всичко на позиция. Операция от такъв вид трябва да бъде добре обмислена, за да се осъществи съвсем точно.

— Това вече ми беше обяснено — отговори Кроасар, на когото очевидно тази проста истина не се харесваше.

— Ще бъдем готови след три дни. Дъщеря ви вече е извън обсега на хеликоптера, което малко ще затрудни работата ни, но бъдете сигурен — ще я намерим.

— Благодаря, господине. Носи ви се славата на успяващ човек. Има една последна подробност.

Хуан повдигна вежда.

— Да?

— Искам Джон да ви придружи.

— И дума да не става.

— Господине, това е въпрос, който не подлежи на преговори. Как се казваше? Който плаща музиката...

— Господин Кроасар, това не е риболовен излет. Може да се изправим срещу въоръжени бунтовници и аз просто не мога да позволя непознат човек да дойде с нас.

Кабрило възнамеряваше да вземе Мак Ди Лоулес, който също беше до известна степен непознат, но нямаше защо финансистът да знае това.

Без да продума, Джон Смит разкопча ръкава, под който нямаше нож. Нави го и изпод плата се показа избеляла татуировка с думите *Marche Creve*. Кабрило ги разпозна като неофициалния девиз на Чуждестранния легион — „Настъпи или умри“.

Той изгледа безизразно телохранителя.

— Господин Смит, съжалявам, но от това разбирам само, че сте посетили някой салон за татуировки.

Принадлежността към легиона обаче обясняваше безличната фамилия на мъжа. Легионерите често използват псевдоними.

— Преди около петнайсетина години — добави Макс.

Смит не отговори, но Кабрило забеляза как в черните му очи започна да проблясва гняв. Осъзна, че се намира между чука и наковалнята, защото, ако иска да получи тази поръчка, се налага да отстъпи.

— Знаете ли какво? — каза той и повдигна крачола на панталона си. Кроасар и Смит се изненадаха, като видяха протезата му. Кабрило разполагаше с няколко, изработени от вълшебниците в Магическата работилница в трюма на „Орегон“. Този се наричаше „Боен крак изпълнение 2.0“. Той отвори скрито в изкуствения прасец отделение и извади от там малък автоматичен пистолет. Освободи пълнителя със седем патрона и извади този от патронника.

Показа го на Смит за около секунда, после изкомандва:

— Гледай мен.

След това му подаде оръжието.

Смит знаеше какво изисква тестът и без да откъсва очи от тези на Хуан, бързо разглоби малкия пистолет на основните му части и също толкова бързо го сглоби отново. Когато свърши, го подаде на

Хуан с ръкохватката напред. Цялата операция му беше отнела четирийсет секунди.

— „Кел Тек“ Р-ЗАТ — каза той. — Разработката се основава на модела им Р22, но е предназначен за калибър 380. Чудесен пистолет за дамска чанта.

Хуан се засмя и разчупи напрежението.

— Опитвах се да вкарам „Дезърт Игъл“ в отделението, но капакът не искаше да се затвори.

Той пусна пистолета, пълнителя и извадения патрон в джоба на самото си.

— Къде си служил?

— Чад, Хаити, разбира се, Ирак, Сомалия и още няколко горещи точки в Третия свят.

Кабрило насочи вниманието си към Кроасар.

— Приемам. Той издържа изпита.

— Чудесно, значи това е уредено. Джон ще ви придружи на вашия самолет и след това ще намерите моята Солей.

— Не. Ще се срещне с нас в Читагонг. В случай че не знаете, това е пристанищен град в Бангладеш.

Смит нямаше да престои на борда на „Орегон“ и секунда повече от необходимото.

— Съжалявам, но това не подлежи на преговори.

— Добре. Но ако не го вземете, както обещахте, не мислете, че ще получите парите.

— Господин Кроасар — обяви тържествено Хуан, — може да съм всякакъв, но съм от хората, които си държат на думата.

Известно време двамата мъже се оглеждаха изучаващо. Кроасар кимна.

— Добре, предполагам, че е така — и си стиснаха ръцете.

Докато си разменяха телефоните със Смит, Макс демонтира тяхното противолазерно устройство от стъклото и заедно с детектора на бръмбари го прибра в чантата. Щракна закопчалките и я подаде на Кабрило.

— Ако чуете нещо за нея, обадете ми се веднага, независимо кое време е — каза Хуан на финансиста от вратата на апартамента.

— Разбира се. Обещавам. Моля, върнете я у дома. Тя е твърдоглава и упорита, но е моя дъщеря и аз много я обичам.

— Ще направим всичко възможно — каза Хуан, защото никога не би обещал нещо, което не е сигурен, че ще изпълни.

— Е? — попита Макс, докато крачеха надолу по коридора към асансьорите.

— Не ми харесва, но имаме ли друг избор?

— Значи затова искаше да се срещне лично с теб. За да ни натрапи в последната минута този Смит.

— Аха. Много лукаво от негова страна.

— Ще му се доверим ли?

— На Смит? Не и живота си. Има нещо, което не ни казват, и той е ключът към тайната.

— Може би е по-добре да зарежем тази работа — изказа Макс мнението си.

— Няма как, приятелю. Ако не нещо друго, сега съм още по-любопитен какво прави прекрасната госпожица Солей толкова навътре в Бирма.

— Мианмар — поправи го Хенли.

— Както и да е.

Те излязоха от асансьора и тъкмо бяха започнали да прекосяват фойето, когато Хуан се плесна по челото, сякаш е, забравил нещо, и хвана Макс за лакътя, за да се върнат обратно.

— Какво има, забрави ли нещо? — полюбопитства Хенли.

Хуан леко беше ускорил ход.

— Когато влязохме, забелязах двама, които се размотаваха във фойето. Имаха вид на местни, но бяха с дълги палта. Когато се показахме, единият ни забеляза, но бързо се извърна. Прекалено бързо.

— Кой са те?

— Нямам представа, но не са хора на Кроасар. Ако ни искаше мъртви, щеше да накара Смит да ни застреля още щом влязохме в апартамента. Освен това знае, че се връщаме на летището — какъв е тогава смисълът да ни следи?

Макс не откри пропуски в логиката на своя приятел, затова само изръмжа.

Наближаваха експресния асансьор за „Небесния парк“. Само опипом Хуан вкара пълнителя на мястото му в автоматичния „Кел-

Тек“. Дори успя да изведе ударника, без да го извади от джоба, опирайки го в тазовата си кост. Двамата мъже бяха направили своя ход и прекосяваха фоайето, без да свалят очи от представителите на Корпорацията.

Вратите на асансьора се отвориха със звън, Макс и Хуан не изчакаха да се изпразни, а с раменете напред се вмъкнаха, правейки се, че не виждат възмутените погледи, които ги сподирят. Измъкването им нямаше да е на косъм. Мъжете се бяха забавили твърде много и сега вратите на асансьора започнаха да се затварят. Във фоайето беше прекалено оживено, за да извадят оръжие, затова Хуан им изпрати подигравателна усмивка, докато вратите се плъзгаха със съскане.

— И сега какво? — поиска да узнае Макс, докато летяха нагоре.

Хуан се възползва от възможността да вкара извадения патрон на мястото му в патронника.

— Стигаме горе, изчакваме около пет минути, после слизаме отново.

— А те какво ще правят, а?

— Ще се разделят, за да покрият фоайетата на останалите две кули. Няма да им хрумне, че ще останем в тази.

— Ами ако ни последват тук?

— Това никога няма да се случи — поклати Хуан глава.

— Все още се питам кои са? — обади се Макс, докато приближаваха петдесет и петия етаж на небесния парк.

— Залагам на местната тайна полиция. Нещо в регистрацията на самолета ни или в нашите паспорти им е подействало като червен плащ и сега тези господа искат да ни зададат някакви въпроси.

— Как биха могли да знаят, че отиваме в... — Макс замълча и после сам отговори на въпроса си. — Обадили са се във фирмата за коли под наем, която ни докара до хотела.

— Елементарно, скъпи Хенли.

Вратите се отвориха и двамата се озоваха сред едно от най-големите инженерни чудеса на света. Платформата от девет хиляди квадратни метра, увенчаваща трите кули, наподобяваше прочутите вавилонски висящи градини, само че тези не бяха толкова недостъпни като онези на Навуходоносор и неговата съпруга Амитис. Дърветата осигуряваха отлична сянка, цветните храсти пълнеха въздуха с аромати почти триста метра над уличното равнище. Блестящите от лъчи

басейни сякаш се простираха до хоризонта и проблясваха в синьо, заобиколени от поклонници на слънцето.

От лявата им страна имаше оформен район за хранене, който се простираше извън третата кула и създаваше илюзията, че плува във въздуха. Клиентите бяха настанени под широки чадъри, докато келнерите в бяло се стрелкаха между масите, балансирайки пълни с храна и напитки подноси. Гледката към пристанище Сингапур беше наистина зашеметяваща.

— Човече, това май ще ми хареса — подхвърли Макс, когато жена по бикини мина толкова близо до него, че той успя да подуши кокосовия орех в лосиона ѝ против изгаряне.

— Престани да се кокориш, защото ще ти изпаднат очичките.

Хуан го поведе настрани от асансьора, но двамата застанаха така, че да могат да виждат вратите, за да са сигурни, че тайните полицаи не са ги последвали. Беше почти сигурен, че няма да го направят, но не би оцелял толкова дълго в този опасен занаят, ако не е предпазлив.

Миг по-късно вратите на асансьора отново се отвориха. Кабрило стисна по-здраво ръкохватката на пистолета в джоба си, а показалецът му се отпусна на спусъчната скоба. Знаеше, че няма да води престрелка с тези момчета — в Сингапур имаше смъртно наказание, но при нужда можеше да хвърли оръжието в храста отдясно и така да избегне обвинението в незаконно внасяне. Разбира се, ако не откриеха второто — еднозаряден пистолет, монтиран в изкуствения му крак.

Излезе семейство, облечено като за разходка на слънце. Таткото водеше за ръка малко момиченце с миши опашчици. Малко по-голямото момиченце на мига се впусна към парапета, за да погледне към градския пейзаж далече долу.

Вратите започнаха да се затварят. Хуан издиша и точно се готвеше да подхвърли саркастична бележка на Макс, когато между плъзгащите се врати се показа ръка и им попречи да се затворят напълно.

Кабрило изруга. Те бяха. Изглеждаха твърде не на място с дългите си шлифери и стрелкащи се очи. Той се дръпна още малко навътре между дърветата. Щеше да им се наложи да се промъкнат покрай задната част на ресторанта, за да стигнат до асансьора на третата кула. За целта трябваше да прехвърлят бетонна подпорна стена, а това можеше да привлече вниманието на някой от

сервитьорите или спасителите край басейните, но нямаше какво да се прави.

Точно се готвеше да стъпи на първата тераса на стената и да се изкатери до горе, когато един от спасителите на десетина метра от тях, очевидно с орлово зрение, му извика да спре. Вероятно ги беше наблюдавал през цялото време, подозирайки, че се готвят да направят нещо.

Двамата агенти веднага наостриха уши и поеха към тях, макар Хуан и Макс още да не бяха влезли в полезрението им.

Времето за изтънченост беше свършило. Хуан се набра, стъпи на първата тераса и изтича нагоре по останалите две с пъргавината на маймуна. Когато стигна горе, се наведе да подаде ръка на Макс. Спасителят започна да слиза от малката си махагонова кула и да надува свирката си, за да привлече вниманието на охраната. Той или не беше забелязал двамата мъже в шлифери, или беше решил, че не заслужават внимание.

Агентите се показаха в зрителното им поле. Единият отметна шлифера си и вдигна автомат със заплашителен вид. Макс висеше по средата на стената като бръмбар върху масата на орнитолог. Хуан разполагаше само с частица от секундата, за да вземе решение, и без да се колебае, пусна ръката му.

Точно в този миг агентът дръпна спусъка. Късове цимент и прах се разхвърчаха от мястото, където само преди миг висеше Макс. Хората запищяха и се юрнаха да бягат от виещия като моторен трион автомат — докато агентът изпразни пълнителя с трийсет патрона в стената сантиметри над проснатото тяло на Хенли.

Без да знае какво всъщност става, но реагирайки инстинктивно и под въздействието на адреналина, Кабрило извади пистолета си и отговори на огъня. Първите изстрели бяха напосоки — само се опитваше да отклони вниманието на стрелеца от Макс, за да не го улучи. Стрелецът трепна леко, когато един пуснат напосоки куршум все пак облиза темето му.

Вторият агент също започна да разтваря шлифера си, където сигурно криеше своето оръжие. Хуан замръзна при тази гледка и за свой ужас видя, че „агентът“ носи тежка жилетка на самоубиец. Виждаха се пресовките експлозивни и металните парчета, предназначени за шрапнели.

— Аллах акбар! — изкрещя терористът.

Хуан заби куршум в зиналата му паст и мъжът падна назад като марионетка, на която някой е срязал конците.

Първият стрелец залиташе назад с кръв, стичаща се по лицето, замаян от 380-калибровият куршум, който бе изорал бразда на темето му. Той пусна автомата, който увисна на ремъка, и започна да рови из джоба си.

Хуан нямаше открита линия за стрелба, защото хората продължаваха да се щурат насам-натам, не осъзнавайки, че се въввират точно по средата на престрелката. Той знаеше, че вероятно и този тип носи жилетка, и реши, че е много по-добре да улучи някого от тичащите насам-натам цивилни, отколкото десетки да загинат от взрива и шрапнелите.

Най-сетне пристигна и един от охранителите на хотела. Той идваше откъм далечния край на платформата и не беше видял какво се случи. Забеляза един мъж на пода в локва кръв, не обърна внимание на типа с кръв по лицето, а вместо това впи очи в Кабрило, който очевидно беше въоръжен.

Започна да вдига пистолета си и почти се беше прицелил в Хуан, когато Макс прелетя през разделящите ги четири метра и се стовари отгоре му като ръгбист. Дватамата полетяха на земята в плетеница от ръце и крака, като не спряха да се търкалят.

Хуан рискува и стреля отново. Улучи самоубиеца в гърдите, но мъжът само залитна назад от силата на удара. Куршумът сигурно беше попаднал в един от пликите с пирони, които го бяха спрели като бронезилетка. След изстрела затворният блок се заключи над празния патронник.

Кабрило се завъртя настрана, така че кракът му да сочи към терориста. Цевта на 44-калибровият пистолет, скрит в изкуствения му крак, представляваше част от опората му и това й осигуряваше нужната дължина и съответно точност. Имаше само един патрон, така че оръжието по същество беше еднозарядно с двоен спусъчен механизъм, за да не се произведе нежелан изстрел.

Когато дръпна втория спусък, все едно някой го удари с боен чук по протезата. Куршумът проби подметката на обувката му и откатът едва не го повали на земята. Тежачият 300 грана куршум прониза

корема на нападателя, а кинетичната му енергия го повдигна от земята, сякаш някой му беше приложил бодичек.

Терористът се стовари в басейна, разплисквайки водата, и тялото му изчезна от погледите, когато жилетката се взриви. Водата избликна като гейзер в дебела струя, която се извиси на двайсетина метра. Взривът беше достатъчно силен и достатъчно близо, за да избие част от стоманената стена на басейна. Водата плисна през зейналия отвор, танцувайки и виейки се по дългия си път до улицата долу. Допреди малко идиличният басейн се беше превърнал в един от най-високите водопади в света.

От атентатора не бе останало нищо и водата беше абсорбирала по-голямата част от експлозията и шрапнелите, затова на пръв поглед никой не беше пострадал или поне не сериозно.

Слухът на Кабрило току-що се беше възстановил след звуковата атака от експлозията. Сега повече хора пицяха и се щураха паникьосани насам-натам, несигурни какво да правят и къде да идат. Над този шум се носеше висок писък, звук изпълнен с истински смъртен ужас, който пронизваше страхливото блеене на хотелските гости.

В басейна беше останало малко момченце, което се държеше на повърхността благодарение на надуваем и криле, нахлузени на ръцете. То си играеше в плиткия край, когато всички възрастни изхвъркнаха от водата още при първите изстрели, и очевидно родителите му не бяха имали време да го спасят.

Земното притегляне засмукваше водата през изкривения отвор като високоскоростна помпа и носещото се на повърхността дете неумолимо приближаваше пробития метал.

Хуан скочи от високата два метра и половина преградна стена и спринтира към басейна. Хвърли се с главата напред и се гмурна толкова съвършено, че би предизвикал аплодисменти и у олимпийски съдии, и заплува към момчето. Усети как течението повлича тялото му — имаше усещането, че се бори с водовъртеж. Винаги е бил силен плувец и беше успял да се справи с най-различни опасни положения, но нищо не можеше да се сравни с грозната сила на водата в басейна, която се изливаше през взривената му страна. Отворът имаше диаметър най-малко метър и половина.

Стигна до детето на около три метра от отвора, който се готвеше да го засмуче. Момченцето махаше с ръце и се дереше истерично. Хуан го сграбчи за перчема, за да остане извън обсега на махащите ръце, и се опита да го повлече със себе си, но течението беше прекалено силно, за да се бори с него само с една ръка. Кабрило се огледа отчаяно. Никой не беше видял какво се опитва да направи.

Отворът представляваше ярко петно близо до дъното на басейна, където слънчевите лъчи проблясваха във водовъртежите, които се появяваха и изчезваха, докато водата се изливаше в бездната.

Кабрило се опита да увеличи скоростта, краката му блъскаха, а свободната ръка загребваше с все сила водата. За всеки половин метър, който напредваше, басейнът го връщаше назад един. Водовъртежът беше просто прекалено силен. Оставаха секунди до всмукването им през взривената стена. Затова направи единственото, което му оставаше.

Спря да плува.

След това се обърна, за да се озове с лице срещу зеещия отвор. Приближаваха се все по-близо и той вдигна детето на ръце. Щеше да разполага само с една възможност, един миг, когато можеше да го направи и да спаси него и себе си. Ако не, той и момчето щяха да бъдат засмукани и запратени срещу смъртта, която ги очакваше на триста метра под краката им.

Оставаха им по-малко от шейсет сантиметра. Водата все още беше прекалено дълбока, за да може да стъпи, затова Кабрило ритна силно, за да излезе горната част на тялото му над водата, и едновременно с това хвърли момчето на перваза, заобикалящ басейна, потъна отново до дъното и пак отскочи. Изхвърли се отчасти извън водата и се приземи на ръба на басейна точно над пробойната. Неспирният поток за малко не го всмука обратно за увисналите крака, преди да успее да се вкопчи по-здраво в цимента на перваза и да се издърпа навън. Сега успя да погледне настрани. Момчето се изправяше на крака, сълзите продължаваха да се стичат по мокрите бузи, десният му лакът беше свит, за да може да огледа драскотината, която бе получило при приземяването на цимента. Когато видя, че леко кърви, отново започна да вие като пожарна.

Хуан се изправи и отиде да го хване, за да не падне отново в басейна. Потърси с поглед Макс, остави треперещото дете до саксията

на една палма и двамата се присъединиха към трескавото измъкване от „Скай Парк“.

Десет минути по-късно, когато полицията започна да пристига на големи групи, те се озоваха във фойето. Всеки опит в този момент да се установят заграждения бе осъден на неуспех и ченгетата изглежда го осъзнаваха. Хората изскачаха от сградата като стадо подплашени животни. Кабрило и Хенли се оставиха тази човешка вълна да ги понесе. Щом се озоваха на улицата, се насочиха към другия край, където чакаше дълга редица таксита, и скочиха в последната кола.

Шофьорът започна да протестира, че не може да ги вземе, докато не дойде неговият ред, но когато видя трите банкноти по сто сингапурски долара в ръката на Хуан, млъкна и потегли.

Дори не възрази, че са мокри.

7.

Макс прекъсна едноминутното мълчание. Това време му беше нужно, за да успее да възстанови нормалното си дишане и руменото му лице да си върне донякъде обичайния цвят, който се беше сменил с апоплектична червенина.

— Можеш ли да ми кажеш какво според теб се случи там горе?

Хуан не отговори веднага. Вместо това бръкна в джоба и извади телефона си, но видя, че след толкова време, прекарано в басейна, той е съсипан, и го прибра отново на място. Хенли му подаде своя неповреден апарат. Кабрило набра предварително запаметен номер. Заради опасността от конфискация в тези телефони за еднократна употреба никога не вкарваха номерата на другите членове на екипа.

Телефонът звънна един път и някой вдигна слушалката.

— Дребосък? Как я караш? — попита Хуан. Чък Гундерсон с прякор Дребосъка беше главният пилот на Корпорацията. Макар да прекарваше малко време на борда на „Орегон“, той беше неразделна част от екипа.

— Както веднъж ми каза един от инструкторите по пилотиране: ако нямаш търпение, никога няма да станеш пилот.

Чък говореше със странния минесотски акцент, който стана толкова популярен след филма „Фарго“.

Ако пилотът беше включил думата „добре“ в отговора си, щеше да означава, че не е сам и най-вероятно е подложен на някаква форма на принуда.

— Връщаме се. Свържи се с транспортната част и ни измъкнете бързо от тук.

Очевидно Гундерсон беше доловил нещо в гласа на председателя.

— Неприятности?

— Много и всякакви. Ще бъдем на местоназначението, след двайсетина минути.

Хуан прекъсна връзката и върна апарата на приятеля си.

— Ще отговориш ли на въпроса ми? — попита Хенли.

Кабрило затвори очи и си представи сцената, когато за пръв път бяха забелязали атентаторите самоубийци. Съсредоточи вътрешния си поглед върху хората около тях, а не върху убийците. Картината се оформи в съзнанието му и той започна да изучава лицата на хотелските гости и служителите, които бяха по това време във фоайето. Това не бе вродено умение, а го беше научил по време на подготовката в ЦРУ — когато настъпи хаос, да успее да различи още заплахи или да открие съучастници. Често пъти по време на убийства и атентати наблизко присъства наблюдател, който трябва да докладва за протичането на операцията.

— Мисля — каза той най-накрая, — че се озовахме на погрешното място в неподходящото време.

Хенли го изгледа невярващо.

— Нима наистина смяташ, че е било съвпадение?

— Да — отговори Кабрило и бързо вдигна ръка, за да спре следващата забележка на Макс. — Първо ме изслушай. Както вече споменах, ако Кроасар е искал да ни вкара в клопка, можеше да накара горилата си Смит — хубаво име, нали — да ни застреля, докато бяхме в апартамента. После щяха да напъхат труповете ни в големи куфари и никой никога нямаше да узнае. Следиш ли мисълта ми?

Макс кимна.

— Това го освобождава от подозрения, защото е много невероятно да е казал някому за срещата ни, тъй като наистина иска да намерим дъщеря му. Съгласен?

— Дааа — проточи Макс.

— Кой беше около нас, когато атентаторите започнаха да действат?

— Мамка му, та аз дори не помня как бяха облечени — оплака се вторият в командването на Корпорацията.

— Шлифери, и то в тази жега. Трябваше да се сетя, че не са от сингапурската тайна полиция. Както и да е. Двамата с теб бяхме единствените бели във фоайето, когато те се втурнаха след нас. Всички останали бяха азиатци. Мисля, че тази атака е подготвяна от дълго време, но едва когато видяха белите ни мутри, се впуснаха да изпълняват плана си.

— Сериозно ли говориш? — попита Макс, а в гласа му се прокрадна съмнение.

— Само защото никога не е имало терористично нападение в Сингапур, не означава, че градът не е мишена. Казиното е чисто ново и блестящ пример на западния морален упадък. Всеки джихадист, който държи на себе си, би искал да взриви този храм на порока. Ние просто се оказахме там, когато това се случи.

Хенли продължаваше да го гледа невярващо.

— Добре де — добави Хуан, — ако до довечера никой не поеме отговорност за нападението, ще предположим, че ние сме били мишената, и ще се откажем от сделката с Кроасар, след като той беше единственият човек, който знаеше, че ще сме в хотела. Доволен ли си?

Още коли на бърза помощ, пожарни и патрулки профучаха край тях, последвани от няколко джипа с камуфлажна окраска.

Когато Макс нищо не каза, Хуан се предаде.

— Добре, ще звънна на Кроасар и ще му кажа да си намери някой друг, който да намери дъщеря му, защото ние се отказваме.

Хенли го стрелна под вежди.

— Това е най-нескопосаният опит за манипулация, на който съм бил излаган.

— Е, ще сработи ли?

— Да, по дяволите — плюна Макс, ядосан, че е толкова предвидим. — Дори никой да не поеме отговорност, нашата мисия си остава — кръстоса той ръце на гърдите и се обърна да гледа през прозореца като някое капризно дете.

Кабрило нямаше скрупули да се възползва по този начин от чувствата на своя приятел. Хенли беше постъпвал по същия начин милион пъти. Не че някой трябваше да ги ръчка да постъпват правилно. Проблемът беше, че трябва да са в пълно съгласие. Техните взаимоотношения бяха основата, върху която беше изградена Корпорацията, и ако не виждаха почти всичко по един и същи начин, целият екип щеше да изгуби своята ефективност.

Хуан накара шофьора да ги остави на половин километър от летището. Това, че Дребосъка бе казал, че всичко на борда на самолета е наред, не означаваше непременно, че районът е безопасен. Дватамата се приближиха предпазливо, използвайки за прикритие паркираните наоколо автомобили. Бетонната постройка със своите тонирани в

зелено прозорци изглеждаше нормално. Пред входа до един от носачите стоеше въоръжен пазач, но той беше на същото място, когато пристигнаха.

Самолетите излитаха и кацаха както обикновено, което означаваше, че летището работи. Това, съчетано с факта, че униформеният наемен охранител не изглеждаше особено притеснен, подсказа на Кабрило, че властите още не са вдигнали тревога.

Огледа ги, когато влязоха — костюмът на Хуан вече не капеше, но си личеше, че още е мокър, а Макс беше охлузен от нападението.

— Таксито се блъсна в пожарен кран — обясни той на мъжа, когато минаваха край него.

Няколко минути по-късно една красива малайска стюардеса ги придружи до техния „Гълфстрийм“ и ги покани скоро пак да дойдат в Сингапур.

— Какво е станало с вас? — попита Дребосъка, когато двамата започнаха да се изкачват по стълбичката. Въпреки достатъчната височина на кабината, Гундерсон трябваше леко да се навежда, за да може да стои с фуражка на русите си коси. Раменете му бяха толкова широки, че сякаш опираха в двете страни на фюзелажа.

— По-късно — прекъсна го Кабрило. — Измъкни ни от тук колкото може по-бързо.

Дребосъка се вмъкна приведен в кокпита и заедно със своя помощник се зае да изпълнява заповедта на председателя. Хуан вдигна слушалката на сателитния телефон на самолета и набра мобилния номер на Ролан Кроасар. Телефонът звънна осем пъти и Хуан реши, че ще го прехвърли на гласовата поща, когато швейцарският финансист най-сетне вдигна.

— Господин Кроасар, Хуан Кабрило се обажда.

Задният звуков фон се състоеше от воя на сирени.

— Какво става там?

— Бомба на покрива на хотела.

Гласът на Кроасар беше напрегнат, почти паникьосан.

— Евакуираха всички гости. Добре направиха, защото десет минути след първия взрив имаше още една експлозия, този път в казиното.

Хуан покри микрофона на слушалката и предаде тази част от информацията на Макс.

— Виждаш ли, ние не бяхме близо до казиното. Станалото е просто съвпадение.

Максовото постоянно мръщене продължи, но той знаеше, че Хуан е прав.

— Вие и Смит добре ли сте?

— Да, да, не сме пострадали. Може би малко разтревожени. Поне аз. На Джон изглежда не му пука.

— Това е прекрасно. Мисля, че всички станахме жертва на присъствието си на погрешното място в неподходящо време.

Хуан трябваше да повиши тон, когато двете турбини на гълфстрийма започнаха да свирят.

— Искях да ви уверя, че случилото се няма да повлияе на нашите планове. Разбрахте ли?

— Да, и изпитвам облекчение.

— Предайте на господин Смит, че ще се свържа с него и ще му дам указания как ще го вземем. Както вече споменах, това най-вероятно ще стане в Читагонг.

— Добре, ще му предам.

Хуан прекъсна връзката. След това се зае да рови в един гардероб и измъкна някакъв работен гащеризон. Той беше предназначен за Гундерсон Дребосъка и затова беше огромен, но сухата палатка е винаги за предпочитане пред добре ушития, но мокър костюм.

Излетяха няколко минути по-късно и едва колелетата се прибраха с щракване във фюзелажа, когато по интеркома се чу гласът на Дребосъка:

— Контролната кула на Сингапурското летище току-що спря всички излитания. Поискаха да се върнем, но смятам, че ще бъдем извън дванайсетмилната им зона, преди да успеят да направят каквото и да било. Председателю, в каквото и да сте се забъркали с Макс, със сигурност се е вдигнала голяма дандания.

Хенли и Кабрило се спогледаха. Макс се наведе към малкия хладилник и извади две бири — „Перони“ за Хуан, а за себе си „Будвайзер“. Чешката бира беше диетична, което сигнализираше за продължаващата му битка с наедряването на талията.

— Бих казал, че едва успяхме да отървем кожата от тази сингапурска клопка.

Кабрило изсумтя в знак на съгласие.

Осем часа по-късно и на половин океан разстояние, Джордж Адамс задържа хеликоптера на Корпорацията над крайния трюмен люк. Корабът се люлееше леко, но духаше доста силен вятър откъм левия борд. Адамс докосваше леко контролните уреди, съчетавайки клатенето, скоростта и отклонението, и накрая спусна големия MD 520N на палубата. Щом плазовете докоснаха стоманата, изключи турбината и обяви:

— Вече сме у дома. И ако щете вярвайте, но в резервоара са останали само пари, не и керосин.

Един техник веднага притича, за да обезопаси машината.

Търговският кораб скитник със своите единайсет хиляди тона водоизместимост се намираще пред източния бряг на полуостров Хиндустан на границата на обсега на хеликоптера, докато напредваше полюшван от малките вълни към мястото на срещата в Бангладеш. Далеч на запад залязващото слънце оцветяваше търбусите на облаците в най-различни отсенки на оранжево, червено и виолетово и хвърляше трепкащи пурпурни лъчи по водната повърхност.

Никъде по света залезите не са толкова красиви, колкото тези в морето, каза си Кабрило, докато се привеждаше под все още въртящия се винт на хеликоптера. Въздушната струя изду и размаха като знаме прекалено големия гащеризон, опитвайки се да го събори.

Макс се ухили, когато яката плесна Хуан по лицето.

— Добре дошли, момчета — поздрави ги Линда Рос, която дойде да ги посрещне. Носеше чифт отрязани джинси и тънка тениска. — Неприятностите май ви се лепят, а?

Хенли посочи Хуан с палец.

— Него трябва да виниш. Този тип привлича терористи камикадзе, наемни убийци и луди.

— Забрави освободените жени. Има ли нещо ново за атентата?

— Някаква нова група, нарекла се „Ал Кайда на Изтока“, е поела отговорността. Няма загинали, а ранените са само петима. Леки наранявания. Двата взрива на покрива са били от стандартни жилетки, натъпкани със „Семтекс“ и метални парчетии. Нали разбираш, нещо като мода за самоубийци. Експлозията в казиното е била много по-слаба. Още няма съобщения от какво е причинена. Поне засега. Марк и Ерик смятат, че могат да влязат в сървър на сингапурската полиция, но май не са толкова сигурни.

— Кажи им да не си губят времето — нареди Кабрило. — Моето предположение е, че наблюдателят, изпратен да наблюдава изпълнението на операцията, е пуснал ръчна граната в някое кошче за боклук, за да предизвика по-голяма бъркотия. Направо не ми се мисли колко щяха да са жертвите, ако с Макс не се бяхме оказали там.

— Амин — подхвърли Хенли и се отдалечи, за да разпреди задачите между Адамс и неговите механици.

Откъм десния борд един от механиците беше отворил капака на нещо, което приличаше на обикновен сто и деветдесет литров стоманен варел. Той беше занемарен и изпъстрен с вдлъбнатини като всичко на борда на „Орегон“. Но не беше поредният корабен боклук, зарязан на палубата, а грижливо разположен редут за картечница М60 с дистанционно управление. Техникът от оръжейния арсенал беше вдигнал капака и завъртял оръжието в хоризонтално положение, за да може да го почисти и да провери за следи от ръжда заради соления въздух. Картечницата беше едно от няколкото еднакви оръжия, разположени върху палубата, чието основно предназначение беше да отблъскват опитите за абордаж.

— Защо там? — учуди се Линда на глас, докато двамата с председателя крачеха към издигащата се в средата на кораба надстройка. Бялата ѝ боя бе избеляла като пресечен крем и се люпеше по целия кораб като някакво праисторическо влечуго, което си сменя кожата.

По причина, че наблизо нямаше други плавателни съдове, не си бяха направили труда да бъдат фалшив дим през единствения корабен дымоход. За разлика от всички други кораби, които днес порят океанските вълни, „Орегон“ разчиташе на магнито-хидродинамика. Тази високотехнологична система за задвижване използваше свръх дълбоко охладени магнити, за да привличат електрони от солената вода. След това безплатното електричество се използваше за прекарване на вода през две реактивни помпи. Един ден подобно задвижване щеше да стане стандартно за цялото корабоплаване, защото беше екологически чисто, обаче смайващите разходи и все още експерименталният характер на разработката бяха причина „Орегон“ да е единственият съд на вода, който го използва.

— Казиното е собственост на американска фирма и според ислямските принципи хазартът, или майсир, е забранен, т.е. харам —

отговори Кабрило. — Това място е средоточие на всички грешни неща. Някакви сведения за самите терористи?

— Само онова, което охранителните камери са записали във фоайето на хотела и асансьора. Малайци или индонезийци. Не са намерени лични документи. Ще отнеме дни, докато резултатите от ДНК проверките бъдат готови, но най-вероятно тези типове не фигурират в никоя база данни. Може би снимките им ще доведат до някакъв резултат, но засега няма нищо.

— Още е рано — отбеляза Хуан.

Те прекрачиха комингса на водонепроницаемия люк и влязоха в надстройката. Светлина идваше от луминесцентни тръби, закачени за таваните, а коридорите представляваха боядисани стоманени структури. Когато нямаше опасност чужди хора да се качат на борда, въздухът се поддържаше приятно прохладен, но това можеше да се промени само за миг. В студените климатични пояси, когато инспектор или митнически агент се качеше на борда, даваха газ на големия климатик „Трейн“, а в тропиците вкарваха допълнително горещ въздух на мостика, за да накарат натрапниците да си тръгнат колкото може по-бързо. Осветлението също можеше да бъде нагласено на микрочестотни трепкания, които въздействаха на нервната дейност. На някои причиняваше леко главоболие и гадене, но можеше да предизвика пристъп у епилептиците.

Слава на Бога, това се случи само веднъж и за щастие, доктор Хъксли беше там, за да помогне.

След като преди няколко месеца имаха произшествие със сомалийски пирати, което не се разви, както бяха планирали, Макс нареди да се инсталират инжектори и сега можеше да наводни целия мостик или отделни помещения с въглероден окис — но само под бдителния поглед на доктор Хъксли. Безцветният и безвкусен газ първо причиняваше замайване и отпуснатост, но по-дългото излагане на въздействието му водеше до увреждания на мозъка и смърт. Тъй като различните хора реагират различно в зависимост от ръста и физическото си състояние, Кабрило гледаше на него като на последно средство.

Влязоха в рядко използваната малка стаичка на чистача и Линда завъртя крановете на батерията над потънала в мръсотия мивка като циферблата на сейф. Водата, която потече от крана, беше

ръждивокафява и някак на бучки — нито една подробност не беше пренебрегната като твърде незначителна.

Тайна врата се отвори с щракване, за да разкрие разкошната вътрешност на „Орегон“ — пространствата, където мъжете и жените от екипажа прекарваха по-голямата част от своето време.

Спуснаха се на долната палуба, където бяха разположени повечето от каютите на екипажа, и Хуан се спря пред вратата на своя апартамент. Линда понечи да го последва и да продължи доклада.

— Съжалявам — спря я той, — но трябва да взема душ и да сменя тези дрехи. С тях приличам на герой от „Междузвездни войни“, маскиран със стара военна униформа.

— Дори нямаше да спомена, че имаш нужда от нов шивач — усмихна се тя дръзко. — Приличаш на мен, защото обличах някоя риза на баща си като рубашка, когато бях малко момиченце.

— Ние наехме Дребосъка заради способностите му на пилот, а не заради неговия ръст — обърна се той, но спря отново. — Още нещо. Спусни се долу в хангара на лодките и кажи на механиците, че трябва да свалят всичко тежко от някоя НМТК. Това включва свалянето на втория двигател и центрирането на останалия. Макс накара Гомес Адамс да направи същото с витловата птица.

НМТК беше една от двете надуваеми моторници с твърд корпус, които „Орегон“ носеше в помещение на десния борд, а другата беше на склад в един от предните трюмове като резерва.

Линда не отбеляза, че планът на Кабрило се подразбира. Щом влязат с хеликоптера в Мианмар, единственият начин да се придвижват из вътрешността беше с лодка. Вместо това докладва:

— Слушам, председателю. Приятно къпане.

След това се завъртя и бавно започна да се отдалечава.

Каютата на Кабрило беше обзаведена така, сякаш е излязла от филма „Казабланка“ — имаше всякакъв вид арки, фино резбовани дървени паравани и достатъчно палми в качета, за да озелениш цял оазис. Плочките на пода бяха поставени върху гумена мембрана, така че корабните вибрации да не ги напукат.

Преди да се заеме със своите нужди, вдъхновен от оръжейните техники на палубата, той извади своя „Кел-Тек“ от джоба на гащеризона и го остави до попивателната преса на писалището, сложена до нещо, което приличаше на стар бакелитов телефон, но

всъщност бе част от сложната комуникационна система на „Орегон“. Зад писалището имаше каса за оръжие. Хуан отвори тежката врата, без да обръща внимание на големия избор от оръжия, пачките банкноти и фишеците златни монети, които също се съхраняваха там. Вместо това изрови комплекта за почистване на оръжия. Знаеше, че патронникът на малкия автоматичен пистолет е празен, но въпреки това, след като извади пълнителя, дръпна няколко пъти затворния блок, за да е сигурен. След като внимателно почисти цевта и патронника с четка, намаза всички подвижни части с оръжейно маело. След това зареди пълнителя с нови патрони .380. Вкара и един в патронника, но преди това искаше Кевин Никсън долу в Магическата работилница да прегледа протезата му след гмурването в басейна, затова само прибра оръжието в чекмеджето на писалището.

Оръжието с патрон в патронника не е опасно, стига никой да не го пипа.

Той се измъкна от гащеризона с размери XXL, свали протезата си, и с лекота заподскача до луксозната си баня. Вътре имаше медна вана, достатъчно голяма стадо слонове да мързелуват цял следобед, но Хуан рядко я ползваше. Вместо това се пъхна под душа, нагласи топлината и посоките на множеството масажни струйници, докато по тялото му се заизливаха потоци вода с температура малко под точката на кипенето.

Той се облече всекидневно в панталони с камуфлажна шарка и тъмновиолетово поло, а на краката обу меки кожени мокасини на босо. За разлика от бойната протеза тази, която сега носеше, беше истински близък на някогашния му крайник от плът и кръв.

Каютата му беше най-близо до Операционния център — електронния нервен център на товарния кораб. От това помещение с високотехнологичен команден мостик като на космическите кораби от научната фантастика се управляваха всички защитни и оръжейни системи, контролът на повредите, щурвалът и корабните двигатели. Полукръглото помещение, над което властваше огромен плосък екран, тънеше в сумрак, а офицерът, отговарящ за контрола на щурвала и огъня, седеше изнесен напред. Около него се издигаха дисплеите на комуникационните средства, на радара и сонара и още десетина други апарати. Вахтеният седеше в средата на помещението, а на разположение имаше собствен набор монитор и контролни уреди,

които можеха да блокират всички останали. Марк и Ерик бяха кръстили мястото „креслото на Кърк“^[1] още щом го видяха за пръв път, което тайно ласкаеше Кабрило, защото той беше дал идеята на дизайнера как да изглежда командният център.

Еди Сенг беше сега командир, но скочи на крака, когато Хуан влезе в Операционния център.

— Свободно, господин Сенг.

На разделения на карета екран имаше данни от множество камери, монтирани на стратегически места из кораба.

— Нещо за докладване?

— Тук сме съвсем сами, затова я пуснах с четирийсет възела.

— Някакви новини от младия, господин Лоулес?

— Все още е в Кабул, но ще успее за срещата ни в Бангладеш.

— Прати му съобщение, че ще бъде взет с хеликоптер заедно с друг пътник и че предпазливостта е съставна част на доблестта.

— Кой ще бъде другият пътник? — полюбопитства Еди.

— Частен телохранител на име Джон Смит — обясни Хуан. — Бивш легионер. Бияч на Кроасар, а той настоява да дойде с нас.

— По тона ти съдя, че това съвсем не ти е приятно.

— Напълно си прав, но нямаме друг избор.

Кабрило не обичаше променливи, които не може да контролира, а този Смит определено спадаше към тях.

Мак Ди Лоулес също. Хуан не беше сигурен, че за него това ще бъде най-подходящата първа мисия, особено при участието на Смит. Не беше напълно уверен в способностите на бившия рейнджър. Трябваше да обмисли нещата по-добре. Неговият изследователски екип вече бе изровил всички подробности за военната му кариера и обстоятелствата около пленяването му в Афганистан. След вечеря щеше да прочете данните и тогава да реши дали Лоулес ще участва в екипа на Корпорацията за спасяването на Солей Кроасар.

Каютокомпанията на „Орегон“ излъчваше изтънчеността на английски джентълменски клуб от една отминала епоха. Всичко беше в полирана мед и тъмно дърво. Мебелите бяха тежки, тапицирани с платове на фини шарки, а килимът беше дебел и в убити тонове.

Единственото, което липсваше, бяха няколко ловни трофеи по стените и неколцина възрастни господа с дебели пури между пръстите, които се угощават с разкази за сафарита и отминали битки.

Хуан имаше повод да отложи четенето на досието на Лоулес, защото Мърф и Стоун бяха седнали на една от масите.

Ерик Стоун беше ветеран от военния флот, но не бе участвал непосредствено в сраженията. Подобно на Марк, който, преди да се присъедини към Корпорацията, беше работил като наемник към армията, Струн беше техник. Едва когато се качи на борда, се прояви вроденият му усет за управлението на кораба. След Хуан Ерик се оказа най-добрият кормчия на „Орегон“. Стоун, който поначало беше свенлив човек, запази малко от поведението, което бе усвоил във военния флот. Още запасваше ризите си, а косата му беше винаги сресана.

За разлика от него Мърф разви вкус към странен стил на обличане, поставяйки ударението повече върху странен и по-малко на обличане. Черната му коса имаше вид на сушена в тунел. Направи опит да си пусне брада, но го заряза. Въпреки това оттогава се бръснеше, меко казано, от вятър на вятър. И двамата бяха средни на ръст, но Ерик беше по-слабият. На Мърф, който се хранеше главно със сандвичи с картопки и се наливаше с енергийни напитки, се налагаше често да навестява гимнастическия салон, за да топи мазнините.

Тази вечер носеше тениска с щампа на малък дакел, полегнал върху сервирана с картофи и галушки маса. До полупразната халба с бира се виждаха прибори за хранене. Под щампата се мъдреше надпис: „Кучешки шницел“.

— Това не е хубаво — отбеляза Хуан, като ги наближи.

— Мое собствено производство с фотошопа — похвали се Марк.
— Направих и една щампа с чихуахуа.

Кабрило седна на стола срещу двамата.

— Нима набиваш консервирани равиоли? — полюбопитства той.

— Никой не може да надмине „Равиолите на баба“ — отговори Ай Ти специалистът и натъпка уста.

— Да, понякога се чудя дали наистина си на двайсет и осем или само на осем.

Кабрило взе ослепително бялата салфетка от масата и я разстла на скута си. Миг по-късно пред него беше сложена салата айсберг с ягоди дрсинг.

— Всъщност си мислех за „Цезар“ — обяви Хуан на сервитьора, без да вдига поглед от масата.

— Ще си изядеш айсберга — настоя Морис, безупречно облеченият, но раздразнителен стюард на кораба. А докато се отдалечаваше, подхвърли през рамо: — Включително и телешкото „Бургиньон“.

След малко Морис се върна с бутилка „Дом Романе Конти“ — богато на вкус бургундско, което щеше отлично да подхожда на менюто на председателя. Наля и гъвкаво изви китка, за да не похаби и капка.

— Трябваше да опитам две пълни чаши, за да се уверя, че не е прокиснало.

Хуан се закиска. Пробата на Морис беше излязла на Корпорацията около осемстотин долара. Времената може и да бяха малко по-постни, но никой не можеше да откаже на някогашния стюард от Кралския флот „докосване до възвишеното“ — както би се изразил той.

Хуан насочи вниманието си към своите сътрапезници.

— Момчета, тази вечер бихте могли да ми спестите вторачването в екрана, ако ми разкажете сбитата версия на онова, което сте открили за Мак Ди Лоулес.

— Не виждам нищо лошо цяла нощ да гледаш в екрана — възрази Мърф, оставяйки на масата кутийката „Ред Бул“.

— И така, Лоулес...

— Линда използва своя връзка от времето, когато е била в Обединението на началник-щабовете и успя да измъкне служебното му досие.

Тонът на Ерик вече беше сериозен.

— Мериън Макдугъл Лоулес е бил отличен войник. Има Медал за добро поведение, „Пурпурно сърце“ и Бронзова звезда. Последните два — за една и съща операция пред Тикрит. След службата в Ирак кандидатствал за рейнджър и завършил школата в Бенинг като първенец. След това е пратен в Афганистан и участвал в доста тежки сражения покрай границата с Племенните райони. Служи в продължение на осем години и напуска армията като редник с военна специалност Е-7. Веднага към него се обръщат от „Фортран Секюрити“, предлагат му място като телохранител в Кабул и доколкото можем да кажем от техните данни — без да причини никакви тревоги. Бил е образцов служител през цялата година.

— А пленяването му? Нещо около това?

— Докладите още не са подробни, но от записите излиза така, както ти е казал. Пакистанският телевизионен екип, за чиято охрана е нает, дошъл от Исламабад, но не са успели да открият данни, че тези лица някога са работили в Пакистан. Двата афганистански охранители с него са били истински. Бивши бойци от Северния съюз^[2], били обучени от нашата армия за телохранители и започнали да работят на свободна практика. Повече не виждат пикапа, но от армията съобщават, че край пътя, където Лоулес е отвлечен, са намерили няколко големи дупки.

— Достатъчно големи, за да скрият неколцина нападатели? — попита Хуан, а Стоун кимна в отговор.

Намеси се Мърф:

— Цялата история звучи като операция на „Ал Кайда“, за да се сдобият с американец, на когото да прережат гърлото, та да може „неутралната“ „Ал Джазира“ да го излъчи в най-гледаното време, защото от известно време не го е правила.

— Произшествието при Тикрит — започна Ерик, — където са го ранили...

— Да?

— Прочетох част от доклада след случилото се, която не е била редактирана. Лоулес сам влиза в сграда и обезврежда единайсет терористи, които са накарали неговите хора да залегнат и ги правят на кайма. Имал куршум в бедрото, когато довършил единайсетия. Ако искаш мнението ми — заслужава си да го вземем.

— Благодаря, момчета — кимна Хуан. — Както винаги, добра работа. Как се справяте с набавянето на карти на бирманската джунгла?

— Ха — излая Мърф, — няма такова животно. Мястото, където момичето е успяло да се изгуби, е едно от най-затънтените на земята. Като се изключат основните реки, никой не знае какво всъщност има там. Макар че донякъде може да са от полза, всички карти, които намерихме, трябва да имат надпис: „От тук насетне има дракони“^[3].

Тези думи се оказаха пророчески.

[1] Авторите имат предвид стола на капитан Кърк от сериала „Стар Трек“. — Б.пр. ↑

[2] Съюз на антиталибанските сили в Афганистан начело с Ахмед Шах Масуд — герой от съпротивата срещу СССР, убит по заповед на Осама бин Ладен. — Б.пр. ↑

[3] На старите карти така са обозначавани непознатите земи и води. — Б.пр. ↑

8.

— Съжалявам за настаняването — каза Кабрило, отваряйки вратата на една от каютите в надстройката на „Орегон“, — обаче сега, когато и Смит е на борда, трябва да поддържаме привидността, че старото корито може да предложи само това.

Мак Ди Лоулес подуши, направи физиономия, но после вдигна рамене.

— Ти каза, че престоят ми тук е изпитателен срок. Предполагам, че това е цената, която трябва да платя.

— Когато нещата се успокоят, аз лично ще те разведа из кораба и ще ти покажа местата, за които Смит не бива да научи. О, щях да забравя — каютата му е до твоята. Дръж си ушите наострени — сигурен съм, че ще поддържа връзка с Кроасар, а тези стени са тънки като хартия.

Във всяко помещение имаше микрофони, но Хуан искаше Лоулес да има усещането, че върши нещо, за да заслужи заплатата си.

Той хвърли войнишката си мешка на единичната койка, където тя потъна почти двайсетина сантиметра в останалия без пружини матрак. Илюминаторът беше мръсен, затова нахлуващата отвън светлина беше сумрачна и хвърляше сенки. Подът бе покрит с кафеникав мокет, толкова тънък, че вместо с прахосмукачка можеше да се чисти с парцал. Стените бяха гола стомана, боядисана в любимото на фатмаците сиво. До нея имаше ниша без врата, в която беше монтиран стоманен умивалник със стоманена батерия като в болница или затвор.

— Това място излъчва обаянието на къмпинг с каравани край шосе 66 десет години след затварянето му — обяви Лоулес. — Обаче съм спал и на по-кофти места.

Двамата с Джон Смит току-що бяха докарани с хеликоптера от летището на Читагонг, а „Орегон“ вече се носеше с шестнайсет възела в източна посока към северното крайбрежие на Мианмар.

— Забелязах, че вече не куцаш — отбеляза Кабрило.

Мак Ди се потупа по крака и нарочно засили нюорлианския акцент, символизиращ безгрижно спокойствие.

— Чувствам се добре. Няколко дни почивка и възстановяване и човек напълно се оправя. Гърдите ми все още приличат на Роршаховия тест^[1], но вече не ме болят. Сигурен съм, че ще накараш доктор Хъкс да ме види отново. Мога ли да попитам нещо?

— Давай.

— Защо мен? Искам да кажа, въъ... знаеш какво имам предвид. Познаваш ме само от няколко часа, а ми предлагаш работа.

Не беше нужно Кабрило да се замисля за отговора.

— По две причини. Първата, поведението ти по време на престоя ни в Пакистан. Зная как мислиш и как се сражаваш, когато запищят куршумите. Това не мога да науча от четенето на досиета. И второ, предчувствие. Работих за ЦРУ като агент без официално прикритие. Знаеш ли какво значи това?

— Да, отиваш в съответната чужда страна и шпионираш без защита от посолството.

— Точно така. Вербувах местни. Това е работа, при която бързо се научаваш да усещаш хората или свършваш в канавката. Както можеш да видиш, още съм жив, така че трябва да съм развил много добро усещане за това на кого мога да се доверя и на кого не.

— Благодаря — простичко каза Лоулес и му протегна десницата си, но думите му бяха изпълнени със скрито значение.

— Аз ти благодаря. След обяда в столовата ще има инструктаж. Една палуба по-долу, откъм десния борд. Следвай обонянието си. Вечерята е в шест.

— С черна вратовръзка? — пошегува се Мак Ди.

— По желание — отговори Кабрило през рамо.

Кухнята зад столовата продължаваше да е мръсна, но това нямаше значение, защото храната се приготвяше в главния камбуз и се докарваше с помощта на малък сервизен асансьор. Хуан беше предупредил главния готвач и неговия помощник да не развихрят много уменията си, за да не би Джон Смит да се усъмни в обстановката. Не би било подходящо петзвездно меню да изскочи от омърляна и пълна с хлебарки кухня.

Членовете на екипажа, облечени като инженери, моряци и неколцина офицери, изпълваха спартанското помещение, но бяха оставили една маса за Кабрило, Лоулес, Смит, Макс Хенли и Линда Рос. Тя щеше да бъде четвъртият член на екипа за тази мисия. Линда беше повече от способна да се оправя сама, а освен това говореше малко тайландски, което можеше да се окаже полезно.

Смит носеше джинси и тениска, а на краката — черни войнишки обувки. Настроението му не се беше подобрило от първата им среща в Сингапур. Черните му очи бяха непрекъснато полускрити от надвисналите вежди на свъсената му физиономия и оглеждаха всяко лице, а от време на време проучваха помещението. Когато влязоха, преди да седнат да похапнат лазаня и чеснови хлебчета с много масло, Кабрило му позволи да си избере място на кръглата маса. Не се изненада много, когато Смит седна така, че стената да пази гърба му.

Когато му казаха, че Линда Рос ще бъде в екипа, който ще търси Солей Кроасар, лека презрителна усмивка заигра в крайчеца на устните му, преди отново изражението му да стане като маска.

— Както кажете, господин Кабрило.

— Хуан е напълно достатъчно.

— Кажете, мистър Смит — включи се Линда в разговора, — името ви е английско, но акцентът ви е някак различен.

— Това е името, което избрах, когато влязох в Легиона. Доколкото си спомням, в подготвителния клас бяхме осмина с тази фамилия.

— А откъде сте?

— Това е въпрос, който никога не се задава на легионер. Всъщност не питах нищо за миналото му.

Мъжът отпи от чашата вода с лед.

Намеси се Макс:

— Сигурен ли сте, че Солей не се е обаждала на татко си от последния път, когато се видяхме?

— Точно така. Той се опита много пъти да се свърже с нея, но телефонът ѝ не отговаряше.

— Значи изходната ни точка — включи се и Хуан — ще бъдат последните джипиес координати, засечени при последното телефонно обаждане.

— До хеликоптера забелязах нещо, покрито с платнище — предполагам, че е лодка?

— Да — отговори Хуан на въпроса на легионера. — Дори ако са свалени всички излишни екстри, хеликоптерът ни не може да стигне до последното известно местонахождение на Солей. Ще го използваме да пренесе лодката в страната и след това ще тръгнем да я търсим по вода.

— Мисля, че планът е добър — призна Смит. — Лодката е единственото превозно средство, с което можеш да пътуваш из джунглата. Спомням си обучението ни във Френска Гвиана. Там Легионът охранява ракетния полигон на Европейската космическа агенция. Спускаха ни в джунглата с манерка и мачете и засичаха колко време ни е нужно да се върнем обратно в базата. Беше толкова гъста, че най-добрите сред нас успяваха да изминат средно по километър и половина на ден.

— Всички ще се озовем там — обади се Мак Ди Лоулес. — Блатата в Джорджия издържат сравнение с всяка южноамериканска джунгла.

— Рейнджър? — попита Смит, защото се сети, че рейнджърите се обучават в школата във Форт Бенинг, Джорджия.

— Аха.

— А вие, госпожице Рос, какъв е вашият минал опит?

Тя го стрелна с наперена усмивка, която му подсказа, че може и да отвърща, а не само да поема.

— Никога не питай жената за нейното минало.

Смит обаче се усмихна.

— Едно на нула за теб.

Хуан разгъна на масата донесената от него карта, като затисна единия ѝ край с чаша кафе, а другия с чиния, пълна с остатъците от боровинков пай, който за негово облекчение Смит не беше опитал, защото се оказа най-добрият от всички, които някога бе слагал в уста.

— И така, ще влезем с „Тайсън Хонд“ ето от тук — посочи той с пръст точка малко пред южното крайбрежие на Бангладеш. „Тайсън Хонд“ беше името, което сега красеше кърмата и двете страни на носа. С него наричаха кораба, откакто Смит беше стъпил на борда. — Там няма почти нищо — няколко рибарски села и номадски кланове, които живеят на борда на своите лодки. Ще ми се да можем да прелетим

нощно време, но спускането на лодката тук — той посочи точка на около сто и шейсет километра навътре в сушата, доста отвъд границата с Мианмар — е прекалено опасно без светлина. Толкова на север няма военни бази, така че не трябва да се тревожим, че ще ни забележат. Въпреки това на влизане ще летим ниско.

— Пилотът ви достатъчно квалифициран ли е?

— Отмъкнахме го от 160-и десантен полк за специални операции — успокой го Хуан, като спомена елитния въздушен полк за специални операции на американската армия.

— Значи е достатъчно квалифициран.

— Дори повече. От тук ще тръгнем нагоре срещу течението. Картите са ужасни, но по всичко личи, че реката ще ни отведе само на няколко километра от мястото, откъдето Солей и нейният придружител са се обадили за последен път. Както можеш да видиш от тези две нанесени позиции, тя не може да се е отдалечила много от района, където за последен път се е свързала с баща си по план.

— Това важно ли е? — попита Смит.

— Не знам — честно си призна Кабрило. — Може би. Всичко зависи от това какво се намира в този отрязък от джунглата. При последното си обаждане тя казва, че е близо до нещо, но и че някой друг е по-близо.

— Позволете да рискувам с едно предположение — намеси се Линда и продължи, когато мъжете насочиха погледи към нея. — От това, което прочетох за нея, Солей е луда глава, но тя не рекламира своите приключения. Не си пада да вижда името си на първите страници на жълтите вестници. Просто си поставя щури цели и когато ги постигне, само ги отмята по списъка. Автомобилни състезания — чавка. Гмуркане с големи бели акули — чавка. Най-високите върхове на света — чавка. Моето предположение е, че няма да обяви на света онова, което търси. Тя търси нещо заради самата себе си.

— Да прекосиш Бирма пеша е наистина дяволско изпитание — обади се Макс. — Не става дума само за терена, но и за контрабандистите на опиум. Освен това там е едно от най-репресивните правителства, което много ще се зарадва да я арестува и да я подложи на монтиран процес.

— Възможно ли е нещата да са толкова прости? — обърна се Хуан към Смит.

— Нямам представа. Тя никога не е казвала на господин Кроасар защо върши това или онова.

— Ако това е причината — подхвърли Мак Ди Лоулес, — защо не се е придвижила с повече от петнайсетина километра за цели две седмици?

Нямаше кой да отговори на въпроса му.

— Ами ако тя гледа на себе си като vyplътена Лара Крофт? Има ли древни храмове или нещо подобно в тази джунгла?

— Възможно е — кимна Хуан. — Кхмерската империя се е простирала нашироко. Преди или след нея също може да е имало значими цивилизации. Но аз не познавам тази история толкова добре, колкото би трябвало.

— Не разбирам, какво ни засяга защо е там? Единственото, което ни интересува, е да я измъкнем.

Кабрило се увери, че Смит има мисленето на изпълнител. Приемаше заповеди, изпълняваше ги и продължаваше нататък, без изобщо да се замисля. Пролича му, че му липсва въображение, за разлика от Мак Ди Лоулес, който смяташе, че ще имат полза, ако успеят да разберат мотивите на Солей Кроасар. Причината да бъде там беше важен фактор за начина, по който щяха да я измъкнат.

Ами ако се бе завлякла там, за да купи голямо количество опиум? Кабрило се съмняваше, че случаят е такъв, но ако излезе обратното, това щеше да повлияе на начина, по който щеше да действа. Търговците на наркотици не обичат някой да им се бърка по средата на сделката. А ако беше отишла да се срещне с някой избягал борец за граждански права, преследван от цяла армия? Обмислянето на възможните причини Солей да е на това място можеше по-късно да спаси нечий живот.

Не очакваше някой като Смит да разбере това. Спомни си първото си впечатление от него в курорта „Сандс“ в Сингапур. Този тип беше просто нает бияч, когото Кроасар бе лъснал малко, за да подхожда на доброто общество и да му върши мръсната работа.

— Тъй като времето е от значение — каза Хуан и кимна по посока на Смит, — засега ще оставим този въпрос. — След като никой от нас не може да мине за местен, няма нужда да се въздържаеме и по отношение на оръжията, които ще използваме. Джон, ти какво предпочиташ?

— МР5 и „Глок 19“.

— Добре. Утре сутринта в осем ще те посрещна на кърмата с тях. Можеш да ги прострелваш колкото си искаш. Мак Ди, искаш ли един „Барет REC7“, каквито ползвахме в Афганистан? — попита Кабрило с такъв тон, който да накара Смит да си мисли, че Лоулес е отдавна в Корпорацията.

— Доколкото си спомням, ни спаси задниците. И една „Берета 92“, каквато ми беше дал Чичо Сам.

— Линда? — обърна се към нея Хуан, с цел да направи случващото се да изглежда като обичайна подготовка. — За да мога да кажа на оръжейника.

— REC7 и „Берета“ и за мен. Чичо Сам ме научи как да я използвам, но така и не ми подари една.

— В интерес на истината — подхвърли Мак Ди дяволито, — аз моята си я задигнах.

Смит изглежда усети, че срещата върви към своя край, затова се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Аз самият не съм родител — започна той, — затова не мога да знам какво притеснение преживява в момента господин Кроасар. Младият Лоулес ми каза по време на полета до кораба, че има малка дъщеря в Щатите. Сигурно той може да си представи какви страдания търпи моят началник.

Той погледна многозначително Мак Ди. Лоулес кимна в знак на съгласие:

— Ако нещо се случи на момиченцето ми, ще намеря виновния и ще му прережа гърлото.

Лицето му почервения само от мисълта, че дъщеря му може да бъде наранена, а в гласа му затрептя гняв.

— Напълно те разбирам. Точно това очаква и господин Кроасар от нас. Ако нещо, не дай боже, се е случило със Солей, ние трябва да сме готови да отмъстим вместо него.

— Договорът ни не е точно такъв — намеси се Кабрило, на когото не хареса посоката, в която поемаше разговорът.

Смит извади портфейл от задния джоб и от него лист хартия. Разгъна го и го сложи на масата. Беше банков чек за пет милиона долара.

— Нареди ми да ви предам това, когато реша, че е оправдано. Така добре ли е?

Кабрило срещна вторачения му поглед. За миг между тях прехвъркнаха искри. Всички около масата го почувстваха. Минаха десет секунди, после петнайсет. Ако се намираха в Дивия запад, досега помещението щеше да се е опразнило заради предстоящия дуел. Двайсет секунди.

Бившият легионер сведе поглед и прибора чека. Беше мигнал.

— Да се надяваме, че няма да се стигне до това, нали?

— Да, да се надяваме — съгласи се Хуан, облегна се на стола си и прехвърли ръка върху облегалката на съседния в заучена поза на отпускане.

На следващата сутрин, както се бяха уговорили, Смит се срещна с Кабрило на кърмата. Днес и двамата носеха камуфлажни панталони и тениски със същия десен. До ръждясалия релинг беше сложена сгъваема маса за карти, върху която бяха подредени оръжията, които Смит бе поискал, както и резервни пълнители и няколко кутии .9-милиметрови муниции, защото автоматът и пистолетът използваша еднакви патрони. Освен това две слушалки, а под масата в хладилна чанта — оцветени в жълто ледени блокчета.

Големият хеликоптер MD 520N стоеше непоклатим върху най-крайния трюмов люк, перките на винтовете бяха сгънати, а върху всмукателния и изпускателния отвор на турбината бяха нахлузени кальфи. Обикновено с помощта на хидравличен подежник спускаха хеликоптера в трюма, но както с всичко останало, което Хуан бе предприел от качването на Смит на борда, не искаше да разкрие картите си за своя кораб и неговите истински възможности.

Бяха свалили сивата мушама от НМТК, която лежеше върху втория трюмен люк на кърмата. Двама техници правеха последен оглед на олекотената моторница.

— Добре ли спа? — учтиво се осведоми Хуан и протегна ръка, за да покаже, че няма лоши чувства след малкото състезание по вторачване.

— Да, чудесно. Благодаря, че попита. Трябва да отбележа, че вашият камбуз предлага отлично кафе.

— Това е едно от нещата, за които не се скъпим. Ще избухне бунт, ако сервираме нещо по-долу от „Кона“. Ако не знаеш, това е

марка хавайско кафе.

Нямаше нужда да бъде чак дотам дребнав и да сервира боклуци на Смит.

— Да, забелязах и други неща, при които не сте толкова щедри — прокара Смит пръст по релинга и го вдигна почервенял от ръждата.

— Може и да не е нещо особено на външен вид, но старият „Тайсън Хонд“ винаги ни откарва там, където трябва да отидем.

— Странно име. Да не е свързано с някаква древна история?

— Вече се казваше така, когато го купихме, и никой не почувства необходимост да го сменя.

Смит кимна към масата с оръжията.

— Ето още една област, в която не се стискате.

Кабрило малко засили краските за наемника.

— Обуцарите ги оценяват по това, как се отнасят към своите инструменти. А това са средствата на нашия занаят и аз настоявам да разполагаме с най-доброто.

Смит взе глока, вдигна го за малко до рамото си и след това провери дали патронникът е празен. Разглоби го и огледа внимателно всички части, след което го събра отново. После направи същото с автомата „Хеклер & Кох MP5“.

— Изглеждат наред.

Хуан подаде на Смит единия чифт защитни слушалки и си сложи другия. След това извади едно от боядисаните ледени блокчета от хладилната чанта и го запрати с все сила отвъд релинга. То падна с плясък във водата и за миг изчезна от поглед, преди да изскочи отново на повърхността.

Смит вкара пълнителя в автомата и дръпна лоста на затвора на късоцевното малко оръжие. Вдигна предпазителя, премести лостчето на единична стрелба и опря приклада в рамото си. Стреля, направи пауза, а след това стреля бързо три пъти един след друг. И четирите куршума улучиха леденото блокче, което заради скоростта, с която корабът пореше водата, вече се намираще на повече от сто метра от бакборда. Смит изчака водата да отнесе блокчето още малко към кърмата, оставяйки го да стигне до максималния обсег на автомата, и стреля още два пъти. Първият куршум пропусна и вдигна фонтанче, но вторият попадна точно в десетката и разцепи блокчето на две.

— Добра стрелба — каза Хуан. — Още едно?

— Да, моля.

Кабрило хвърли второ блокче зад борда. Този път Смит започна да стреля на откоси от по три куршума, които пращаха ледени късчета на всички страни. Блокчето напълно се разпадна. Повториха тренировката с пистолета. Смит изстреля целия пълнител с точността и равномерността на метроном. Всеки куршум попадеше в целта.

— Доволен ли си, или искаш още? — попита Кабрило, който трябваше да признае, че легионерът си познава работата.

— Ще призная, че напоследък не съм практикувал много с автоматични оръжия. Швейцарските власти нещо им се мръщят. Затова бих искал да продължа малко с автомата.

— Няма проблеми.

Те продължиха заниманията си още двайсетина минути. Хуан зареждаше пълнителите, докато Смит разстрелваше ледените блокчета. Накрая вече улучваше при всяко дърпане на спусъка, независимо колко далече бяха мишените.

Внезапно гласът на Макс се понесе от високоговорителя, монтиран на пасажа, който обикаляше втория етаж на надстройката.

— Прекрати стрелбата, прекрати стрелбата. Радарът е установил контакт на пет мили.

— Не са могли да ни чуят — каза Хуан и взе автомата от ръцете на Смит. Извади пълнителя и патрона, който вече беше в патронника. — Мунициите остават при мен, оръжията можеш да вземеш. Нищо лично, мярка за сигурност. Ще накарам някой да се отбие при теб, за да ти донесе комплект за почистване. Ще обядваме в дванайсет и в един ще излетим. Имаш ли нужда от нещо?

— Имам сателитен телефон, но тактическа връзка?

— Ще получиш радиостанция.

— Чудесно, друго не ми трябва.

— Да, и аз мисля, че всичко ти е наред — кимна Хуан.

Другият прие комплимента с едва забележимо кимване на глава.

[1] Тест, в който се използват цветни петна за оценка на психическото състояние. — Б.пр. ↑

9.

Със свалени врати и демонтирана изолация вътрешността на кабината беше шумна като леярна по време на работа. И това, докато турбината работеше на празен ход. Само за Гомес Адамс имаше истинска седалка. Всички останали бяха демонтирани, за да се икономиса от теглото. Затова Линда, Мак Ди и Смит се бяха вързали с коланите при задния илюминатор, предназначени за укрепване на товари. Хуан седеше до пилота на сгъваем рибарски стол, който беше хванат с болтове към палубата.

Между пътниците имаше купчина лично оборудване: храна, оръжия, муниции, джипиес устройство и шлемофони за тактическата радиовръзка. Освен Смит сателитни телефони имаха още Хуан и Линда.

На Хуан дори не му мина през ума да сложат екипировката си в лодката въпреки слабата вероятност нещо да се случи по време на полета им през границата. Единствените провизии, които разреши да бъдат натоварени на НМТК, бяха седемдесет и петте литра вода за пиене. Беше предположил, че заради тропическата горещина и влагата всеки от тях ще има нужда от най-малко четири литра вода дневно.

Гомес приключи с предполетното загряване на турбината и попита:

— Готови ли са всички?

Гласът му прозвуча глухо в шлемофоните, които всички носеха. Той не изчака да чуе отговор и увеличи оборотите. Въздушната струя от перките на винтовете забрули вътрешността на машината като ураганен вятър. Слушалките задържаха кепето на Линда на главата ѝ, но вързаната ѝ отзад коса се мяташе насам-натам като опашката на развълнувана котка.

Шумът и въздушната струя се извисиха в кресчендо, което разтърсваше всяка част и винтче на хеликоптера. Но когато той леко се откъсна от палубата, пътуването стана по-поносимо. „Орегон“ беше спрял на място и заради това нямаше страничен вятър, което позволи

на Гомес Адамс с лекота да задържи машината над голямото Х, изписано върху трюмния люк. Пред тях един товарач наблюдаваше металното въже, което стигаше до хеликоптерната лебедка. Докато хеликоптерът се издигаше все повече и повече, луфтът на въжето се обираше, докато накрая се изпъна. През цялото време, докато обираше луфта, Гомес беше придвижвал машината стъпка по стъпка напред, така че сега, когато стоманеното въже се изпъна, хеликоптерът се озова точно на надуваемата лодка с твърд корпус.

Предпазливо и точно като хирург вдигна НМТК от нейната стойка на палубата. Хеликоптерът беше на границата на подемите си възможности, затова Адамс зависна за миг, сякаш искаше да даде възможност на машината да свикне с голямата тежест, която висеше под фюзелажа. След тази малка пауза я вдигна от палубата и насочи хеликоптера странично напред, измъквайки лодката между двата кърмови крана. Веднага щом НМТК се озова отвъд релинга, Адамс даде още газ и те се насочиха на изток, където далеч на хоризонта се беше присвила джунглата.

— Как го усещаш? — попита Хуан пилота.

— Сякаш под нас свободно се люшка седемстотинкилограмово махало. Може би във водата лодката върви много леко, обаче притежава летателните качества на оборска врата. Надявам се, когато свършите, да не ме караш да я връщам обратно на кораба.

— С удоволствие, стига да мога — отговори Хуан. — Всъщност сега се сецам, че нашият договор предвижда да ни бъдат възстановени разходите.

— Чудесно. Отпиши я. При това натоварване на перките и фюзелажа не си заслужава да я връщаме на кораба.

Кабрило се засмя. Адам се освобождаваше от стреса, като се оплакваше. Макс Хенли постъпваше по същия начин. Що се отнасяше до него, Хуан смяташе, че хуморът му помага донякъде. Истината обаче беше, че преди мисия обичаше да потиска напрежението у себе си. Все едно да навиваш пружина на часовник: това беше енергия, която щеше да се освободи по-късно, когато щеше да има нужда от нея. Колкото по-голяма бе опасността, толкова по-напрегнат беше той и съответно толкова по-експанзивен ставаше. Сега обаче, докато прекосят границата на Мианмар, още беше напълно спокоен. Знаеше, че след това напрежението ще нарасне. Както винаги, се надяваше, че

няма да стане нужда да го изпуска или поне не и докато не се върне обратно на кораба. Там се оставяше на горещия душ, след като беше преплувал сто дължини в закрития басейн на „Орегон“.

Тъй като хеликоптерът беше безобразно претоварен, Адам поддържаха скорост от около шейсет възела, но им се стори, че минаха само няколко минути, докато прелетят с трясък над плаж от бял пясък, а малко по-късно лодката се люшна над върховете на мангровите дървета в блатото под тях. Това беше целта: тънка бяла пясъчна ивица, която отделяше света на синята вода от също толкова едноцветното зелено на джунглата.

Тя сякаш се простираше без край — зелени вълни, които следваха топографията и същевременно покриваха всеки квадратен сантиметър земя под тях. Бяха все още в Бангладеш, но Хуан знаеше, че джунглата се простира без прекъсване чак до бреговете на Виетнам и че тя наистина е *terra incognita* — непозната земя. Нийл Армстронг беше описал луната като „великолепна пустош“. За джунглата можеше да се каже същото. Разликата беше, че е зелена, но не по-малко враждебна към хората от Космоса.

Бяха толкова претоварени, че хеликоптерът едва удържаше люлеещата се лодка да не блъсне някой от върховете на по-високите дървета. Гомес Адамс не толкова летеше, колкото се бореше да удържи машината във въздуха и по курса. Мърморенето му отдавна беше секнало. По лицето му се стичаха вадички пот и това се дължеше само отчасти на високата влажност.

Кабрило извади ръчен джипиес от кесията, която висеше на бойната му сбруя. След като го включи, уредът показва, че след малко ще влязат във въздушното пространство на Мианмар. Хуан не си направи труда да го съобщи на другите. Само насочи вниманието си към джунглата под тях, мъчейки се да открие признаци, че границата се охранява.

Бяха планирали маршрута за навлизане в Мианмар така, че да избягват реките и по-големите потоци, защото ако в този отдалечен край на страната имаше поселения, те щяха да са по техните брегове. Нямаше пътища и докдето стигаше погледът на Кабрило, не се виждаха следи от секачи, привлечени от девствените гори. Ако се съдеше по разкриващите се гледки, човешката раса сякаш никога не бе съществувала.

Земята под тях започна да се издига и Адамс полагаше усилия да следва контура ѝ. Под фюзелажа сянката им се плъзгаше по зеления балдахин. Той не беше вече толкова свеж, защото от север се носеха облаци. Зад сивите им туловища се издигаха черни гръмотевични кълба, които се извисяваха в небето. В тях проблясваха светкавици.

— Бих казал, че ви очаква буря — обади се Гомес. Това бяха първите му думи, откакто летяха над сушата.

— Разбира се — отговори Кабрило. — Ако го нямаше лошият късмет, аз изобщо нямаше да имам късмет.

Продължиха да летят още час, вече бяха навлезли дълбоко в Мианмар. Адамс беше управлявал майсторски машината и както бяха планирали, щом прелетяха над един хълм, видяха реката да проблясва пред тях — тясна сребриста ивица, която се виждаше през зелените върхове на дърветата, които почти се допираха. Пилотът провери индикатора за горивото и направи набързо изчисленията си.

— Съжалявам, но по-нататък не мога да отида. С горивото, което имам, корабът трябва да ме посрещне на изток, за да успея да се прибера.

— Разбрано.

Хуан завъртя импровизираната си седалка, за да може да погледне към триото в товарния отсек.

— Чухте ли? Трябва да свършим работата бързо. Линда, спускаш се първа. След това Мак Ди и ти, Джон. Аз идвам след теб. Линда, не се спускай, преди да е приводнил лодката.

— Готово — отговори тя и изрита въжето за рапел през отвора, където някога беше вратата.

Адамс зависна хеликоптера над широката петнайсет метра река. Върховете на дърветата танцуваха и се виеха под въздушната струя от перките на винтовете, докато той промъкваше НМТК между тях към водата под кила ѝ. Уменията му бяха на висота — спусна я, без да разплиска и капка. До водата оставаха няколко сантиметра, когато Линда се спусна по въжето. За миг се залюля опасно във въздуха, но успя да извие тяло, да се прехвърли през надуваемите бордове на лодката и да падне на крака върху палубата. Мак Ди се беше спуснал наполовина и бързо напредваше. Линда застана така, че да може да откачи куката на лебедката, и махна на Адамс, който наблюдаваше ставащото през плексигласовите прозорци под краката си.

— Ще се видим по-късно — каза Хуан на пилота, докато разкопчаваше колана, за да се спусне и той на свой ред по въжето.

Преди да се спусне, Кабрило закачи карабината на опакованите пакети и надникна към тримата души в лодката. Всички гледаха нагоре към него. Линда махна, за да му покаже, че са готови, и той изблъска пакетите навън. Те се стовариха тежко върху палубата, но в тях нямаше нищо, което би могло да се чуци. Хуан преметна автомата си през рамо, след това се хвана за въжето и пристъпи в празното пространство. Ръцете му бяха предпазени със специални ръкавици с долна част от кожа. Той забави спускането си на сантиметри над палубата, после се пусна да падне. Щом краката му я докоснаха, Линда освободи куката на лебедката. Гомес Адамс даде газ и полетя странично и после напред към кораба, следвайки релефа на земята още по-отблизо, защото лодката вече не му пречеше.

След дългия престой в хеликоптера трябваше да минат няколко минути, за да престане звънът в ушите им.

Намираха се в пуста част на реката, която в тази точка течеше с бързината на охлюв. Бреговете се издигаха на около трийсетина сантиметра над водата. Виждаха се червената земя и заголените коренища на растителността. Непосредствено след бреговете започваше буйна растителност, която беше толкова гъста, че изглеждаше непроходима. Кабрило се загледа внимателно в една точка и установи, че вижда може би на около метър и двайсет навътре, преди растителността да се превърне в преграда. Войници от мианмарските специални части можеше да се крият три метра навътре, без да бъдат забелязани.

Температурата се колебаеше около трийсет и два градуса, но заради липсата на вятър и от лепкавата влага всички имаха усещането, че дишат в сауна. След няколко минути мокри петна се очертаха под мишниците на Кабрило, а по лицето му потекоха вадички пот. Наближаващата дъждовна буря щеше да е приятно облекчение, което прекалено се бавеше.

— Добре, трябва да изминем около сто километра. Искам Мак Ди и Джон да заемат места на носа като наблюдатели. Линда, ти ще си с мен, но дръж под око терена зад нас. На кораба техниците подсилиха ауспуха, за да намалят шума, но всеки по реката и наоколо ще ни чуе да идваме, така че бъдете нащрек.

След като отпрати тези напътствия, Хуан зае мястото си зад щурвала, леко изнесен назад от средата на лодката. Като се изключат гумените фендери, които обикаляха бордовете, мястото на кормчията беше единственото, което стърчеше от спартански оборудваната нападателна лодка.

— Оборудването закрепено ли е? — попита Хуан.

— Да — отговори Линда и се надигна от страничния джоб, където беше прибрала пакетите под самозалепващия се капак.

Кабрило натисна стартера и когато двигателят мигновено се събуди за живот, той изпита облекчение, макар да знаеше, че ще стане точно така. За няколко секунди остави единичния външен двигател да се затопли, после бутна дросела напред. Лодката потегли и започна да се бори с течението на реката, докато продължаваше да се придържа сравнително близо до брега. Кабрило даде още газ и черната, сякаш оцветена с танин вода зад кърмата се разпени, когато витлото я заблъска по-бързо. След секунди лодката вече се движеше с около тринайсет възела в час. Скорост значително под възможностите ѝ, макар и с един двигател, но достатъчна, преценяваше той, за да могат да реагират, ако някой се появи насреща им.

Въздушната струя, която създаваше движението им напред, носеше истинско облекчение.

Щом приближаваха някой остър завои на реката, Хуан връщаше дросела назад, така че лодката забиваше нос във водата и те навлизаха съвсем бавно, надниквайки, за да се уверят, че в мъртвия ъгъл не ги чака някоя изненада.

След около час почти едновременно се случиха две неща. Характерът на реката се промени. Бреговете се приближиха и това увеличи скоростта на течението. Появиха се и скали, а те вдигаха вълни и образуваха водовъртежи, които Кабрило трябваше да заобикаля. Не бяха бързеи, но съвсем скоро можеха да се превърнат в такива. Второто беше, че след рязкото увеличаване на влажността, от която с всяко вдишване дробовете им сякаш се напояваха все повече, дъждовните облаци, които се бяха появили над главите им, отнемайки всички цветове на джунглата, се отвориха. Дъждът заблъска като с юмруци. Изливаше се на потоци, плътен като стена, стоварваше се върху им като от пожарникарски маркучи.

Хуан изрови чифт предпазни очила от малката жабка под щурвала и си ги сложи. Без тях не можеше да види дори носа на лодката. И с тях погледът му не стигаше кой знае колко далече, но все пак достатъчно, за да могат да продължат.

Той мислено благодари, че тропическите валежи, макар и брутална атака срещу сетивата, бяха благословено кратки. Десет минути си повтаря тази утеха, после минутите станаха двайсет, а те почти не можеха да напреднат, защото течението се усилваше все повече и повече.

Другите трима се бяха свили тъжно на бойните си постове и приличаха на мокри мишки. Когато погледна назад към Линда, видя, че се беше прегърнала сама, а хълбоците ѝ потрепераха. Мак Ди правеше вяли опити да изгребва водата от лодката с камуфлажната си шапка. В лодката вече се плискаха поне три сантиметра вода, когато на Кабрило се налагаше да направи по-рязка маневра, за да избегне някакво препятствие.

Бреговете се издигнаха още по-високо и притискайки ги от двете страни, често надвисаха над лодката. Пръстта беше отстъпила място на чакъл и скали. Някога спокойната река се беше превърнала в стремително течение и макар на Кабрило да му бе минала мисълта, че може би е по-добре да спрат и да изчакат бурята да отmine, никъде не се виждаха спокойни заливчета, нито място, където да вържат лодката. Не им оставаше нищо друго, освен да продължават пътя си.

Видимостта беше само няколко метра, а над главите им, секунда след като светкавиците пропълзяваха по небесата, тряскаха гръмотевици.

Продължаваха напред. Всеки път, щом лодката се сблъскаше с някаква пречка или кърмата потънеше, когато се изкачваша по някоя по-буйна вълна, Хуан благодареше, че витлото на единичния двигател има защита, иначе подводните камъни щяха да натрошат перките.

Трябваша опитни очи, за да забележат кога водата изведнъж става кално кафява, и съобразителност да се сетиш какво означава това.

Кабрило реагира на секундата, зави рязко надясно, за да отдалечи лодката от буйстващата в средата на реката вода, защото отломките от рухнала част от брега заприщваха пътя на водата. Клоните на цели дървета пронизваха водата, протягаха се към НМТК — всеки от тях можеше да я обърне или да разреде надуваемите

фендери, които служеха за планшири на лодката. Ако Хуан не беше сменил рязко посоката, със сигурност щяха да потънат.

Стволове, дебели колкото телефонни стълбове, се носеха край тях, оголили коренищата си. Водата ръфаше от бреговете, късайки големи парчета пръст заедно с растителността, и всичко се свличаше с плясък в реката. На едно място Хуан трябваше още да намали скоростта заради трупа на удавен воден бивол, чиито рога се озоваха в опасна близост до фендерите, преди течението да отнесе нещастното създание.

Някои препятствия бяха твърде ниско или се намираха под водата, така че Кабрило трябваше да реагира на предупредителните викове на Мак Ди. Бяха принудени да лъкатушат ту наляво, ту надясно, защото реката продължаваше да запраща плавеи срещу тях. Хуан бе намалил скоростта почти до човешки ход, но въпреки това стволове и храсталаци се носеха край тях със смайваща скорост от течението, докато небето над главите им продължаваше да бесува.

Бурята сякаш се усилваше. По бреговете на реката вятърът огъваше дърветата почти успоредно на земята. Късаше листа с размерите на киноафиши и ги завихряше във въздуха. Едно облиза лицето на Кабрило с такава сила, че ако не носеше предпазни очила, щеше да му извади някое око.

Ако в това има нещо положително, помисли си той фаталистично, то е, че в тази развилняла се буря никой няма да е толкова луд да плава по реката.

Последните дървета се стрелнаха надолу по водите, те започнаха да си възвръщат цвета на черен чай и най-неочаквано дъждът спря. Преди миг стояха под ударите на най-силния порой, който някога бяха виждали, а сега водата, която ги беше блъскала толкова дълго, вече я нямаше. Минути по-късно черните буреносни облаци бяха прогонени и слънцето ги опали с подигравателна веселост. Влажността рязко се покачи. От гората започна да се издига пара, която бързо се превърна в мъгла, първоначално прозрачна, а по-късно — непроницаема като стена.

— Добре ли сте всички? — попита Кабрило. Отговориха му с кимване три глави, от които капеше вода. Той извади от шкафчето под кормилото ръчна помпа и я подхвърли на Смит. — Съжалявам,

момчета, но електрическата помпа беше свалена, за да се олекоти лодката.

Моторницата се подмяташе под тежестта на десетките литри вода, които се плискаха по палубата. Мак Ди продължаваше да я изгребва с шапката си, а Линда помагаше с ръце, изхвърляйки шепа след шепа през борда. Помпата беше най-ефикасното средство за изхвърляне на водата, но резултатите от работата ѝ оставаха незабележими в сравнение с количеството дъжд, който се бе излял в лодката.

След двамайсет изпълнени с тежък труд минути водата още не беше изпомпана, но бяха попаднали на препятствие, което сякаш осъждаше пътуването им на провал, преди още да беше започнало както трябва.

Еднометров водопад се простираше от единия до другия бряг и струята му проблясваше черна върху скалите. Бреговете бяха високи, със спускащи се към водата хълмове и изровени камъни и глина.

— Докъде стигнахме? — попита Линда, чиито дрехи още не бяха изсъхнали.

— Трябва да минем още поне деветдесет и пет километра — отговори Хуан, без да я поглежда, защото изучаваше речния бряг зад НМТК.

— Предполагам, че ще се наложи да повървим — обяви Мак Ди с ентузиазма на човек, запътил се към бесилото.

— Не прибързвай. Линда, взе ли експлозиви?

— Около два килограма пластичен и дузина взриватели с часовников механизъм. Ние момичетата трябва да сме подготвени за всичко.

— Прекрасно. Мак Ди, искам да проучиш терена поне три километра нагоре по течението. Увери се, че няма села наблизо. Джон, съжалявам, но ти трябва да продължиш да изпомпваш. Лодката трябва да бъде колкото може по-лека.

— Добре — кимна необщителният легионер и продължи работата си.

Мак Ди взе своя REC7, изтръска водата от затвора, прекрачи фендерите и скочи във водата. Прекоси до десния бряг, протегна ръка, за да се изтегли нагоре по подвижната пръст, примесена с чакъл, стигна върха и изчезна зад брега като с магия.

— Нима смяташ... — започна Линда.

— Да — кимна Кабрило.

Чу я да рови из багажа за експлозивите, а той се зае да извади шанцовия инструмент от дръжките на карбоновите гребла. Двамата скочиха във водата, Хуан с въже в едната ръка, за да завърже лодката за ствол изхвърлен на брега. Тук той беше много стръмен, но на трийсетина метра зад лодката им се видя по-удобен и те се затътриха натам, препъвайки се по камъните наоколо, които шумно се търкаляха към водата.

Кабрило огледа хълма, който се извисяваше на почти петнайсет метра въпреки пълноводната река. Имаше право само на един опит, който трябваше да успее, защото иначе щяха с дни да трамбоват пеш през джунглата. Вече бяха толкова изостанали от Солей Кроасар, че следите ѝ бяха изстинали като лед, а изтичащото време само влошаваше нещата.

Доволен от решението си, Хуан се отпусна на колене и започна да копае. С всяка лопата камъчета и кал, която изваждаше от дупката, половината се смъкваше обратно. Работата беше доста обезсърчителна и тежка и той скоро започна да диша тежко заради влагата и горещината. Най-сетне дълбочината на дупката стигна около два и половина метра. Кабрило се премести надолу по хълма и повтори упражнението. През това време Линда разделяше експлозивите на пет равни количества.

Отне му почти трийсет минути, за да направи дупките. Порите му бяха като канелки и докато работеше, бе изпил почти една четвърт от хидратиращата раница, която беше накарал Линда да вземе от лодката. Точно беше започнал да се изправя, когато усети някакво движение зад гърба си. Завъртя се, като едновременно с това измъкна пистолета си, така че щом завърши движението, оръжието му вече сочеше към мъжа, който излизаше от храстите.

Свали пистолета в мига, в който разпозна Мак Ди Лоулес. Роденият в жегите на Луизиана дишаше дори по-тежко от него.

Хуан погледна часовника си, щом Лоулес изскочи енергично от джунглата.

— Три километра? — попита той недоверчиво.

— Мога да поддържам скорост километър и половина за седем минути в продължение на осем километра — обясни Лоулес,

вдишвайки и издишвайки като жребец след дербито на Кентъки. — С пълна раница времето нараства на десет минути.

Хуан беше впечатлен както от енергията на Лоулес, така и от това, че познава възможностите и границите на своето тяло. Някой ден тези познания биха могли да му спасят живота.

— Има ли нещо наоколо?

— Само джунгла. Добрата новина е, че май повечето бързеи останаха зад нас.

Той отпи от раницата на гърба на Кабрило и използва омачкана шарена носна кърпа, за да си избърше лицето.

— Човече, по-гъста е от тресавищата в окръг Лафорш.

— Връщай се на лодката. След минутка сме готови.

За да предизвика експлозии, Корпорацията използваше цифрови взриватели вместо химически. Те бяха несравнимо по-точни от по-старите модели и щяха да позволят на Кабрило да настрои времето до части от секундата. Той нагласи часовниковите механизми, бързо напъха пресовките в дупките и започна трескаво да зарива с пръст пластичния експлозив.

Бързо се върна на борда на лодката, чийто двигател работеше на празни обороти. Зави и я върна по-близо до водопада, за да отдалечи колкото може повече и нея, и екипа от мястото на взрива. Всички се проснаха по корем на палубата. Дори не надничаха през бордовете заради отломките, които взривът щеше да изхвърли.

Експлозиите започнаха в така добре контролирана последователност, че прозвучаха като един дълъг взрив. Камъни и пръст полетяха във въздуха в обвити с пушек и пламъци потоци, а трясъкът прекоси реката и вдигна във въздуха хиляди подплашени птици. Секунди по-късно върху НМТК се посипаха отломки, които отскачаха от надуваемите фендери или почукваха върху пластмасовата палуба. Парче скала, голямо колкото юмрук, се стовари върху бедрото на Смит и от удара мускулът му се схвана. Той само изръмжа веднъж, но нищо не каза.

Преди прахта да се бе разнесла напълно, Хуан скочи на крака и погледна към кърмата. Склоновете на речния бряг бяха подкопани от експлозиите и цялата маса с дължина може би петнайсетина метра с пукот се срути в реката, разсичайки водата, преди пръстта и отломките да стигнат до другия бряг и да преградят напълно пътя на течението.

— Чудесно — зарадва се Кабрило, доволен от себе си. — Моментална дига.

Заради спряното от земната маса течение водата, пленена между дигата и водопада, започна да се надига. Сега въпросът беше дали реката ще успее да ерозира временния насип, преди да се вдигне достатъчно, за да пренесе лодката над ниския водопад.

— Хрумна ми нещо. Линда, поеми щурвала. Джон, Мак Ди, последвайте ме.

Кабрило отново хвана въжето за връзване на лодката и с ръце започна да дава знаци на Линда, за да я докара точно под водопада. Той не беше много по-висок от носа ѝ. Тримата мъже се изкатериха на върха му и успяха да намерят опора за краката си върху скала, която стърчеше от водата като малък остров.

Пространството между изкуствената дига и водопада продължаваше да се пълни. Но същевременно течението подяждаше неотъпканата пръст, използвайки всяка пукнатина и по-тънко място, за да я отмива. Носът на НМТК се издигаше постепенно, докато килът не опря в скалистото подножие на водопада. Мъжете навиха найлоновото въже около юмруците си в най-важното дърпане на въже, в което някога бяха участвали. Линда поддържаше оборотите на двигателя високи, карайки лодката да се изкачва все по-високо и по-високо. Зад тях струйка вода си проби път през дигата, присъединявайки се към нормалното течение на реката. Пробивът беше малък, не повече от тънка вадичка, но очевидно щеше да се увеличава.

И като капак, най-ниската част на дигата близо до противоположния бряг, където Хуан беше възпламенил пресовките пластичен експлозив, скоро щеше да прелее от покачващата се вода.

— Ще имаме само една възможност — предупреди той, напрягайки мускулите на ръцете и раменете си, докато се готвеха да извлекат лодката над водопада. — Линда, наблюдавай ставащото зад теб и ни дай знак.

Линда се вгледа в дигата, а после огледа и речните брегове, за да се увери, че водата още пълни тяхната изкуствена лагуна по-бързо, отколкото успява да подравя пръстта, която я образуваше. Тя прецени ставащото много точно. Водата достигна най-високата си точка, а водопадът не представляваше нещо повече от дванайсетсантиметров бързей, когато дигата се разцепи в поток от кал и отломки.

— Сега! — изкрещя Линда и натисна докрай ръкохватката на дросела.

Мъжете опънаха въжето, телата им се изопнаха като гръцки мраморни статуи, а усилието се изписа по лицата им. Водата, на която ѝ трябваша десет минути, за да напълни изкуствената лагуна, се оттече за секунди. Със смъкването на водното равнище все повече килограми притискаха кила на НМТК към скалите и увеличаваха тежестта за мъжете до болка. Водата изтече и витлото на извънбордовия двигател остана на сухо, отбелязвайки станалото с недоволен вой. Мъжете продължаваха да дърпат въжето, печелейки сантиметри при всеки напън.

Линда изключи предавката и остави мотора да работи на празни обороти, след което изскочи от лодката, заставайки на самия край на скалите, докато мастилената вода заливаше глезените ѝ. Отстраняването на тези излишни петдесет килограма помогна на мъжете да свършат работата. Лодката се плъзна по скалистото дъно, след това се стовари в по-дълбоката вода и заплава. Течението я завъртя настрани към каменната стена на водопада и я наклони, но сега тя лежеше твърде дълбоко във водата, затова то не успя да я изхвърли през ръба на скалата.

Мак Ди и Джон скочиха в реката, когато лодката се понесе към ръба. Изплуваха от водата, плюейки и заливайки се от смях, защото бяха успели. Кабрило някак смогна да запази равновесие и когато Линда подкара лодката пряко на течението и зави така, че тя да застане успоредно на малкия каменен остров във водата, той прекрачи през фендерите небрежно, както пътник се качва в метрото.

Лоулес и Смит се набраха и се прехвърлиха през надуваемите фендери, след което с щастливи усмивки се отпуснаха на палубата, за да регулират дишането си.

— Не беше толкова зле — подхвърли Хуан и зае мястото зад конзолата на щурвала.

— Като в ада — подхвърли Мак Ди, когато забеляза, че по ръцете му са полепнали пиявици. — Мамка му, ужасно мразя пиявици. — После започна да рови из джобовете си за запалка.

— Не те съветвам да го правиш — предупреди го Линда, докато Лоулес въртеше малкото назъбено колелце, за да го подсуши.

— Татко ме научи.

— Да, пиявицата ще падне, обаче ще повърне всичко, което е изяла. Което, първо, е отвратително и второ, може да ти докара заболявания. Използвай нокътя си и изчопли устата ѝ от кожата си.

Мак Ди послуша съвета ѝ и изчовърка четири пиявици от ръцете си, докато лицето му се кривеше в гримаси, които по биха подхождали на някое малко момиченце. Пета свали от врата си, но за нея и Линда му помогна. Смит не беше нападнат от отвратителните паразити.

— Джон, кръвта ти сигурно е кисела — избъзика го Лоулес, докато си обличаше ризата. Със стегнат колан и здрави връзки на обувките около глезените, той не се страхуваше, че нещо може да му влезе в гащите. Смит не отговори на закачката, а отиде да заеме бойния си пост на носа на лодката и се приготви отново да играе ролята на наблюдател. Мак Ди размени погледи с Кабрило и Линда, вдигна рамене и отиде да се присъедини към бившия легионер.

Тъй като водопадът им пазеше гърба, вече нямаше нужда Линда да се обръща и да гледа назад. Реката беше единственият начин да се преодолее джунглата и Кабрило бе уверен, че няма да срещнат селища по пътя си, защото заради водопада хората нямаше да могат да се връщат срещу течението. Освен това не беше видял никакви пътеки от двете страни на водопада, за да заключи, че тук са били пренасяни лодки.

Поддържаше прилична скорост от около трийсет и четири възела и намаляваше единствено когато приближаваха наистина остри завои с мъртви ъгли, докато реката се виеше все по-навътре в джунглата. При тази скорост дрехите на всички скоро изсъхнаха.

Докато слънцето следваше своя път по небесния свод, реката оставаше спокойна и улесняваше следването на безбройните извивки на коритото. Тропическият лес също ги съпътстваше постоянно. Той се издигаше по бреговете гъст като градински плет. Само от време на време се показваше процеп — обикновено когато по-малка река се вливаше в голямата или на местата, където бреговете бяха ниски и животните бяха прокарали свои пътеки, за да идват на водопой. Една от тях беше особено широка. Хуан реши, че сигурно е утъпкана от стадо диви слонове. Предполагаше се, че в Мианмар живеят около десет хиляди от тях.

Зад тази непроницаема стена от огромни зелени листа се криеха азиатски носорози, тигри, леопарди, огромно разнообразие от змии,

включително най-големите питони на света и най-смъртоносната от всички кобри — кралската. Да, не беше място, където да се загубиш.

Вече беше започнало да се свечерява, когато Хуан намали скоростта толкова, че лодката едва успяваше да се справи с течението. Драматичното намаляване на шума от двигателя предизвика звън в ушите им, който постепенно изчезна.

— Намираме се на петнайсет-шестнайсет километра от последните известни джипиес координати на Солей. Ще използваме мотора още, да речем, осем километра, а после ще се заловим за греблата. Всички трябва да бъдем нащрек. Нямаме представа на какво можем да се натъкнем, но Солей споменава, че с нея в джунглата има и други.

Очите на Кабрило не се спираха върху никоя точка за повече от няколко секунди. Оглеждаше горите напред и от двете страни на реката, защото знаеше, че някой може да ги наблюдава напълно незабелязано. Ако там се спотайваха бунтовници, търговци на наркотици или случаен военен патрул, те нямаше да разберат, докато не попаднат в засадата. Трябваше съзнателно да се съпротивлява на подтиците си да поглежда през рамо. Знаеше, че въпреки водопада Линда им пази гърба, но не можеше да се отърве от усещането, че някой го наблюдава.

Високият писък на някаква птица вля здравословна доза адреналин в кръвообращението му. Линда леко извика, когато видя Мак Ди да скача. Само Смит остана невъзмутим. Хуан заподозря, че вместо кръв във вените му има ледена вода.

След като изминаха последните осем километра, Хуан изключи двигателя и го наклони така, че витлото да излезе от водата, за да не пречи при гребането. След като всички, по двама от всяка страна на НМТК, заеха местата си, започнаха дружно да гребат. Смит бе изпомпал по-голямата част от водата, но лодката беше голяма и независимо от това, че течението беше слабо, работата се оказа къртовска.

Обикновено в мигове като този използваша малък електродвигател, който можеше безшумно да ги придвижва напред, но и той като голяма част от обичайната екипировка бе останал на „Орегон“, за да икономисат от теглото.

Обикновено хората, които не са гребали заедно, прекарват няколко мъчителни първоначални минути, за да влязат в ритъм. Но с тях случаят не беше такъв. Макар Мак Ди и Смит на практика да бяха напълно непознати, всички загребаха инстинктивно с една и съща бързина и дърпаха греблата от въглеродни нишки с прецизността на харвардски гребци.

Хуан проверяваше на всеки няколко минути преносимия джипиес и щом забеляза пред тях малка поляна на десния бряг, разбра, че времето им за плаване по реката е свършило. Видя естествена пътека, водеща в джунглата, и реши, че това е мястото, където Солей и нейният спътник — не можеше да си спомни името или тя май въобще не го беше споменала — бяха излезли от водата.

Той насочи лодката към открита полянка, забелязвайки, че през нея тече малък поток. Отвъд нея се издигаше хаотичната стена на гъстата растителност. Солей се беше обадила за последен път от точка на пет километра от тук.

Вмъкнаха лодката между тръстиките, които растяха в устието на притока, и я избутаха колкото можаха навътре, за да не се вижда. Веднага щом спряха, Смит преметна автомата през рамо и започна да оглежда района през своя бинокъл. Не се чуваха други звуци, освен жужене на насекоми, крясъци на птици и шум от ромоленето на водата, течаща покрай, кърмата към по-голямата река.

Отне им само няколко минути да съберат екипировката си. Всички бяха оборудвани с леки найлонови раници с хидратиращи системи. Тази на Линда тежеше девет килограма, а на Кабрило и другите двама мъже — четиринайсет.

Ако извадят късмет, нямаше да им е нужно нищо друго, освен водата.

Кабрило се обърна, за да погледне още веднъж НМТК и да се увери, че е добре скрита. Той се отдалечи на няколко крачки от останалите, за да провери от друг ъгъл. Тогава видя лицето. Наблюдаваше го с непремиващи очи изпод надвиснали вежди. Отне му частица от секундата, докато мозъкът му разбере какво вижда. Беше главата на статуя на Буда, съборена на земята малко по-високо от коритото на реката. Зад нея, скрита под пълзящи растения и лиани, се издигаше каменна сграда, която много приличаше на стъпаловидните

пирамиди в Анкгор Ват в съседна Камбоджа, макар да не беше толкова огромна.

Постройката беше висока може би десетина метра, като някога главата на Буда беше стояла на една от терасите, долепена до стената. И тя, и постройката изглеждаха вечни — сякаш комплексът бе тук от незапомнени времена, а джунглата се бе появила по-късно и беше израснала около него.

— Мисля, че се намираме на точното място — измърмори той.

— Няма съмнение — отговори Линда. — Погледни...

Хуан откъсна поглед от пирамидата и погледна към Линда. Тя беше отместила няколко клона със сочни листа, а под тях се виждаха две едноместни пластмасови канута. Тесните плавателни съдове се продаваха из спортните магазини по цял свят. И двата бяха тъмнозелени — логичен избор, защото цветът не изпъкваше на фона на джунглата и можеха лесно да бъдат носени от гребците, когато се налага да заобикалят препятствия.

— В Бангладеш сигурно са ги пренесли по сушата — предположи Смит.

Хуан поклати глава.

— По-вероятно са влезли в реката през нейната делта. Сигурно в Читагонг са наели корабче, за да пренесе багажа и каяците до делтата. Солей определено е имала някаква цел. Знаела е много добре къде отива. Погледнете това.

Всички проследиха с поглед пръста му, който сочеше мястото, където лъчите на залязващото слънце оцветяваха в пурпурно лицето, което допреди секунди беше каменно, а сега изглеждаше позлатено.

Линда затисна с ръка устата си, за да потисне вика на изненада.

— Каква красота — отбеляза тя със затаен дъх.

— О, в края на краищата не сме в окръг Лафорш, Луизиана — подхвърли Лоулес.

Смит не отрони нито дума. Огледа за кратко руините, стисна поздравно автомата си под мишница и хвърли поглед към Кабрило с изражение, което казваше, че зяпането на забележителности не е сред техните задачи.

Хуан не се съмняваше във верността на Джон Смит към Ролан Кроасар, нито в искреното му желание да спасят дъщерята на неговия работодател, но си помисли, че бившият легионер трябва малко да се

развесели, да се наслаждава на изненадите, които животът понякога ни поднася. Вероятно хората, които бяха видели този комплекс, се брояха на пръсти. Когато осъзна това, усети тръпка да минава през тялото му и ужасно му се прииска да проучи неговите тайни.

Същевременно знаеше, че Смит е прав. Изпълняваха мисия, а изследването на археологически съкровища не беше включено в сделката. Можеха да изминат оставащите километри до джипиес координатите, които бяха тяхна цел, преди в джунглата да е паднал пълен мрак. Той накара Линда да направи няколко снимки с мобилния си телефон и изчака да го прибере в непромокаемия джоб в ръкава си, преди да даде заповед да продължат.

Хуан смяташе, че най-лесният начин да се придвижват, е да се придържат към малката река, обаче около нея се простираше кално тресавище, което всмукваше краката им при всяка стъпка. Когато вадеше крака си от калта, мазни буци оставаха залепени по високите обувки чак до глезените и му се стори, че с всяка стъпка те ставаха все по-големи. Само след няколко крачки едва успяваше да измъкне крака си от лепкавата тиня.

Това ги принуди да напуснат коритото на реката и да навлязат в джунглата.

Хуан разбра какво бяха изтърпели войниците, сражавали се в окопите през Първата световна война, заградени с мрежи от бодлива тел. Острите листа дърпаха и късаха дрехите му и го режаха по ръцете и лицето. Раните не бяха дълбоки, но бяха болезнени. Нямахше нещо, което би могло да бъде наречено пътека. Трябваше да си пробива път през плетеници от увивни растения и храсталаци с изящността на слон в стъкларски магазин.

Мак Ди, който крачеше след него, го потупа по рамото, за да го остави той да води. Председателят се подчини мълчаливо и пусна Лоулес напред. Той излезе пред него и започна да оглежда храсталаците пред тях, след това зави малко наляво, по-близо до мястото, където стволите се провиждаха през шубраците. След това закричи, движейки тялото си като акробат. Отстрани изглеждаше ужасно, но така успяха да утroat скоростта си. Всеки член на екипа подражаваше на движенията на човека пред себе си. Освен това докато Кабрило вдигаше шум като носорог, Лоулес се движеше безшумно като змия.

Въпреки това се движеха бавно и трийсет минути по-късно през балдахина от листа и клони над главите им проникваше вече толкова малко слънчева светлина, сякаш се намираха петнайсет метра под водата.

— Би трябвало да спрем за през нощта — прошепна Мак Ди. — Вече нищо не виждам.

— Добре — съгласи се неохотно Хуан. Когато погледна нагоре, не съзря никаква дневна светлина. — Ще тръгнем на зазоряване.

Първата работа на всички бе да извадят безпламъчните нагреватели от комплекта с готови храни и да започнат химическото затопляне на менютата си. Следващият приоритет бяха найлоновите спални чували с вградени мрежи против комари. Да намериш в гъстата джунгла място, достатъчно голямо, за да спиш удобно, беше трудно. Затова единственото мачете, което Мак Ди носеше, свърши добра работа.

Когато храната им се стопли, всички си бяха извадили чувалите, но не ги бяха разгънали, за да предпазят вътрешността им от безбройните насекоми, които ги торможеха още от мига, когато НМТК спря. През цялото време никой не продумваше. Когато се нахраниха, Хуан посочи Смит, след това себе си, после Мак Ди и накрая Линда. Това беше поредността на смените на караула. След това се вторачи в часовника си, започна да пресмята кога ще изгрее слънцето и вдигна два пръста. Останалите закимаха, че са разбрали.

Кабрило нарочно даде на Смит първата смяна, защото знаеше, че може да остане буден, за да се увери, че легионерът ще си свърши работата.

Нощта мина спокойно, макар и не много удобно. Нощно време джунглата е изпълнена с оглушителна симфония от птичи и маймунски крясъци, които се носят на фона на несекващото жужене на насекомите. Притесненията на Хуан за карауленето на Смит се оказа необосновани.

Когато се събудиха, студена и влажна мъгла се виеше ниско до земята, заглушавайки горските шумове и придавайки на всичко призрачен вид. Те събраха лагера така тихо, както го бяха установили, и след десет минути имаше достатъчно светлина, за да тръгнат отново, Мак Ди пак беше отпред, а Кабрило го следваше по петите.

Слава богу, джунглата започна да оредява и тогава Мак Ди откри животинска пътека, по която можеха да крачат с почти нормална бързина. Лоулес се спираше често, за да се ослушва и да проверява пътеката за някакви признаци, че наскоро е била ползвана от човек. Като се има предвид количеството дъжд, което се изливаше ежедневно, Кабрило се съмняваше, че той ще открие каквото и да било, затова се удиви, когато след бърз обход на един храст встрани от пътеката, бившият рейнджър се върна със смачкано топче станиол в ръката. Той го разгъна и я тикна под носа на Кабрило. Още се усещаше миризмата на мента.

— Нашата госпожица Кроасар — прошепна той, — въобще не е еколожка, щом замърсява така околността.

Лоулес прибра станиола, а Кабрило се зае да проверява джипиеса. Оставаха им още около осемстотин метра път.

С приближаването на местоназначението спиранията им ставаха все по-дълги и чести. Всички държаха оръжията си готови за стрелба, защото не знаеха какво да очакват. Добър знак беше, че птиците и животинките продължаваха да лудуват под зеления балдахин на дърветата. Обикновено това беше сигурен знак, че наоколо няма други хора. Джунглата изведнъж се отвори в малка горска поляна, обрасла с висока трева. Те се спряха в края на гората като плувци, които обмислят дали да се гмурнат в езерото, и започнаха да оглеждат района. Лек ветрец поклащаше върховете на тревните стръкове, но не се забелязваше никакво друго движение. Кабрило реши, че Солей е провела последния си разговор от дясната страна на откритото поле, близо до чертата, където джунглата почваше отново.

Вместо да прекосят полянката, те се върнаха назад в джунглата и се приближиха към мястото отстрани. Когато се озоваха на около пет метра от последните джипиес координати на младата жена, Кабрило забеляза точно на границата на джунглата нещо по земята. Веднага разбра, че това са останки от лагер. Видя тъмнозелената палатка. Беше сцепена, а леката ѝ рамка бе изкривена до неузнаваемост. Пълнежът на срязаните олекотени спални чували приличаше на разхвърляни памучни тампони. Наоколо се търкаляха и други вещи: малка туристическа печка, пластмасови чинии, дрехи, туристически бастун.

— Май сме закъснели твърде много — отбеляза Смит с приглушен глас. — Който и да е извършил нападението, отдавна си е

заминал.

Кабрило кимна.

Не знаеше какво бе очаквал да намерят, но разпръснатите вещи потвърждаваха най-лошите му предчувствия. Сега оставаше само да намерят останките, които животните бяха оставили от труповете. Беше зловеща стъпка, но нужна, за да докажат на Кроасар, че дъщеря му е наистина мъртва.

— Вие с Мак Ди дръжте района под око — нареди Хуан. — Линда, ела с мен.

Докато двамата мъже заставаха на пост, Линда и Кабрило се приближиха до малкия лагер. Скоро видяха, че палатката е надупчена от куршуми. Найлонът беше осеян с мънички дупки, чиито краища бяха почернели от високата температура на патроните.

Линда клекна, за да вдигне падналото покривало на входа, а ръката ѝ се насочи към ципа, сякаш беше на автопилот. Изражението ѝ говореше, че би искала да е навсякъде другаде, но не и тук, и да прави каквото и да е, но не това. Хуан се беше привел зад нея.

Усойницата си почиваше в хладната сянка на палатката извън тяхното зрително поле. Трептенията от сърдечния ритъм на сърцата в две големи животни и дишането на техните бели дробове я бяха събудили секунди по-рано, затова, когато нападна, го направи с гнева на обезпокоена.

Тя се движеше толкова бързо, че за да запечатат нападението, щяха да са нужни високоскоростни камери. Щом устата ѝ се разтвори, тънките като игли зъби се удължиха допълнително, капчици прозрачна отрова вече се бяха оформили около върховете им. Тази отрова е един от най-силните невротоксини на света и действа чрез парализиране на диафрагмата и спиране на дишането. Без противоотрова смъртта настъпва трийсет минути след ухапването.

Бързата като светкавица змия се беше прицелила в подлакътницата на Линда и ѝ оставаха около седем сантиметра, докато заби зъби в плътта ѝ, когато ръката на Хуан я стисна зад врата и използва страшната сила на нейното развиващо се тяло, за да пренасочи удара и да я запрати в джунглата.

Цялото промеждие не продължи повече от секунда.

— Какво стана? — попита Линда. Не беше видяла змията.

— Повярвай ми — отговори Хуан леко задъхан, — не ти трябва да знаеш.

Тя вдигна рамене и се наведе, за да се заеме отново със задачата си. В палатката имаше още вещи — опаковки от храна, прибори за хранене, дрехи, обаче нямаше трупове, нито кръв. Хуан се протегна над Линда и се зае да размества вещите, съсредоточавайки се повече върху онова, което не виждаше, отколкото върху нещата пред очите си. След това заразгърца тревата и накрая намери сателитния телефон на Солей или по-точно онова, което беше останало от него. Един куршум беше минал точно през средата на високотехнологичното устройство. Намери и шепа гилзи от патрони, калибър 7,62 мм. Без съмнение бяха изстреляни от АК-47 — стария съветски принос към насилието в света.

Хуан се обърна и тихичко повика Лоулес и Смит.

— Не са тук — осведоми ги той. — Мисля, че са им устроили засада, но двамата са успели да се шмугнат в джунглата. Нападателяте са преровили лагера, взели са каквото им е трябвало — очевидно храна, защото не намерихме нищо за ядене, и после са тръгнали да ги преследват.

Изречението на Смит не се промени, като се изключи лекото присвиване в угълчетата на очите.

Този тип наистина е железен, помисли си Хуан.

— Мак Ди, смяташ ли, че ще можеш да намериш следите им?

— Дај ми секунда.

Лоулес отиде бавно до границата на джунглата близо до разпердушинения лагер. Отпусна се на колене и започна да проучва земята, а след това клонките на най-близките храсти. Отне му почти пет пълни минути, преди да махне на останалите да се приближат. Кабрило бе използвал забавянето, за да се обади на „Орегон“ и да информира Макс Хенли за ставащото. От своя страна неговият заместник каза, че при тях всичко е спокойно.

— Виждате ли? — посочи Мак Ди едно строщено клонче. Пихтиестата рана беше посивяла. — Това ми прилича на смрадлика. Подобна степен на обезцветяване означава, че клонката е счупена преди седмица. Или десет дена.

— Смяташ ли, че ще можеш да ги проследиш? — попита Смит изпитателно.

— Ще опитам, но нищо не обещавам — погледна Лоулес към Хуан. — Намерихте ли някакви обувки или ботуши?

— Не.

Лоулес се опита да се постави на мястото на уплашените хора, които са побягнали да спасяват живота си. Те ще хукнат, доколкото е възможно, по права линия. Тук нямаше обувки, което означаваше, че не са спели, когато са ги нападнали. Значи е било още светло или на здрачаване. Втурнали са се по права линия, след като нападателите са могли да видят дали се отклоняват наляво или надясно.

Той навлезе в джунглата уверен, че останалите от екипа ще го прикриват, така че можеше да се съсредоточи върху ловуването. След двайсетина метра намери червена нишка, закачена на отчупена от бодлив храст клонка, и разбра, че е на прав път.

Търсенето продължи по същия начин. От време на време имаше множество знаци, че група хора са минали през гората. Друг път трябваше да минат повече от половин километър, докато забележат неясна следа — обикновено строшена клонка или размазана и почти неразличима следа. Сутринта премина във влажен следобед. Не спряха да се нахранят, а погълнаха по едно или две блокчета протеини и задоволиха жаждата си от хидратиращите раници на гърбовете си.

Кабрило реши, че са минали поне шестнайсет километра, когато джунглата свърши пред пролом, който разсичаше местността като удар от брадва. По дъното, според неговата преценка дотам имаше поне трийсет метра, се пенеше буйна река, която лъкатушеше покрай скали във водата и се блъскаше в каменните брегове.

— Наляво или надясно? — обърна се той към Мак Ди.

Лоулес огледа внимателно каменистата земя и в двете посоки на почти сто метра и от устата му се изплъзна:

— Божичко!

Другите забързаха към мястото, където беше застанал, и всички видяха какво го бе накарало да извика. Причината беше друг храмов комплекс, подобен на онзи, който бяха видели, когато излязоха от реката. Този беше построен на противоположния връх и се вливаше в скалите като саморасляк. Групата постройки напомни на Кабрило пещерния град Анасази край Меса Верде в Колорадо. Разликата беше, че тези тук носеха напълно азиатски черти, с грациозно извиващи се арки и кръгли стъпаловидни пагоди. С течение на времето част от

постройките очевидно бяха рухнали, защото под храма долу в речното корито лежах парчета обработен камък. По отломките още се виждаха изсечените орнаменти. Сред тях се различаваха останките от водно колело, което вероятно бе задвижвало мелничните камъни в храма. По-голямата част беше изгнила, но бяха останали достатъчно от металните вертикални и хоризонтални подпори, за да се види, че е било огромно.

Много малка част от комплекса се издигаше над далечния край на каменната пропаст, а малкото, което се виждаше, беше покрито с растителност. По фасадите на постройките се спускаха увивни растения и лиани. Строителите на храма го бяха издигнали така, че да бъде трудно откриваем.

— Започвам да се чувствам като Лара Крофт — подхвърли Линда, докато гледаше вторачено, обзета от страхопочитание пред това забележително инженерно постижение.

Те продължиха нататък по края на пролома и попаднаха на две допълнителни изненади. Едната беше селище, което някога се бе издигало от тази страна на реката. Макар че джунглата го поглъщаше малко по малко, личеше, че земята е била разчистена и оформена на малки канали за оризище. Виждаха се и остатъците от наколни колиби. Повечето се бяха превърнали в купчини изгнило дърво, но някои още стояха върху нестабилните си крака като залитащи възрастни жени, прекалено горди, за да приседнат за почивка. Очевидно хората, които бяха живели тук, бяха работили за монасите, населявали храма.

Другата изненада беше въженият мост, който прехвърляше широката двайсет и няколко метра пропаст. Беше провиснал в средата и имаше вид, сякаш ще рухне при следващото духване на вятъра. Главното въже беше най-малко трийсет сантиметра в диаметър, а две опорни въжета бяха закрепени на височина на рамото към него с върви, напомняйки висящ мост. Тъй като бяха по-тънки и по-лесно гниеа, много от тези опори бяха скъсани и висяха обезкуражително от главното въже.

— Да не мислиш...

— Възможно е — отговори Хуан на недовършения въпрос на Линда.

— Няма начин да се мине по него — възрази тя.

— Да не би да искаш да се спуснеш до долу, да прекосиш бързей от пета категория и след това да се изкатериш свободно по другата стена?

Той не изчака да му отговори.

— Мак Ди, провери дали Солей и нейният партньор са минали от другата страна.

Лоулес стоеше до каменните колони, които даваха опора на моста. Те бяха застопорени в дупки, издълбани в скалата и след това зарити с пръст, така че всяка стърчеше около метър и двацет над земята. На върховете им имаше бронзови капители във формата на драконски глави. В отворената уста на едната от тях имаше малко късче червен плат със същия оттенък, както нишката, която беше намерил по-рано.

— Да, минали са по този път — обяви той, като вдигна високо намереното.

— Хуан! — извика Смит и показа потъмняла медна гилза като онези, които бяха намерили в лагера.

Кабрило огледа несигурния мост без въодушевление, но реши, че щом други хора са го прекосили през последните дни, ще издържи и тях. Докато се приближаваше към него, праметна автоматата си през рамо.

— Дръжте си очите отворени — предупреди ги той и се хвана за опорните въжета, опънати на височината на рамото.

Главното въже беше направено от плетени нишки и на докосване беше кораво като желязо, но на пипане опорните въжета бяха лигави като гниеци растения. Тогава Хуан направи грешката да погледне надолу. Под него реката изглеждаше така, сякаш ври, а от водата стърчаха камъни, остри като ками. Всички изглеждаха назъбени и смъртоносни. Ако паднеше в реката, със сигурност щеше да се удави, а ако се строполеше върху скалите, щеше да се сцепи като зряла любеница.

Кабрило започна внимателно да поставя единия си крак пред другия, като преди да се отпусне с цяла тежест, грижливо проверяваше мястото. Така, придвижвайки се стъпка по стъпка, започна да минава над реката в дъното на пролома, която, скачайки от камък на камък, блискаше и съскаше като самолетна турбина. Щом прекоси половината разстояние, погледна към брега и видя другарите си да го гледат.

Главното въже беше провиснало твърде много, така че можеше да вижда само лицата им. Линда изглеждаше разтревожена, Мак Ди заинтересуван, а Смит — отегчен.

Изкачването по извитото като дъга въже се оказа по-трудно от спускането и веднъж кракът на Хуан се плъзна изцяло навън от него. Той увисна на помощното въже, което потрепери от натоварването. Бавно си възвърна равновесието и погледна виновно назад. Измина останалата част от пътя без произшествия и въздъхна дълбоко от облекчение, когато почувства твърда земя под краката си.

Линда беше следващата, движейки се с ловкостта на маймуна, а по елфическото ѝ лице се четеше решителност. Последва я Мак Ди, който през цялото време се хилеше, сякаш това беше някаква особено забавна игра. Когато той стигна при тях, Кабрило вдигна глава и видя, че Смит е изчезнал.

— Каза, че трябва да се изпикае — обясни Мак Ди и се насочи незабавно към обвития с лиани вход на храма. Приличаше на пещера, издълбана като съвършен квадрат. Въздухът, който излизаше на талази от нея, носеше студения лъх на невиджала слънце земя.

Смит се появи от далечната страна на джунглата и бързо прекоси пролома. Хуан го прикриваше със своя REC7, в случай че някой изскочи от гората зад него.

— Наред ли е всичко? — попита го Кабрило.

— Аха.

— Елате! — чу се приглушеният глас на Лоулес от храма.

Тримата бързо влязоха в каменната сграда, висока само един етаж и неукрасена. Лоулес се беше спуснал наполовина по рамото на стълбището, изсечено в скалата, което водеше към долните помещения на комплекса. Беше се привел и осветяваше с фенерчето тялото на млад мъж.

Беше рус, с няколкоседмична брада. Носеше камуфлажен панталон, червена тениска с дълги ръкави и високи обувки. По тялото му нямаше следи от рана и ако не беше смъртната бледност, човек лесно можеше да сметне, че си почива. Мак Ди внимателно го дръпна напред. На гърба му имаше четири дупки от куршуми. Вероятно не го бяха убили веднага, защото иначе нямаше да успее да се подпре на стената. А може би това беше направила Солей като израз на последна почит.

— Това е Пол Бисонет — обясни Смит. — Често ѝ беше партньор в катеренето.

— *Vaya con Dios*^[1] — измърмори Мак Ди.

— Ами Солей? — попита Линда.

— Или е продължила да бяга, или е някъде там долу — посочи стълбите Кабрило.

Предхождани от лъчите на фенерчетата и с извадени пистолети, защото проходът беше прекалено тесен за автоматите, трима от тях започнаха да се спускат предпазливо по стълбите. Кабрило беше наредил на Мак Ди да остане горе, за да им пази гърба.

За разлика от голите стени на помещението горе, стълбището беше украсено с претрупани митични и геометрични фигури. Когато стигнаха долу, се озоваха в друго помещение без прозорци, но тук имаше каменна пейка, която опасваше три стени, а пред четвъртата имаше огнище. Беше покрито с мозаечни плочки в тъмночервено и яркожълто, които не бяха изгубили лъскавината си въпреки изминалите години. Една врата водеше към друго стълбище. То имаше подобни на прозорци отвори, които гледаха към буйния поток под краката им.

На следващия етаж откриха малки помещения, подобни на затворнически килии — вероятно това са били жилищата на монасите. Имаше и кухня с вградена печка и огнище по средата, което вероятно е било използвано за варене на ориз.

Отвъд се намираше онова, което сигурно беше главният храм. Сега беше гол, но някога сигурно е бил тежко позлатен, с хубави килими по подовете и богато украсена статуя на Буда върху подиум, извисяваща се над монасите. Всички прозорци имаха тесни балкони с богато украсени каменни перила.

— Уха! — Линда направо се ококори, когато погледна към пролома.

На противоположния връх, където бяха стояли, когато за пръв път видяха храма, монасите бяха изсекли лицето на Буда в живата скала. Образът не беше предаден точно, сякаш беше работа, която още не е довършена. Някои части бяха красиво скулптирани, докато други представляваха просто груби очертания.

— Сигурно са висели на някакъв вид сбруя, за да работят по главата — подхвърли Кабрило.

— Това място трябва да попадне в списъка на ЮНЕСКО със световното културно наследство — каза Линда.

— Може би точно това са правила Солей и...

Защо продължаваше да забравя името на горкия младеж?

— Пол — помогна му Линда.

— Може би затова са дошли тук.

Смит се беше заел да проучва платформата, върху която някога се бе издигала статуя. Беше направена от плътно прилепващи дървени талпи, търкани вероятно с пясък, докато станат гладки като стъкло. Ветровете и дъждовете, нахлуващи през отворените прозорци, бяха изровили и изцапали онази част, която беше най-близо до тях, но онези, които не бяха изложени на стихииите, бяха запазили следи от майсторството и любовта, вложени в тяхната изработка.

Когато се вгледа по внимателно, Кабрило видя, че изложената на стихииите част беше строшена. Дървото беше откъртено и няколко парчета се търкаляха между листата, които вятърът бе довял в помещението. Заради възрастта на дървения подиум не беше възможно да се определи кога е извършен този вандалски акт. Хуан се доближи до Смит и надникна в дупката. Скривалище за онова, което монасите са смятали за свое най-свято притежание — без съмнение някаква реликва.

Дали това е търсила Солей, религиозно съкровище, което е било отдавна ограбено? Струваше му се ужасно пилеене на време и сили. Той се обърна, поклащайки тъжно глава.

Имаше още един етаж на комплекса под главния храм. Това беше онази част, отчасти рухнала в реката. Когато минаха от стълбището през вратата, се озоваха на платформа, извисяваща се на може би три метра над беснеещите води. Скалата беше мокра от пръските и хлъзгава от мъха, който я покриваше. Под тях се виждаше скелетоподобната рамка на водното колело, а около тях стояха останките на някаква машина, направена от желязо, които бяха толкова проядени от ръждата, че при докосване се разсипваха на прах.

Кабрило се зае да проучва останките от уреда, оглеждайки местата, където се свързваха оси и зъбни колела, и реши, че е бил голяма помпа. Определи, че някога е имала мехове, вероятно кожени, образуващи вакуумната камера. За своето време е била модерна и като се съди по размерите — много мощна.

Това повдигаше въпроса за нейното предназначение. Дори да беше голяма, не би могла да намали дълбочината на реката дори по време на сухия сезон. Трябва да са я използвали за нещо друго.

Той отиде в дясната част от платформата, стъпвайки внимателно, в случай че зидарията е неустойчива, и надникна през ръба. Единственото, което се виждаше, беше струята разпенена до бяло вода, все едно, че се спуска по язовирна стена. В този момент забеляза, че точно под него има вход на пещера, която изглежда продължаваше в скалата под храмовия комплекс над нея. Вътре е можело да се влиза през сградата на водното колело, преди да рухне.

— Обзалагам се, че са издигнали храма тук заради пещерата — промърмори Хуан на себе си. Сигурно имаше някакво религиозно значение. Познанията му за будистката вяра бяха ограничени, но той знаеше, че някои пещери и подземни кухни са смятани за свещени.

Без подходяща алпинистка екипировка и повече въжета, отколкото екипът носеше, входът на пещерата беше извън техния обseg. Обаче Кабрило си зададе въпроса дали Солей не се е опитала. Дали затова не я намериха при момчето? А може би при опита да се изкатери до пещерата тя се е подхлъзнала и течението я е отнесло?

— Ей, Хуан, ела за малко! — махна му с ръка Линда. Тя и Смит се бяха вторачили надолу към реката малко над мястото, където във водата се издигаше водното колело. — Виждаш ли нещо там долу, оплетено в колелото?

Хуан протегна врат над ръба на платформата. Беше трудно да се различат подробностите — бързеите караха реката да се пени от бряг до бряг, обаче се виждаше нещо вплетено в конструкцията откъм горната част на течението. В първия момент реши, че са някакви клонаци, довлечени от водата. Металната рамка на колелото беше капан за подобни плавеи. Обаче после сметна две и две. Когато го направи, очите му фокусираха гледката. Беше труп, закачен за рамката на колелото.

— Господи! Това е тя!

Той бързо свали чантата с оборудването и извади шестметровото навито въже, което беше взел. Докато го връзваше за задната част на бойната си сбруя, Линда уви другия край около каменните основи на древната помпа. Металът беше прекалено ронлив, за да му се довери.

— Не е ли по-добре Мак Ди да е на моето място? — попита Линда.

Вярно беше, че Лоулес разполагаше с по-голяма физическа сила от нея, но Кабрило не искаше да го спускат двама души, които едва познава. Той поклати глава.

— Двамата с Джон можете да ме удържите.

Той пристъпи към края на платформата точно над мястото, където тялото на Солей беше заплетено във водното колело. Искаше му се да свали ботуша от истинския си крак, за да го запази сух, но металът и скалите бяха остри като ножове.

— Готови ли сте?

— Да — отговориха двамата едновременно.

Кабрило легна по корем и се прехвърли през ръба в пропастта. Линда и Смит поеха тежестта му и започнаха бавно да го спускат. Капките вода от реката, които го пръскаха, бяха леденостудени. Хуан се завъртя малко на другата страна, когато въжето се зави, после се стабилизира. Двамата горе отпуснаха още малко въжето и с върховете на пръстите си той достигна горния край на водното колело. Когато отпуснаха още малко, краката му намериха опора върху старата конструкция и въжето увисна.

Сега, когато се бе приближил, можа да види, че тялото е слабо, но лежеше с лицето надолу, така че не можеше да установи формално неговата самоличност. Той клекна и протегна ръка в ледената вода. Течението едва не го повали от металния прът, където беше кацнал. Хуан възстанови равновесието си и протегна отново ръка. Стисна яката на ризата и задърпа с все сила.

В първите секунди тялото не помръдна. Беше прекалено оплетено, а реката твърде силна. Той смени позата си, за да му е по-удобно, и опита отново. Този път почувства, че тялото помръдва. То се завъртя около подпорите, които го бяха задържали, след като беше паднало във водата, и за частица от секундата едва не повлече Кабрило със себе си. Той успя да се задържи, но течението беше мощно. Напрегна сили, за да издърпа трупа на колелото. Мокрите дрехи се изплъзваха от хватката му, а ръката му постепенно ставаше безчувствена. Тогава видя, че през рамото на трупа виси чантата. Скоро яката се изплъзна от пръстите му, но той успя да хване презрамката. Когато това се случи, тялото се освободи от чантата и изчезна надолу

по реката. Всичко се случи толкова бързо, че Кабрило не можа да направи нищо. За един миг беше успял да го хване, а в следващия вече го нямаше.

Наруга се за глупостта. Трябваше да върже трупа, преди да опитва да го издърпа. Вдигна глава и погледна към другарите си.

— Тя ли беше? — попита Смит.

— Да.

Цветът на косата и ръстът отговаряха.

— Обаче не видях лицето ѝ. Съжалявам.

Той прехвърли презрамката на кожената чанта през глава и махна на Линда и Смит да го изтеглят. Щом пръстите му достигнаха каменната платформа, използва силата на мишците си, за да се прехвърли през ръба. Остана да лежи задъхан върху каменната площадка в продължение на няколко секунди, но повече от разочарование, отколкото от изтощение.

Линда протегна ръка, за да му помогне да се изправи на крака.

Точно в този момент чуха нещо, което не можеха да сбъркат — звук от перките на бързо приближаващ хеликоптер.

[1] Бог с теб (исп.). — Б.пр. ↑

11.

Тримата реагираха като един. Кабрило подхвърли торбата на Солей към Смит, защото тук той беше най-близо до законния собственик, и заедно изтопуркаха нагоре по стълбището навън от храмовия комплекс. Очевидно предположението му, че Солей и... как му беше името... са били нападнати от бунтовници или контрабандисти на наркотици, бе погрешно. Хеликоптерът сигурно принадлежеше на военните, което означаваше, че превозва подкрепления за патрул, който трябваше да е някъде наблизко. Или Солей случайно беше попаднала на тях, или бе налетяла на група, която я е предала на военните. Каквато и да бе истината, двамата планинари не бяха имали късмет, а сега Хуан и неговият екип също извадиха слабата карта. Изтичаха през главния храм, прелетяха през етажа с монашеските килии и после до входа на равнището на земята.

— Имаме компания — предупреди ги съвсем излишно Мак Ди.

Хеликоптерът се показва и летеше толкова ниско, че Кабрило можа да разпознае стар руски Ми-8. Тези машини можеха да превозват по две дузини войници.

— Добре, в случая разполагаме само с един опит — каза той. — Трябва да прекосим реката и да се скрием в джунглата, преди пилотът да е намерил къде да кацне.

— Защо не се опитаме да се скрием някъде от тази страна и да прекосим реката по-късно? — попита Смит.

Кабрило не си направи труда да му обясни, че противникът веднага ще сложи пазачи пред моста, а на него не му се губят цели дни в обикаляне из околността, за да намерят друг мост или брод.

— Линда, ти ще минеш, първа, след това Смит, Мак Ди, а аз последен. Ясно ли е?

Сред съскането и пляска на хеликоптерните перки четиримата спринтираха от храмовия вход, прикривайки се колкото може по-добре от летателния апарат. Джунглата беше гъста и това не беше особено

трудно. Трябваше да изминат по-малко от сто метра, но щеше да възникне проблем, когато стигнат моста. Той висеше напълно открит.

Шумът на винтовете се промени, когато пилотът зависна машината. Хуан знаеше — това означава, че войниците се спускат по въжета и ще са на земята след секунди. Измъкването им висеше на косъм.

Линда стигна моста и продължи напред, без да спира. Краката ѝ танцуваха по главното въже, едната ръка се плъзгаше по помощното въже, а другата стискаше REC7. Смит я остави да направи няколко крачки, преди да се довери на несигурната конструкция. Неговото допълнително тегло увеличи дъгата, която главното въже образуваше, то запука заплашително, а няколко връзки между него и помощните въжета се скъсаха.

Кабрило и Мак Ди тичаха рамо до рамо, знаейки, че на по-малко от сто метра зад тях руският хеликоптер е стоварил своите пътници и започва да се издига, а големите му перки блъскат горещия зловонен въздух.

Откос трасиращи куршуми започна да дупчи пътеката им, принуждавайки двамата да се хвърлят по очи. Хуан се изви назад и откри огън, издигайки подавяща оловна стена пред противника, за да позволи на Мак Ди да започне прекосяването на моста. После се сви зад една скала и щом забележеше движение в джунглата пред себе си, пускаше откоси от по три куршума.

От джунглата излетя, като се въртеше във въздуха, граната. Хуан се сви колкото можеше повече зад скалата, когато лошо хвърленото взривно устройство избухна с оглушителен трясък. Шрапнелите обсипаха пръстта около него, но никой не го улучи. Лоулес беше прекосил половината мост. В далечния край Линда вече беше стигнала твърда земя, веднага се обърна и се прикри зад една от каменните колони, добавяйки своя огън към стрелбата на Хуан. От позицията на Кабрило дулните пламъци на автомата ѝ приличаха на премигващи по нощното небе звезди.

Той смени изпразнения пълнител с нов, пусна дълъг откос на автоматичен огън и излетя от укритието си зад скалата. На гърба му сякаш бе нарисувана огромна мишена, усещаше краката си като пълни с олово. Струваше му се по-трудно да тича, отколкото когато бяха нагазили в мочурището веднага щом слязоха от лодката. Щом единият

му крак стъпи на моста, прехвърли автомата през рамо. Той се люшкеше и подскачеше така, сякаш някой беше пуснал електрически ток по него. Отпред Мак Ди се опитваше да мести краката си колкото може по-бързо, докато в другия край Смит вече излизаше на твърда земя. Подобно на Линда и той намери укритие зад каменната колона и откри огън.

Куршумите свиреха около Хуан, докато той се опитваше едновременно да пази равновесие и да тича. Не си спомняше дебелината плетка на главното въже толкова тънка. На трийсет метра под него водата се пенеше яростно. Очаквайки всяка минута куршум в гърба, той не спираше да тича, а през цялото време въжето се люлееше като стар разтегнат хамак.

С поглед, вперен в краката, беше чисто чудо, че вдигна очи точно навреме. Малко пред Мак Ди няколко куршума се забиха в главното въже — без съмнение бяха изстреляни от бирмански войници. То се разпадна на два парцаливи края със стърчащи от тях сплетени нишки коноп. В мига, в който краищата се разделиха, тежестта им беше поета от помощните въжета.

— Долу! — кресна Кабрило, надвиквайки шума на престрелката, и се хвърли върху треперещото главно въже. Мак Ди падна по корем, впивайки ръце и крака в дебелината колкото крак въже.

Дори когато мостът е бил опънат за пръв път, никога не се е предвиждало помощните въжета да носят тежестта на главното. Те издържаха само няколко секунди, които бяха нужни на Кабрило да се завърти и да застане с лице срещу храма. Имаше на разположение частица от секундата, за да схване, че двама войници в камуфлажни униформи и праметнати през рамо ниско на коремите калашници, също бяха поели по моста.

Първо се скъса едното помощно въже, карайки целият мост да се завърти в обръщащо стомаха движение. Второто се скъса само миг по-късно и изведнъж Кабрило започна да пада свободно. Беше се вкопчил във въжето, докато то описваше дъга обратно към будисткото убежище с все по-нарастваща скорост. Вятърът свиреше край ушите му, докато светът се накланяше и въртеше. Двамата бирмански войници не бяха предвидили случващото се. С писъци един отхвъркна от дъгата на конопеното въже и размахвайки ръце и крака, се размаза на скалите отдолу. Водата отми тъмноревените петна, които беше оставил по

камъните, и отнесе останките му надолу. Вторият войник успя да се вкопчи в помощните въжета, когато те увиснаха като спукани балони.

Хуан възстанови донякъде равновесието си и стисна още по здраво въжето, готвейки се за удара, защото знаеше, че ако го изпусне, е свършено с него. Стовари се върху твърдия камък и изпита усещането, че се е блъснал в автобус. Почувства как ключицата му се строши като клонка и усети как цялата му лява страна за части от секундата стана безчувствена. Малко след това мозъкът заработи наново и той усети болката да го захваща от краката до главата. Кръв капеше от драскотина на слепоочието и му бяха нужни всички сили, за да не се откаже и да приключи с всичко.

Войникът, който беше успял да се вкопчи в помощното въже, нададе предупредителен вик и започна да пада, превъртайки се във въздуха, докато минаваше покрай скалата. Хуан не можеше да направи нищо. Мъжът го закачи странично и го смъкна малко надолу по въжето, но това беше всичко. След това изчезна. Кабрило погледна надолу и видя, че онзи пада покрай Мак Ди, който не беше ранен, макар да се беше стоварил по-надълбоко и да се бе ударил по-силно. Войникът плесна във водата и изчезна. Хуан не го видя повече на повърхността.

Беше в капан. Със строшената ключица нямаше как да се изкачи по въжето. Знаеше и че няма как да оцелее, ако падне в реката. Беше си мислил, че той и Мак Ди могат някак си да се залюлеят с въжето и да се приземят върху площадката на водното колело, но и това нямаше да се получи.

Кабрило погледна нагоре, очаквайки всеки момент да види победоносните лица на прицелващи се в него войници. Вече не се чуваше и стрелба от страната на пролома, където беше Линда, затова предположи, че когато въжето се е скъсало, тя и Смит са се оттеглили по най-бързия начин. Войниците можеха да бъдат прехвърлени с хеликоптера от другата страна само за минути. Така че нямаше смисъл да се бавят в ситуация, над която не можеха да имат контрол.

Въжето започна да потрепва в бавен ритъм и му трябваше известно време да осъзнае, че вместо да ги отстрелят като пилета, бирманските войници дърпаха него и Мак Ди нагоре. Вероятно ги очакваше съдба, пред която падането и удавянето в буйната река щеше

да бъде по-малкото зло. Но докато беше жив и зад гърба му бяха Макс Хенли и цялата Корпорация, Хуан Кабрило никога не би се предал.

Двайсет и четири часа по-късно му се искаше да го беше направил.

На войниците им трябваша близо десет минути, за да изтеглят първо него, а после и Мак Ди от пролома. По това време Хуан вече усещаше рамото си като пронизано с нажежено копие, а ръцете и краката му горяха от гадното парене, причинено от отчаяното стискане на конопеното въже. Разоръжиха го още преди да стъпи на каменната площадка. Един войник размахна боен нож и срязва ремъка на REC7, докато беше още във въздуха. Друг измъкна неговия FN 5.7 от кобура на рамото и ножа за хвърляне от ножницата, закачена за бойната му сбруя.

Същото се случи и на Мак Ди, когато го издърпаха от дълбините. Той се беше оказал толкова по-напред по въжето от Кабрило, че когато то се скъса, неговият край го прекара през реката. Панталоните му бяха мокри от коленете надолу. Водата, макар и буйна, беше изиграла донякъде ролята на възглавница, която го бе спасила от размазване в скалите.

Бяха принудени да застанат на колене, докато двама ги държаха в шах с оръжията си, а трети доизвади оборудването им. Едва по пътя надолу бирманците откриха, че ключицата на Кабрило е счупена, и един от войниците се зае с ръце да събира двете половини, докато костите не се наместиха.

Болката беше силна, но едва когато счупените половини се допряха и войникът го пусна, Хуан леко простена. Не можа да се сдържи. По това време откриха и изкуствения му крак. Войникът се обърна към офицер, който носеше слънчеви авиаторски очила, за да поиска указания. Размениха няколко думи, после войникът свали бойния крак на Хуан от чукачето и го подаде на своя началник. Той го оглежда известно време, изпрати на Хуан усмивка, разкриваща гнилите му зъби, и хвърли изкуствения крайник през ръба на скалата.

Той нямаше представа какъв малък арсенал се криеше в крака и как Хуан бе планирал да отвлече хеликоптера с помощта на скрития в него пистолет. Просто искаше да му покаже, че е напълно безпомощен и че от този миг насетне армията на една от най-безскрупулните диктатури в света властва над съдбата му.

Кабрило трябваше да положи усилие, за да не допусне на лицето му да се изпише разочарованието, което изпита. Вместо да позволи на копелдака да схване колко много значи това за него, той вдигна с подчертано безразличие рамене и заоглежда околността, сякаш нямаше други грижи на земята. Ако устата му не беше толкова суха, щеше да се опита да засвири.

На офицера никак не му хареса, че демонстрацията му на власт и сила не е предизвикала очаквания страх, затова излая някаква заповед към войниците, които ги пазеха отзад. Секунда по-късно прикладът на един калашник се стовари върху тила на Хуан и светът за него изчезна.

Кабрило се свестяваше на пресекулки, будейки се и губейки отново съзнание. Спомняше си ужасната врява в руския хеликоптер и че няколко пъти го биха, но като че ли всичко това се беше случило на някого друго — просто сцени от филм, който бе гледал много отдавна. Той така и не се разбуди достатъчно, за да се свести и да почувства истинска болка, нито да разбере къде се намира.

Когато се върна от бездната, първото усещане, което изпита, беше силна болка в тила. Повече от всичко искаше да опипа това място, за да се увери, че черепът му не е строшен и хлътнал навътре, защото беше уверен, че точно това се е случило. Обаче си наложи да устои на този подтик. Инструкторът в Кемп Пиъри, тренировъчния лагер на ЦРУ, известен и като Фермата, му беше казал веднъж, че ако се случи да попадне в плен и е несигурен за обстановката около себе си, трябва да лежи колкото може по-кратко, колкото може по-дълго. Това му позволи да си почине, но по-важното беше да разузнае къде го бяха завели.

Затова с тил, който плачеше за внимание, и други части на тялото, които пулсираха от болка, Хуан лежеше мирно, напругайки се да разбере какво го заобикаля. Можеше да усети, че още е облечен, и по лекотата, с която дишаше, реши, че главата му не е покрита с качулка. Доколкото можеше да определи, лежеше на маса. Напругна слух, но не можа да чуе нищо. Беше му трудно да се съсредоточи. Главата му туптеше в съзвучие с биенето на сърцето. Десетте минути се увеличаха и станаха петнайсет. Беше почти напълно сигурен, че е сам, затова реши да рискува и отвори очите си с по-малко от

милиметър. Не можа да различи никакви форми, но видя светлина. Не яркото слънце по пладне, а сумрачният блясък на старомодна крушка с жичка. Отвори очи още малко. Виждаше гола циментова стена, която се опираше в голия циментов таван. И двете бяха покрити с модернистични пръски с различни форми а ла Джаксън Полък^[1], но цветът им беше един и същ — ръждивочервен. Хуан веднага разбра, че това по стените е кръв.

Спомни си, че Мак Ди Лоулес също беше пленен, и можеше само да се моли Линда и Смит да са успели да се измъкнат. Ако се бяха изплъзнали от засадата, той беше уверен, че ще се срещнат с „Орегон“. Щом веднъж успеят да се спуснат достатъчно надолу по течението на реката с НМТК, Гомес Адамс щеше да ги измъкне с хеликоптера.

Постоянното пулсиране на болката в главата му не спираше. От нея малко му се гадеше, което означаваше, че вероятно има мозъчно сътресение. Макар да бе почти напълно уверен, че е сам в нещо като килия, не посмя да помръдне глава. В помещението можеше да има скрити камери или еднопосочно огледало за наблюдение. Размърда се малко, като човек в безсъзнание, който се намества. Краката и китките му бяха вързани за масата с метални белезници. Когато установи това, отново застина неподвижен.

Не беше в състояние да издържи разпит. Ако ги бяха довели в столицата Янгон, най-вероятно се намираще в затвора „Инсейн“. Макар да напомняше английската дума за лудница, това беше може би най-бруталният затвор на света — най-дълбоката от черните дупки, от които бягството е невъзможно, а оцеляването — много трудно.

В него държаха приблизително десет хиляди затворници, макар да е бил построен за наполовина по-малко. Мнозина от тях бяха политически активисти и свещеници, които се бяха изказвали против режима. Останалите бяха криминални престъпници от всякакъв вид. Болести като маларията и дизентерията бяха нещо обикновено. Плъховете бяха повече от затворниците и пазачите заедно. А разказите за мъченията бяха в основата на кошмарите, които измъчваха хората. Кабрило знаеше, че обичат да използват гумени маркучи, пълни с пясък, и обучени да нападат хора кучета, за да карат затворниците да пълзят на четири крака по алея с чакъл, сякаш са болиди от Формула 1.

Единствената му надежда беше, че в бедрото му има вграден чип за проследяване и че Макс и целият екип вече работят, за да го

измъкнат.

Направо от нищото върху челюстта му се стовари юмрук и за малко да я извади.

Би могъл да се закълне, че в помещението нямаше друг човек, освен него. Този тип имаше търпението на котка. Нямаше смисъл да се преструва повече. Хуан отвори очи. Мъжът, който го беше ударил, носеше зелена военна униформа. Не можа да определи какъв чин има, но изпита леко удовлетворение, щом видя, че онзи масажира десния си юмрук. Главата му обаче кълтеше като бита за литургия камбана.

— Име? — излая военният.

Хуан видя още двама пазачи, които бяха влезли през желязна врата. Единият застана близо до нея, а другият зае позиция до маса, покрита с парче плат. По формите, които се виждаха под плата, беше ясно какво лежи на масата.

Когато не каза името си достатъчно бързо, първият разпитващ измъкна парче обикновен градински маркуч изпод колана си. По начина, по който увисна, Хуан можа да прецени, че палката е тежка. Онзи стовари с плясък маркуча върху стомаха му. Независимо колко здраво бе стегнал мускулите си Кабрило, маркучът сякаш потъна чак до гръбначния му стълб.

— Как се казваш?

— Джон Смит — отговори Хуан, всмуквайки въздух между зъбите си.

— За кого работиш?

Когато не отговори достатъчно бързо, маркучът отново изплющя по корема му.

— За кого? ЦРУ, ООН?

— За никого. Работя за своя сметка.

Маркучът отново изплющя, този път по слабините на Кабрило. Това беше прекалено. Той завъртя глава и повърна от болката.

Обади се култивиран глас със следи от британски акцент:

— По акцента ви мога да определя, че сте американец.

Невидимият с британския акцент стоеше някъде близо до горния край на масата, за която Кабрило беше вързан. Чу го да пали цигара и след миг облак дим се понесе над лицето му. Мъжът се раздвижи, така че Кабрило можа да го види. Беше бирманец като останалите. Хуан реши, че е на четирийсет и няколко години. Лицето му беше

ореховокафяво с бръчки около очите и устата. Носеше кепе с козирка, но Хуан видя, че косата му е гарвановочерна. В този офицер нямаше нищо особено злоещо, но Кабрило почувства как хлад преминава по гръбнака му.

— Как така се оказа в нашата страна, и то въоръжен? Ние имаме толкова малко посетители от Съединените щати, че всеки миг знаем колцина се намират в нашите граници. А ти, приятелю, не би трябвало да си тук. Затова ми кажи, какво те води в Мианмар?

Една реплика от „Казабланка“ изскочи в главата на Хуан.

— Моето здраве. Дойдох тук заради минералните води.

Офицерът се изкиска.

— Много добре. Един от любимите ми филми. А Клод Рейнс^[2] казва: „Минералните води. Какви води? Тук сме в пустинята“. На което Боги^[3] отговаря: „Значи са ме осведомили зле“. Истинска класика. След това гласът му се пречупи:

— Муанг!

Маркучът се стовари два пъти в бърза последователност, като всеки път улучваше едно и също място на счупената ключица. Болката се стрелна нагоре от рамото на Хуан до върха на мозъка и той изпита усещането, че черепът му ще се пръсне по краниалните шевове.

— Господин Смит — продължи спокойно главният разпитващ, — споменах, че по мое мнение сте американец. Бих искал да разбера вашето отношение към мъченията. Мисля, че това е наболял въпрос във вашата страна. Някои смятат, че дори лишаването от сън и излагането на силна музика са жестокости. Какво е вашето мнение по въпроса?

— Напълно съм съгласен — бързо отговори Хуан.

— Естествено, човек във вашето положение ще подкрепи подобно мнение — отбеляза офицерът, а в ъгълчетата на устата му заигра усмивка. — Чудя се дали сте мислили така миналата седмица или да речем, вчера. Впрочем това няма значение. Не се съмнявам обаче, че сега горещо подкрепяте това мнение.

Той докосна някакъв механизъм под масата, така че плотът се наклони малко назад, повдигайки краката на Хуан на около трийсетина сантиметра над равнището на главата. Докато това се случваше, пазачът, застанал до масата, дръпна парчето плат, което я покриваше.

Отдолу се показаха няколко сгънати хавлии и четирилитрова пластмасова кофа.

— Това, което искам да узная — продължи офицерът, — е дали смятате заливането с вода за мъчение, а?

Хуан знаеше, че има много висок праг на болка. Беше се надявал да издържи няколкото дена, които смяташе, че ще са нужни на Макс да ги измъкне, обаче никога преди не бе подлаган на нещо такова, така че не знаеше как ще реагира. Като дете беше прекарвал безброй дни в плуване по крайбрежието на Южна Калифорния и макар че много пъти беше гълтал или вдишвал вода, никога не бе стигал толкова близо до удавяне, както сега.

Върху лицето му беше просната хавлия, същевременно две здрави ръце стиснаха главата му, за да не може да мърда. Сърцето на Кабрило заблъска. Мишците му се напрегнаха. Чу плискане на вода. Почувства няколко капки на врата си. След това влага по устните, скоро кожата му също беше мокра. Една капка се плъзна вътре в носа му и си прогори път до синусите.

Още вода беше изсипана върху кърпата и тя подгизна. Кабрило се опита да издиша през носа, за да попречи на водата да нахлува при деликатните мембрани. Няколко секунди, дори цяла минута се получаваше, но белите му дробове съдържаха само толкова въздух, а хавлията беше подгизнала, студена и влажна тежест, притискаща лицето. Накрая той остана без въздух, за да се бори срещу неизбежното, и водата нахлу в синусните му кухини. Заради наклона на масата тя се събра там и не продължи нататък из дихателните му пътища.

Това беше същността на заливането с вода. Да накараш жертвата да се почувства като удавник, без наистина да я удавиш.

Не беше въпрос на воля. Над това не може да имаш контрол. Когато синусите се напълнят с вода, мозъкът, който се е развил много от времето, когато първите примитивни риби са излезли на брега и са поели първата глътка въздух, знае, че тялото се дави. Това му е вродено. Хуан не можеше да контролира телесните си реакции така, както не можеше да накара черния си дроб да произведе повече жлъчка.

Главата му сякаш гореше отвътре, защото белите му дробове получиха конвулсии заради всмуканите малки количества вода.

Усещането беше по-лошо от всичко, което можеше да си представи. Чувстваше се смазан, сякаш цяло море се беше плиснало в главата му, парейки и изгаряйки крехките алвеоларни торбички зад носа и над очите.

Болката беше по-силна от всяка друга, която беше изпитал досега. А всичко беше траяло не повече от трийсет секунди.

Тежестта върху лицето му ставаше все по-ужасна. Главата му беше готова да се пръсне. Искаше му се това да се случи. Гърлото му рефлексивно преглъщаше и той се задави отново, когато по дихателната му тръба се стече вода.

Чу възбудени гласове, които говореха на непознат за него език, и се запита дали вече не го викат ангелите?

В този момент хавлията беше свалена от лицето му, а масата наклонена така, че главата му да се извиси над краката. От носа и устата му изтече водата, повдигна му се болезнено, но вече можеше да диша. И макар че белите му дробове още пареха, а въздухът имаше вкус на смърт, това бе най-сладкият дъх, който някога беше поемал.

Дадоха му по-малко от минута да си почине, преди масата отново да се наклони назад и да притиснат подгизналата хавлия върху лицето му. Водата отново потече, литър след литър, тонове, цели приливни вълни. Този път успя да издишва само няколко секунди, преди водата да напълни главата му. Синусите му се изпълниха до края на ноздрите. Тогава започнаха агонията и паниката, а мозъкът му крещеше да стори нещо — да се бие, да направи усилие, за да се освободи.

Кабрило пренебрегна жалните викове на собственото си съзнание и понесе малтретирането, без да трепне и с мускул. Защото знаеше, че не се дави, че мъжете ще му дадат да вдиша и че той има контрол над онова, което прави неговото тяло, а не инстинктите или подсъзнанието. Интелектът беше този, който управлява действията му. Той лежеше спокойно и неподвижно като човек, който си подремва следобед.

По едно време един от пазачите беше изпратен да донесе още една четирилитрова кофа вода. Давиха Хуан общо петнайсет пъти, а след това му позволяваха да диша. Всеки път войниците очакваха той да се огъне и да моли за милост и всеки път той лежеше, възстановявайки дишането си, и ги дразнеше, защото им кимваше да

го направят отново. По време на последния сеанс го заливаха толкова дълго, че изгуби съзнание и се наложи да го освободят от белезниците, за да изкарат водата от тялото му и да го свестят с няколко плесници.

— Очевидно — отбеляза разпитващият, докато Хуан дишаше тежко и издухваше вода от синусите си, — не желаете да ми кажете онова, което искам да знам.

Кабрило го стрелна с поглед.

— Както вече ви казах, дойдох тук заради минералните води.

Вдигнаха го от масата и го повлякоха към килия в дъното на гол коридор. Помещението беше невероятно топло и вътре въздухът не помръдваше. Захвърлиха Хуан на голия бетонен под, вратата се блъсна и бравата изщрака. Осветлението се състоеше от крушка с телена мрежа високо на едната стена, нечиста кофа и няколко стиски мръсна слама на циментовия под. Другарят му по килия беше най-съсхрената хлебарка, която някога беше виждал.

— Е, приятелю, тебе за какво са те вкарали? — попита той насекомото. В отговор то му помахаше с антенните си.

Най-накрая можеше да прегледа тила си и остана удивен, че черепът му не е строшен. Прорезната рана сигурно беше кървяла, но заливането с вода я бе промило и почистило. Още усещаше сътресението, но въпреки това можеше да мисли ясно и паметта му не беше пострадала. Май това беше лекарски мит, разбира се, стига човек да няма симптоми на мозъчно увреждане — че хората със сътресение трябва да стоят будни. Обаче с тези пламнали дробове и болки по цялото тяло сънят едва ли щеше да го споходи. Откри, че най-удобната поза беше по гръб и с прехвърлена през гърдите наранена ръка.

Замисли се за престрелката в джунглата, анализирайки всяка секунда, както при атентата в Сингапур. Видя Линда на едно коляно зад каменната колона, дребното ѝ тяло разтърсвано при всеки изстрел, който произвежда. Видя гърба на Мак Ди, който тичаше пред него, спомняйки си, че веднъж кракът му едва не се подхлъзна от главното въже. Ето го и Смит, който стига твърда земя и веднага се хвърля зад другата колона, която служеше за котва на въжето. Хуан си спомни, че отново погледна към краката си, опитвайки се да не спира поглед в буйната река на почти трийсет метра под него.

След това вдигна поглед, видя Смит да открива огън и след това въжето пред Мак Ди да се разпада. Прекарваше сцената отново и

отново през главата си, както ченгетата правят със записите на охранителните камери. Съсредоточи се върху автомата на Смит, когато започна да плюе куршуми в режим автоматична стрелба. Целеше се във войниците отвъд реката — беше сигурен в това.

Тогава кой беше изстрелял куршумите, които прекъснаха главното въже? Не е възможно да е бил някой от хората на скалата зад него. Те бяха потърсили укрытие твърде назад от края на площадката, за да имат нужния ъгъл да стрелят по увисналото като дъга въже. Двамата войници, които паднаха в пролома, когато то се скъса, не биха могли да го направят.

Ясно видя Линда да стреля, но образът на Смит беше някак си замъглен в паметта му.

Хуан обвини за това главоболието си. Обикновено можеше да си спомни всяка подробност и нюанс — но не и сега. Между другото, хлад пропълзяваше от цимента в костите му. Изправи се и почувства такова замайване, че се наложи да се подпре с ръка на стената. Без изкуствения крак нямаше какво да прави. Изчака, докато замайването премина, но не се довери напълно на чувството си за равновесие, за да се разкача из килията на един крак. На шега я измери, като използва, че е висок точно метър и осемдесет и три. Размерите ѝ бяха три и шейсет и шест на три и шейсет и шест. Пресметна останалото наум. В такъв случай диагоналет щеше да бъде малко по-малко от пет и осемнайсет. Той провери сметките си с високата обувка, защото знаеше, че е дълга точно трийсет и три сантиметра. Бяха съвсем точни.

— Значи мозъкът още работи — обърна се той към хлебарката, която се катереше по стръковете слама. — Добре, помисли малко! Какво ме притеснява?

Имаше нещо в този разрушен лагер. Испита пак същото объркване, че има един предмет, чието място не е там. Не! Не беше не на място, а липсваше! Имаше неща, които една жена, излязла на лагер за повече от месец, щеше да вземе със себе си, а това бяха вещи, които мъжете не биха имали абсолютно никаква причина да задигнат. Изпразнената раница на Солей Кроасар беше в палатката. Нямаше нито крем за лице, нито червило, нито каквито и да е дамски принадлежности.

Дали тялото, което успя наполовина да извади, изобщо беше женско? Не беше видял лицето, но ръстът и цветът на косата бяха като

тези на Солей. Трябва да е била швейцарката. И каквито и женски глезотии да е опаковала за Мианмар — те трябваше да бъдат в кожената чанта, която извади и хвърли на Смит. Беше напоена с вода, така че не можа да прецени действителната ѝ тежест, а от там и съдържанието, но сигурно беше така. Тя и нейният другар — Пол Бисонет (я гледай, паметта му изобщо не е толкова зле), изглежда бяха чули или видели приближаващия армейски патрул. Тя е грабнала най-нужните вещи и заедно са се втурнали в джунглата и накрая са стигнали до полуразрушения будитски храм.

Хм, защо тогава не е доволен? Ако беше видял лицето на трупа, нямаше да има никакви съмнения — но не беше. Можеше да я разпознае с положителност, а сега оставаше известно съмнение — нещо, което мразеше както в професионално, така и в лично отношение. Разбира се, сега имаше да се тревожи за по-важни неща от миналото.

Въпреки здравия разум Кабрило се надяваше бирманските им пленители да оставят Мак Ди на мира. От неговата и на Лоулес възраст ставаше очевидно, че той е старшият, така че трябваше да съсредоточат цялото си внимание върху него. Обаче не вярваше, че ще стане така. Имаше известна представа какъв е Лоулес.

Беше корав и изобретателен, но притежаваше ли куража да изтърпи това, през което мина Хуан, и да не се огъне? Кабрило не знаеше това за себе си, така че нямаше представа дали момчето може да го понесе.

Накрая си помисли: какво значение всъщност има, ако Мак Ди се пречупи? Да не би да знае кой знае какво? Името на клиента и задачата да намерят дъщеря му, която обикаля из бирманските джунгли. „Орегон“? Знаеше името на кораба, но нямаше представа за неговите истински възможности. Самоличността на Хуан? Че на кого му пука? Беше напуснал ЦРУ преди толкова време, че вече не можеше да бъде смятан за разузнавателен актив на организацията.

Не, каза си той, Мак Ди може да изпее и майчиното си мляко, но това нищо няма да промени. Сега започна да се надява, че Лоулес ще види нещата по същия начин и ще си спести излишните болки.

Когато изтощението започна да замъглява болката и Хуан взе да се унася, той заподозря, че Мак Ди сигурно ще мълчи докрай, за да се покаже достоен да се присъедини към Корпорацията.

Когато се събуди изведнъж, Кабрило нямаше представа колко време е минало, защото откакто го бяха подложили на заливането с вода, часовника му го нямаше. Беше потънал в пот и дишаше тежко.

— Кучи син — каза той на глас.

Беше си спомнил насън — ясно видя как Джон Смит стреля по въжето. Нарочно го беше прекъснал. Ярост се разля по вените на Хуан.

Смит ги беше натопил. Не. Ролан Кроасар ги беше натопил. Тялото в реката не е било женско, а на строен мъж. А в чантата не е имало женски принадлежности. Било е нещо, което бяха откъснали от храма, нещо, скрито под подиума, където някога е стояла статуята на Буда. А Хуан го беше дал на Смит просто ей така.

Никога не е ставало дума за спасяването на някаква дъщеря. Кроасар е изпратил свой екип в джунглата, който не е успял да измъкне някакъв предмет, затова беше наел Корпорацията — да довърши тяхната задача.

— Боже, какъв съм идиот!

Тогава насред гневния изблик му хрумна, че Линда Рос е със Смит и няма представа, че плановете му са съвсем различни от онези, които ѝ бяха известни.

Дали сега, когато вече бе получил това, което иска, няма просто да я убие? Този въпрос се запечата в главата на Хуан. Логиката му нашепваше, че няма. За Смит щеше да е по-лесно, ако тя обясни на Макс и останалите какво се е случило с Мак Ди и него. А щом се озовеше обратно на борда на „Орегон“, само трябваше да изчака, докато му организират транспорт обратно в цивилизацията.

Хуан изпита огромно облекчение. Логиката сочеше, че с Линда всичко ще бъде наред. Обаче предателството на Кроасар и Смит му вдигна кръвното до тавана. Как не беше забелязал? Замисли се за миналото, опита се да се сети за признаци и следи. Записът, който Кроасар уж бе получил от дъщеря си, трябва да е бил подправен. Бяха успели да му придадат нужния оттенък на тайнственост и отчаяние, за да събудят интереса на Кабрило. Беше желал тази задача, защото имаше уплашена млада жена — госпожица в опасност, изруга се с горчивина за своето глупаво кавалерство — която трябваше да бъде спасена.

Кроасар го беше изиграл като пълен глупак. Сега Кабрило погледна на самоубийствения атентат в хотела с други очи, но не можа

да открие нищо, с което би могъл да бъде от полза за основния план на швейцарския финансист. Нападението не беше лъжливо. Тези мъже искаха да убият колкото може повече хора. Това, че двамата с Макс бяха оцелели, беше чист късмет.

Нямаше начин Кроасар да стои зад атентата. Поне в това беше сигурен.

Не можеше да си спомни кога за последен път го бяха преметнали. Не можеше да си спомни и последния път, когато някой го е заблудил, блъфирайки на покер. Винаги се беше гордял, че знае всички възможни ходове, че мисли три стъпки напред и че е неизменно нащрек с хората, с които си има работа.

Как не го беше разбрал?

Този въпрос се въртеше в главата му като безконечен запис. Нямаше отговор. Марк и Ерик бяха проверили Кроасар. Мъжът беше просто бизнесмен. Тогава каква игра играеше? Защо бяха тези хитрини? Изплува и друг въпрос, на който не можеше да даде отговор: какво беше онова нещо в торбата, за което си е заслужавало да бъдат изпратени първите двама изследователи и да се излеят милиони на Корпорацията, щом те са изчезнали от хоризонта?

Кабрило облегна гръб в циментовата стена на килията, докато си блъскаше главата върху всичко това.

[1] Амер. художник модернист, измислил абстрактния експресионизъм. Рисува, като капе и пръска платната. — Б.пр. ↑

[2] Името на актьора, който играе ролята на капитан Луи Рено. — Б.пр. ↑

[3] Хъмфри Богарт, който играе главната роля във филма „Казабланка“ — Б.пр. ↑

12.

За изненада на Смит жената не се впусна да спори, когато, след като възето се скъса, ѝ каза, че трябва да се скрият в джунглата. Преди да хукнат да се скрият в гората, останаха достатъчно, за да видят как бирманските войници изтеглят новите си пленници.

Сега, когато моста го нямаше, войниците не биха могли да ги последват поне докато не намереха място, където да приземят хеликоптера си. Дотогава Смит и Линда щяха да имат достатъчна преднина, за да не могат да ги заловят. Но за да се застраховат, в случай че бирманците имат толкова опитен следотърсач като Лоулес, те се погрижиха да заматат следите си.

След час енергичен ход, през който изминаха разстоянието, което бяха преодолели сутринта, Смит разреши пет минути почивка. Другарката му дори не се бе задъхала. Той самият се тръшна на земята, дишайки тежко. Като фон се чуваха неспирното жужене на насекомите и виковете на птиците. Линда клекна до него с мрачно изражение. Без съмнение в мислите си беше при техните пленени другари.

Тя започна да бърше очите си и обърна гръб на Смит. Той точно това и чакаше. Тихичко извади пистолета си и опря цевта в тила ѝ.

— Остави автомата внимателно на земята — нареди ѝ.

Линда си пое въздух през зъби и замръзна на мястото си. Автоматът лежеше напъряко на коленете ѝ.

Тя бавно го сложи на земята до себе си. Смит усили натиска с дулото на пистолета, докато се протягаше, за да дръпне оръжието извън нейния обсег.

— А сега извади пистолета. С два пръста!

Също както направи с автомата, Линда свали каишката на кобура и като използва само палеца и показалеца, издърпа любимия си „Глок 19“. В момента, когато пръстите ѝ се разтвориха, тя приведе глава и се завъртя, стрелвайки ръка назад, за да блокира пистолета на Смит и да го избути нагоре във въздуха. Направи го, защото знаеше, че вниманието му ще бъде съсредоточено върху оръжието. След това

мушна напред със стегнати пръсти и улучи мъжа в гърлото точно над мястото, където се събираха ключиците. После му нанесе страничен удар в слепоочието. Ударът не беше от най-добрите ѝ постижения, защото бяха твърде близо един до друг, но в комплект със стеснените дихателни пътища замая бившия легионер.

Линда скочи на крака и се извъртя, за да го ритне в главата. Обаче бърз като пепелянка, той хвана крака ѝ във въздуха и го извъртя, така че не ѝ остана нищо друго, освен да падне на земята. Смит се стовари върху нея, изкарвайки ѝ въздуха с колене, а тежестта му ѝ пречеше да си поеме дъх. После стовари пистолета върху тила ѝ.

— Опитай още нещо подобно и си мъртва! Разбра ли?

Когато Линда не отговори, той повтори въпроса и натисна още по силно цевта в главата ѝ.

— Да — успя да изхъхри тя.

Смит беше подготвил от по-рано парче кабел в джоба си. Хвана ръцете на Линда и ги издърпа назад. С една ръка прекара кабела под китките ѝ и зави краищата му един за друг. Второ парче завърза китките ѝ за усилената тока на камуфлажните ѝ панталони. Само за секунди Линда Рос се оказа овързана като коледна гъска. Едва тогава той я освободи от своята тежест. Тя се разкашля силно, когато дробовете ѝ започнаха отново да работят. Лицето ѝ беше зачервено, а очите ѝ горяха от ярост.

— Защо правиш това? — попита на пресекулки.

Той не ѝ обърна внимание, а извади сателитния си телефон и го включи.

— Ей, да не си оглушал, а?

Смит свали бейзболната ѝ шапка и я натъпка в устата ѝ вместо тапа. Заради гъстия балдахин от листа и клони над главите им не можеше да хване сигнал. Той сграбчи жената и я задърпа към полянка на около петдесетина метра от тях. Блъсна я на тревата и седна до нея. Тогава забеляза, че сутринта е получил електронно писмо:

„Приятелю, промяна в плановете. Както знаеш, моето намерение винаги е било да използвам официални канали за нашето издирване. Включването на Корпорацията беше рисковано. Най-сетне моите преговори се увенчаха с успех.

Сключих скъпо споразумение с едно длъжностно лице в Мианмар да изпрати отделение войници в манастира. Те знаят кой си. Заедно ще успеете да унищожите екипа на Корпорацията и да завършите успешно мисията“.

Смит се почеса по небръснатата брадичка. Това променяше всичко и обясняваше как хеликоптерът успя да се появи в точното време. Също така означаваше, че първият екип, изпратен в джунглата, най-вероятно е бил нападат от наркотърговци, а не от армията. Просто не са имали късмет.

Започна да набира текста на писмо:

„Ще ми се да бях прочел имейла ти по-рано. Последния час прекарах в бягане от патрула. Между другото, нещата са у мен. Кабрило и един друг са пленени. Жената е с мен. Вързана и със запушена уста. Какви са инструкциите?“

Мина цяла минута, преди отговорът да се изпише на екрана:

„Знаех, че можеш да го направиш! И трима членове на Корпорацията са попаднали в плен. Интересно. Изглежда Оракула им е приписал много повече, отколкото заслужават. Май вече не представляват опасност. А другият екип, който изпратих? Някаква представа?“

Смит отговори:

„Базел е бил застрелян. Най-вероятно от наркотрафиканти. Мунир се е удавил. Носеше ги в чанта. Бяха под подиума, точно както пишеше във фолиото на Рустикело, което задигнах в Англия. Намирам се на около час път от армейската част. Как да се свържа с тях?“

Този път отговорът не се забави толкова.

„Ще им съобщя, че се връщаш в манастира. Те ще мируват. Можеш да се върнеш с хеликоптера в Янгон. Там чака самолет“.

Беше по-добре, отколкото да върви пеша. В космическата схема това беше компенсация, че е участвал в престрелка, в която не е бил мишена. Той набра друго съобщение и натисна „изпрати“.

„Какво да правя с жената?“

„Привлекателна ли е?“

Смит погледна към Линда и я прецени така, както месарят оценява парче месо.

„Да“.

„Доведи я. В случай че Оракула не е сбъркал толкова много в преценката си, както ние мислим, тя ще бъде добра разменна монета. Ако не ни потрябва, винаги можем да я продадем. Добра работа и доскоро, приятелю“.

Смит изключи сателитния телефон и го прибра в раницата си. Отново погледна към Линда. Тя беше вторачила в него очи като лазери. Той се ухили подигравателно. Гневът ѝ въобще не му действаше.

— Ставай.

Линда продължаваше да го зяпа предизвикателно.

— Току-що ми казаха да те оставя жива — каза той, — но това не е заповед. Няма защо да се тревожа дали ще я изпълня. Или ще станеш, или ще те застрелям и ще оставя трупа ти за храна на лешоядите.

Предизвикателността ѝ продължи още миг или два. Той видя ясно момента, в който тя реши, че няма избор. Огънят остана в очите ѝ, но раменете ѝ леко се превиха, а тялото ѝ се освободи от напрежението. Стана на крака. Тръгнаха обратно към манастира. Линда вървеше отпред, а Смит толкова близо зад нея, че тя не можеше да опита каквото и да било.

Хуан отбеляза отминалото време с двойното опустошително въздействие на глада и жаждата. Чувстваше глада като тъпа болка, с която можеше да се справи. Обаче жаждата го подлудяваше. Беше се опитал с блъскане по вратата да привлече нечие внимание, но в себе си знаеше, че не са го забравили. Чрез преднамерените лишения се опитваха да го пречупят частица по частица.

Чувстваше езика си като изсъхнало парче месо, което някой е забил в устата му. Беше престанал и да се поти, затова чувстваше кожата си суха и трошлива. Независимо колко се опитваше да не мисли за това, главата му беше наводнена от картини на вода — чаши с вода, езера, безкрайни океани. Това беше най-лошата разновидност на мъченията. Оставяха на мозъка му да го предаде така, както го бяха сторили Кроасар и Смит. Осъзна, че заливането с вода е било само лудория — начин да се позабавляват. Ако беше сработило — прекрасно. Ако не, вторият етап от неговия разпит вече е бил измислен.

Това бе техният изпитан, работещ начин за пречупване на затворници и той беше сигурен, че рядко ги е подвеждал.

Внезапно резето на вратата се отвори с металическо скърцане и пантите заскърцаха като стиропор по стъкло. На прага стояха двама пазачи. Не бяха въоръжени, като се изключат каучуковите палки, пъхнати под коланите. Те влязоха с маршова стъпка и вдигнаха Кабрило от пода. Обикновено бирманците не са едри люде и двамата тъмничари не правеха изключение. В изтощеното си състояние и само

с един крак, той се оказа непосилно бреме за тях и те залитнаха под тежестта му.

Повлякоха го надолу по коридора към помещението, в което го бяха заливали с вода. Ужасът, който изпита, притисна сърцето му като товар камъни.

Но те подминаха вратата и продължиха надолу по коридора към друга стая за разпити. Тя беше куб от бетон с маса и два стола вътре. Единият беше завинтен за пода, а на другия седеше разпитващият с култивирания глас. На масата стоеше гарафа с вода, чиито стени бяха запотени, и празна чаша.

— Аха — поздрави го разпитващият с донякъде сърдечна и отчасти коварна усмивка. — Господин Смит, много мило, че приехте поканата ми.

Още използват, тази фамилия, каза си Хуан. Или не са измъчвали Мак Ди, или не са успели да го пречупят. А може би този тип беше достатъчно умен да не разкрива какво е научил от другия затворник.

Тръшнаха го на стола и той напрегна всички сили да седи изправен и да не впие поглед в запотената гарафа. Устата му беше прекалено суха, за да говори.

— Позволете да ви се представя — започна разпитващият и наля вода в чашата така, че кубчетата лед звъннаха в стъклото. — Аз съм полковник Сое Тан. В случай че сте се чудили къде сте: от два и половина дни сте наш гост в „Инсейн“.

Той остави чашата пред Кабрило, който остана да седи неподвижен като статуя.

— Вземете — окуражи го Тан. — Няма да си разваля мнението за вас.

С пресметната преднамереност Хуан взе чашата и отпи умерена глътка. След това остави чашата на масата — не беше изпил повече от една четвърт.

— Господин Смит, удивявам се на вашата сила. Вие сте един от най-дисциплинираните люде, които съм срещал. Повечето хора вече щяха да са изпили чашата и довършили гарафата. Разбира се, коликите, които съпътстват подобна глупава грешка, са не по-малко неприятни от първоначалната жажда.

Хуан не отговори.

— Преди нашето време заедно да изтече — Тан погледна черния хронограф във военен стил, който Кабрило бе избрал за мисията, но сега беше на неговата ръка, — което ще стане след около половин час, се питах дали няма да ми кажете истинското си име?

Кабрило отпи още веднъж бавно от водата. Тялото му копнееше за нея, но той се насили да я върне отново на масата. Прочисти гърлото си и когато заговори, от устата му се чу сторещено хъхрене.

— Няма майтап. Наистина се казвам Джон Смит.

Насилената култивираност на Тан се изпари на мига и той стовари юмрук върху дланта, която Хуан бе положил на масата. Силата му не беше достатъчна, за да му счупи кост. Кабрило забеляза, че по лицето на Тан се мярна самодоволен израз. Реагирайки така, той всъщност подсказваше на Хуан, че знае истината. Мак Ди се беше пречупил.

— Хуан Кабрило — култивираността отново бликаше от тона на Тан, — председател на Корпорацията. Впрочем доста нелепо име. Базата ви е в стар товарен кораб на име „Орегон“. От изгрев нашият флот и авиацията търсят кораба. Имат заповед да го потопят без предупреждение. Това получих от сключената сделка: да накажа вашите хора за пресичането на нашата граница.

— Сделката? — полюбопитства Хуан.

— О, май трябваше да започна с това, че щом съобщихме на нашите приятели от север вашата самоличност — нали разбирате, ние споделяме с тях всичко, защото толкова силно подкрепят нашето правителство, те много се заинтересуваха относно залавянето ви.

Кабрило знаеше, че Тан говори за Китай, най-големия търговски партньор и единствения съюзник на военната диктатура в района.

— Те много искат да поговорят с вас. И с вашия сънародник, младия Лоулес, но останах с впечатлението, че генерал Янг най-много държи на вас. Изглежда преди сте били служител на ЦРУ, затова вероятно имате информация за някои шпионски афери, станали преди години.

По време на работата си в агенцията Хуан никога не беше работил в Китай и не можеше да си представи защо някакъв китайски генерал ще мисли, че знае нещо. Не разбираше и защо името му събужда такъв интерес — нали отдавна е въвн от играта.

Тан продължи:

— Макар никога да не съм работил под прякото ръководство на генерала, трябва да ви кажа, че славата му го предхожда. През идните месеци ще си спомняте с носталгия времето, което прекарахме заедно, и ще съжелявате горчиво, че не сте останали под моите внимателни и нежни грижи.

В този момент на Хуан му хрумна нещо. Чипът за проследяване все още беше в бедрото му, така че екипът му щеше да знае къде се намира. Но да го измъкнат от Китай щеше да е почти невъзможно. Ръката му леко потрепери, когато отново вдигна чашата. Тан я допълни с вода.

— Е, вече не си толкова велеречив, председателю, а? — закачи го Тан. — И още не искаш да си кажеш?

На вратата се почука. Тан кимна и пазачът, застанал до нея, я отвори. Влезе китаец на средна възраст във военна униформа, украсена с акселбанти, и извита нагоре по съветски фуражка, здраво нахлупена върху прошарената коса. Лицето му беше покрито с дълбоки бръчки като на човек, който е прекарал по-голямата част от времето си на открито, а не в кабинет, местейки листове от единия в другия край на бюрото. Следваше го висока жена, също във военна униформа. Тя беше на около трийсет, с дълга права черна коса и очила с костени рамки, а бретонът скриваше челото ѝ.

Тан скочи на крака и протегна ръка. Двамата с генерала заговориха на китайски. Янг не представи придружителката си и дори не погледна към Кабрило. Хуан продължи да отпива вода, надявайки се, че тя ще му даде сили за онова, което китаецът е намислил за него. Огледа генерала по-внимателно. У него имаше нещо познато, макар да беше уверен, че никога не го е виждал. Може би е видял снимката му по време на някой инструктаж. Но не беше сигурен.

— Стани — заповяда Тан на английски.

Кабрило престана да рови из мозъка си и изпълни заповедта, опитвайки се да запази равновесие на единствения си крак. Един от пазачите го хвана под мишниците и изви ръцете му назад, за да му сложи пластмасови белезници. Пластмасата се вряза дълбоко в плътта, но Кабрило бе успял да задържи китките си леко раздалечени, така че щом пазачът отстъпи назад, ръцете му не бяха толкова стегнато вързани. Това беше стар номер, който, макар и рядко, му беше помагал да се освободи от белезници или поне да ги направи малко по-удобни.

Минута по-късно между двама пазачи се появи и Мак Ди. Те трябваше да го крепят на крака. Униформата му висеше по тялото на парцали, а лицето му бе покрито с пресни синини, които скриваха старите, нанесени му от талибаните. Главата му се люшкеше като на пиян и ако не бяха тъмничарите, щеше да рухне на земята. От устата му се стичаше слюнка. Янг едва удостои Лоулес с поглед, но неговата придружителка ахна при вида му и едва успя да си наложи да не протегне съчувствено ръце към него.

Образуваха тъжна къса процесия. Мак Ди беше почти в безсъзнание, а Хуан трябваше да бъде носен, защото нямаше сили да подскача. Охраната му го държеше под мишниците и му помагаше да прави дълги крачки със здравия си крак.

Излязоха в склад с голяма товарна рампа и военен гараж. Слънцето нахлуваше през големите плъзгащи се врати и принуди Хуан да присвие очи. Въздухът вонеше на дизел и гниеща храна. Под зорките погледи на пазачи затворниците разтоварваха чували с ориз от камион китайско производство с открита платформа и с най-изтърканите гуми, които Кабрило някога беше виждал. Шофьорът седеше в кабината и пушеше. Друг камион се товареше с произведения в затворническите градини храни.

Пред високите повече от човешки бой врати беше паркиран бял микробус без задни прозорци. Задните врати бяха отворени и се виждаше товарен отсек, отделен от кабината с метална решетка. Двамата затворници бяха напъхани там. Главата на Мак Ди се удари с тъп шум в пода, а той легна неподвижен. Нищо не можеше да направи.

С още белезници вързаха двамата мъже за метални уши, заварени за пода. Това не беше затворническа камионетка, а обикновен бус, но на задните врати отвътре нямаше дръжки и така беше не по-малко сигурен от бронирана кола. Вратите се затвориха с такава безвъзвратност, че Хуан я усети в мозъка на костите си. Това нямаше да свърши добре.

Минаха още няколко минути. Лесно можеше да си представи Тан и генерала да си разменят рецепти за мъчения подобно на домакини преди празник. Макар че предните прозорци бяха отворени, товарният отсек на буса се нагрее като фурна за хляб.

Янг най-сетне се откъсна от Тан и се настани зад волана, а съдържаната му помощничка седна до него. Те не си продумаха, докато

генералът палеше двигателя и включваше на скорост. Малко въздух влезе в товарния отсек, докато пътуваха през района на затвора към главния вход. От мястото си на пода Хуан не виждаше нищо друго, освен небето, но си спомни, че затворът „Инсейн“ е огромен комплекс в северната част на Янгон. Бил е построен около централна сграда като спиците на колело. Също така си спомни, че на семействата на неполитическите затворници е разрешено да носят храна и да я предават през оградата и че без нея мнозина просто биха умрели от глад.

Ако, както се твърдеше, обществата се измерват по състоянието на своите затвори, Мианмар се намираще на дъното на тази класация.

Микробусът спря пред контролния пост на главния вход. Пазачите провериха долната част на шасито и отвориха задните врати. Единият посочи първо Хуан, после Мак Ди. След това погледна в затворническата книга, преброи ги отново и накрая кимна. Вратите отново се затвориха.

Бяха на една пряка от затвора, когато Хуан реши да се опита да заговори генерала, но в този момент неговата помощничка отвори решетката, която ги затваряше в товарния отсек. Жената си беше свалила очилата.

Хуан зяпна насреща ѝ, неспособен да повярва на онова, което вижда. Тя пропълзя през тесния отвор в товарната част, носейки в ръка малка черна чанта.

— Как? — дрезгаво попита той.

Формата на очите ѝ бе променена с латексови ивици, а косата ѝ беше боядисана и удължена с кичури. Въпреки това главният лекар на „Орегон“ д-р Джулия Хъксли го дари с най-топлата усмивка, която беше виждал. Тогава му хрумна защо генералът му се беше сторил познат. Под неговата външност се криеше Еди Сенг, също силно гримиран, за да изглежда по-стар.

— Еди и аз бяхме наблизно — пошегува се Джулия, бързо сръза пластмасовите белезници със скалпел от медицинската си чанта и започна да преглежда Мак Ди Лоулес.

— Не бъди самонадеяна — предупреди я Сенг от шофьорското място. — Току-що се разминахме с кортеж, който пътува към затвора, и ако не се лъжа, на задната седалка във втория автомобил седеше истинският генерал Янг. Още не сме във от опасност.

— Какво? — извика Кабрило. — Китайците наистина ме издирват? За какво?

Сенг го погледна през рамо.

— Случило се е преди да вляза в Корпорацията, но не потопа ли ти един от техните разрушители клас „Луху“?

— „Ненго“ — спомни си Хуан. — Това беше първият път, когато работихме със сегашния директор на Националната подводна и морска агенция Дърк Пит.

Той се настани на мястото на Хъкс в кабината на буса. На таблото лежеше еднолитрова бутилка вода. Взе я и изпи повече от една трета от нея, преди да завие отново капачката. Искаше му се още, но спазмите бяха действителна опасност. Гледан от превозното средство, Янгон приличаше на всеки друг мегаполис. Въздухът беше задушлив от смога и вонята на оловни бензини, изгаряни в двигатели без катализатори. Тази част от града беше по-бедна от останалите. Пътят представляваше ивица ронещ се асфалт. Вместо бордюри по краищата му се точеха открити канавки. Едноетажните къщи сякаш се подпираха една друга, а полуголите деца наблюдаваха движението с празни очи. Крастави кучета се криеха в тесните улички и търсеха отпадъци, до които децата още не се бяха докопали. Клаксони ехтяха на всяко кръстовище, обикновено без видима причина. В далечината Кабрило видя няколко високи сгради, но те бяха безлични като съветската архитектура от 70-те години на миналия век. От време на време се виждаха следи от ориенталския характер на града — пагода или будистки храм, но като се изключат те, Янгон не се различаваше по нищо от големите градове в страните от Третия свят.

— Къде е „Орегон“?

От дузината въпроси, които се блъскаха в съзнанието на Кабрило, този беше най-належащият.

— На трийсет километра югоизточно от нас.

— Имаш ли телефон или радиостанция? Трябва да кажа на Макс, че авиацията и военният флот го търсят.

Сенг извади преносима радиостанция от джоба си. Хуан се свърза с кораба и каза на дежурния офицер, както се оказа, това беше Хали Касим, за преследването ѝ, че екипажът трябва да заеме бойните си постове. Когато председателят довършваше думите си, корабната сирена вече виеше.

Следващото, което направи, бе да се завърти на седалката си, за да може да гледа назад.

— Хъкс, как е той?

— Със сигурност има нараняване по главата — отговори тя с професионален тон. — Не мога да кажа колко е сериозно, докато не го качим в лазарета и не му направя ядрено-магнитен резонанс.

Както всичко останало на „Орегон“, нейното болнично отделение беше последна дума на техниката и спокойно можеше да мине за един от най-добрите травматични центрове на света.

— А ти как си? Някакви наранявания?

— Обезводняване и счупена ключица. Имах и сътресение, но се разнесе.

— След малко ще те прегледам.

— Оправи Мак Ди, аз съм добре — обърна се Кабрило напред.

— Добре, какво се случи?

— О, първо, Ролан Кроасар ни измами. Не зная каква е играта му, но неговият човек Смит е причина аз и Мак Ди да бъдем пленени.

— Разбрахме, че нещо става, когато чиповете ви за проследяване с Линда показаха, че напускате джунглата с над сто и шейсет километра в час. Предположихме, че е хеликоптер.

— Да, стар Ми-8. Я чакай, Линда е била с нас? А къде е сега?

— Няколко часа след като кацнахте, тя замина за летището и излетя в посока Бруней. Сигналът се заглуши, когато я преместиха някъде при крайбрежието. Предполагам, че са я закарали с хеликоптер на някой кораб.

— Бруней?

В това нямаше смисъл. Освен ако Кроасар нямаше никакви делови отношения там, което беше твърде възможно.

— Мърф и Стоуни са се заели с това и ще пороят по-дълбоко в миналото на Кроасар.

Кабрило попита:

— Как организирахте спасяването ни от „Инсейн“?

— Веднага щом сигналите ви започнаха да се движат, насочихме „Орегон“ на юг. Не можехме да се свържем с вас по телефона. Когато влязохме в обсега, започнахме да следим всички военни комуникации, особено съобщения и разговори, изходящи от затвора. Когато Сое Тан — между другото, той е директор на затвора — склучи сделката с

генерал Янг, съзряхме нашата възможност. Номерът беше да го организираме във времето така, че да пристигнем тук преди него, но не много рано, за да не събудим подозрения.

— Трябва да поздравя Кевин и неговите магьосници. Гримът ви е поразителен!

— Не забравяй, че той за малко не получи „Оскар“ за грим. За него това беше проста работа. Каза, че истинското предизвикателство би било да превърне Линк в Янг.

— Как слязохте на брега?

— С „Либърти“.

Това беше една от двете спасителни лодки на „Орегон“. Подобно на кораба-майка и нейната сестра „Ор Дет“, тя беше нещо много повече, отколкото се виждаше на пръв поглед.

— Пристанахме през нощта и я вързахме от другата страна на реката, на кея на старата фабрика за риба.

Движението ставаше все по-натоварено, а клаксоните направо ги оглушаваха. Големи автобуси и малки триколки, претоварени с пътници и техните багажи, се бореха за един и същ участък от пътя с еднакво пренебрежение към останалите участници в движението. Беше пълна лудница. Не се виждаха пътни полицаи, но по тротоарите патрулираха много войници, въоръжени с АК-47, с авиаторски очила. Минувачите ги заобикаляха, както водата заобикаля скала — разделяйки и събирайки се след това отново, като внимаваха да не ги бутнат случайно.

На Кабрило те не се сториха особено нащрек. Излъчваха заплаха, но нямаха вид на войници, които търсят нещо определено. Това означаваше, че Тан не беше вдигнал тревога. Засега.

— Откъде взехте буса? — попита Хуан, когато се наложи да спрат зад някакъв стар камион, превозващ тикови трупи.

— Първата ни работа сутринта беше да го наемем от снабдителска фирма.

— Без проблеми?

— Срецу хилядата евро в брой, които му дадох, продавачът бе готов да убие майка си — отговори Еди. Подобно на Хуан, и той беше работил като дълбоко законспириран агент на ЦРУ. Това бе развило у него умение да се държи с хората така, че да му имат доверие, и той се

оправяше така лесно в чужди държави, сякаш цял живот беше живял там.

Докато пътуваха, кварталите постепенно започнаха да се подобряват. Видяха магазини, в които се продаваше всичко под слънцето, и улични търговци, които продаваха останалото. Тук цареше по-силна търговска атмосфера и жизненост, но не се усещаше така мощно, както в другите азиатски градове. Оковите на военната диктатура пречеха на тази енергия да се разгърне. В движението цареше хаос не защото имаше прекалено много коли, а защото шофьорите не бързаха да стигнат до местоназначението си.

— Отляво! — подвикна Еди.

Хуан веднага разбра какво има предвид. По средата на тротоара на улица с магазини, които продаваха пиратски дискове и дивидита, стоеше войник, притиснал преносима радиостанция до ухото си. До него стоеше неговият партньор. Първият предаде информацията на втория и двамата веднага започнаха да обръщат по-голямо внимание на движението.

— Какво мислиш?

— Мисля — отговори Кабрило, — че нещата са се размърдели. Имаш ли оръжие?

— В жабката.

Хуан я отвори и извади отвътре един „Глок 21“ пригоден за стрелба с .45-и калибър. Големите куршуми можеха да повалят всичко по-малко от побеснял слон.

Двамата войници забелязаха големия бял микробус сред хаоса от автомобили, таксита, велосипеди и поведението им веднага се промени. Стиснаха оръжията си с ръце и телата им се напрегнаха. Закрачиха целеустремено към тях.

— Не ми се ще да убивам тези момчета — каза Хуан.

— Задръж.

Еди завъртя волана и натисна газта. Бронята на буса обърса задницата на някакъв малък, с никому неизвестна марка автомобил китайско производство. Гумите му се превъртяха върху асфалта, докато микробусът го изместваше.

Войниците се затичаха. Хуан показа главата си от прозореца и стреля над падащата косо предница. Беше се прицелил в пушечката скара на уличния търговец, който продаваше шишчета. Металната

скара падна на земята в същия момент, в който войниците се хвърлиха на тротоара, за да се прикрият. Червени въглени се посипаха по улицата и достатъчно от тях паднаха върху униформените, така че за момента основната им грижа беше собствената им безопасност, а не микробусът.

Сенг най-сетне успя да избута колата и да си освободи пътя, което му позволи да качи буса на тротоара. Той залепи пръст на клаксона и продължи, без да намалява. Хората плонжираха на всички страни, а щандовете и стоките върху тях се сгромолясваха отгоре им. Еди завъртя волана и се шумгна в следващата пряка, където за щастие платното беше празно и той се върна на него.

— Разполагаме най-много с няколко секунди — каза той на Хуан, докато местеше очи от едното към другото странично огледало. — Някакви идеи?

— Да зарежем буса.

Изглежда Хъкс го чу, защото се обади изотзад:

— Не искам да движим много Мак Ди.

— Страхувам се, че нямаме друг избор. Градът гъмжи от войници, които ни търсят. Трябва ни друго превозно средство.

Еди вмъкна буса в паркинга на храм с позлатен връх. Сградата се издигаше повече от двайсет метра и въпреки смога върхът ѝ все пак блестеше. Неколцина монаси в жълти роби метяха широките стълби към входа. Отстрани имаше редица паркирали триколки, известни като тук-тук, които човек можеше да наеме. Той спря микробуса до една от тях и слезе. В задвижваните с 50-кубиков двигател тук-тук можеха да се качат трима души, те бяха толкова незабележими, колкото жълтите манхатънски таксита.

Сенг извади ключовете от запалването и се приближи към най-близкия от мотористите. Преговорите се състояха от потракване на ключовете, сочене на микробуса и след това към триколката на човека. Това изглежда беше най-щастливият ден в живота му, защото мъжът закима бързо като метроном.

Докато траеше това, Хуан напъха пистолета под колана си и преди да слезе от буса, погледна дали тениската скрива ръкохватката на оръжието. Чуваше се воят на полицейски сирени. Забърза към задната част и отвори вратите. С помощта на Хъкс извади Мак Ди и го сложи на здравето си рамо. При всяко движение счупената ключица го

пронизваше болезнено с безброй остриета. На колене пренесе младежа до триколката и внимателно го сложи на задната седалка. През цялото време Джулия подпираше главата му.

Тя седна от едната страна на Лоулес, Хуан от другата, а Сенг се настани зад кормилото. При първия ритник с механичния стартер двигателят изплю гъст облак отровен черен пушек, а на втория запали.

Зад тях се чу свирка. Един полицай на велосипед бързаше към тях, махайки с ръка, и надуваше с все сили свирката си.

Когато Еди натисна ръкохватката на съединителя, за да включи на скорост, полицаят заопипва кобура си. Тук-тук ускоряваше като скала, търкулната по надолнище. Ченгето беше на трийсетина метра от тях, когато малката трошка потегли и след секунди вече летеше с главоломна скорост.

Другите шофьори на триколки усетиха, че се задават неприятности, и се скриха зад цъфналите храсти, а мъжът, който се бе съгласил на изгодната размяна, започна да крещи на Еди да слиза от моторетката. След това се втурна успоредно с тях, като се опитваше да завърти кормилото. Сенг се пресегна, стисна лицето му и го блъсна. Онзи се препъна и рухна на земята, размахвайки ръце и крака. Полицаят продължаваше да приближава, но му беше трудно да извади оръжието си. Свиренето му беше станало пронизително и на пресекулки от физическите усилия.

Мъжът почти се беше изравнил с тях, когато изскочиха на улицата пред блестящия храм. Униформата му бе подгизнала от пот, но на лицето му беше изписана яростна решителност. Хуан можеше много лесно да го застреля, но човекът просто си вършеше работата. Затова реши да използва овехтеля чадър, който намери на пода, оставен там за удобство на пътниците, ако завали дъжд.

Грабна го и пъкна върха между спиците на предното колело на полицейския велосипед. В този момент ченгето най-после успя да извади един допотопен „Макаров“ от кобура. Чадърът се завъртя с колелото, докато не се блъсна в предната вилка. Велосипедът закова на място, а мъжът се преметна през кормилото и се стовари на асфалта. Претърколи се няколко пъти и остана да лежи неподвижно — замаян, но жив. Триколката продължи с рев нататък.

— Мисля, че се измъкнахме — обяви Еди след няколко минути.

— Да се надяваме — каза Хуан.

— Малко ми е мъчно за собственика на това тук-тук. Няма да му позволят да задържи буса, а сега изгуби и таксито си.

— Това само показва, че приказката е валидна навсякъде по света.

— Какво искаш да кажеш?

— Че ако нещо ти звучи прекалено хубаво, най-вероятно не е вярно — лицето на Кабрило стана сериозно. — Полицаят ще съобщи на останалите, че сега сме на тук-тук. Трима бели, които се возят из града с китаец шофьор сигурно не е нещо обичайно.

— Знам, но има много повече триколки, отколкото бели микробуси. Вземи.

На една от ръкохватките висеше островърха сламена шапка, която Еди му подаваше, за да я нахлупи.

Въпреки отклоненията Сенг изглежда знаеше пътя и скоро пое по улица, която се простираше успоредно на реката. Накрая открих кръстовището на две нива, което водеше към река Хлайнг и висящия мост над нея, и пое по второто.

След като измина една трета от нагорнището към арката на висящия мост, триколката забави ход и започна да пълзи. Шофьорите от образувалата се отзад колона не сваляха ръце от клаксоните. Джулия скочи от задната седалка и започна да бута. Облекчената триколка ускори и скоро успя да прехвърлят билото на моста и започнаха да се спускат от другата страна. Щом се освобождаваше място, колите ги надминаваха, а шофьорите ги зяпаха вторачено.

— Само още четири километра — успокои ги Еди.

Всички изпитаха известно облекчение, че вече се намират извън очертанятията на града. От тази страна на реката нямаше задръствания и дори се виждаха някои открити полета. Те продължиха на юг, минавайки покрай мочурища от лявата им страна и индустриални сгради, които се издигаха покрай брега на реката отдясно. Някои от складовете изглеждаха изоставени — на места металните листове на стените им се бяха откъснали от скелетоподобната конструкция. Семейства на преселници се въртяха наоколо, използвайки ги за подслон.

— Мамка му! — извика Еди.

Пред тях в една горичка мангрови дървета беше прокопан къс канал, така че рибарските лодки да имат пристан извън речното

корито. Около него се издигаха множество големи сгради, които някога са били консервна фабрика.

Сега те представляваха покрити с ръжда руини с паднал покрив, а пристанът, построен по протежение на дългия около стотина метра канал, беше почти напълно изгнил. „Либърти“ беше напъхана наполовина под пристана. Обичайното оранжево на палубата ѝ сега беше боядисано в матовочерно.

Онова, което бе разтревожило Сенг, се оказа патрулен катер на военноморския флот, който се полюшваше на десетина метра от лодката им. На носа стоеше, моряк, насочил .30-калибровата картечница към нея, а една патрулка беше спряла на паркинга на някогашната фабрика и две ченгета вървяха към лодката с извадени оръжия.

Еди мина край входа на консервната фабрика и зави в съседния вход, който се оказа, че води към друг зарязан склад. Възрастна жена в мърлява рокля готвеше на открит огън и не си направи труда да вдигне глава, за да ги погледне.

— Какво ще правим? — попита Еди.

Кабрило се замисли над положението. Полицаяте скоро щяха да разберат, че на лодката няма никого и след като нямаше как да включат двигателя, щяха да я вържат и петнайсетметровият военен катер щеше да я вземе на буксир. Трябваше да действат бързо. Хуан развърза останалата му висока обувка и свали чорапа си.

— Уха — възкликна Джулия, когато усети миризмата.

— Бъди доволна, че не си срещу вятъра — закачи я той. — Еди, ти ще носиш Мак Ди. Със счупената си ключица не мога да го нося и да тичам.

Макар Еди да не беше особено едър, заниманията му от малък с бойни изкуства му бяха дарили огромна сила.

— Джулия, ти ще вървиш с Еди. Качете се на лодката и колкото може по-бързо запалете двигателя. Ще се срещнем в края на канала. О, щях да забравя — трябва ми запалка.

Еди му подаде зипото, което носеше за всеки случай.

— Какво смяташ да правиш?

— Голяма диверсия.

Хуан слезе от тук-тука и отви капачката на резервоара. Беше три четвърти пълен. Напъха чорапа в гърловината и скоро тъканта се напои с бензин.

Този път с Хуан на кормилото те минаха бавно покрай консервната фабрика и щом изгубиха от поглед патрулката, когато се скриха зад горичката от мангрови дървета, той спря, за да могат останалите да слязат. Изражението на Еди не се измени, когато вдигна тежкото тяло на Мак Ди Лоулес на рамо.

— Ще ви дам десет минути, за да се приближите колкото може повече. По това време ченгетата ще са прибрали pistolетите, а морячето зад картечницата ще се е успокоило.

Сред екипите на Корпорацията се смяташе за лош късмет да пожелаеш някому късмет, затова се разделиха без повече приказки. Джулия и Еди навлязоха между мангровите дървета и закрачиха, разплисквайки високата до коленете вода.

Хуан нямаше часовник, но вътрешният му усет за време работеше с точността на хронометър. Даде им точно пет минути, преди да ритне стартера. Двигателят отказа да запали. Скочи на него още два пъти, но нищо не се получи.

— Хайде, боклук такъв! — ритна той още веднъж. Всеки ритник с крака караше строшените половици на ключицата му да се трият.

Уплаши се да не задави двигателя, така че му даде няколко минути, преди да опита отново. Получи същия резултат. В представите му военноморският патрул вече връзваше две въжета на носа на „Либърти“, а ченгетата се връщаха към патрулката си.

— Хайде, малко съкровище, сладко тук-тук, помогни на чичо си Хуан и ти обещавам да се държа добре с теб.

Триколката сякаш знаеше каква съдба я очаква и не искаше да загине.

Накрая, при десетото ритане, двигателят се събуди за живот. Хуан нежно погали резервоара.

— Добро момиче.

Без крак, с който да включи на скорост, трябваше да се наведе и да го направи с ръка, като същевременно пусне съединителя. Моторът за малко да угасне, но Хуан успя да подаде навреме газ. Когато оборотите се стабилизираха, повтори същата операция, за да включи на втора. После мина на трета и зави във входа към консервната фабрика. Ченгетата стояха на пристана, а катерът се приближаваше на заден ход към „Либърти“.

Бяха толкова задълбочени в задачата си да вземат пленената лодка на буксир, че никой не обърна внимание на високия вой от мотора на тук-тук, която влизаше в двора. Хуан се озова до патрулката, чиято единична сигнална лампа още просветваше, преди някой от полицаите да се обърне и да види какво става. Слезе, запали чорапа и запълзя колкото може по-бързо в командоски стил, за да се отдалечи.

Чорапът пламна и за частица от секундата пламъкът влетя в резервоара, който избухна почти на мига. Хуан почувства изгарящата жегата по гърба си, когато гъбата от пламъци и дим изригна като миниатюрен вулкан. Ако беше избягал прав, ударната вълна щеше да го повали, но той се извиваше като змия и не намали.

Триколката се пръсна като граната и шрапнели пронизаха задната страна на патрулката. От пробития ѝ резервоар започна да изтича бензин и скоро колата се взриви с много по-голямо зарево от това на триколката. Задната част на автомобила се вдигна почти два метра във въздуха, преди да се стовари отново на земята с такава сила, че пламъците угаснаха. Ченгето, което се беше запътило да види какво става с триколката, беше отхвърлено от взривната вълна на три метра.

През цялата бъркотия Хуан продължаваше да пълзи незабелязан между отломките, пръснати из фабричния двор, и високата трева и храсталаци, израснали в пукнатините между паветата. Простенваше всеки път, когато трябваше да придвижи ранената си ръка, но преодоляваше болката и продължаваше напред.

При канала Джулия и Еди, който носеше Мак Ди на рамо, след като пресякоха горичката от мангрови дървета, използваша прикритието на пристана, за да стигнат до „Либърти“. Спасителната лодка беше достатъчно голяма, за да събере четирийсет пътници в напълно затворената си каюта. Разполагаше с две рулеви рубки: една напълно затворена на носа, а на кърмата открита, където имаше люк, водещ надолу към каютата. Линия от малки илюминатори обикаляше каютата до мястото, където точно зад затворената рулева рубка имаше втори люк към нея. Беше достатъчно ниска, за да може Джулия, макар и във водата, да я отвори. Тя щракна ключалката в мига, когато триколесното такси се взриви.

С ритане успя да се прехвърли през борда и с извиване на тялото да се промъкне през люка. На дванайсет метра, с прекрасна видимост към тях четиримата мъже на тесния патрулен катер гледаха

фойерверките, причинени от експлозията, и не обръщаха никакво внимание на спасителната лодка. Диверсията на Хуан за отвличане на вниманието действаше безотказно.

В момента, когато полицейската патрулка се взриви, Еди вече беше подал Мак Ди на Хъкс и самият беше на път да се прехвърли през борда. Вътрешността беше с нисък таван, но светла. Местата за сядане на цялата седалка, която се простираше покрай стените, имаха триточкови колани за пътниците от типа, който се използва в увеселителните влакчета, защото при голямо вълнение „Либърти“ можеше да се обърне с тавана надолу, но въпреки това да успее да се изправи.

Джулия се насочи право към рулевата рубка, докато Еди се наведе да извади дълга пластмасова тръба, закрепена за дъното на лодката в трюмната вода. Двата двигателя забоботиха, Джулия не ги изчака да се загреят, а веднага бутна дроселите до края.

Еди залитна от мощното ускорение, но успя да запази равновесие. Щом застана малко по-устойчиво, той разви края на тръбата и измъкна един FN FAL — известния белгийски автомат, и два пълнителя. Никой не знаеше защо Макс беше скрил подобно оръжие на спасителна лодка, но сега Еди бе благодарен да го има, защото знаеше, че и след като приберат председателя, битката още няма да е свършила. Той щракна единия пълнител на място и се присъедини към Джулия в рулевата рубка. Тя нарочно забърса малко по-малкия катер, когато профучаха край него. Ударът смъкна боя и от двата плавателни съда, но по-важното беше, че запрата картечаря на катера в канала.

Те го оставиха да подскача като тапа в техния килватер, докато друг военен моряк се втурна да заеме мястото му зад оръжието.

Само след няколко секунди се озоваха успоредно на малкия нос в края на изкуствения канал, но нямаше и следа от Кабрило. А катерът вече завиваше, за да се заеме с преследването им. Точно тогава Хуан изведнъж се появи иззад един обърнат варел, където беше намерил укрытие. Лицето му беше маска от решителност, макар че представляваше смешна гледка, докато подскачаше на един крак към лодката. С всеки скок преодоляваше около метър и двайсет, а чувството му за равновесие бе толкова силно, че нямаше нужда да спира, преди да скочи отново.

Еди хукна към кърмата, за да отвори ниския люк, и щом изскочи на палубата пушна един къс откос по патрулния катер. Гневни водни фонтани избликнаха около черния плавателен съд, а моряците на палубата се скриха зад планширите.

Когато се изравни с Кабрило, Джулия намали, оставяйки двигателите на ниски обороти. Той се напрегна за още един скок, прехвърли разстоянието от брега до лодката и трмаво се стовари на горната палуба по корем. Щом го чу да изтрополява, тя рязко бутна напред дроселите. Скоростта, с която „Либърти“ потегли, беше такава, че ако не беше Еди да хване Хуан, той щеше да се претърколи зад борда.

— Благодаря — каза Кабрило, още дишайки тежко. Той се намести на ергономичната седалка, която предлагаше само толкова място, колкото да си разположиш задника, и започна да масажира бедрото си. Мускулът го болеше от натрупаната в него млечна киселина.

Имаха поне сто метра преднина пред преследвачите си, но сега, когато не обстрелваха катера, той бързо наваксваше. Разстоянието между тях се смаляваше тревожно бързо. Картечарят се наведе, за да се прицели. Хуан и Еди се наведоха секунда преди да дръпне спусъка. Онзи надупчи седалките на бакборда и обърна цевта към кърмата, където голямокалибрениите куршуми разкъсаха плексигласовия корпус.

Джулия зави, за да излезе от линията на стрелбата, но маневрата ѝ отне от скоростта и разстоянието между катера и лодката отново се скъси. Еди се надигна от укритието си и започна да стреля. Този път се целеше, за да улучи нещо, но дори в тихата речна вода да се стреля от лодка не е лесна работа и куршумите отидоха нахалост.

Движението по реката беше оживено. Всякакви плавателни съдове пореха водата: влекачи бутаха баржи, едноместни платноходки се стрелкаха насам-натам, минаваха и големи товарни кораби. Двете лодки се гонеха като на състезание. Бирманският кормчия знаеше, че катерът е по-бърз от заоблената спасителна лодка, но не можеше да се приближи повече заради стрелбата. Безизходното положение продължи около, миля, докато двата плавателни съда се опитваха да спечелят предимство, като използваха другите кораби като подвижни препятствия.

— Стига толкова — обади се Хуан, щом се почувства достатъчно отпочинал. Наведе се и пъхна глава в рулевата рубка, надвиквайки рева на двигателите:

— Хъкс, аз поемам щурвала!

— Добре, защото трябва да проверя Мак Ди. Това люшкане не е добро за него.

Контролните уреди в откритата рулева рубка бяха прости и прегледни, като се изключи един бутон, скрит под арматурното табло. Кабрило хвърли поглед на километража и видя, че имат достатъчно скорост. Тогава натисна бутона. По негова команда, задвижвани хидравлично, от кила се показаха крила и перки, които режиха водата почти без съпротива. Корпусът се повдигна, само подводните криле и витлото останаха в контакт с речната повърхност.

Ускорението беше два пъти по-голямо от онова, което бяха усетили преди малко, и скоро спасителната лодка на подводни криле плаваше с шейсет възела. Хуан погледна назад точно навреме, за да види смаяното изражение на кормчията на патрулния катер, преди разстоянието да се увеличи твърде много и „Либърти“ да се превърне в малка точка, чезнеща на хоризонта.

Те пореха водата с грацията и красотата на делфин, заобикаляйки крайбрежните кораби като болид от Формула 1, устремен към карирания флаг. Хуан знаеше, че в мианмарския флот няма лодка, която може да ги настигне, а освен това се съмняваше, че в момента имат хеликоптер във въздуха.

Две минути по-късно от люка се показа Джулия. Тя му подаде бутилка минерална вода и му помогна да отпусне ръката си в превръзка през врата. Прикрепи към рамото му охлаждащ пакет и му изсипа няколко обезболяващи хапчета в шепата.

— Това, безстрашни водачо, е най-доброто, измислено от науката за счупена ключица — обясни тя и му даде и няколко протеинови блокчета от пакетите с неприкосновени запаси. След това додаде с малко глупаво изражение: — Съжалявам, съвсем забравих, че тази лодка има подводни криле. Иначе щях да ги изкарам много по-рано.

— Не се притеснявай. Обади се на Макс и му кажи, че се прибираме. Почакай. А как е Лоулес?

Изражението ѝ помрачи.

— Не знам. Още е неконтрактен.

Те продължиха да се носят с рев по реката, профучавайки под още два моста. От лявата им страна се простираше градът — контейнерни пристанища, циментови заводи, товарни кейове. Накрая минаха край деловия център със скупчените високи офис и жилищни сгради.

Бяха пуснали полицейски катер да ги пресрещне. Хуан виждаше сините сигнални светлини да святкат на върха на подвижната антена на радара, докато се носеше по вълните под ъгъл, за да ги пресрещне. Ако това беше най-доброто, което градът можеше да извади — просто нямаше да му свърши работа. Кабрило изчисли векторите, докато катерът ги приближаваше, и установи, че ще мине най-малко на сто метра от кърмата на „Либърти“.

Писа на капитана шестица за усилието, защото дори когато стана ясно, че нямат шанс да хванат лодката на подводни криле, той държеше двата си извънбордови двигателя на максимални обороти, докато не пресече килватера на „Либърти“ на сто метра от кърмата ѝ, както Хуан бе изчислил. Преследва ги в продължение на почти цяла миля, но когато видя, че разстоянието се увеличава с всяка секунда, най-сетне се призна за победен и дръпна дроселите назад, а катерът заби нос във вълните. Хуан му помахаше, сякаш искаше да му благодари за опита.

С приближаването на океана реката се разширяваше все повече, докато бреговете ѝ не се превърнаха в далечни замъглени очертания на джунгла. Водата стана кална, защото сблъсъкът между течението и океанските вълни разбъркваше утайката на дъното. Движението оредя, сега само от време на време срещаха някой контейнеровоз или рибарска платноходка. Хуан знаеше, че би било по-разумно да върне дроселите и да се държи така, както всеки плавателен съд наоколо, но не беше забравил, че военният флот бе изпратил самолети и кораби, които търсеха „Орегон“, така че колкото по-скоро осъществят срещата, толкова по-бързо можеха да се отдалечат на безопасно разстояние отвъд хоризонта.

Джулия се върна с резервната радиостанция, защото тази на Еди беше подгизнала. Хуан се свърза с кораба на предварително настроената честота.

— Разбиван, разбивач, обажда се гуменото пате, край.

— Гумено пате, ще получиш една голяяма риба.

— Макс, радвам се да те чуя. Почти стигнахме устието на река Янгон. Какви са координатите ви?

Хенли прочете джипиес показанията, които Еди записа и после въведе в навигационния компютър на „Либърти“. Беше твърде невероятно някой да разгадае камионджийския сленг, който двамата използваха, за да се разберат.

— Ще бъдем при вас след около двацет минути — каза Хуан, след като прочете на екрана преценката на навигационния компютър.

— Това е прекрасно, защото след около двацет и пет около нас ще се появи един от бирманските ракетни крайцери клас „Хейнан“, които Китай им продаде. Разполага с маса оръдия и противокорабни ракети. През последния час пъдим хеликоптери. Досега не сме свалили никой от тях, защото не стрелят по нас, но скоро нещата сигурно ще се сговнят.

— Разбрано, приятелю. Идват и полицаи. По-добре ще бъде да се качим през хангара за лодки и да зарежем „Либърти“.

— Това ми звучи като план, стига, разбира се, да не се случи нещо и да се наложи да се спасяваме. Тогава ще имаме една спасителна лодка по-малко.

— Не го мисли — успокои го Хуан с типичното си перчене. — Освен това съобщи в лазарета, че имаме човек с травма на главата. Да чакат с количка. В затвора измъчваха Мак Ди.

Побутна дроселите напред, за да провери дали не може да измъкне още някой възел от двигателите на „Либърти“, но те вече даваха всичко от себе си. Въздухът изгуби голяма част от своята влажност и стана по-свеж, когато преминаха от реката в океана. Морето беше спокойно и Хуан можеше да продължи да кара лодката на водните крила.

Следващите петнайсет минути минаха без произшествия, но после Хуан забеляза нещо в далечината — точка, която се рееше точно над хоризонта. Скоро порасна до хеликоптер Ми-8, който се носеше към тях с пълна мощ. Голямата машина летеше на по-малко от сто и петдесет метра над водата и когато прелетя над тях, ревът на турбините и силният плясък на перките на винта ги оглушиха като близка гръмотевица.

Вероятно пилотът се беше зарадвал на положителното разпознаване, защото когато машината направи завой, страничната

врата се плъзна назад и в отвора се появиха двама войници с АК-47, готови за стрелба. Дулата им забълваха огън и от небето се посипа олово. Заради скоростта на преследването мерникът им беше неточен, но количеството куршуми, с които засипваха спасителната лодка, беше направо смайващо. По небронирания покрив на „Либърти“ зейнаха дупки, а парчета плексиглас долетяха чак до откритата рулева рубка, където стояха Еди и Хуан. Сенг пусна контролиран откос по хеликоптера и успя да улучи. Пръски кръв изцапаха отвътре стъклото пред помощник-пилота.

Хуан лъкатушеше с лодката насам-натам, жертвайки малко от скоростта, за да не останат под обстрел.

— Давам кралство за една ракета „Стингър“! — извика Еди.

Кабрило мрачно се усмихна.

— Гумено пате, на радара виждаме хеликоптер на вашите координати — чу се гласът на Макс по радиостанцията.

— Той е точно над нас. Можете ли да направите нещо?

— Изчакайте две минути.

— Разбрано.

Щом войниците презаредиха, хеликоптерът се наклони за второ нападение. Хуан зави рязко надясно, пращайки лодката като камък срещу вълните, които едва не откъснаха подводните ѝ криле. Бързата му маневра я закара точно под хеликоптера и така лиши стрелците от мишената им. Кабрило следваше точно всяка маневра на пилота, докато той се опитваше да ги изкара от мъртвата точка. Еди вдигна автомата на рамо и пусна един откос право нагоре, обсипвайки долната част на фюзелажа с десетина точни изстрела.

Този път хеликоптерът се принуди да отстъпи. Машината зависна на около шейсет метра височина и на повече от хиляда от десния борд на „Либърти“. Пилотът поддържаше тяхната скорост, но не показваше желание да ги напада. Изглежда последната атака му беше излязла скъпо.

Тогава над хоризонта се появи неясна черта, която пореше въздуха като светкавица. Това беше откос от 20-милиметровата картечница „Гатлинг“ на „Орегон“ с максималната скорострелност от четири хиляди куршума в минута. Настроена на тази скорострелност, картечницата не изпращаше отделни куршуми, а непреодолима стена от волфрам, носеща се със свръхзвукова скорост. Системата от

мерници на кораба беше такава, че куршумите прелитаха на деветдесет сантиметра от въртящите се перки на винта, без да ги улучват. Ако искаха, можеха да превърнат хеликоптера в пръснати парчета отпадъчен алуминий, но и демонстрацията на подобна страховита огнева мощ беше напълно достатъчна.

Руският хеликоптер стремително зави и скоро изчезна.

Миг по-късно Хуан зърна „Орегон“, който чакаше търпеливо непокорните си деца. Въпреки петната от боя и изкусно изработените ивици ръжда, за него той беше най-хубавата гледка на света. В средата на левия борд се отвори вратата на хангара за лодки. Докато Еди се подготвяше да извади тапите от корпуса, за да погребат „Либърти“ в морето, което тя не заслужаваше, Хуан пристана майсторски. Макс стоеше на наклонената рампа с двама санитарни и количката за Мак Ди. Зад тях се виждаше още една НМТК, подобна на онази, която изоставиха в джунглата. Тя стоеше върху спускова шейна, която можеше да я изстреля във водата с помощта на хидравлични рамена.

Хуан хвърли на Макс въжето, който го завърза за един кнехт.

— Радвам се да те видя.

— Чудесно е човек да се върне у дома — отбеляза Хуан с умора, която не го бе напуснала през целия обратен път. — Приятелю, трябва да ти кажа, че беше истински кошмар. Слава богу, че свърши.

— Амин.

Санитарите се качиха на спасителната лодка, носейки твърда носилка, за да стабилизират Лоулес и да го предпазят от допълнителни наранявания.

Бързаха, защото знаеха, че след минути може да започнат сражение с най-добрия ракетен крайцер на Мианмар.

След като пренесоха Мак Ди и той вече беше на път за лазарета, Еди извади тапите в корпуса и изскочи от спасителната лодка.

— Съжалявам — каза Хуан и потупа лодката по комингса, преди и той да скочи от нея.

Макс натисна бутона на интеркома — връзката му със свръхмодерния операционен център.

— Ерик, пълен напред! Времето ни изтича.

В този момент на морската повърхност се чу трясък, последван от свистенето на артилерийски снаряд в полет, после взривът вдигна огромен гейзер във водата на трийсет метра от мястото, където

„Либърти“ потъваше. Хенли беше прав. Времето им беше изтекло. Почти веднага последва втори снаряд. Бяха успели да вземат „Орегон“ на прицел.

13.

Дълбоко в корабния корпус революционните двигатели на „Орегон“ реагираха моментално на командата на Ерик Стоун. Свръхохладените магнити, затворени в течен азот, започнаха да отделят свободните електрони от морската вода, засмуквана през двигателните тръби на кораба, произвеждайки невероятно количество електричество, което се превръщаше в конски сили и движение благодарение на двигателните дюзи на кораба. Подобно чистокръвен жребец, който от място преминава в пълен галоп, „Орегон“ вдигна нос във въздуха и се стрелна напред, разпенвайки водата зад кърмата. Воят на криопомпите скоро стана свръхзвуков и се изгуби над равнището на нормалното слухово възприятие.

Трети пукот разтърси въздуха и снаряд падна на мястото, където само преди миг се намираше корабът. Взривът вдигна огромен фонтан вода, който сякаш замръзна във въздуха за цяла вечност, преди да рухне с оглушителен плясък обратно.

Първата заповед на Кабрило, който куцукаше към оперативния център, подкрепян от Макс, беше някой да отиде в каютата му да донесе резервна протеза.

Помещението, натъпкано с високи технологии, бръмчеше от стаена енергия, която караше въздуха да трепти с електрически звън. Ерик и Марк Мърфи седяха на своите обичайни места. Хали Касим беше отдясно и следеше комуникациите. Линк беше поел радарната станция, която обикновено, когато корабът бе изправен пред опасност, се обслужваше от Линда Рос. Гомес Адамс седеше на резервния пост и управляваше безмоторника, който кръжеше над тях. Безмоторникът всъщност беше голям граждански радиоконтролиран самолет, оборудван с модерна видеокамера с висока разделителна способност, която предаваше удивително ясни снимки.

— Докладвайте положението — нареди Хуан, когато се тръшна на креслото на Кърк.

— Един ракетен крайцер, клас „Хайнан“, разположен на десет километра ляво на борд и се приближава с около четиринайсет възела — рапортува Ерик.

— Оръжейник, какво е положението?

Това беше прякорът, който Кабрило беше дал на всеки командващ оръжейните системи на „Орегон“, а това обикновено беше Мърф.

— Взел съм го на мушка с ракета „Ексосет“ и съм извадил и 120-милиметровото оръдие. Също така съм извадил две картечници „Гатлинг“ за противовъздушна защита.

Ракетите „Ексосет“ се изстрелваха от тръби, разположени в палубата, с подвижни метални капаци, които приличаха досущ на инспекционни отвори. Картечниците „Гатлинг“ бяха монтирани в корпуса и защитени с метални плочи, които се завъртаха и ги освобождаваха за стрелба. Голямото оръдие, което използваше същата система за контрол на огъня като главния американски боен танк M1A1 „Абрамс“, беше разположено на носа зад отварящи се в противоположна посока врати. Оръдието бе монтирано на хидравличен лафет, който му осигуряваше хоризонтално насочване на сто и осемдесет градуса. Единственият минус на тази система беше, че трябваше да го откачат от системата за автоматично зареждане при стрелба под твърде остър ъгъл.

На главния дисплей се виждаше въздушна снимка на мианмарския крайцер, който пореше бързо вълните. На всеки няколко секунди от купола, където бяха монтирани двете му главни оръдия, едно от тях бълваше облак бял като памук пушек, защото продължаваха да обстрелват „Орегон“. Противниковият кораб беше дълъг петдесет и три метра, със заострен корпус и подобни на кутии надстройки. Разделителната способност беше толкова висока, че позволяваше да се види, че корабът е вече поостарял.

Кабрило извика на екрана тактико-техническите данни на китайския крайцер и изръмжа, когато видя, че може да развива максимална скорост от трийсет възела. Въпреки това „Орегон“ можеше да му избяга, но щяха да бъдат в обсега на 57-милиметровото му палубно оръдие в продължение на неприятен промеждутък от време.

— Я чакай. С каква скорост каза, че ни приближават? — възкликна той.

— Постоянно поддържат четиринайсет възела.

— Боже, обичам Третия свят — засмя се Хуан. — Липсват им пари за нужната поддръжка. Обзалагам се, че може да вдигне само толкова.

Откъм радарната станция започна да пищи аларма.

— Успял е да ни прихване — предупреди Линк.

— Заглуши сигнала.

— Засечено изстрелване на ракета.

— Мърф?

— Хванах я.

Картечницата „Гатлинг“ откъм бакборда, сканираща небето със собствен радар, беше засякла голямата ракета, която летеше към тях малко над гребените на вълните. Със своята тежаща сто трийсет и шест килограма насочена бойна глава тя можеше да пробие в борда на „Орегон“ дупка, по-голяма от онази, която терористите направиха в американския крайцер „Коул“. Компютърният процесор на гатлинга отбеляза целта, леко пренасочи мерника и пусна по нея кратък четирисекунден откос. Когато откри огън, не прозвуча като оръдие, а по-скоро като моторен трион. Беше като късане, но на индустриално равнище. В същото време устройството за изстрелване на топлинни капани избълва облаци алуминиеви ивици като допълнително подсигуряване, ако случайно ракетата минеше през огневата бариера на картечницата. Те избълваха и цял фойерверк пиропатрони, сякаш отбелязваха националния празник 4 юли.

Когато измина по-малко от пет километра, ракетата попадна в откоса 20-милиметрови куршуми от картечницата. Двеста седемдесет и шест от тях я пропуснаха и безвредно цопнаха във водата. Един я улучи и ракетата се взриви, затулвайки небето с облак от огън, докато накрая не избухна и останалото количество твърдо ракетно гориво, допълвайки го с бели кълба дим.

Но това не беше краят на битката. Палубните оръдия на крайцера продължаваха да стрелят със скорост близо осем снаряда на минута. Тъй като двата кораба бяха в движение, а средната част на „Орегон“ не се виждаше ясно на радара на бирманците заради обезопасителните

мерки с поглъщащ радара материал, който покриваше надстройките, стрелбата беше доста напосоки.

Хуан провери скоростта и курса и прецени, че ще останат в обсега на вражите оръдия за още поне четиринайсет минути. Това даваше възможност на противника да изстреля повече от сто снаряда и куршуми по тях. Все някой щеше да се окаже магически и да улучи. Корабът им беше брониран срещу нападение с оръжия, каквито използваха пиратите — тежки картечници и ръчни гранатомети, с които засипваха корпуса. Един снаряд, изстрелян по параболична траектория, щеше да пробие плочите на палубата и да падне долу в трюмовете, където бойната глава щеше да избухне със смъртоносни последици. Ако успееше да улучи резервоарите с течен азот, последвалата експлозия щеше да освободи смъртоносен облак свръхохладен газ, който щеше да замрази до смърт целия екипаж и да изкриви плочите на корпуса така, че корабът щеше да потъне под собствената си тежест.

Това беше риск, който не можеше да поеме. В тактико-техническите данни пишеше още, че крайцерът, клас „Хайнан“, има екипаж от седемдесет офицери и моряци. Удар с ракета „Ексосет“, щеше да го потопи, а наоколо нямаше други кораби, които да спасят оцелелите.

Това не му попречи бързо да вземе решение.

— Щурвал, остро на сто и двацет градуса. Оръжейник, когато вземеш крайцера на прицел, огън със сто и двацет милиметровото оръдие. Да видим дали не можем да го убедим, че това е битка, която не може да спечели.

Релингът на „Орегон“ се наклони към водата, когато движителните дюзи с помощта на направляващата дюза в средата на корпуса го вкараха в най-острия възможен завой. Предметите по лавиците, които не бяха закрепени здраво, изпопадаха на земята и всички, които бяха прави, трябваше да се подпрат някъде, за да запазят равновесие. Когато носът се завъртя, Марк Мърфи изчака, докато прихване целта, и откри огън.

Обикновено биха могли да стрелят два пъти по-бързо от бирманския кораб, но сега оръдието беше под най-остър ъгъл, затова трябваше да изключат системата за автоматично зареждане и да я включват отново след всеки изстрел.

За разлика от оръдието с по-малък калибър, с което ги обстрелваха, 120-ицата стреляше по права траектория. Целият кораб потрепери, когато оръдието избоботи.

Всички очи бяха вперени в екрана на стената. Секунда след като оръдието изплю използвания месингов пръстен, волфрамовата стрела се стовари право върху оръдейния купол на крайцера. Кинетичната енергия проби тънката броня, без да намалява скоростта, улучи затвора на едно от 57-милиметровите оръдия и взриви снаряда вътре. Куполът се пръсна като разтварящ се чадър, обвивката му полетя нагоре и се натроши сред облаци пламъци и пушек. Пушекът продължаваше да се вие над палубата, докато корабът продължаваше да пори вълните към тях.

Хуан им даде срок, докато преброи до десет, и когато мианмарският кораб не намали, заповяда:

— Огън.

Голямото оръдие автоматично беше завършило сложния цикъл на зареждане, затова щом Марк натисна „въведи“ на своя компютър, то изстреля втория снаряд.

Този път го изпрати право през един от прозорците на мостика. Ако беше използвал високоексплозивен снаряд, всички на мостика щяха да загинат. Вместо това фугасният снаряд се стовари с огромна сила върху мостика, изби стъклата и повреди контролните уреди, размаза радиорубката, която се намираше зад мостика, в обгоряла руина.

Крайцерът, клас „Хайнан“, намали и сигурно щеше да завие и да поеме друг курс, но изглежда не можеше да контролира руля си. Щяха да им трябват няколко минути, докато някой достатъчно жив и старши прехвърли управлението към резервния мостик.

— Оръжейник, добра работа — поздрави Хуан Марк. По лицето му плъзна усмивка, когато видя Морис да влиза в мостика, понесъл една от неговите протези. Изкуственият крайник беше от титан и с оголената си механика приличаше на нещо, излязло от филма „Терминатор“. Икономът се беше сетил да донесе и чифт обувки.

— Нямаш представа колко смешен се чувствам без него.

— И колко смешно изглеждаш — подхвърли устато Морис.

— Председателю, какъв е новият ни курс? — попита Ерик.

— Закарай ни до Бруней по най-бързия начин. Морис, направи нещо за хапване и го сервирай в съвещателната зала. Искам всички старши офицери, с изключение на Хъкс, която трябва да остане с Мак Ди, да се съберем там след трийсет минути. Имаме много неща за обсъждане.

Кабрило ги повика само след половин час, защото нямаше намерение да си дари лукса на дълъг горещ душ. Не искаше да се отпуска. Държеше да остане колкото може по-нащрек и целеустремен, докато Линда Рос не се върне невредима на борда.

Той беше първият, който пристигна в залата. Около масата с дебел стъклен плот дванайсет човека можеха да се разположат удобно в ергономични кресла с черна кожена тапицерия. Стените бяха боядисани в шоколадовосиво със светодиодно осветление. Две от покъсите бяха заети от големи плазмени екрани. Външните жалузи на големите квадратни илюминатори можеха да бъдат вдигнати, за да влезе дневна светлина, но Морис предвидливо ги беше оставил на място. Икономът току-що бе привършил с поставянето на сребърните купи за сервиране върху спиртниците от същия материал. В купите имаше няколко вида индийско къри.

В залата се намираше и фелдшер със синя престилка и банка за инфузия на метална стойка.

— По нареждане на доктор Хъкли — обясни той, щом Хуан го попита какво прави там. — Обезводняването, на което си бил подложен, е нарушило баланса на електролитите в организма и е изложило бъбреците ти на опасност. Това ще ти помогне да възстановиш равновесието.

Кабрило трябваше да признае, че не се чувства в стопроцентова форма. Болеше го главата и се чувстваше така, сякаш е болен от грип. Седна начело на масата и Морис му сервира чиния с храна и чаша чай с лед. През това време фелдшерът му сложи системата на лявата ръка, освобождавайки неранената дясна, за да може да се нахрани.

— Нещо ново за Мак Ди? — попита той.

— Съжالياвам, но няма промяна. Още е в кома.

Миг по-късно влязоха Еди Сенг и Макс Хенли.

Последваха ги Ерик Стоун и Марк Мърфи. Двамата луди по техниката носеха преносими компютри, които можеха да използват безжичния интернет на кораба. Междувременно водеха разговор за възможно най-безползните приложения за айфони.

Всички си сервираха от храната и насядаха на обичайните си места около масата. Празното кресло на Линда служеше като сурово напомняне защо се бяха събрали. Отсъствието на нейното елфическо лице и на остроумието ѝ допринасяха за мрачното настроение в съвещателната зала.

— Добре — каза Хуан и остави салфетката настрана, — хайде да преговорим известното. Ролан Кроасар ни измами. Задачата да намерим дъщеря му е била само претекст, за да помогнем на главореза му Смит да влезе в Мианмар и да открадне онова, което се намираше в малката чанта, за която само мога да предполагам, че е принадлежала на човек, член на екип, изпратен по-рано в страната.

— Техният неуспех е причината да наеме нас — включи се Макс с уверен тон. Казаното беше логично и всички закимаха с глави.

— Какво имаше в чантата? — попита Ерик.

— Нямам представа — поклати Хуан глава. — Вероятно нещо ограбено от отдавна изоставен будистки храм. Като се връщам назад, в молитвената стая имаше дървен подиум, строшен в единия край. Онова, което са задигнали, вероятно е било скрито под него.

— Хайде да поиграя малко ролята на адвокат на дявола. Ами ако Кроасар е невинен, а Смит ни е скроил номера?

— Някой успя ли да се свърже с Кроасар, откакто тази мисия се обърка? — попита Хуан, оглеждайки хората около масата.

— Не — отговори Хенли за всички.

— Между другото — продължи Хуан, — бяхме изпратени уж да намерим дъщеря му. Сега съм сигурен, че тялото в реката беше на слаб мъж с дълга коса. Опитайте ли да се свържете с офиса на Кроасар, а не само с мобилния му телефон?

— Да. Дори успяхме да се доберем до частната му секретарка. Тя обясни, че човекът пътува и не можем да се свържем с него.

— Типично размотаване — обобщи Хуан. След това погледна към Марк и Ерик. — Искам да го намерите. Сигурен съм, че е отлетял за Сингапур с частен самолет. — Открийте самолета и къде е заминал

след нашата среща. Вероятно е собственост на неговата компания, така че не би трябвало да е особено трудно.

— Ами нападението в Сингапур? — вметна Макс. — Не трябва ли да променим мнението си за атентата, след като вече знаем всичко това?

— Докато бях в затвора, имах време отново да обмисля случилото се. Не виждам как предателството на Кроасар може да промени оценката ни за нападението. Аз действително вярвам, както си мислехме и тогава, че то е било чиста случайност. В погрешно време на неподходящо място. По-важният въпрос, който ме вълнува, е защо? Защо Кроасар направи това? Защо ни наема, а после ни предава?

— Защото каквото и да е търсил, е знаел, че няма да го задигнем за него — предположи Ерик. — Той се свърза с нас чрез информационния брокер Детето, нали? Детето знае много добре с какви задачи се нагърбваме. Така че за да ни наеме, Кроасар е трябвало да измисли нещо, което ще ни заинтересува. Хуан, кажи си честно, би ли устоял на изкушението да спасиш красивата дъщеря на швейцарски милионер? Или пък някой от нас?

— Госпожица в опасност — измърмори Макс. — Най-старият номер в торбата с лъжите.

— Другото, което ми се струва по-чудно, е как в тази история са се набъркали мианмарските военни? Искам да кажа, че ако Кроасар е имал някакви връзки в правителството, защо не ги е използвал, вместо да праща хора да се мотаят из джунглата?

Въпросът така си остана, защото никой не се сети за логичен отговор.

— Може би е успял да уговори работата едва в последния момент? — предположи Ерик.

Всички бързо се съгласиха, след като не разполагаха с по-добро обяснение. Кабрило знаеше, че подобен начин на групово мислене не е меродавен, но също така беше уверен, че в момента това е най-точният отговор. Кимна и попита:

— Как ще се доберем до по-пълна информация за Кроасар?

— Ами... — започна Марк, но Ерик Стоун го прекъсна:

— Макс ни накара да се поровим, след като връзката с Линда и теб се изгуби и ви качиха на хеликоптера, за да ви откарат в Янгон. Разбира се, прегледахме миналото му като част от стандартната

процедура за приемане на нов клиент. Тази проверка показва, че е кристалночист. И колкото и неприятно е да го признаем, колкото повече се ровехме, толкова по-чист ставаше.

Марк Мърфи кимна за потвърждение.

— Обаче ние знаем, че има нещо, нали? Искам да кажа, че този тип има много сериозни скрити мотиви. Дори проверихме два пъти дъщеря му Солей. Съобщението на нейната страница във Фейсбук за предстоящото пътуване е направено от лаптоп, използвал безжична интернет връзка в едно кафене на две преки от дома ѝ в Цюрих. Имала е запазено място за полет от Цюрих до Дубай и оттам до Дака, Бангладеш. Отседнала е в предварително запазена стая в хотел „Сарина“, а на другата сутрин е хванала полета за Читагонг, където казва, че тя и нейният приятел...

— Пол Бисонет — услужливо подхвърли Хуан, знаейки, че от сега нататък това име завинаги ще остане запечатано в неговата памет. — Смит разпозна тялото без колебание, но си мисля, че това беше театър.

— Както и да е. Неговият маршрут напълно съвпада с нейния, макар че тя е спала в императорския апартамент, а той в обикновена стая. Смятали са да започнат пътешествието си от Читагонг.

— Някаква идея как са навлезли в джунглата и какво е било тяхното точно местоназначение?

— Не. Във Фейсбук не казва нищо по въпроса. От Читагонг изпраща съобщение по Туитър, че истинското ѝ приключение е на път да започне. След това няма нищо различно от онова, което Кроасар твърди, че му е казала по телефона.

— Значи Кроасар е използвал заплануваната експедиция на своята дъщеря в бангладешката джунгла като прикритие за своята собствена акция? И можем да предпологаваме, че двамата с приятеля ѝ все някога ще се върнат?

— Най-вероятно — потвърди Мърф.

За миг Кабрило замълча, подпрял брадичката си с ръка.

— Добре, всичко това е минало — заключи той. — Да поговорим за настоящето. Къде са отвели Линда?

Ерик отвори лаптопа си и пощрака малко по клавиатурата. На двата екрана върху стените се появи изображение на морски пейзаж. Снимката беше малка, затова и резолюцията бе ниска.

— Това е изображение от Гугъл на точното място, където сигналът от чипа ѝ за проследяване заглъхна.

— Но там няма нищо? — озъби се Кабрило. Оглеждаше снимката, за да намери някакъв отговор, а не още загадки. — Вероятно са я прехвърлили на личната яхта на швейцареца и отдавна са заминали.

— Това беше първото нещо, което проверихме — докладва Ерик. Той натисна няколко бутона и на екраните се появи изображение на снежнобяла луксозна моторна яхта, която се стесняваше нагоре към мостика.

Изглеждаше дълга повече от шейсет метра и напълно способна да понесе и най-силното вълнение. — Запознайте се с „Паскал“ — частната яхта на Кроасар. През последните пет месеца е била на пристан в Монте Карло. Тази сутрин говорих с капитана на пристанището и той го потвърди. Никъде не е мърдала.

— Хубаво, значи става дума за друга лодка.

— А може би не.

Ерик се прехвърли на старото изображение от Гугъл на океана, където беше изчезнала Линда, и започна да го уголемява. Разкриваха се все по-големи и по-големи участъци от океана. В единия ъгъл на снимката се появиха малки квадратни предмети. Стоун щракна с мишката върху единия и започна да го уголемява.

— Какво, по дяво...

След секунди изображението се проясни и от ниската разделителна способност изскочи голяма петролна платформа в комплект с пламък от изпускателната тръба, кран и хеликоптерна площадка, която стърчеше отстрани над водата.

— Това е един от най-богатите на петрол райони в света — отбеляза Ерик. — Пред бреговете на Бруней има буквално стотици петролни платформи. Това обяснява защо султанът е толкова богат. Освен това на тези чудовища има достатъчно метал, който може да заглуши чипа за проследяване на Линда.

— Там, където сигналът ѝ прекъсна, няма нито една платформа — възрази Макс.

— Така е — намеси се Марк, — но никой не знае преди колко време са направени тези снимки. Гугъл обновява картите си редовно, но въпреки това те изостават значително от действителността. Може

преди няколко месеца да са инсталирали петролна платформа, която с години няма да се види.

— Значи имаме нужда от по-нови снимки — отбеляза Хуан.

— Ще направим нещо по-добро. Опитваме се да наемем хеликоптер, който да отиде на място и да огледа района.

Стоун вдигна ръце успокоително, когато забеляза, че сянка мина по лицето на Кабрило.

— Не се тревожи, ще му наредим да не се приближава твърде много, така че да не събуди подозрения.

— Кога ще имате информацията?

— Надявам се днес. Хеликоптерите на фирмата са наети през повечето време, но ми обясниха, че този следобед ще могат да отклонят един от тях, за да огледа набързо мястото.

— Добра идея.

С пълен корем и системата, която възстановяваше телесното му здраве и проясняваше мисълта му, той едва успяваше да държи очите си отворени. Трябваше да напругне цялата си воля, за да не заспи.

— Кога ще пристигнем?

Ерик отвори още един прозорец на компютъра си, определи точното местоположение на кораба и скоростта, а програмата изчисли приблизителното време, нужно за пътуването.

— Четирийсет и пет часа.

— Еди, искам ти и Линк да обмислите план за нападение на петролна платформа. Разучете го с останалите от екипите, за да се уверите, че всички знаят какво да правят. Ерик и Марк, вие продължете да ровите за информация относно Кроасар и неговия бияч Джон Смит. Обзалагам се, че наистина е бил във Френския легион. Може би ще успеете да проникнете в техния електронен архив.

— Дадено.

— А аз какво да правя? — попита Макс.

Хуан стана от масата и му намигна.

— Стой си там и бъди красив.

Върна се в кабината си, щорите бяха спуснати, а климатикът — надут, и само шейсет секунди по-късно вече се беше завил. Въпреки изтощението главата му беше пълна с образа на пленената Линда Рос и гложещото чувство, че всички бяха пропуснали нещо много важно. Сънят дойде трудно.

Звънът на старомодния телефон го измъкна от черната пропаст. Хуан отхвърли завивките и вдигна слушалката. Матовочерният апарат приличаше на антика от 1930-те години, но всъщност беше модерен безжичен телефон.

— Председателю, съжалявам, че трябва да те обезпокоя.

— Няма нищо, Ерик — успокой го Кабрило. — Какво има?

— Току-що се обадиха от хеликоптерната фирма.

— Предполагам, че новината не е добра?

— Съжалявам, сър. Няма нищо на координатите, които им дадохме. Казаха, че пилотът е прелетял директно над мястото.

Хуан свали крак от леглото. Ако няма платформа, значи Линда е била закарана на кораб. Съд, който има няколко дни преднина, а те дори не знаят в коя посока е поел. Беше напълно изгубена!

— Напредвате ли с намирането на сателитни снимки на района? — попита той след кратка пауза.

— Ами всъщност не сме търсили много-много. Смятахме, че идеята за хеликоптера е много по-добра.

— Да, прави сте, но бъдете така добри и намерете няколко скорошни снимки. Може да има някаква следа на тях. Може да са я качили на борда на някаква плаваща платформа. Ако е така, поне ще разберем къде да търсим иглата в купата сено на Атлантика.

— Слушам — Стоун точно се готвеше да затвори, но се сети, че не е докладвал всичко. Като човек, който мрази да признава неуспехите си, той неохотно добави: — За Кроасар продължаваме да не откриваме нищо. А що се отнася до Смит, направо можем да го забравим. Един бърз преглед на архива показва, че през последните петдесет години четиринайсет хиляди Джон Смитовци са служили в легиона. Изглежда този псевдоним е много популярен.

— Не съм предполагал — въздъхна Хуан, — но трябва да опитаме всичко възможно. Дръж ме в течение.

След като си взе набързо душ и се обръсна, той се отби в лазарета. Мак Ди лежеше на обикновено болнично легло, заобиколен от най-модерното оборудване в света за поддържане на жизнените функции. Мониторът на сърдечната дейност отбелязваше редовен и силен ритъм. Лоулес можеше да диша сам, но въпреки това прозрачна канюла, която пренасяше чист кислород, бе закрепена около ушите и под носа му. Хуан забеляза, че синините и охлузванията на Мак Ди

избледняваха бързо. Повечето от подутините също бяха спаднали. Освен че изглеждаше много добре, момчето беше яко като бивол.

Хъкс излезе иззад пердето, което отделяше леглото на Мак Ди от останалата част на лъскавия лазарет. Както винаги косата ѝ беше вързана на конска опашка и тя носеше лекарска престилка. На лицето ѝ беше изписана професионална безизразност.

— Как е той? — попита Хуан, опитвайки се да не прозвучи твърде мрачно. Джулия неочаквано се усмихна и очевидната ѝ веселост огря цялата стая.

— Спи.

— Знам. Нали е в кома...

— Не — прекъсна го тя бързо, — излезе от нея около три часа по-рано, а преди малко заспа.

По някаква причина няма лекар в света, който да се притесни да събуди пациент, независимо в какво състояние е тялото му. Хъкли не правеше изключение. Тя лекичко разтърси рамото на Мак Ди и клепачите му бавно се повдигнаха. Той ги гледа безизразно известно време, докато най-накрая зелените му очи не се фокусираха.

— Как си? — попита Джулия топло.

— Страхотно — отговори Мак Ди с дрезгав глас, — но трябваше да видиш другия.

— Аз го видях — обади се Кабрило. — Той имаше най-ожулените кокалчета, които съм виждал.

Лоулес се закиска, но болките го принудиха да изстене.

— Не прави така. Не ме карай да се смея, защото много боли.

После изведнъж усмивката му изчезна, когато се сети с кого разговаря и как се беше огънал от мъченията на Сое Тан.

— Съжалявам, Хуан. Наистина. Нямах представа, че ще бъде толкова кофти.

— Не се тревожи. Всичко, което им каза, са моето име и това на кораба. Трябва да добавя, че то рядко краси кърмата му. Освен това, ако не беше казал кой съм, китайското правителство нямаше да сключи сделка с тях да ни закара в Пекин. Тогава Еди нямаше да може да измисли начин да спаси жалките ни задници. Без да знаеш, си помогнал да ни спаси.

Лоулес го гледаше недоверчиво, сякаш не можеше да повярва.

— Наистина — продължи Кабрило. — Сега и двамата щяхме да сме в китайски затвор до края на дните си, ако не беше казал на бирманеца името ми. Ако държиш да се чувстваш зле, че си се пречупил — човече, напълно разбирам това, но трябва да приемеш и факта, че като си го направил, си подпомогнал и нашето бягство. Наистина и в най-лошото положение човек може да открие нещо положително. Трябва само да решиш върху кое да се съсредоточиш. Внимавай да не сбъркаш, защото тогава няма да си ми от полза. Ясно?

Мак Ди подсмръкна.

— Разбрах. Благодаря, не бях мислил за станалото по този начин. Май за втори път съм ти спасил живота.

Опита да се усмихне, но не му се удаде напълно.

Хуан знаеше, че Лоулес ще се оправи. Също така знаеше, че да го наеме беше най-умното нещо, което е правил през последните години.

— Почини си. Докато говорим, търсим Линда, така че след няколко дни това ще се окаже история, която ще си разказваме на чашка.

— Какво? Чакай малко, търсим Линда?

— Всеки член на екипа на Корпорацията има чип за проследяване, сложен в бедрото. Работи биометрично и може да бъде следен със сателит. В момента сме на път за Бруней. Това е последното място, откъдето нейният чип е подал сигнал. Не се тревожи, ще я намерим.

— Няма да се тревожа — послушно повтори Лоулес.

Кабрило кимна на Хъкс и излезе от лазарета.

14.

„Орегон“ се носеше напред, задвижван не само от неспокойния си капитан, но и от своите забележителни двигатели. Извадиха късмет, че океанът остана спокоен, защото при скоростта, която развиваха, плаването им щеше да се превърне в ад. Обикновено се отклоняваха от оживените морски пътища, така че от насрещните плавателни съдове да не добият представа за възможностите на кораба, но не и този път. На Кабрило не му пукаше кой може да ги види да цепят вълните с близо четирийсет възела в час. Няколко пъти ги викаха отегчени радисти, които искаха да научат кои са и какъв е плавателният им съд. По заповед на председателя обаче „Орегон“ пазеше радиомълчание.

Единственият опит, който направиха, за да изглеждат донякъде нормално, беше тънката струя дим, която излизаше от фалшивия димоход. Повечето моряци, които я виждаха да се носи, си казваха, че вероятно старият товарен кораб скитник е бил преоборудван с газови турбини.

Седнал в оперативния център, с ръка още пъхната в превръзката през врата, Кабрило наблюдаваше морето на големия стенен монитор. Когато поглеждаше настрани, очите му попадаха върху екрана на радара, осеян с малките зелени точки на корабното движение. Малакският проток беше може би най-натовареният морски път на света и тъй като там цареше нещо като корабно задръстване, „Орегон“ беше принуден да плава само с частица от своите възможности.

Това не беше обичайната Хуанова вахта. Беше осем вечерта и третата смяна водеше кораба. Слънцето потъваше бързо зад кърмата им, превръщайки водата във вълнуваща се полирана медна повърхност. Кабрило знаеше, че когато залезе напълно, корабоплаването ще се забави още. Големите танкери и контейнеровози имаха модерни навигационни уреди и можеха да поддържат скоростта си при почти всякакви условия. Причина за убиването на скоростта щяха да бъдат десетките рибарски корабчета и малки крайбрежни товарни съдове, които им се налагаше да заобикалят.

Единственото му успокоение беше, че приближаваха края на тесния проток. Щом веднъж стигнеха открито море, можеше да остави обичния си кораб да лети на воля и дори да увеличи още мощността на магнито-хидродинамичните двигатели.

— Добър вечер на всички — чу се гласът на Джулия Хъкли, която влезе в оперативния център от коридор в дъното на помещението. На инвалидна количка пред нея седеше Мак Ди Лоулес, облечен с болнична пижама. — Развеждам пациента да види забележителностите. Хуан, предполагам, си спомняш, че когато се качи на борда, той видя единствено коридора от другата страна на столовата.

— Леле — избъбри Лоулес с широко отворени очи, — че това е като мостика на „Ентърпрайз“ от „Стар Трек“. Там седеше Крис Пайн.

— Кой? — не разбра Кабрило.

— Крис Пайн. Той играе капитан Кърк във филма.

Хуан остави забележката без отговор, за да не проличи колко му е приятно от това неволно признание. Вместо това попита:

— Как си?

— Честно казано, взе да ми писва — отговори Мак Ди с типичния си акцент. — Съзнанието иска, но плътта е слаба. Не понасям цял ден да се търкалям в леглото. Къде се намираме?

— Малакският проток.

— Значи се движим много добре — отбеляза Лоулес.

— Старото момче разполага с нещо специално под капака, но точно в момента се движим с петнайсет възела заради проклетото движение.

Лоулес гледа известно време плоския екран, след това отбеляза:

— Прилича на нашенска магистрала.

— Аз израснах в Калифорния и разбрах какво е движение едва когато го видях по 405-а междущатска. Какво друго ти показва Хъкс?

— Каюткомпанията. Трябва да призная, че е най-елегантната, която съм виждал. Басейнът, който е удивителен, спортната зала и няколко от каютите на екипажа. Какво друго? Хангарът за лодките и на хеликоптера.

— Не си видял и половината. Под кила има отвор, от който можем да спускаме на вода и да прибираме подводници. Освен това

„Орегон“ разполага с по-голяма огнева мощ дори от някои военни кораби.

— Не ми съсипвай обиколката — прекъсна го Джулия.

— Когато се пооправиш, ще говорим за каютата ти — каза Хуан.
— Засега е празна, но можеш да започнеш да обмисляш как искаш да я обзаведем и ще го направим.

— В Кабул живеех с останалите от екипа в бивш автомобилен сервиз. А преди това жилищната площ ми предоставяше Чичо Сам. Нищо не разбирам от обзавеждане.

— Тогава поговори с Линк. Той си избра койка и метален гардероб, а остатъка от парите за обзавеждане вложи в „Харли Дейвидсън Фат Бой“. Държи го в един от трюмовете.

— Харесва ми стилът му.

Намеси се Джулия:

— Рокерска банда може да основеш по-късно. Сега те връщам в лазарета.

— Да, госпожо — отговори Лоулес с мрачен глас като дете, което са накарали да си легне, но все пак успя да намигне на Кабрило.

Точно в този момент Ерик Стоун и Марк Мърфи нахлуха в помещението.

— Председателю, намерихме я — казаха те едновременно. Имаха такъв вид, сякаш не бяха мигнали през последните трийсет часа.

— Какво сте намерили?

— Лека нощ на всички — помахаша им Мак Ди от вратата, докато Хъкс го изкарваше от помещението.

— На това място е имало петролна платформа — обясни Ерик. Той носеше лаптоп и го остави на едно от работните места. За секунди на стенния екран се появи изображението на нефтена платформа. Подробностите бяха неясни, защото снимката беше много малка, но Хуан видя отстрани да стърчи хеликоптерна площадка и сянката на високия кран, която се беше проснала на палубата. Ако трябваше да направи предположение, би казал, че платформата има площ не по-малко от четири декара.

— Казва се Джей-61 и не е използвана от две години.

— Чия собственост е?

— На фирми — пощенски кутии. С Марк се опитваме да проникнем в мрежата от фиктивни собственици.

— Самоходна ли е?

— Не. Полупотопяема, но няма никакво задвижване. Ако са я преместили, е бил нужен влекач, за да я вземе на буксир.

— Знаем много добре, че са я преместили — каза Хуан, вторачен в големия плосък екран на стената, сякаш очакваше сателитната снимка да му отговори. — Единственият въпрос е кога?

Марк си сипа кафе от голямата кана на масичката за сервиране.

— Платформа с тези размери ще има нужда от поне два влекача. Проверяваме всички големи фирми, за да открием къде са големите им съдове в момента. Досега не сме открили никой от тях в района.

— Кроасар има ли връзка със собствениците на плаващата платформа?

— Не мисля — отговори Марк. — Доколкото знаем, няма интереси в експлоатацията на петролни или газови находища.

— Проверете отново — нареди Хуан. Той се замисли за всичко, което би било нужно за преместването на подобно съоръжение. Ако преди няколко дни Линда е била на него, а сега вече го няма, значи Кроасар действа много бързо. За координацията на няколко кораба в тясно пространство, а след това да развият достатъчно скорост от място ще са нужни... колко дни? Четири? Пет? И то ако всичко върви гладко, а колко често се случва това?

Ако той отговаряше за операцията, щеше да иска нещо порезултатно. Как щеше да го направи? Как би превозил бързо и без да вдига шум двайсет хиляди тона стомана от котвеното място, което е заемала от години?

— Чакайте малко — извика той. — Не влекачи, а полупотопяем тежкотоварен кораб.

— Тежкотоварен кораб...? Мамка му, прав си — закима Марк, взе преносимия компютър от Ерик и вкара понятието в търсачката.

Снимката, която се появи на екрана, беше на кораб, който нямаше аналог в света. Надстройката, надвиснала над носа, представляваше две подобни на високи кутии постройки с крила на мостика, висящи над релинга. Останалата част от дългия почти двеста и четирийсет метра плавателен съд представляваше гола палуба, която едва се издигаше над водата. Снимката беше на тежкотоварния кораб

„Блу Марлин“, който върна в САЩ повредения от самоубийствено нападение в аденското пристанище американски ракетен крайцер „Коул“ за ремонт.

Този необикновен плавателен съд имаше баластни цистерни, които можеха да го потопят до предварително определена дълбочина. След това на собствен ход заставаше под своя товар, независимо дали е повреден от взрив на самоделна бомба крайцер или нефтена платформа. Щом товарната платформа е на позиция, помпите изпразват цистерните и корабът се издига над морското равнище, повдигайки като камила палубата си от хиляда и осемстотин квадратни метра заедно с товара. След като той е закрепен с вериги и дори заварен за стоманената палуба, тежкотоварният кораб може да плава спокойно с петнайсет възела — много по-бързо от традиционните влекачи, които рядко надвишават пет, особено с такъв неудобен товар като нефтена платформа.

Ерик си взе обратно лаптопа, а пръстите му заиграха толкова бързо по клавиатурата, че очертанията им изглеждаха замъглени, докато търсеше бази данни и фирмени архиви. След четири минути, през които единственият шум в оперативния център се чуваше от корабните двигатели и свиренето на въздуха в климатиците, той вдигна глава.

— На света има само пет тежкотоварни кораба с подемната сила да пренесат платформа като Джей-61. Два са наети от американския военен флот за пренасяне на бойни кораби, така че да не прехосват двигателно време и да си спестят излишната поддръжка, докато се прехвърлят от един оперативен район в друг. Третият се намира в близост до Северно море, където кара платформа, произведена от корейска фирма, към газово находище. Четвъртият току-що е закарал друга платформа в Ангола. Петият прекарва няколко луксозни яхти от Средиземно море към Карибите. Съжалявам, Хуан, но идеята ти не сработи.

Лицето на Кабрило помрачня от горчивото разочарование, а беше почти сигурен, че е на прав път.

— Не бързай толкова — намеси се Марк. Докато Стоун беше зает със своя лаптоп, той бе използвал своя айпад, с който също можеше да се свърже безжично с корабния сървър „Грей“. — Кроасар притежава редица фирми пощенски кутии, всички регистрирани на Нормандските

острови. Допреди седмица никоя от тях не е била действаща. Тъй като това очевидно е дългосрочен план, аз само бегло прегледах файла. Фирмата се казва „Вентидж Партнърс“ ООД и е основана от офшорна банка на Каймановите острови. Тя действа като юридическо лице, с цел да се продаде на бразилска компания. Аз спрях да ровя повече, защото реших, че става дума за нормална делова дейност, която няма нищо общо с планове на Кроасар в Мианмар.

— Предполагам, че сега си се задълбочил — подхвърли Хуан.

— Точно така. Оказа се, че бразилската компания има клон в Индонезия, който притежава пристанище за рязане на кораби за скрап. Няма посочени финансови данни за сделката, но предполагам, че Кроасар е шитнал „Вентидж Партнърс“ за много по-малко, отколкото е вложил в нея, с цел да се добере до пристанището за скрап и всички кораби, за които са сключили договори за нарязване.

— Да не би между тях да има и тежкотоварен кораб?

— Дай ми секунда. Почти успях да хакна компютърната им система.

Докато обясняваше, не отместваше очи от айпада и изведнъж по лицето му се разля широка усмивка.

— Ето. В момента разглобяват три кораба. Два траулера и един съд за насипни товари. Следващата им задача е моторен кораб „Херкулес“, тежкотоварен плавателен съд, който ще бъде нарязан на скрап заради фалита на бившия собственик, а с парите ще се покрият различни взимания. Тук пише, че е дошъл на собствен ход — значи още може да функционира.

— Право в десетката! — извика победоносно Кабрило. — Ето как са преместили платформата. Кроасар си е купил тежкотоварен кораб.

— Обаче веднага възниква въпросът защо? — намеси се Ерик. — Защо им трябва да местят платформата?

— Не защото Линда е на борда — отговори Хуан, — а заради нещо друго, което Кроасар не иска да бъде намерено.

— Трябва да е нещо много голямо — измърмори Мърф, — защото иначе просто щяха да го свалят от платформата и да се чупят.

Кабрило остана мълчалив и замислен. Въпросът „защо“ не го вълнуваше. Искаше да знае къде Кроасар кара платформата. Той почука по интегрираната в подлакътника на креслото му клавиатура и

извади на екрана картата на Южнокитайско море. Тук се намираха големите индонезийски острови Ява, Суматра и Борнео, където лежеше Бруней, и буквално още хиляди други, повечето от които бяха необитаеми. Всеки от тях би бил съвършено скривалище. Единственият проблем беше оживеното корабоплаване в района. Толкова необикновен съд като „Херкулес“, при това с нефтена платформа на борда, сигурно щеше да бъде забелязан и докладван.

Точно както по време на първата среща с Кроасар в Сингапур Хуан имаше чувството, че пропуска нещо. Може би въпросът на Ерик не беше толкова неуместен. Защо да рискуваш да местиш платформата? Мърф подхвърли, че може би на борда ѝ има нещо, което швейцарският финансист не иска да бъде намерено. Но не можеш да скриеш цяла платформа! Или поне няма да е лесно.

Точно в този миг Кабрило го видя. Натисна отново по клавиатурата и водата от Южнокитайско море сякаш започна да се изпарява от картата, показана на големия плазмен екран. На по-малко от сто мили от крайбрежието на Бруней континенталният шелф започваше да се спуска рязко към падината Палаван — почти пет хиляди метрова пропаст, която разсичаше морското дъно като с удар на брадва.

— Ето накъде са се запътили. Там ще я потопят с Линда на борда. Навигатор, пресметни курса към падината от последното известно местонахождение на платформата.

Ерик Стоун, който беше кормчия на кораба, се настани на работното място на навигатора, лично направи изчисленията и начерта червената линия. Беше нужно да изменят курса на „Орегон“ малко на север от северозападния, по който бяха поели. Щяха да пресекат оживените морски пътища, но докато носът на кораба се извиваше, Стоун пресметна курса на всички кораби, които се виждаха на монитора на широкообхватния им радар.

— Ако увеличим на трийсет и пет възела, ще минем точно между тях — обяви той победоносно.

— Давай и щом се измъкнем от оживения трафик, пълен напред.

Разсъмването завари Кабрило на мостика с голяма чаша черно кафе. Морето беше спокойно и слава богу, нямаше кораби наоколо.

Водата беше толкова тъмнозелена, колкото най-хубавия смарагд на света, докато изгряващото слънце, разсейващо светлината си през далечни облаци, багреше хоризонта в червено. Някъде по пътя, вероятно когато в Малакския проток плаваха по-бавно, голяма чайка беше кацнала на дясното крило на мостика. Още беше там, но сега, когато корабът плаваше толкова бързо, бе потърсила убежище зад стената, за да се предпази от неприятния вятър.

Кабрило продължаваше да ползва превръзката през врата, за да щади счупената си ключица. Заради това нямаше да участва в нападението срещу Джей-61. Трябваше да се задоволи с ролята на наблюдател в техния голям хеликоптер MD 520N, който подготвяха за мисията под люка на трюм номер пет. След трийсет минути щяха да бъдат готови за излитане.

Мразеше да изпраща хората си на опасни акции, когато сам не участваше, за да ги предвожда, затова ролята му на наблюдател, особено в тази акция, особено го дразнеше. Гомес Адамс щеше да се върне на „Орегон“ да вземе бойния отряд веднага щом открие „Херкулес“, оставяйки Хуан на страничната линия. Линк, Ерик и останалите бойци бяха напълно способни да победят хората, които Кроасар беше наел да пазят Линда.

Централният асансьор зад него изшумоля и в задната част на щурманската рубка вратата му се отвори. Екипажът знаеше, че щом председателят е сам тук горе, най-добре е да го оставят на мира, затова той леко се подразни от прекъсването. Обърна се да нахока натрапника, но вместо това усмивка изгря на лицето му. Мак Ди Лоулес изкара инвалидната си количка от асансьора. Беше видно, че се затруднява, но и очевидно, че е решен да се справи сам.

— Забравил съм колко е болезнено да се качваш и слизаш от асансьор с тези проклети машинарии.

— На кого го казваш — отговори Кабрило. — След като китайците ми отнесоха крака, изкарах три месеца в количка, докато стана възможно да тръгна с протезата.

— Реших, че малко чист въздух няма да ми навреди, но ми казаха да стоя настрана от главната палуба.

— Освен ако не обичаш да те духа вятърът, защото плаваме с повече от четирийсет възела.

Лоулес не можа да скрие удивлението си. Тъй като седеше в инвалидна количка, можеше да вижда небето само през прозорците на мостика. Кабрило се надигна от мястото си и прекоси рубката до десния борд, където имаше врата. Тя се плъзгаше, така че можеше да бъде отворена при всякакво време. Щом я бутна леко, през отвора нахлу вятър със силата на ураган. Старата карта, която лежеше върху масата, затисната със също толкова стари навигационни наръчници, заплююща яростно. Макар да бе рано сутринта, въздухът вече беше горещ и натежал от влажност, обаче при силата, с която нахлу в мостика, усещането беше освежително.

Кабрило отвори вратата докрай и отстъпи, така че Мак Ди да може да изкара количката си на крилото на мостика. Косата му се разпиля по лицето и трябваше да повиши глас, за да надвика шума на вятъра.

— Това е направо невероятно. Никога не съм си представял, че толкова голям кораб може да плава така бързо.

— Няма друг като него на света — отговори гордо Хуан.

Лоулес остана около минута загледан в откритото море, а изражението на лицето му беше неразгадаемо. След това обърна количката и влезе обратно в рулевата рубка. Кабрило затвори вратата.

— Трябва да се връщам в лазарета — подхвърли младият мъж с известна неохота в гласа. — Доктор Хъксли не знае, че съм излязъл. Късмет днес — и протегна, ръка.

Хуан не отвърна на жеста му.

— Съжалявам, но сме малко суеверни на тази тема. Никога не си пожелаваме късмет преди мисия.

— О, съжалявам. Не знаех...

— Не се притеснявай. Сега вече знаеш и няма да стреснеш останалите.

— И какво си казвате? Ще се видим после?

— Правилно си схванал. Ще се видим по-късно.

По заповед на Хуан двигателите на „Орегон“ бяха спрени, когато стигнаха границата на обсега на корабния хеликоптер. Щяха да разполагат с много малко време над местоназначението, но Хуан искаше колкото може по-бързо да намери „Херкулес“. Ако беше сбъркал и тежкотоварният кораб не плуваше към падината Палаван, нямаше да е възможно да го видят от хеликоптера независимо от

престоя във въздуха, защото корабът и неговият товар отдавна щяха да са изчезнали.

Подвижните витла на двигателните дюзи се бяха завъртели на обратно и водата, която преди изстрелваха изпод кърмата, сега излизаше откъм носа. Отгоре корабът изглеждаше като улучен от две торпеда заради кипящата зад кърмата и пред носа вода, която от време на време прехвърляше релинга. Внезапното спиране беше толкова рязко, че човек трябваше да присвие колене, за да запази равновесие. Щом скоростта намаля до десет възела в час, задният люк се плъзна напред и хидравличната платформа извади черния хеликоптер навън. Кабрило вече се бе закопчал за предната седалка и носеше голям бинокъл през рамо. Макс Хенли седеше на задната и щеше да играе ролята на втори наблюдател.

Техниците застопориха на място петте сгъваеми перки на винта и веднага щом освободиха палубата, Гомес запали мощната турбина. Когато и от двата борда му дадоха зелен сигнал, той включи предавка и дългите перки започнаха да бият знойния въздух. Поради изпълнението си без опасен винт, моделът 520 на „Макдонъл Дъглас“ е много по тих и устойчив хеликоптер, когато перките достигнат бързина, достатъчна за излитане. Адамс подаде още малко газ, след това леко завъртя двойния лост за управление. Плазовете се вдигнаха от палубата и хеликоптерът излетя нагоре и встрани от „Орегон“, издигайки се почти вертикално, за да избегне стърчащите в ъглите на палубата корабни кранове.

Трябваше да завият далеч на изток, така че да влязат в района на търсене откъм гърба на „Херкулес“. Правеха това по две причини. Първо, щяха да се появят откъм изгряващото слънце и така на практика да бъдат невидими за възможните наблюдатели. Второ, с огромния товар, заемащ палубата на кораба, насоченият напред радар на плавателния съд щеше да има голяма мъртва точка точно в областта на кърмовите надстройки. Нямахше как да ги видят, че идват.

Полетът беше досаден, каквито са всички полети над водна повърхност. Никой не беше настроен за приказки. Обикновено между мъжете се сипеха закачки, което беше техният начин да се освободят от стягащото ги напрежение, но никой не искаше да се шегува сега, когато животът на Линда Рос висеше на косъм. Затова летяха в

мълчание. От време на време Хуан оглеждаше океана с бинокъла, макар още да се намираха далече от местоназначението си.

Едва когато се озоваха на четирийсет мили от мястото, той и Макс се заеха внимателно да проучват района. Работеха в тандем — Макс проучваше отпред и вляво, а Хуан — зад тях и вдясно. Дватама движеха биноклите напред-назад и не позволяваха блесналото върху малките вълни слънце да ги хипнотизира. Озоваха се на десет мили от мястото, където Кабрило бе предположил, че ще се намира корабът, и съвсем близо до линията, където континенталният шелф се хвърляше стремглаво в падината Палаван, когато Кабрило откри нещо пред тях откъм десния борд. Посочи точката на Адамс, който измени леко курса, но внимаваше да останат пред слънцето.

Кабрило беше истински разтревожен. Трябваше да намерят кораба, като първо зърнат дългия му мили килватер и да поемат по него. Нямаше килватер. „Херкулес“ лежеше неподвижен във водата.

Беше направо неземна гледка. Корабът беше почти два пъти по-дълъг от „Орегон“, но онова, което привличаше най-много вниманието, бе извисяващата се по средата на товарната палуба нефтена платформа. Четирите ѝ крака имаха обиколката на плувни басейни. Цистерните под тях, боядисани с червена боя срещу ръжда и обрастване, стърчаха поне на двацет и пет метра извън бордовете на тежкотоварния кораб и бяха с размерите на баржи. Самата платформа имаше над десет декара площ — беше много по-голяма от първоначалната преценка на Кабрило. Разстоянието от палубата до върха на сондажната кула беше повече от шейсет метра. С една дума, общата тежест на кораба и нефтената платформа беше повече от сто хиляди тона.

— Какво мислиш? — прекъсна Адамс разсъжденията му. Планът им беше да намерят платформата и веднага да се върнат на „Орегон“. Обаче сега, когато виждаха кораба спрял, вече не беше толкова сигурен.

Кабрило също.

— Приближи се. Искам да проверя нещо.

Адамс ги спусна толкова ниско, че плазовете на шейната се озоваха на няколко метра от вълните. Ако нямаше наблюдател на кърмата, можеха да бъдат спокойни, че ще останат незабелязани. Едва когато се озоваха на половин миля, Хуан осъзна, че „Херкулес“ е

получил крен към бакборда. За миг се запита дали не са допуснали някаква грешка при пресмятането на тежестта и сега не са спрели да я поправят.

Когато завиха край корабната кърма обаче, видяха тежки метални въжета, увиснали от шейната за спускане на спасителната лодка, а металните ѝ релси бяха изкарани. Покрай ватерлинията се виждаха мехурчета от въздуха, който нахлуващата в баластните цистерни вода изтласкваше. Не пренареждаха товара, а бяха изоставили кораба, защото го пълнеха с вода, за да го потопят.

15.

— Закарай ни от другата страна — извика Кабрило тревожно.

Пъргаво като котка Адамс направи маневра с големия хеликоптер край носа на тежкотоварния кораб и по протежение на десния релинг. И тук същото — металните релси на шейната за спускане на спасителната лодка бяха изкарани, а нея отдавна я нямаше. Обаче не се виждаха признаци помпите да са включени. Пълнеха баластните цистерни само от едната страна, така че „Херкулес“ да се обърне под огромната тежест на Платформата Джей-61.

— Свали ни колкото може по-бързо! Трябва да спрем помпите.

— Хуан — обади се Макс, — ами ако са взели Линда със себе си?

Кабрило се обади на „Орегон“. Хали Касим отговори на секундата.

— Слушам те, председателю.

— Хали, уловен ли е сигнал от чипа за проследяване на Линда през последния час, час и половина?

— Не, а аз съм отделил един дисплей само за нейната честота.

— Изчакай — Кабрило се прехвърли на честотата на хеликоптерния интерком. — Ето отговор на въпроса ти, Макс. Тя е все още на борда. Хали, чуваш ли ме? Намерихме „Херкулес“, но те искат да потъне. Имаш ли нашите координати?

— Виждам ви на осемдесет и две мили от нас, курс четирийсет и шест градуса.

— Елате колкото може по-бързо. Ако се наложи, извадете душата на „Орегон“.

След това нареждане Хуан прекъсна връзката.

— Промяна на плановете. Гомес, спусни ме на палубата на платформата, а след това двамата с Макс намерете начин да спрете помпите.

— Линда ли ще търсиш? — попита Хенли.

— Ако всички други опити се провалят, с нея можем просто да скочим — заяви той, макар да знаеше, че идеята му е плод на отчаяние и че най-вероятно този скок щеше да убие и двамата.

Загриженото изражение, което се появи на лицето на неговия приятел, потвърди, че и той смята идеята за глупава. Обаче Хуан вдигна рамене, сякаш искаше да каже, че няма какво друго да направят. Взе преносимата радиостанция, която Макс беше измъкнал от кутията със запаси за непредвидени случаи под задната седалка. Той самият щеше да носи втората от комплекта.

— Не искате ли да докарам още хора от „Орегон“? — попита Адамс, докато изкачваше машината нагоре към извисяващата се над тях палуба на платформата.

— Не искам да се бавим, по каквито и да е причини — отговори Хуан.

Гомес центрира хеликоптера над площадката за кацане. Кабрило не изчака, докато спусне напълно машината и плазовете стъпят на металната решетка. Грабна бойната си сбруя, отвори вратата и скочи от метър и половина на палубата, докато въздушният поток го дърпаше за дрехите и чорлеше косата му. Машината се дръпна малко към кърмата, където имаше достатъчно място, за да кацне.

Стоварването върху стоманената палуба разтърси раненото рамо на Хуан и остра болка прониза гърдите му. Той изстена, но после си наложи да не мисли за това.

На повече от шейсет метра височина кренът беше много по-силно изразен и Кабрило беше принуден да се наклони леко, за да запази равновесие. Нямаше представа дали „Орегон“ щеше да дойде навреме.

Огледа се наоколо. Ясно се виждаше, че платформата е стара. Ръжда прозираше под олющената и избеляла боя. Палубите бяха много мръсни и целите във вдлъбнатини, където бяха падали различни части от оборудването, стоварвани върху им от невнимателни кранисти. Беше останала много малка част от екипировката. Забеляза голям сандък, пълен със сондажни тръби, дълги десетина метра, които се извисяваха нагоре към върха на сондажната кула. Чрез тях в сондажната яма се впръскваше сондажната течност и се въртеше сондажната глава. От сондажната кула, подобни на индустриални ширити, се полюшваха тежки вериги. Единственото, което липсва на

тази пустинна гледка, помисли си Хуан, беше воят на самотен койот и носещи се по палубата прерийни тръни.

Кабрило се насочи към жилищния блок — триетажен куб с елегантността на съветска жилищна кооперация. Всички илюминатори на първия етаж бяха с размерите на порцеланова чиния. Той огледа единствената врата, по която имаше следи, че някога е била затворена с верига. Веригата все още минаваше през двете уши на халките, но езикът на катинара беше избит. Сега беше заварена с груба точкова заварка. Въпреки това той натисна дръжката и дръпна с все сила, но тя не помръдна дори на милиметър.

Не беше взел оръжие със себе си, защото очакваше това да бъде само разузнавателна операция. Огледа се наоколо за нещо, с което да разбие стъклото на някой от илюминаторите. Отне му десет мъчителни минути, докато най-сетне откри захвърлена капачка от кислородна бутилка. Тя беше приблизително с размерите на средно голям кокосов орех и достатъчно тежка, за да строши дебелия стъкло. С ръка, все още в превръзка през рамото, мерникът му беше крив, затова му бяха нужни три опита, преди въобще да успее да улучи илюминатора. Ударът му само напука устойчивото на удар стъкло. Използва капачката като чук и след няколко удара най-сетне успя да го избие от рамката.

— Линда? — провикна се той в празното помещение отзад. Видя, че това е преддверие, където работниците са събличали омазаните си гащеризони, преди да се отправят към каютите си. — Линда?

Гласът му беше погълнат от металните стени и затворената врата в дъното. Той извика силно. След това изрева, накрая направо изригна. Но това не помогна. В отговор получи само мълчание.

— Линда!

Макс скочи от хеликоптера в мига, когато плазовете опряха в палубата, и се затича приведен под плющящите перки на винта. Трябваше да прекоси дължините на две футболни игрища, преди да успее да стигне до надстройката. След първите няколко метра в бяг установи, че е в доста лоша форма. Въпреки това продължи да тича,

яките му крака не спираха да помпат. През това време зад гърба му Гомес приземи напълно хеликоптера и изключи турбината.

Едва когато стигна до огромния като планина плаващ понтон, разбра, че е допуснал огромна грешка. Понтонът се простираше по цялата ширина на палубата на „Херкулес“ и беше отвесен като английските крайбрежни скали — метална стена, издигаща се на почти десет метра височина, а той нямаше нито стълба, нито вакуумни дръжки. Екипажът е имал нужда от достъп до кърмата на плавателния съд, така че започна да се връща по стъпките си, оглеждайки се за люк.

— Нещо не е наред ли? — попита Адамс. Беше оставил пилотската си каска в машината и бе разкопчал ципа на летателния гащеризон до пъпа.

— Няма начин да се прехвърлим през понтона. Огледай се за люк.

Двамата заоглеждаха палубата, но без успех. Единственият начин да стигнат до надстройката беше през двата огромни понтона на нефтената платформа — невъзможна задача и за двамата.

— Добре — най-накрая каза Хенли, защото беше измислил решение. — Давай да се връщаме при хеликоптера. Не може да няма някакво място на надстройката, където да скоча.

Тъй като двигателят беше още топъл, само след няколко минути се озоваха във въздуха. Носът на „Херкулес“ представляваше бъркотия от оборудване и антени, а покривът на рулевата рубка беше зает от стоманените въжета с обтяжки, които поддържаха мачтата на радара. Гомес Адамс беше изкарал хиляди часове зад лостовете за управление на почти всеки хеликоптер на света и можеше да вдене игла с MD 520, но на покрива на надстройката просто нямаше достатъчно празно място, където Макс да скочи безопасно. След пет минути безплодно оглеждане Адамс наклони машината и се дръпна настрана.

— Нов план — обяви Хенли. — Остави ме върху най-предния понтон.

След това мина между двете предни седалки и започна да рови в кутията с комплекта за извънредни случаи, за да извади намотка от шест метра найлоново въже с диаметър сантиметър и двайсет и седем. Не беше достатъчно дълго, но щеше да свърши работа.

Адамс промъкна хеликоптера под извисяващата се платформа и зависна точно над червеноръждивия понтон, а въздушното течение от

перките ги блъскаше отгоре и отдолу. Той успя да задържи 520-ицата неподвижна, с плазове на сантиметри от понтона, така че Макс само да слезе от нея и да стъпи на нефтената платформа. След това отлетя и отново приземи хеликоптера на кърмата. Намали оборотите на турбината „Ролс-Ройс“, но не я загаси напълно.

Щом се озова долу, Макс веднага се зае да връзва въжето за подпорна колона на платформата близо до един от могъщите ѝ крака и праметна другия край през ръба. Въжето свършваше на четири и половина метра над палубата. Той изстена.

— Вече съм стар за подобни упражнения.

Седна на понтона с увиснали надолу крака и започна внимателно да се спуска по въжето. Стискаше го здраво с ръце и крака, защото се страхуваше, че шкембето му е по-голяма тежест, отколкото ръцете могат да удържат. Когато стигна до края на въжето, просто се пусна.

Краката му се стовариха върху палубата, което смаза всеки прешлен от гръбначния му стълб и промуши тялото му с остри болки. Не се беше претърколил както трябва и тази грешка му струва болките в гърба. От устата му изригнаха псувни, от чиято утеха някога се беше възползвал във Виетнам.

После бавно се изправи на крака и се затътри към задната част на надстройката. Друг би рухнал от болка, ала Макс само стисна зъби и закрачи като стар човек, но поне не се предаде.

— Как се оправяте долу?

Въпросът беше зададен с тънък, трудноразбираем глас. Спомни си за радиостанцията, закачена за колана му.

Вдигна я до устата:

— Съсипах си кръста, но вече съм почти до надстройката. А при тебе как е?

— Вратата към жилищния отсек е заварена — обясни Кабрило.

— Строших стъклото на един илюминатор и виках Линда, но нямаше отговор.

— Можеш ли да се промъкнеш през него?

— Не, прекалено малък е. Оглеждам се за друг начин да вляза. Това нещо е построено като замък.

— Големи спасители сме, няма що.

— Ще я измъкнем — заяви Кабрило с непоколебима решителност.

Макс продължи напред, притискайки кръста си с ръка, за да намали малко болките. Надстройката беше боядисана с избледняла бяла боя — свидетелство за дългите години тежка работа. На места ръжда беше прояла метала и бе оставила червеникави дири, стичайки се надолу. Имаше два люка, които осигуряваха достъп до вътрешността. Хенли стигна до първия и откри, че е заключен отвътре. Той опита, дърпайки здраво ръкохватката.

Втората врата също беше залостена. Погледна нагоре. Тесен пасаж обикаляше по ширина надстройката с височина на жилищна сграда, но се извисяваше на около шест метра над главата му. Още по-нагоре, на етажа с мостика, имаше втори пасаж, а над него се издигаха два квадратни дымохода, покрити със сажди. Нямахме прозорци и никаква друга възможност да проникне. Макс беше в капан. А откакто бяха кацнали, кренът на тежкотоварния кораб беше видимо нараснал.

Кабрило заобиколи жилищния отсек, търсейки какъвто и да е начин да влезе. От двете страни имаше пасажи, които стърчаха извън борда на платформата и представляваха обикновена решетка с релинг до височината на кръста. Имаше още две врати, но и те бяха заключени отвътре. Когато вдигна глава, за да огледа голите стени на отсека, видя макарата, с която се е вдигал флагът по антената, която стърчеше три метра над покрива. Металното въже беше много изтъркано и ронливо, но още можеше да свърши работа.

Той разви винтовия обтегач, който превръщаше въжето в безкрайна примка, и се огледа за какво да върже единия край. Недалеч видя наполовина пълен варел. Тъй като можеше да ползва само едната си ръка, му трябваше няколко минути преди да го довлече по-близо до скрипеца. След това изгуби още скъпоценно време, докато завързваше въжето за средата на варела. Ако възелът изпуснеше, вероятно щеше да си счупи гръбнака, затова трябваше да бъде особено грижлив. Направи една трийсетсантиметрова примка в другия край на въжето. После дойде най-трудната част, да прекара металния варел до нея. Трябваше да седне на палубата и да си помага с гръб, оттласквайки се с крака, докато успя да го обърне и той изтрака на полупразно върху металните плочи. Вмъкна крака си в примката и бутна варела така, че да застане успоредно с увеличаващия се наклон на платформата.

За няколко секунди неговата тежест беше достатъчна да го държи закотвен за палубата, обаче той опря крак във варела и го бутна. Земното притегляне свърши останалото. Варелът започна да се търкаля по палубата и докато въжето минаваше през макарата, Кабрило се изкачваше бързо отстрани по металната постройка, с единия крак в примката и здравата ръка, вкопчена във въжето. Стигна до покрива за няколко секунди и пъргаво скочи на него. Примката се заклеци в макарата и спря търкалянето на варела.

Горната част на жилищния блок представляваше бъркотия от вентилационни шахти и промишлени климатици. На Кабрило му трябваша няколко минути, за да установи кои вентилационни тръби влизат в сградата и кои са отдушниците, излизащи от нея. Когато избра онази, която му трябваше, отвори джобния си нож, марка „Емерсън“ НББ (нож за близък бой), по която го беше запалил Линк.

Вместо да си губи времето с покритите с катран болтове на деветдесетсантиметровите тръби, Хуан заби ножа право в метала и изсече достатъчно голям отвор, сякаш беше от хартия. Когато свърши, по острието не бяха останали следи.

Напъха се в тръбата, като внимаваше да не удря болното си рамо, и запълзя напред, докато не стигна коляно, което завиваше през покрива. Вътрешността на вентилационната тръба беше покрита с дебел слой прах, който се понасяше около него при всяко движение и го караше да киха толкова силно, че си удряше главата в горната част. От отвора, който беше изрязал, влизаше толкова светлина, колкото да види, че тръбата се спуска на около метър и двайсет и след това прави друг деветдесетградусов завой.

Той се измъкна заднишком от нея и се обърна с краката напред. Когато стигна до коляното, се извъртя по корем и се промъкна през завоя, докато рамото му виеше от болки. Опипа с пръстите на краката, докато не докосна дъното на тръбата, и след това премести изцяло тежестта си. Металът пукаше и дрънчеше под него.

Минута по-късно Хуан лежеше изтегнат в една по-долна част от тръбата, усмихна се, когато в далечината пред себе си видя светлина. Оттласкваше се с крака, докато не се озова над вентилационна розетка на тавана, която беше достатъчно широка, за да се промъкне спокойно през нея. Беше предполагал, че ще трябва отново да си пробива път с ножа, за да излезе от системата, но вместо това с пета изби решетката,

промъкна се през отвора и се пусна да падне в работническа каюта. Помещението имаше един илюминатор, който гледаше към океана, и метална рамка на легло, но без матрак. Каквито и други неща да бе имало някога тук, бяха отдавна изнесени.

Излезе в коридора пред каютата и докато викаше името на Линда, претърси трийсет напълно еднакви помещения. В средата на сградата имаше голямо пространство, което вероятно е било нещо като всекидневна за забавления или съвещателна зала. Сега вътре нямаше нищо, освен голи стени, балатум по пода, и флуоресцентни тръби, монтирани на тавана.

Стълбището към долния етаж беше тъмно като в рог. Кабрило извади халогенно фенерче-химикалка от джоба, завъртя задния край и освети стълбите с тънък лъч светлина.

— Линда — провикна се той, когато излезе от стълбищната шахта. Гласът му прокълтя и му отвърна ехо, сякаш беше влязъл в някакво огромно пространство. Във въздуха се усещаха следи от озон. Миришеше на стара електроника и горели кабели.

Можеше да каже веднага, че помещението е било значително променено. Окаченият таван, както и всички разделителни стени бяха премахнати. Прозорците бяха затъмнени и допълнителни сребристи вентилационни тръби изкачваха друго стълбище и се извиваха по пода. Обаче онова, което привлече вниманието на Кабрило, беше добавеното. Покрай стените се издигаха стелажи с тясно разположени лавици, на които имаше мощни на вид компютри, всички свързани с огромен паралелен процесор. Тук сигурно имаше десет хиляди машини, които са работили като един компютър. Количеството операции, които са могли да извършват едновременно, беше направо смайващо. То сигурно можеше да съперничи и на най-големите университети или на НАСА. Допълнителните вентилационни тръби бяха нужни, за да отвеждат топлината от помещението, натрупвана при едновременната работа на толкова машини.

Той претърси навсякъде колкото можеше по-бързо, надявайки се напразно, че Линда е тук, а след това се спусна на долния етаж, където откри същото. Хиляди компютри стояха безмълвни на своите лавици, дебели кабели за данни свързваха машините една с друга.

Зачуди се за какво му е бил на Кроасар този смайващ капацитет за обработка на данни. По някакъв начин трябва да бе свързан с онова,

което първият екип беше задигнал от будисткия храм в Мианмар, а той неволно му го беше дал. Но не можеше да си представи как.

Кабрило отново претърси помещението, но не намери Линда Рос.

Не можеше да търпи мисълта, че тя вероятно е на някой от най-долните етажи под главната палуба на платформата. Това сигурно беше пространство, подобно на заешки лабиринт, пълно с тесни помещения, коридори, складове — щяха да му трябват часове да ги претърси. Дори не искаше и да си помисли, че може да са я скрили в някой от краката на платформата или в огромните понтони. Той освети циферблата на часовника си и с учудване установи, че е прекарал вече цял час на Джей-61. Също така беше забелязал, че за това време кренът на платформата се беше увеличил. Все още беше здраво закрепена към „Херкулес“, но колко още?

Следващото ниво беше приземният етаж на жилищния блок. Първата му работа беше да отключи и отвори една от вратите, които водеха към пасажа, който се извисяваше на гледащата към океана страна. Свежият въздух помогна да се разпръсне вонята на озон. Отдели малко време, за да провери какво става с Макс. Хенли още не беше успял да намери начин да влезе в кораба. Обясни му, че Адамс ще използва лебедката на хеликоптера, за да го измъкне от капана, в който се бе озовал.

Кабрило откри, че на този етаж са разположени главно канцеларии и съблекални за работниците. Нямаше и следа от Линда, затова той отново тръгна, спускайки се във вътрешността на петролната платформа, но малкото му фенерче не можеше да направи повече от това да хвърля неясна светлина.

Чу се скърцане на триеца се стомана в стомана, което заехтя из металната конструкция, подобно на влак, на който някой е дръпнал внезапната спирачка. Хуан усети как цялата платформа помръдна, но после отново се стабилизира. За няколко секунди кренът се беше увеличил с още няколко градуса.

Времето им изтичаше.

Ерик Стоун гонеше безмилостно „Орегон“. Вместо да седне на капитанския стол в средата на операционния център, той остана на обичайното си място зад щурвала, където получаваше по-добра

представа как корабът реагира на вълните и заради това можеше да предприема леки промени, с цел да изстиска от него още скорост.

Някогашният товарен кораб скитник никога не ги беше предавал и сега отново даваше всичко от себе си — пореше вълните като моторница, носът му сечеше чисто водата, а зад кърмата оставаше широк разпенен килватер.

Те изминаха осемдесетте мили до „Херкулес“ за рекордно време, но когато пристигнаха, Ерик разбра на секундата, че са закъснели. Тежкотоварният кораб беше развил такъв крен, че всеки момент можеше да се преобърне. Извисяващата се от палубата петролна платформа се бе наклонила далеч навън и хвърляше дълга сянка, под която водата изглеждаше черна. Той реши, че само огромната ѝ тежест я държи като залепена за палубата.

— Браво, момчето ми — избоботи гласът на Макс от монтираните в тавана високоговорители. Той беше в хеликоптера на път обратно към „Орегон“, за да вземе хората и оборудването, което отдавна беше приготвено.

— Какво да направя? — попита Стоун и тайно изпита облекчение, че няма да носи отговорност за спасителната операция.

— Докарай го точно под платформата и бутай с все сили — каза Хенли на един дъх.

— Какво? — Ерик направо не можеше да повярва на ушите си.

— Чу ме. Прави каквото ти казвам.

Стоун превключи на корабния интерком.

— Палубен екип, закачете всички фендери на разположение по релинга на левия борд.

Не се тревожеше, че ще олющи корабната боя, а да не се изкриви някоя от стоманените плочи на обшивката.

Тъй като се страхуваше, че ако вдигне вълни край „Херкулес“, те могат да го преобърнат и пратят на дъното, Ерик промъкна „Орегон“ по дължината на кораба, сякаш беше плашлив жребец, като през цялото време насочваше носа му така, че релингът да е готов всеки миг да се пхне под стърчащите от палубата понтони на платформата. Джей-61 се извисяваше над тях, подобна на замък с потъващи в пясъка основи.

— Хеликоптерът кацна — обяви Макс, докато Стоун правеше леки промени в разположението на кораба.

Двата кораба се докоснаха нежно като перца, падащи от небето, а дебелите пневматични фендери допълнително улесниха контакта, поглъщайки и най-леките вибрации. Когато двата плавателни съда бяха притиснати във възможно най-тясна прегръдка, Ерик бавно увеличи тягата на корабните двигателни дюзи на шканеца и ги завъртя на деветдесет градуса.

Резултатът се видя на мига. Обременен от десетките хиляди литри вода, наводнили цистерните откъм десния борд, кренът на „Херкулес“ беше почти двайсет градуса, но малко след като Ерик увеличи тягата, „Орегон“ успя да го изтласка осем градуса по-близо до вертикала. Силите, които участваха, бяха гигантски, но толкова грижливо уравновесени, че и най-малката грешка от страна на Стоун можеше да бутне тежачката двайсет хиляди тона нефтена платформа от палубата на „Херкулес“. Този удар неминуемо щеше да разцепи „Орегон“. Най-лошото беше, че докато не успеят да запушат входните отвори на баластните цистерни на тежкотоварния кораб и да ги изпомпат, положените усилия просто щяха да забавят потъването му с малко.

Опасният план на Макс им беше спечелил малко време, но колко — това никой не можеше да каже.

Хеликоптерът едва беше допрял плазове до палубата, когато Хенли, макар гърбът да го болеше, буквално падна от седалката си от бързане да слезе. Джулия Хъксли чакаше с инвалиден стол, а въздушната струя от перките развяваше лекарската ѝ престилка. Макс ѝ беше благодарен за стола, но нямаше намерение да ѝ позволи да го закара в лазарета. Той заключи колелата с крак, за да наблюдава как Майк Троно, Еди Сенг и Франклин Линкълн, мъжете, които планираха и щяха да водят въоръженото превземане на „Херкулес“, товарят екипировката, която щеше да им помогне да проникнат в надстройката на кораба и дай боже, да предотвратят катастрофата. Не можеха просто така да скочат на борда на потъващия тежкотоварен кораб, защото разстоянието между „Орегон“ и него, въпреки че фендерите бяха долепени в борда му, беше твърде голямо.

За да спестят още време, щяха да спуснат Еди върху рулевата рубка с хеликоптерната лебедка. Три минути след като беше кацнал,

Гомес Адамс даде газ и отново се издигна, но сега много внимателно, защото пазеше приятеля си, който висеше под фюзелажа на машината.

Той набра височина и прелетя над „Орегон“, а след миг започна да се спуска, наблюдавайки през плексигласа под краката си, за да свали Еди на точното място. След като се убеди, че е над рубката, сърчно го спусна с лебедката. Еди се откачи от нея, махна с ръка и скочи на пасажа, опасващ мостика от единия до другия край.

Адамс спусна хеликоптера на предния понтон, откъдето преди малко се беше наложило да спасява Макс. Майк и Линк хвърлиха оборудването си и скочиха след него, така че Гомес можеше да се вдигне и да кацне на хеликоптерната площадка на нефтената платформа, за да чака появяването на председателя.

Еди се приземи на летящия мостик, претърколи се и веднага скочи на крака. Не си губи времето с ключалката, извади своя 9-милиметров пистолет, с изстрел изби стъклото на вратата и влезе с плонж. Приземи се и отново се претърколи, изправяйки се до навигационната конзола. Тя се простираше почти от край до край на рулевата рубка и беше натъпкана с най-разнообразна електроника. Помещението беше широко най-малко шейсет метра, обзаведено спартански и както бързо откри — не функционираше. Нямаше ток. Всички циферблати и екрани бяха тъмни, щурвалът не работеше, радарът беше изключен. Екипажът не само бе загасил двигателите, но беше изключил и резервното акумулаторно хранване. „Херкулес“ наистина беше призрачен кораб.

— Макс, чуваш ли ме? — обади се той по радиостанцията.

— Слушам — той се намираше на половината път до операционния център.

— Прецакани сме. Основното задвижване не работи, маневрените дюзи — също. Изглежда са изключили и резервното акумулаторно хранване.

— Нищо ли не работи? — попита Макс.

— Не — отговори Сенг, — нали точно това се опитвам да кажа. Това е кораб призрак.

Мина минута, докато Макс обмисляше възможностите им за действие.

— Добре — каза той най-накрая, — ето какво искам да направиш. Долу в машинното отделение има ръчни спирателни кранове за затваряне на входните отвърстия. Трябва да стигнеш до тях. Няма да можем да изпомпаме баластните цистерни, но поне ще предотвратим по-нататъшното потъване.

— Дали ще е достатъчно?

Ерик Стоун ги беше слушал на корабната честота. През няколкото минути, когато беше прилепил „Орегон“ към борда на тежкотоварния кораб, бяха започнали да бутат „Херкулес“ странично по водата, вдигайки вълни. Един от уж неразрушимите фендери вече се беше пукнал от огромния натиск.

— Не знам още колко ще мога да го задържам — добави той.

— Момче, направи всички възможно.

Линк и Майк Троно си падаха по прекия подход. Вместо да си губят времето с електрожени или пресовки взривно вещество, Майк вдигна едно РПГ на рамо и веднага щом Адамс излетя, изстреля граната по вратата, която водеше в надстройката. Взривът изтръгна вратата от пантите и я запрати с трясък далеч надолу по вътрешния коридор. Заедно с Линк се спуснаха по въжето, което Макс беше оставил. Боята около вратата се беше запалила при експлозията, но те бяха подготвени и Линк изгаси пламъците с малкия пожарогасител, който бяха донесли. Металът още беше нажежен, така че се вмъкнаха много внимателно.

И двамата носеха мощни фенерчета с триклетъчни батерии, подходящи за поддулен монтаж на двата 9-милиметрови зигзауера, които бяха взели, ако случайно „Херкулес“ се окажеше не чак толкова изоставен.

Влизането в кораб в такова състояние беше все едно пожарникар да се втурне в горяща муниционна фабрика. Обаче и двамата не се поколебаха и за секунда.

Вътрешността на „Херкулес“ беше в много лошо състояние. Боята се люпеше от стените, балатумът по пода беше скъсан на много места и износен до неузнаваемост. Каютите бяха напълно оголени. От тавана и стените висяха изолационни тръби за кабели, защото с течение на годините много от носещите скоби се бяха изпотрошили.

Не изглеждаше толкова зле, колкото маскировката на „Орегон“, но не можеше да има съмнение, че мястото му е в пристанището за скрап, където го бяха изпратили бившите му собственици. Майк и Линк се изкачваха към мостика, когато дочуха по станциите разговора между Еди и Макс. Обърнаха, се като манекени на ревю и поеха обратно по пътя, по който бяха дошли.

Движението на кораба по вода си оставаше тежко, защото баластните цистерни продължаваха да се пълнят. Обаче щом се наклонеше към десния борд, той потъваше по-дълбоко и се изправяше по-трудно, отколкото когато се накланяше на другата страна. С толкова пълни баластни цистерни му беше трудно да запазва равновесие. Колкото и умело Ерик Стоун да управляваше техния кораб, беше неизбежно „Херкулес“ да се обърне.

И сякаш за да влошат нещата още повече, облаците, които Кабрило беше видял на разсъмване, бяха навлезли в района, а освежителният вятър, който задуха, караше вълните да се носят в дълги колони, които се разбиваха странично в корпуса на кораба.

Движейки се по-бързо от тях, Еди Сенг скоро се присъедини към двамата. По лицата на всички се четеше сурова решимост. Животът на Хуан и Линда зависеше от тях и способността им да намерят входните отвърстия и да спрат водата, която пълнеше баластните цистерни с размери на катедрала.

Всеки мореходен плавателен съд е направен по различен начин, но ефикасността, която се изисква от морската архитектура, означава, че има само един начин за достъп до машинното отделение и неговото разположение винаги е плод на логиката. Точно затова мъжете бързо се спуснаха три палуби надолу и стигнаха до врата, на която имаше табела „Машинно отделение“. Около дръжката имаше верига, заключена с катинар. Линк се зае да взриви катинара, защото в толкова тясно пространство да го разбиеш с изстрел означаваше най-вероятно стрелецът да поеме рикошета. Залепи парченце пластичен експлозив с размерите на дъвка за катинара, пъкна в него детонатор и хукна с другите двама мъже надолу по коридора, намирайки укритие зад ъгъла.

Взривната вълна ги удари като порив на ураган, а трясъкът бе оглушителен, макар да си бяха запушили ушите. Във въздуха се носеше острата миризма на химикали. Катинарът и половината от

халките на веригата бяха изчезнали. Еди бързо махна останките от нея и точно се готвеше да отвори вратата, когато една по-силна вълна удари „Херкулес“ и той сякаш зарови борда си в океана. В продължение на трийсет дълги секунди остана така, докато огромната нефтена платформа със страховито скърцане започна да се плъзга към водната бездна.

„Орегон“ буташе с все сили, но непоправимото вече беше станало. Платформата се беше преместила достатъчно, за да измести центъра на тежестта на тежкотоварния кораб. Кренът вече беше наистина застрашителен. Вълната беше нанесла смъртоносен удар.

— Това е! — изрева Макс по радиостанцията. — Всички да излизат от там! Хуан, това се отнася и за теб:

Той изчака секунда.

— Председателю, чуваш ли ме? Хуан? Хуан, ако ме чуваш, махай се от платформата. Мамка му, Хуан, отговори! Нямах време.

Но Кабрило не отговори.

16.

Хуан беше толкова навътре в Джей-61, че стоманата на конструкцията блокира радиостанцията и тя нито приемаше, нито предаваше. Но така или иначе, най-вероятно нямаше да послуша съвета на Макс. Беше стигнал прекалено далеч, за да се провали точно сега.

Вътрешността на платформата беше объркваща като критския лабиринт, с безброй коридори, които се пресичаха, а други се простираха успоредно на тях. Малкото му фенерче не предлагаше голяма помощ, защото проникваше само на метър-два в мрака. Няколко пъти си удря главата и глезените в невидими пречки — сигурно по протезата му бяха останали вдлъбнатини.

Кабрило притежаваше силно развито чувство за пространствена ориентация и разбра, че „Орегон“ е пристигнал и с тласкане малко е изправил тежкотоварния кораб. Също така усети, че вече губи битката да задържи „Херкулес“ на повърхността. Кренът на кораба се беше увеличил в сравнение с преди няколко часа и когато платформата се плъзна около метър по палубата, той разбра, че времето му е изтекло. Въпреки това не се поколеба и не си каза, че е направил достатъчно и вече трябва да излиза.

Полетя надолу по метални стъпала, взимайки по две наведнъж, подпирайки болната си ръка със здравата в опит да намали сътресенията. Тук, толкова дълбоко във вътрешността на платформата, той се озова в индустриална гора от скоби, метални прегради и дебели греди. Подът беше от гол метал, покрит с тънък слой разлят суров петрол, който се беше втвърдил до консистенцията на катран. Беше едновременно хлъзгав и лепкав.

— Линда? — изрева Хуан и в тишината, която последва заглъхващото ехо, му се стори, че чу нещо. Извика отново името ѝ, този път още по-високо.

Там!

Беше приглушен и неясен, но определено чу отговор. Той се втурна по посока на женските викове за помощ. В далечния край на това място имаше затворено помещение без прозорци. Под долния край на вратата, като мярка за допълнителна безопасност, беше напъхан клин, макар да бе заключена отвън.

— Линда?

— Ти ли си наистина?

— Галахад идва да те спаси — отговори той и седна на пода, за да избие клина с изкуствения крак.

— Слава богу — въздъхна Линда. — Трябва да ни измъкнеш от тук.

— Да ни измъкнеш? — попита Хуан между ритниците.

— Солей Кроасар е затворена тук от седмици.

Въпреки че работеше усилено, за да ги освободи, мозъкът му включи на пълни обороти. Нямаше логична причина Ролан Кроасар да затвори дъщеря си и след това да се опита да я убие. Тя е тук като заложница и като такава — средство за натиск да направи нещо по чужда заповед. Смит? Не му приличаше на такъв. Той беше изпълнител, а не мозък. Значи някой напълно неизвестен. Бяха прекарвали безброй часове в ровене из живота на Кроасар, но не намериха никакви следи за неговите цели, защото те просто не са били негови. Някой друг зад сцената дърпаше конците, а те нямаха представа кой е той. Ако целта беше измъкването на тайнствения предмет от храма в джунглата, най-вероятно Кроасар вече беше мъртъв, оставяйки Корпорацията на сухо.

Най-накрая клинът изскочи и отлетя встрани. Кабрило стана и отвори рязко вратата. Линда Рос се хвърли към него, без да обръща внимание на увисналата му в превръзката ръка. Тя го прегърна силно, а за него преживяването беше едновременно радостно и болезнено.

Зад Линда стоеше друга жена, която на слабата светлина от фенерчето и след толкова дни на лишения все още беше удивително красива. Гарвановочерната ѝ коса беше вързана на конска опашка, откривайки големи кафяви очи.

— Госпожице Кроасар, аз съм Хуан Кабрило.

— И без да се представяш, щях да те разпозная по описанията на Линда.

Акцентът ѝ беше много секси.

— Трябва бързо да се махнем от тук.

С Кабрило начело поеха обратно през подобната на лабиринт петролна платформа. Хуан се движеше на автопилот, доверявайки се на паметта си да намери най-прекия път навън и свободата, докато друга част от съзнанието му се тревожеше за самоличността на човека зад Джон Смит. По-късно щеше да сондира Солей за информация. Може би имаше представа какво става, но Засега Кабрило разглеждаше проблема само на основа на фактите, които му бяха известни.

Сега, когато приближиха главната палуба, той опита дали радиостанцията работи.

— Макс, чуваш ли ме?

Сред пукота на статичното електричество чу:

— ... от там.

— Макс?

— ... от там.

— Почти се измъкнахме.

Докато бързаха нагоре по последното рамо на стълбите, връзката се подобри.

— Хуан, Гомес те чака на хеликоптерната площадка, но разполагаш с по-малко от минута. Повече не можем да го задържим.

— Макс, слушай внимателно. Сложи въоръжен пазач при Мак Ди Лоулес. Ако се опита да стигне до телефон или радиостанция — застреляйте го.

— Какво? Защо? — направо щеше да се задави от изненада Хенли.

— Когато се видим, ще ти обясня. Действай.

Последните стъпала бяха толкова наклонени — все едно тичаха из атракцион — и когато най-сетне изскочиха от вратата към крилата на мостика, прострели се над морето, тримата се блъснаха в релинга, защото не можаха да се справят с наклона. Докато тичаха по мостика с наклон двайсет градуса, а палубата на „Орегон“ беше на трийсет метра под тях, осъзнаха, че прогнозираната от Макс минута е твърде оптимистична оценка. Разполагаха само със секунди, преди платформата да се обърне.

Гомес Адамс държеше хеликоптера на площадката — едната ска докосваше металната решетка, а другата висеше във въздуха. Той държеше машината водоравна — просто платформата беше наклонена.

От едната страна върховете на перките минаваха опасно близо до палубата.

— Давай, давай — изкрещя Хуан.

Под тях платформата отново изскърца протяжно, когато земното притегляне я придърпа още по-близо до мига, когато щеше да се обърне. Релингът на „Херкулес“ беше под вода, а под горния край на платформата започна да се вижда отвор, докато центърът на тежестта ѝ бавно се изместваше.

В операционния център Ерик Стоун завъртя двигателите и даде рязко газ, карайки двигателите да заработят в червената зона на оборотите в отчаян опит да измъкне кораба изпод стоманената лавина, понесла се срещу тях. На борда на обръщания се тежкотоварен кораб Еди, Линк и Майк нямаха друг избор, освен да се вкопчат във всичко здраво, което можеха да намерят, затова се държаха с всички сили за релинга в издигания се във въздуха край на съда.

Кабрило безцеремонно блъсна двете жени в хеликоптера, който Адамс вече бе започнал да издига, и скочи след тях. В този миг под тях платформата се плъзна от палубата. Напрежението се оказа повече за тънката сондажна кула и тя се откъсна. Решетестата ѝ конструкция заприлича на огъната играчка от конструктор.

Опашката на хеликоптера се издигна и за миг се оказа едва на няколко сантиметра от решетката на площадката, докато тримата пътници гледаха ококорено разрушението, от което току-що се бяха измъкнали. Платформата се стовари във водата на метри от флагщока на кърмата на „Орегон“, вдигайки огромна вълна, която повдигна кораба като играчка за вана и едва не потопи носа му в бушуващите води. Ерик умело го насочи по вълната и като сърфист се спусна по лицето ѝ, както правят по северното крайбрежие на Оаху в Хавай.

Платформата с изместен към върха център на тежестта се обърна, щом рухна във водата, а пълните с въздух понтони щръкнаха към небесата. След това весело започна да се люшка по повърхността на още бесуващата вода. Освободен от толкова инертна маса, „Херкулес“ се изправи почти вертикално, преди водата в баластните му цистерни да се плисне и да го наклони смъртоносно. Тримата мъже, вкопчени в релинга, бяха разтърсени зверски, но успяха да се задържат по местата си.

Когато се пуснаха, полетяха по гръб през палубата, убивайки скоростта с токовете на ботушите и ръцете в ръкавици, които притискаха в металните плочи. Стигнаха до долния релинг и просто се отгласнаха и заплуваха. Адамс зависна над тях, за да послужи като ориентир за спасителния екип, който излетя с моторницата от хангара в шанеца на „Орегон“.

НМТК стигна до тях секунди преди „Херкулес“ да отстъпи пред неизбежното и да се преобърне неохотно настрана. Обраслото му с ракообразни дъно заблестя на слънцето за пръв път през дългата кариера на съда. Въздухът от вътрешността започна да излиза със зловещо съскане от илюминаторите и вентилационните шахти, сякаш старият кораб проклинаше нерадостната си съдба.

Тогавя Кабрило изведнъж се сети, че това не е краят на историята, а по-скоро началото, и всичките му весели мисли се разпръснаха.

— Гомес, върни ни на кораба колкото може по-бързо.

Мак Ди Лоулес ги беше предал още от първата вечер в Пакистан. Сега Хуан трябваше да научи защо.

Веднага след като кацнаха и НМТК бе прибрана в хангара, той нареди „Орегон“ да се отдалечи от платформата и да простреля понтоните под водната линия с 20-милиметровата картечница „Гатлинг“. Тук дълбочината не беше особено подходяща — изглежда все пак бяха принудили екипажа на „Херкулес“ да бърза, но така или иначе се намираха над склона на падината и ако имаха късмет, платформата щеше се да се търкулне надолу по него и да падне в смазващата всичко дълбочина на пропастта.

Хуан не искаше да оставя следи, че този саботаж не се е развил, както е бил заплануван. Тежкотоварният кораб нямаше да изкара повече от десет минути на повърхността, а след като направят на решето понтоните на Джей-61, тя неизбежно щеше да последва кораба на дъното.

Най-напред Кабрило се отправи към каютата си, тъй като заради търсенето на Линда беше омазан с лепкав суров петрол, а двете жени бяха отведени в лазарета за преглед. Колкото и да копнееше да си вземе душ, той просто свали дрехите и вместо в коша за пране, ги

хвърли в този за боклук. След това облече тъмносин гащеризон и чисти ботуши.

Седем минути след като Адамс ги върна невредими на кораба, той вече беше в лазарета.

Макс го чакаше там, но по лицето му на булдог беше изписана загриженост.

— Първо, радвам се, че си добре. Второ, какво става по дяволите?

— Това ще се опитаме да разберем — отговори Хуан и го поведе през вратата.

— Надявам се, ще обясниш и на мен — обади се раздражено Хъкс. — Защо пациентът ми е под стража?

— Как са Солей и Линда?

— Добре. Солей е малко раздрусана от преживяното, но докато са започнали да местят платформата, са се грижили за нея. Хуан, какво се е случило?

— Кроасар е бил измамен точно като нас и от същия човек.

— Мак Ди?

— Не, но хайде да идем да си поговорим с него.

Хуан видя, че пазачът беше взел допълнителни мерки за безопасност, заключвайки китките на Мак Ди за рамката на леглото. Кабрило го освободи с жест, а следващите секунди прекара в оглеждане на новия член от екипа, който се беше превърнал в затворник.

След малко заговори:

— Ще ти разкажа една история. Искам там, където сбъркам, да ме поправяш. Ако остана доволен от отговорите ти, лично ще те развържа. Съгласен?

Мак Ди кимна.

— В един момент по време на новата ти работа за „Фортран“ в Афганистан си се сприятелил с местен човек, вероятно по-млад от теб.

— Казваше се Аташ.

— Ти си му разказал всичко за дъщеря си у дома в Ню Орлиънс, без да предположиш, че малкият е бил част от терористична клетка и че информацията, която си му дал, ще бъде използвана срещу теб.

Лоулес се изчерви от срам.

— Когато са били готови, клетката е изпратила хора в САЩ, за да я отвлекат. Някак си са ти представили доказателства, че е отвличена, и са ти казали, че ако не правиш точно каквото искат, ще я убият. Няма ли избор. Организирали са фалшиво отвличане, за да те прехвърлят през границата в Пакистан, където малко са те посмачкали, за да изглежда похищението по-истинско. Същата вечер те разходиха из селото, което наблюдавахме, подмамвайки ни да освободим, освен малкия Сетиаван и теб. Все си мислех, че бягството от селото беше твърде лесно — продължи Кабрило. — Без да смятаме засадата покъсно на пътя. Това е била друга група, която не е имала представа какво се разиграва. Обаче селяните са имали нареждане да ни оставят да се измъкнем без особени трудности.

— Чакай малко — намеси се Макс, — много добре помня, че откриха огън по автобуса.

— О, я остави. Обстрелваха ни неколцина пишман джихадисти, но или не улучваха целта, или стреляха по покрива, да не би да убият някого. Всичко беше театър, за да ни убедят, че сме осъществили най-великото бягство в историята. С една дума, много шум за нищо. Покъсно, когато се измъкнахме от контролния пост, един безпилотник изстреля ракета по нас. Аз не я видях, но Мак Ди я зърна и реагира като олимпийски шампион. Той ни спаси живота. Беше внушително постижение за човек, за когото се предполага, че е пребит почти до смърт от талибаните и е прекарал няколко дена в багажник на кола. Ако това беше истина, ти никога нямаше да можеш да се втурнеш така. Повечето от раните ти бяха имитация.

Лоулес не направи опит да отрича.

— Още не разбирам — настоя Хенли. — Откъде са могли да знаят, че ще бъдем там, за да спасим детето?

— Още ли не разбираш? Това дете не е имало нужда от спасяване, защото лично баща му го е пратил в Пакистан, за да ни подмами да идем в селото.

— Май съм бавноразвиващ се или нещо подобно. Защо му е да ни подмамва да идем в селото?

— Цялата история е била организирана, за да приберем Мак Ди между нас. Гунаван Бахар е мозъкът зад всичко, което преживяхме и изстрадахме през тези няколко седмици. Искал е да вкара шпионин в „Орегон“, затова ни е наел да „спасим“ сина му от талибаните.

Същевременно ни пробута човек, животът на чиято дъщеря е в ръцете му. А нас ни наема да я спасим.

— Брилянтна измама. Щом Смит ни прекара в Мианмар, всички наши подозрения се насочиха срещу Кроасар. Никой не си помисли, че може да има и друго обяснение или че Кроасар не е господар на своите действия, също както Мак Ди.

Това последно изявление не беше напълно вярно. След времето, прекарано в „Инсейн“, Кабрило непрекъснато беше измъчван от глождещи съмнения, че нещо не е наред. Не знаеше какво, но усещаше, че част от информацията, която беше получил, не е вярна. Разбира се, това беше инстинкт, но през годините се бе научил да му се доверява. Затова щом видя Солей на платформата, разбра какво му беше убягвало толкова време.

— Причината истината да излезе наяве — продължи Хуан — беше изборът на момента за потапяне на нефтената платформа. От Лоулес Бахар е знаел, че сме избягали от затвора „Инсейн“, освен това е разполагал с местоположението на Линда заради чипа за проследяване. Заради това изтегля напред с няколко дни или седмици планираното потапяне на Джей-61. Причината да го направи е тазсутрешното качване на Мак Ди на мостика. Той знаеше, че плаваме под пълна пара, но не е имал представа за скоростта, която „Орегон“ може да развие. Веднага щом ме е оставил на мостика, се е свързал със своя водещ Смит. Казал му е, че не сме на дни, а на часове от тях. „Херкулес“ още не бил стигнал над падината Палаван, но вече не са разполагали с време. Веднага са отворили крановете на входните отвърстия на баластните цистерни и са скочили в спасителните лодки. Целта била не само да убият Линда и Солей, но и да скрият факта, че на платформата се е намирала най-голямата сбирка от свързани помежду си компютри извън правителствените лаборатории. Точен ли съм?

Последния въпрос Хуан зададе на Мак Ди. В този момент силен режещ звук направи разговора невъзможен. Беше трясъкът на една от корабните „Гатлинг“, с която пробиваха дупки в огромните понтони на платформата. Стрелбата продължи почти цяла минута, така че когато картечницата беше прибрана в кораба, а редуът, който служеше и за маскировка, се плъзна обратно на място, три хиляди дупки с

големината на юмрук бяха нашарили понтоните под водната линия. До час Джей-61 щеше да потъне.

— Е, какво ще кажеш? — попита Хуан отново Лоулес, когато стана ясно, че Марк Мърфи си е свършил работата.

— Съвсем точно. Право в десетката.

— Сега разбирам — зарадва се Макс. — Кроасар е бил под контрол, защото Бахар е отвлякъл и неговата дъщеря. Значи всички тези глупости за заминаването за Бирма са били измама. Може да са опитали да стигнат сами до храма, но са се провалили. Затова е използвал Кроасар да ни наеме, защото отнякъде е знаел, че ще се справим.

Кабрило кимна.

— А с двама шпиони в екипа, Смит и Лоулес, той е разполагал редовно с новини за нашия напредък.

— Всичко ми се струва толкова усложнено. Защо да си прави труда да насилва Мак Ди да участва? Защо са тези напъни? Бахар можеше просто да ни наеме да идем в Мианмар.

— Нямахте да се получи — поклати Хуан глава. — Липса на мотивация. Никога нямахте да се съгласим да ограбваме гробници. Имал е нужда от типа мисия, която е бил сигурен, че няма да откажем. Вече се беше убедил в нашите милозливи сърца, щом става дума за непокорни деца. След сделката да спасим неговия син просто е използвал същия номер отново. Само че сега за стръв послужи дъщерята на Ролан Кроасар. После, когато е получил онова, което беше в чантата, се е обадил на своите другари в правителството, за да ни елиминират.

— А защо не е работил с правителството от самото начало? — запита се Макс гласно.

— Нямам представа, но сигурно е имало някаква причина. Иначе изобщо не би си губил времето с нас. Моето предположение е, че включването на военните е в резултат на сделка, сключена в последния момент. Мак Ди, а ти какво мислиш?

— Нямам представа. Просто ми заповядваха и аз изпълнявах.

— Значи не знаеш какво е имало в чантата, която свалих от тялото в реката?

— Не и преди да попиташ, не знаех и името на типа, който даваше заповеди на Смит. Знаех, че Смит не взема решенията сам, но

не знаех кой стои зад него.

— И друга тайна, която се разкри — обърна се Макс към Кабрило, — е нападението срещу хотела.

— Какво? Нима не става дума за случайност?

— Вече стана ясно, Бахар ни е смятал за такава заплаха, че е искал непременно да проникне в екипа, но се е опитал да се отърве от нас още в началото, като ни взриви в сингапурския хотел.

Хуан обмисли това, но после поклати глава.

— Не мисля така. Както вече казах, защо не е накарал Смит, щом влезем в апартамента, просто да ни гръмне?

По лицето на Хенли се плъзна хитра усмивка.

— Защото е знаел, че останалите от Корпорацията ще обърнат земята, за да намерят убиеца. Загинем ли обаче при самоубийствено нападение, кого да търсят?

Кабрило реши, че може би неговият стар приятел е попаднал на следа, но все пак у него остана известно съмнение. В момента обаче миналото нямаше значение.

— Засега трябва да се съсредоточим върху Бахар. Трябва да разберем какво е планирал. Става дума за нещо, за което според него сме заплаха. Освен това е свързано с онова, което задигнаха от храма.

— Трябва да е нещо характерно — язвително подхвърли Макс.

— Ами моето малко момиченце? — попита Мак Ди, опитвайки се да запази колкото може достойнството си. — Сега, когато този Смит и онзи тип Бахар знаят, че сме научили за тях, ще я убият. Позволиха ми да говоря с нея по скайпа. Типовете, които я пазят, носят жилетки с експлозивни. Ще взривят горкото ми детенце.

— Кой е казал, че Смит и Бахар знаят нещо за случилото се?

— Не разбирам.

— Много просто. Ще се обадиш на Смит, както сте се уговорили, и ще докладваш, че когато сме пристигнали, платформата и „Херкулес“ вече са били потънали.

— Ами добре... — съгласи се колебливо Мак Ди, защото му се искаше да изкопчи още информация.

— След това ще спасим дъщеря ти, ще открием какво замислят тези кучи синове и ще ги заковем на най-близкия кръст.

След най-дългия душ, който от много време беше взимал, Кабрило отиде да види Линда Рос. Тя щеше да напише пълен отчет за своето изпитание, но той искаше бързо да научи най-важното, така че да може да вземе решение за следващите им стъпки. Отиде в кабината ѝ и откри, че там е и Солей, която също току-що беше излязла от банята. Тялото ѝ беше увито в хавлия, защипана под мишницата, а на главата ѝ имаше друга, завита като тюрбан.

— О, отново ме виждате, когато не съм в най-добра форма — каза тя с плаха усмивка.

— Цял живот все така се случва. За всичко улучвам най-подходящото време, само не и за жените. Линда не ти ли предложи някоя от каютите ни за гости?

— Предложи ми, но моите дамски принадлежности се оказаха недостатъчни. Затова тя най-любезно ми предложи да ползвам нейните.

— Ще говоря с иконома — обеща той. След това попита с истинска загриженост: — Как се чувстваш?

Сянка помрачи тъмните ѝ очи, но също толкова бързо изчезна.

— Преживявала съм и по-големи гадости.

— Прочетох за някои твои постижения и бях силно впечатлен. Но нищо не може да се сравни с това да те задържат против твоята воля. Липсата на свобода и контрол над собствения живот може да нарани всеки. Може би безсилието е най-неприятното усещане на света.

Тя отвори уста, сякаш се готвеше да отговори, а после се стовари върху леглото на Линда и зарови лице в шепите си. Захълца отначало тихичко, но постепенно плачът се засили и накрая тя започна да трепери с цялото си тяло. Хуан не се плашеше от женски сълзи, особено когато зад тях има реална причина. Безсмислената истерия го дразнеше, но подобен израз на гол страх беше нещо, което разбираше много добре.

Той седна на леглото до нея, но не я докосна. Ако тя искаше човешка близост, от нея зависеше да я потърси. Инстинктите му в мигове като този работеха безгрешно. След секунди Солей вече притискаше лице в рамото му. Той я прегърна през раменете и просто я остави да се наплаче. След по-малко от минута младата жена се изправи и подсмръкна. Хуан издърпа няколко салфетки от кутия на

нощното шкафче и ѝ ги подаде. Тя попи сълзите от очите и си издуха носа.

— Извини ме. Това не беше много изискано.

— Ще се оправиш — предсказа той. — Сигурен съм, че си силна жена, но прекалено дълго си потискала своите чувства. Предполагам, че не си показала и капка слабост пред своите тъмничари.

— Не. Как бих могла?

— Но това не означава, че нямаш чувства. Накрая избликват като вулкан и нищо не може да се направи.

— Благодаря — каза тя тихо. Гласът ѝ укрепна и лека усмивка заигра в ъгълчетата на устата ѝ. — Благодаря, че ми спаси живота. Линда има такава вяра в теб, че дори за миг не се усъмни в нашето спасение. Аз не бях толкова уверена. Но сега? — лицето ѝ грейна в усмивка. — Сега смятам, че можеш да направиш всичко.

— Само трябва да си взема червената наметка от химическото. Забележката я обърка за миг.

— О, предполагам, че намекваш за вашия герой Супермен?

— Да, това съм аз, но не нося трико.

Хуан стана сериозен.

— Трябва да ти задам няколко въпроса. Ако си още разстроена, можем да го отложим за друг път.

— Не, ще се опитам да помогна.

— Мога да се върна, когато се облечеш?

— Нали имам кърпа? Това е достатъчно — обясни тя с европейски прагматизъм.

— Подслуша ли нещо, докато беше в плен? Нещо, което да ни подсказже за какво е всичко това?

— Не, нищо. Отвлякоха ме от дома ми в Цюрих. Двама мъже нахлуха, докато спях. Докато единият ме държеше, другият ми би инжекция. Загубих съзнание. Когато се свестих, вече бях в килията, където ме намери. Докато Линда не ми каза, дори не знаех, че съм на нефтена платформа. И нея бяха упоили. Но тя ми каза, че се е свестила на хеликоптер, който летял над океана.

Хуан знаеше, че подобно на него, Линда е останала неподвижна, след като се е събудила, за да добие представа за заобикалящата я обстановка. Той я беше научил на този номер.

— Имаш ли някаква представа защо си била нападната?

— Предполагам, че във връзка с баща ми — отговори Солей. — Той е човек с богатство и власт.

— Срегнах го в Сингапур, когато ни нае да заминем за Бирма да те търсим.

— Вярно е, че планирахме с един приятел да идем в Бангладеш на екстремна екскурзия.

— Знаем. Хората, които са те отвлекли, са си направили дори труда да обновят сайта ти, за да мислят всички, че си заминала. Добре са замели следите си. Нещо по-характерно за баща ти? Някакви скорошни сделки?

— Вече не сме толкова близки — призна тя с тъга в гласа.

Кабрило знаеше, че много скоро ще се наложи да ѝ кажат, че по всяка вероятност баща ѝ е мъртъв. Бахар вече бе получил исканото, затова Ролан Кроасар се беше превърнал в бремене. Разбира се, щяха да продължават да търсят, но вероятността швейцарският banker да е останал жив, беше твърде малка.

— Добре — каза той, докато се надигаше. — Сега си почини, после ще говорим още.

— Искам да се обадя на няколко души. На татко и неколцина приятели.

— Мога и сега да ти кажа. Баща ти е изчезнал. Опитвахме се да се свържем с него в продължение на няколко дни, но не успяхме. Освен това смятам, че е важно да продължаваме да се преструваме, че си се удавила в потъналата нефтена платформа.

— Баща ми? Изчезнал?

— За последен път е бил видян в Цюрих с мъжа, който най-вероятно те е отвлякъл от там.

Вина, страх и гняв се смениха по лицето ѝ в калейдоскоп на чувствата, които изпита. Седеше неподвижна като статуя — красив манекен, на когото току-що бяха изтръгнали сърцето.

— Съжалявам — тихо каза Хуан. Доця му се да не бе пожелала да звъни по телефона. Не беше още готова за подобни новини. Поне засега.

Най-накрая Солей вдигна очи към него, погледът ѝ бе изпълнен с молба, която искаше от все сърце да изпълни. Никога не беше виждал такава оголена ранимост. Беше навлязъл в територия, където съвсем не се чувстваше уверен, защото всичко тук събуждаше спомените за

неговата собствена загуба. Не беше научил, че жена му е мъртва, докато не се върна от мисия на ЦРУ, а тя от седмици вече лежеше в гроба.

С облекчение забеляза, че Солей се стегна, изправи рамене и в очите ѝ заблестя решимост.

— Мисля, че ще се облека, а след това искам да се разходя по палубата. Разбира се, ако е възможно.

Тя посочи куфар до вратата на банята, който Хуан разпозна като част от инвентара на Магическата работилница. Линда и Кевин Никсън вече я бяха обзавели.

— Разбира се — побърза да се съгласи. — Ако имаш нужда от нещо, не се стеснявай да помолиш някого от екипажа. Макар и да не те намерихме, където очаквахме, всички изпитват облекчение, че си в безопасност.

— Благодаря за всичко.

— В шест ще има коктейли в каюткомпанията. Вечерното облекло не е задължително, но заради теб ще си сложа наметалото.

Беше дарен с бледа усмивка за опита да я развесели и ѝ кимна за довиждане. Сега най-сетне успя да намери Линда. Откри я в спортната зала заедно с Еди Сенг. И двамата носеха традиционните японски ги за упражнения по бойни изкуства и се бореа за надмощие на тепиха доджо.

— Не ви ли стига екшънът досега, а? — закачи ги Хуан.

Линда го изгледа гневно.

— Този задник Смит ме надви в джунглата и помолих Еди да ми покаже къде съм сбъркала.

Сенг имаше черни пояси в няколко различни вида бойни изкуства и беше сенсей на Корпорацията.

— Не мога да чакам, трябва да поговорим.

Линда се поклони на Еди и прекоси подплатения тепих боса.

— Ще ти кажа веднага, че Смит не говореше много. Щом ме закара в Янгон, ме упои.

— И ти се събуди на хеликоптера, докато сте летели към платформата?

— Откъде знаеш? — попита тя, повдигайки вежди.

— Нали съм Супермен. Шегувам се. Всъщност току-що говорих със Солей.

— Само говори, а?

Хуан не се поддаде.

— И Смит ли беше на хеликоптера?

— Да, и носеше онази чанта. Тогава направи единствената си грешка. Тя лежеше на пода между него и пилота. Точно преди да кацнем, я отвори. Вътре имаше големи яркочервени рубини. Бих казала, дълги около трийсетина сантиметра, а може и малко повече. Вече бяха рязани и полирани. През живота си не бях виждала нещо подобно.

На Кабрило му беше много трудно да повярва, че всичко това е сложна контрабандна схема. Зад станалото със сигурност се криеше нещо друго.

Линда продължаваше да разказва:

— Щом кацнахме, аз продължих да се правя на парцал. Отведоха ме право в килията при Солей, така че не знаех дали Смит е останал до последното действие или не.

— Предполагам, че не. Бахар е положил големи усилия, за да вземе тази чанта. Сигурно е искал да получи колкото може по-бързо камъните. Нека те попитам нещо. Попаднах на два цели етажа, претъпкани с компютри. Говоря за хиляди паралелно свързани машини. Някакви идеи?

— Питай мозъчния тръст. Марк и Ерик са компютърните спецове.

— Не трябва ли да ги наричаме айтита?

— Значи не съм политически коректна? Ако искаш, дай ме под съд. А сега сериозно. Трябва тях да питаш. След качването на борда веднага ме пъкнаха в Тъмната Индия.

Кабрило откри Марк и Ерик в кабината на Стоуни. Играеха някаква видеоигра на огромен плосък екран, който всъщност представляваше четири дисплея без рамки, монтирани в голям квадрат. Хуан разбираше, че някои игри развиват определени умения, но не видя никакво оправдание в това двамата да се състезават с автомобилчета от рисувани филми, карани от мравояди, и то из някакъв мол.

— Момчета, предполагам, не сте чули.

— Чули какво?

— Дъщерята на Кроасар също беше на платформата. Използваха са я, за да стигнат до нас чрез нея. А Мак Ди е бил шпионин.

— Какво? — гракнаха двамата едновременно.

— Лошият се оказа Гунаван Бахар. Той е мозъкът на цялата операция. Затова първата ви работа трябва да бъде да проникнете във всички сфери на живота му. Искам да науча кой е той в действителност и какво цели. Когато за пръв път се свързах с Овърхолт, той каза, че Бахар не е в полезрението на ЦРУ. Затова ще се наложи доста да поровите, и то издълбоко.

— Задръж — прекъсна го Марк. — Мак Ди шпионин? Че за кого?

Кабрило им разказа цялата заплетена история, като завърши със заключението, до което бяха стигнали с Макс, че според Бахар Корпорацията представлява действителна заплаха за онова, което е замислил.

— Още две неща — направи той едно отклонение. — Линда е видяла в чантата, която намерихме в Бирма, два трийсетсантиметрови рубина, а аз открих, че две палуби на нефтената платформа бяха превърнати в голям компютърен парк. Някакви идеи с каква цел?

Двамата млади гении се вторачиха един в друг, сякаш искаха взаимно да стимулират мозъчната си дейност. Най-сетне Марк заговори:

— Каквото и да представляват тези камъни, не са рубини. Основната съставка на рубините и сапфирите е корунд — разликата е в незначителните количества други минерали, които ги оцветяват различно. При рубините това е хром, а при сапфирите — желязо или титан. Корундът има шестоъгълна кристална решетка, но е по-скоро с линейна, отколкото с цилиндрична структура.

Лицето на Кабрило остана безизразно, но в себе си вече крещеше: „Говори разбираемо!“.

— Искате да кажете — започна Стоун да превежда, — че рубините не растат на дължина като смарагдите и кварца, така че не е възможно Линда да е видяла трийсетсантиметрови рубини. Трябва да става дума за някакви други кристали.

Това беше потвърждение на Хуановата теория, че тук не ставаше дума за контрабанда. Обаче чувството не го доближаваше до истината.

— А всички тези компютри?

Марк пак се обади пръв:

— Очевидно Бахар е трябвало да се справи с големи числа, но без да знаем повече за него и целите му, е невъзможно да кажем какво или защо.

— Тогава се залавяйте с работа. Искам отговори.

— Дадено, шефе — кимна Стоуни.

17.

Джон Смит слезе по стълбичката на частния самолет и попадна в прегръдката на Гунаван Бахар. Двамата се разцелуваха като братя.

— Добре се справи — каза Бахар и отдалечи Смит на ръка разстояние, за да може да го погледне в очите.

— Беше по-лесно, отколкото предполагаме, особено след като успя да склучиш сделката с армията.

Говореха на английски — единствения език, на който можеха да се разберат.

Смит наистина беше приел този анонимен псевдоним, когато влезе във Френския легион. Беше се родил като Абдул Мохамед в Алжир и като мнозина в неговата родина имаше голяма част френска кръв във вените си след сто и трийсет годишното колониално владичество. Също така, подобно на мнозина в Алжир, дори след четирийсет години независимост продължаваше да ненавижда бившите господари. Но вместо да се бие като въстаник срещу собственото си правителство, което смяташе за корумпирано от западните влияния, реши да се бори със звяра отвътре. Затова влезе във Френския легион като начин да добие военна подготовка и да се научи да печели доверието на европейците, за да минава лесно и той за такъв.

След като изтекоха петте години на договора му, той се присъедини към муджахидините, които се сражаваха срещу руснаците в Афганистан. Сраженията му доставяха удоволствие, но невежеството на местните направо го смая. Откри, че това са суеверни селяни, които прекарват не по-малко време в битки помежду си, отколкото в сражения срещу Съветите. Дори Великият шейх Осама бин Ладен беше параноичен фанатик, който смяташе, че щом изгонят руснаците, веднага трябва да започнат битка срещу Запада. Макар на младини да е бил плейбой и да се е забавлявал из европейските градове, Осама никога не успя да разбере истинската мощ на западната армия. Битката срещу съветските наборници на земя, която им е напълно чужда, беше

много по-различно нещо, отколкото да се изправиш срещу Съединените щати.

Бин Ладен стигна до убеждението, че мъченическите операции, както предпочиташе да нарича самоубийствените атентати, ще доведат до разрушението на западния свят. Абдул Мохамед също искаше да види Америка на колене, но разбираше, че взривяването на няколко сгради нищо няма да промени. Всъщност дори напротив — щеше да засили решимостта на жертвата и да доведе до жестока отплата.

Макар да не знаеше как, беше уверен, че има и по-добър начин. Едва години по-късно, дълго след като Бин Ладен беше срутил Кулите близнаци и запали пожар, който нанесе много повече поражения на мюсюлманите, отколкото на Запада, Мохамед срещна Сетиаван Бахар, брат на Гунаван и съименник на сина му. (Момчето, което използваха за афганистанската операция, беше уличник, когото подготвиха грижливо да не разговоря с неверниците.) Когато се срещнаха, Мохамед работеше за охранителна фирма в Саудитска Арабия, а джихадистките пламъци в душата му бяха загаснали. Братята Бахар се оказаха във фирмата, когато ухабистките фундаменталисти нападنا живеещите в кралството западняци и техните фирми. Двамата обикаляха петролни инсталации, които се интересуваха от закупуването на електронни контролни средства, произвеждани от една тяхна фирма в Джакарта.

Бяха наели Мохамед като телохранител за две седмици, но оттогава той беше техен служител на пълен работен ден.

Използваха го както за фирмена охрана, така и за онова, което наричаха „специални проекти“. Те се простираха от фирмен шпионаж до отвличането на членове на семействата на конкуренти, за да печелят договори с по-високи оферти. Братята Бахар, а по-късно само Гунаван, когато Сетиаван почина от рак на белите дробове, внимаваха много да прикриват следите на своите по-агресивни бизнес практики. Фактът, че Корпорацията не можа да проследи собствеността им върху нефтената платформа Джей-61, беше доказателство за тяхното внимание и предпазливост.

Онова, което свърза тримата мъже от самото начало, беше убеждението, че тактиката на Бин Ладен е осъдена на неуспех. Бяха единодушни, че Западът трябва да престане с настойчивото си месене в Близкия изток, но бяха сигурни, че тероризмът никога няма да

постигне това. Всъщност той предизвикваше още по-голяма намеса. Онова, от което имаха нужда мюсюлманите, беше някакъв лост за въздействие върху Съединените щати. След като и двете страни имаха нужда от петрол — едната, за да задвижва фабриките и автомобилите си, а другата, за да трупа огромни печалби — трябваше да бъде открито нещо различно.

Преди четири години, когато Гунаван прочете една статия в научно списание — и то, представете си, в кабинета на своя зъболекар — беше открил начин как да получи този лост. Той сложи Абдул за ръководител на проекта и му предостави почти неограничени средства. Всички най-умни и способни служители в огромната империя на Бахар бяха включени в изпълнението на задачата, а когато имаше нужда, се наемаха външни хора. Проектът беше толкова авангарден, че пазенето на тайна се подразбираше и не беше нужно да се обяснява много-много на служителите. Сред тях само малцина избрани знаеха за какво ще служи устройството, върху което работеха толкова трескаво.

Бяха готови още преди година, като се изключи една особено важна част, и накрая Абдул успя да намери и нея с помощта на неизвестен британски изследовател. Той беше успял да сглоби пъзела на осемстотингодишна легенда, която отведе Мохамед в отдалечения храмов комплекс, изгубен сред една от най-непристъпните джунгли на земята.

Абдул Мохамед свали чантата от рамото си и внимателно разкопча капака. Яркото слънце, което биеше върху асфалта на пистата, накара кристалите да заблестят като огнени пламъци.

— Приятелю, моите поздравления — каза топло Бахар. Те поеха към чакащата лимузина. — Това се беше превърнало в твоя натрапчива мисъл, както, разбира се, и в моя. Кажете ми, такъв ли беше храмът, какъвто Марко Поло го е описал на Рустикело?

— Не. В течение на годините монасите много са го разширили. Пещерата, където кристалите са били изкопани за първи път, си е още там. Обаче са построили сгради, които се спускат от върха на пролома до нея и са започнали да гравират още идолопоклоннически изображения по скалите срещу манастира. Като се съди от степента на развала, бих казал, че са го изоставили, когато настоящата хунта е дошла на власт.

— Интересно е, че когато са заминали, са оставили последните камъни — замислено каза Бахар, докато един шофьор пъргаво му отваряше вратата.

— Взели са глупашката си статуя, но са оставили скъпоценните камъни. Може би в течение на вековете са изгубили познанието за тяхното съществуване. Марко Поло твърди, че само главният жрец е знаел за тях, а на него са му казали само защото е носел печата на хана.

— Може би — измърмори Бахар, който беше изгубил интерес към разговора. — Важното е, че успя да ги намериш.

Абдул беше изпратил групи изследователи и архивисти из цял свят, за да издирват кристалите, след като попадна на микроскопична мостра в антикварен магазин в Хонконг и научи, че притежават специалната вътрешна структура, която можеше да накара тяхното устройство да работи. Вярно беше, както каза неговият началник, че за него това се бе превърнало в идея фикс. Беше натрупал и запомнил толкова много информация за кристали, че без затруднения можеше да си извади сертификат за гемолог. Лично бе посещавал магазини и рудници от Шотландия до Япония, но пробивът дойде, когато един от наетите изследователи, и той малко нещо почитател на Марко Поло, чу халтураджийската — лекция на Уилям Кентър в Ковънтри, Англия. Когато и Мохамед чу разказа за задвижвани с кристали оръжия, още същата вечер замина с един помощник за Англия и разговаря с Кентър след другата му лекция. Трябваше да отдаде дължимото на англичанина — наистина се опита да не издаде кой е истинският собственик на фолиото на Рустикело и къде живее. Веднага след като се отърваха от тялото на Кентър, проникнаха с взлом в изложената на ветровете господарска къща в южната част на Англия, убиха възрастния човек, взеха фолиото и подправиха местопрестъплението така, че всичко да прилича на обир, по нещастно стечение на обстоятелствата завършил с убийство.

Измъкнаха се от страната и бяха в безопасност още преди установяването на двете престъпления.

След това нает преводач прекара няколко седмици в работа върху фолиото, извличайки подробностите за наблюдаваната от Поло битка, за да открие рудника, откъдето идваха кристалите, ослепили пазачите върху крепостната стена. Абдул знаеше, че в мината ще намери същите кристали като малкото парченце, което бе открил в Хонконг.

Разбира се, щеше да се наложи да бъдат изпитани, но оптичните свойства, описани от Марко Поло, бяха същите, които им бяха нужни за техния проект. Това не можеше да е съвпадение.

— Потъването? — попита Бахар. — Всичко ли мина според плановете ни?

— Трябваше да бързаме, но бяхме само на няколко мили от нашата цел и никой не ни видя да се връщаме в Бруней със спасителните лодки на „Херкулес“. Американската ни къртица се обади, че корабът им плава много по-бързо, отколкото ни бяха накарали да повярваме. Трябва скоро да ми звънне, за да ми разкаже как е минало, но мисля, че сме унищожили всички следи от Оракула, преди да са успели да стигнат там.

— Чудесно. Както изглежда, Оракула беше прав в твърдението си, че Корпорацията представлява опасност. Успяха да избягат от затвора „Инсейн“ — мисля, че малцина са успели да направят подобно нещо досега.

Абдул си спомни срещата с Кабрило в Сингапур. Беше усетил, че този мъж е опасен. Това го подсети за друг проблем, с който трябваше да се справят.

— Какво става с Прамана?

— Сега ще се срещнем. Това е причината да се бавим тук, в Джакарта. Знаех, че след провала му в Сингапур ще искаш да разговаряш с него. Само бързата ти мисъл попречи случилото се да се превърне във фатална грешка. Когато свършите разговора, ще заминем за Европа с кристалите. О, а какво стана с Кроасар?

— Вързахме му тежести и го хвърлихме в Малакския проток.

Трийсет минути по-късно източената лимузина „Мерцедес“ зави и спря пред паркинга на запуснат склад в предградията на гъмжащия от хора десетмилионен град. Асфалтът на паркинга беше напукан, от пукнатините надничаха бурени, а сградата имаше вид на невиждала боя, откакто Индонезия бе получила независимост от холандците.

— Не мога да повярвам, че този глупак Прамана не е успял да контролира по-строго хората си — подхвърли Мохамед и яростта му започна да се разгаря.

Някои от биячите, които използваше, бяха членове на ислямистката групировка „Джемаа Ислямия“. Фактически Прамана го беше придружил при ходенето в Англия и той бе измъчвал Уилям Кентър.

Онова, което Абдул не знаеше, беше, че когато Прамана изпрати двама от хората си в Сингапур за срещата като помощен екип, те бяха пренесли с частния самолет самоубийствени жилетки, за да убият мъжете, с които той щеше да се види. Абдул не знаеше причината, а и не го интересуваше кой знае колко. Предполагаше, че става дума за отмъщение заради братята по вяра, които Корпорацията беше избила в Афганистан. Смешното беше, че сам Абдул ги беше предупредил колко добри са тези агенти. Може би заради това бяха решили да станат мъченици, унищожавайки такива страшни противници.

Всъщност това нямаше значение. Онова, което имаше, беше, че Прамана ги беше предал — съзнателно или защото не е могъл да контролира хората си, с което едва не провали цялата операция. Ако Мохамед не беше реагирал светкавично, като набързо сглоби самоделно взривно устройство с малко черен барут от гилзите на няколко куршума и химикалите, които намери в количката на една от чистачките, със сигурност на Кабрило щеше да му светне, че срещата е била капан. Третият взрив, който организира, беше достатъчен да убеди американците, че се попаднали на неподходящо място в неподходящо време.

— Ако не възразяваш — обяви Бахар, когато Абдул отвори вратата, — аз ще остана в колата.

— Разбира се — кимна Мохамед, когато излезе и влажната жегга го обгърна. С умело движение измъкна ножа си от канията, закрепена на подлакътницата, и закрачи към входа.

18.

Вашингтон, окръг Колумбия

Три седмици по-късно

Секретарят на президента беше с него, откакто той реши да превърне историята си на човек, постигнал всичко сам със своята речовитост в политическа кариера. Постави адвокатската си практика на трупчета и се кандидатира за кмет на Детройт. Спечели с голямо мнозинство, когато съперникът му се оттегли от надпреварата, „за да прекарва повече време със семейството си“ (всъщност истината беше, че съпругата на другия кандидат бе научила, че ѝ изневерява, и се готвеше да се разведе). След това изкара два мандата в конгреса и един в сената, преди да започне участието си в президентската кампания. Юнис Возняк послушно го беше последвала от адвокатската кантора, където работеха само двамата, в кметския кабинет, след това във Вашингтон, а сега — на най-могъщия пост в света.

Тя пазеше своя шеф почти толкова яростно, колкото началника на неговия кабинет — Лестър Джексън. Джексън беше познавач на Вашингтон, който отрано се бе залепил за пешовете на президента и повече не ги пусна.

Тя командваше работен екип от няколко дузини помощници, но една от задачите, които държеше да изпълнява сама, беше да поднася кафе на президента, когато минаваше през нейния кабинет, за да влезе в своя. Току-що беше свършила с добавянето на мляко, първата дама настояваше да е само с два процента масленост, обаче всъщност си беше пълномаслено, но пресипано в кутия от по-диетично, когато телефонът на факса започна да звъни.

Не че не се беше случвало и друг път, но в днешно време факсовете са толкова архаични, че машината си стоеше с години безмълвна. Когато изплю единична страница в тавата, Юнис плъзна очи по съдържанието ѝ, а изненадата на лицето ѝ се замени с истинска загриженост.

Сигурно е някаква шега, каза си тя.

Но как изпращачът се е сдобил с този номер? Не беше обявен в телефонния указател на Белия дом заради налудничавите и ругателни факсове, които пращаха на президента заедно с налудничавите и ругателни имейли и обикновени писма, които получаваха. Преглеждаха ги, преди да стигнат до президента. Само пет-шест души имаха достъп до факса зад нейното писалище.

Ами ако не е шега? От самата мисъл ѝ призля. Тя се тръшна тежко на стола, без дори да забелязва, че е разляла кафето в скута си.

Точно в този миг Лес Джексън влезе. Косата му се беше прошарила на слепоочията, а очите бяха започнали да потъват зад сбръчкани торбички. Той обаче продължаваше да се движи като много по-млад мъж, сякаш стресът и изхабяването, които носеше със себе си неговата работа, го освежаваха, вместо да го състаряват.

— Добре ли си? — попита Джексън. — Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак.

Без да каже нещо или да помръдне, Юнис вдигна факса, което принуди Джексън да се протегне, за да го вземе. Началникът на кабинета беше известен с бързото си четене и само за няколко секунди плъзна поглед по страницата.

— Това е фалшификат — изказа той мнението си. — Никой не може да се сдобие с тази информация. А останалото са просто джихадистки дрънканици. Откъде се взе?

И пусна листа от високо на бюрото.

— Току-що дойде по моя факс, господин Джексън.

Макар и да го познаваше от години, тя държеше на етикета в отношенията със своите началници. Джексън не правеше нищо да я откаже от този навик.

Той обмисли новата информация в продължение на секунди, после махна с ръка.

— Някаква грешка с номера на факса. Случва се.

— Юнис, да не би някой да ти е изпратил мръснишки факс, а? — изкиска се многозначително президентът.

Двете години от първия мандат не му се бяха отразили много. Висок, с широки рамене и с толкова увличащ глас, че слушателите му оставаха очаровани, дори и да не бяха съгласни с неговата политика.

Юнис Возняк скочи на крака.

— Не, господин президент. Не такъв... Аз, във... — гласът ѝ просто се прекърши.

Президентът взе факса, извади чифт половинки очила за четене от малкото джобче на костюма от „Брукс Брадърс“ и ги сложи на върха на орловия си нос. Прочете го почти толкова бързо, колкото началника на кабинета. За разлика от Джексън президентът пребледня, а очите му се ококориха. Той бръкна в задния джоб на панталона си и извади плик с размерите на кредитна карта. Щом напускаше президентския апартамент, пликът се подменяше с подобен, донесен от куриер на Агенцията за национална сигурност. Това беше утринната рутина, която никога не се променяше.

Президентът счупи печата и сравни числата, отпечатани релефно върху пластмасовата карта вътре, с онези, които бяха във факса. Ръцете му започнаха да треперят.

— Господин президент? — попита Джексън с голяма загриженост в гласа.

Малката пластмасова карта, подобна на кредитна, носеше прякора „бисквитката“. Президентите започнаха да я получават малко след Кубинската криза. Тя съдържаеше поредица числа, генерирани случайно в Агенцията за национална сигурност във Форт Мийд, Мериленд, от компютърно базирана система. Това беше президентският код, удостоверяващ правото му да нареди изстрелването на ядрени оръжия. Без съмнение тези числа бяха най-строго охраняваната тайна на Съединените щати.

А някой току-що беше изпратил по факса в Овалния кабинет днешния код.

— Лес, свикай Съвета за национална сигурност. Искам ги тук толкова бързо, колкото позволяват човешките възможности.

Въпреки че някой притежаваше числата, това не означаваше, че може да изстреля ядрени оръжия, но това, че кодът върху „бисквитката“ вече не е тайна, беше най-големият пробив в сигурността на Съединените щати от създаването на федерацията. Случилото се поставяше под въпрос сигурността и във всички останали области на отбраната.

Минаха няколко часа, докато успеят да съберат членовете на Националния съвет за сигурност в Ситуационното помещение — бункер без прозорци дълбоко под Белия дом. Заради организирани вече

пътувания единствените хора в съвещателната зала бяха вицепрезидентът, секретарят по отбраната, началникът на Обединението на началник-щабове, държавният секретар и по специална покана — директорите на АНС и на ЦРУ.

— Дами и господа — започна президентът, — изправени сме пред криза, в каквато нашият народ никога не е изпадал.

Той се зае да раздава копия от факса, но не прекъсна изказването си.

— Преди малко повече от два часа този факс беше изпратен на Юнис Возняк — моята лична секретарка. Кодът, удостоверяващ правото ми да изстрелям ядрени оръжия, написан на листа, е истински. Ще трябва да изчакаме, за да видим дали заплахата също е действителна. Що се отнася до исканията, може да се окажем принудени да ги обсъдим.

— Чакайте малко — намеси се директорът на АНС. — Това е невъзможно.

— Знам — отговори президентът, — но въпреки това са във факса. Кодът се генерира от генератор на случайни числа и всички хора, които работят в този отдел, са издържали проверка на миналото Янки Уайт^[1]. Нали така?

— Да, господин президент. Процедурата е напълно сигурна. Никой, освен вас не вижда тези числа. Ще проверя куриера. Печатът здрав ли беше?

— Да, напълно.

— Това е невъзможно — повтори генералът.

Намеси се вицепрезидентът:

— Този ненормалник твърди, че на обяд ще спре за една минута тока в Трой, Ню Йорк. Не трябва ли да предупредим някого? И защо, за бога, Трой?

— Защото е достатъчно близо до Ню Йорк Сити, за да привлече нашето внимание, но е достатъчно малък, така че когато пренасочи електричеството, няма да претовари електропреносната мрежа и да започне автоматично изключване, както през 2003 година.

Това обяснение даде Лес Джексън, който беше работил и като лобист на Съюза на производителите на електричество.

— Освен това, ако ги предупредим, ще поискат да разберат откъде знаем. Ако заплахата е действителна, нима искате

администрацията да бъде изложена на подобни въпроси?

— О, вярно.

Вицепрезидентът беше избран заради баланса в кандидатската листа, а не заради блестящите си умствени способности.

— Това не е някой обикновен хакер — каза Фиона Катамора, държавният секретар. В предишната администрация тя беше съветник по националната сигурност и я бяха избрали за тази отговорна работа, защото бе сред най-квалифицираните личности в страната. — Исканията ми приличат на списък с желанията на Осама бин Ладен за Коледа.

Тя зачете:

— „Съединените щати ще обявят незабавно, че спират всяка военна и материална помощ за държавата Израел и вместо това ще предоставят тези средства на Палестинската автономия и на водачите на «Хамас» в Ивицата Газа. Незабавно ще освободят всички затворници, държани в Гуантанамо. Всички американски и натовски части трябва да напуснат Ирак до края на юни. Веднага ще спрат военната помощ за Пакистан и до края на годината ще закрият своите военни бази в Кувейт и Катар. Президентът ще осъди изграждането на еврейски селища на Западния бряг и забраната за носене на хиджаби и никаб от мюсюлманките във Франция и всяка друга европейска страна, която приеме подобна забрана. Да бъде премахнато обявяването за терористични на всички мюсюлмански групи, включени в досегашните международни списъци. До края на годината да бъдат вдигнати всички санкции срещу народа на Иран и повече да не се налагат такива“.

— Всъщност — обобщил тя — онова, което искат от нас, е да спрем войната срещу тероризма. Смятам, че споменаването на Иран е много показателно.

— Какво искаш да кажеш?

— Мюсюлманите сунити и мюсюлманите шиити не се разбират и онова, по което цари съгласие във всички арабски държави, е, че Иран, с неговото шиитско мнозинство, трябва да бъде държан под контрол и че това е в техен общ интерес. Обаче този тип иска да оставим всички на мира и с това намеква, че тези различия са техен вътрешен проблем, с който те сами ще се оправят.

— Очевидно е, че не можем да изпълним никое от тези неща — отбеляза замислено вицепрезидентът.

— Това, което също ме впечатлява — продължи Фиона Катамора, сякаш той нищо не беше казал, — са посочените срокове. Това не са дрънканици на оглупял джихадист, седнал в някоя вазиристанска чайна. Всичко е грижливо обмислено. От практическа гледна точка всеки от сроковете е изпълним. Макар да са политически неприемливи, не са невъзможни.

— Не можем да спрем помощта за Израел — каза директорът на ЦРУ.

— Можем — отговори спокойно Фиона, без да повишава тон, както беше направил нейният опонент. — Ние избрахме да продължим да ги финансираме, защото е в наш интерес. Ако случаят вече не е такъв, можем всеки момент да спрем финансовите потоци.

— Ама...

— Виж, ако това е истинско, правилата са напълно променени. Ние вече не контролираме положението. Както изглежда, някаква група има неограничен достъп до нашите най-добре пазени тайни. С натискане на копчето може да спрат електрозахранването. Помислете, за това. Представете си спиране на тока в цялата страна, което продължава със седмици или месеци. Или системата за въздушен контрол, на която вече не можем да разчитаме. Всички самолети в страната — на земята за неопределено време. Възможно ли е този човек или група да преодолеят охраната на нашите ядрени централи и да ги накарат да се взривят? Знам, че има физическа охрана, но помислете и в тази посока.

— Някакви съвети какво да правим? — попита президентът с много по-тих глас, отколкото беше възнамерявал.

— Да намерим човека, който го е направил, и да го разпънем на кръст — избоботи вицето.

— Откъде е изпратен факсът? — попита директорът на АНС.

— Господа — рязко каза Фиона, — наистина ли смятате, че хората, задигнали президентския ядрен код, могат да бъдат заловени с традиционни полицейски техники? Този тип не е влязъл в представителството на „Федекс“ на Масачузетс Авеню, за да изпрати факса си от там! Сигурна съм, че сигналът е обикалял планетата няколко часа, преди да стигне до факса в кабинета на Юнис. Няма да

можем да го проследим. Трябва да погледнем на въпроса от друга страна. Кой ще има полза?

— „Ал Кайда“ е на върха на списъка — отговори адмиралът с многото ширити по пагоните, член на Обединението на началник-щабове.

— Струва ли ви се като нещо, което те биха направили? — попита язвително Фиона. — Ако разполагаха с такава сила, щяха да проведат такава кибератака, която да ни върне обратно в каменната епоха. Нямаше да има искания и предупреждения. Не, това е някой друг. Някой нов в играта.

— Някакви идеи? — попита директорът на ЦРУ.

— Съжалявам, но май това е ваша работа.

— И аз първо си помислих за „Ал Кайда“, но ти изложи убедителни доводи срещу тяхното участие. Ще говоря с хората си дали има някой друг с нужните средства, който да организира подобна операция.

— Да речем, че спрат тока в Трой, Ню Йорк — обади се Лес Джексън. — Какъв ще бъде нашият отговор? Какво ще правим? Ако спрем помощта за Израел, това ще е политическо самоубийство. Политическо самоубийство ще е дори само обявяването на подобно намерение. Същото важи за освобождаването на затворниците от Гуантанамо просто така.

От чувство на безсилие Фиона Катамора прокара пръсти през гарвановочерната си коса.

— Лес, тук не става дума за политика. Този тип ни даде доказателство, с което иска да ни каже, че сме в ръцете му. Той е разбил най-сигурния код в света и ни го размаха под носа. Ние или ще отстъпим и ще изпълним исканията, или ще понесем последствията като нация, а не като политическа партия или като президентска администрация. Ще отстъпим ли, или ще загинем всички заедно? — обърна се тя към върховния главнокомандващ. — Господин президент, това е въпросът.

Някой почука на вратата и я отвори, когато президентът извика:

— Влез.

— Сър, само да ви осведомя за последните развития — каза Юнис. — Номерът за отговор на факса е фалшив. Такъв номер никъде

не съществува. А телефонната централа на Белия дом няма отметка в архива си за идването на този факс.

— Обаждането не е било прието? — възкликна директорът на АНС. — Вашата секретарка да не е мръднала? Да не би това да е нейната представа за хумор?

Президентът не знаеше какво да каже, но тайничко се надяваше дългогодишната му и най-доверена секретарка да се е побъркала и да е забъркала тази каша.

— И още нещо — продължи помощничката му. — В Трой, Ню Йорк, токът е спрял за точно шейсет секунди. Няма засегнати други райони, макар местните производители на електричество да доставят и в други населени места. Засега не знаят защо е спрял токът и как се е възстановило подаването.

— Мили боже — възкликна някой, — значи е истина!
Фиона продължи да чете последните редове на факса.

„Това са малки демонстрации на нашите възможности. Ние не сме варвари и ценим живота. Но ако едно от нашите искания не бъде изпълнено, ще парализираме вашата страна. Самолетите ще падат като круши от небето, рафинериите ще избухнат, заводите ще спрат да работят, а електричеството ще се превърне в част от вашето минало.

С времето всички хора на земята ще преминат в нашата истинска вяра, но засега сме склонни да ви оставим да съществуваме съвместно“.

Тя вдигна очи:

— Факсът е истински.

[1] Прякор на административна проверка на миналото, която трябва да преминат заемащите висши административни постове, от началник на кабинета на президента до служителите в различните служби към Белия дом. — Б.пр. ↑

19.

Смит беше допуснал грешката преди една седмица. Най-сетне беше отстъпил на непрестанните молби на Мак Ди за видеовръзка с дъщеря му, като доказателство, че е жива. Тъй като вярваше, че Лоулес все още е в негова власт, стана небрежен по отношение на компютърната безопасност. Видеовръзката продължи само няколко секунди, но Марк и Ерик с лекота проследиха първоизточника.

Преди тази случка Корпорацията не беше постигнала напредък в проучването на Гунаван Бахар.

Както Кабрило подозираше, похитителите не бяха отвели Полийн Лоулес твърде далеч от мястото на отвличането ѝ в Ню Орлиънс. Всъщност я държаха в прословутия квартал Лоуър Найт Уард — най-силно разрушен от урагана Катрина. Голяма част от него и досега беше в развалини. Решението беше умно, защото след разпръскването на хората, живели някога на това място, чужденците по-лесно можеха да се смесят с останалите в квартала, без да събудят подозрение.

Кабрило, Лоулес и Франклин Линкълн отлетяха за Хюстън, където Корпорацията имаше тайна квартира. Тя беше една от десетките, които държаха в пристанищни градове по цял свят, за да ги използват основно за складиране на оръжие и оборудване, с чието внасяне в страната биха имали трудности. Дори частните самолети могат да бъдат претърсени и докато на много места в света човек лесно можеше да подкупи митничар или друго длъжностно лице, в Съединените щати това беше немислимо.

От „Херц“ наеха невзрачна кола, опоскаха оборудването в подобното на каса помещение в тайната квартира и няколко минути по-късно потеглиха за града на джаза. Преодоляха петстотин и шейсетте километра до там с максимално разрешената скорост, спазвайки всички знаци и правила за движение по пътищата. Кабрило нареди на Лоулес да кара. Причината не беше в счупената му ключица,

защото вече беше почти зараснала. Просто искаше Мак Ди да мисли за нещо друго, а не само за шестгодишната си дъщеричка.

Първата им спирка беше в дома на родителите на Лоулес. На ужасената двойка, която гледаше детето, похитителите бяха заявили, че всеки опит да се свържат с полицията ще ги принуди да го убият. Вече няколко седмици живееха в този кошмар. Колкото и да му се искаше на Мак Ди да им се обади, трябваше да се съгласи с Кабрило, че похитителите може да са оставили човек в жилището им, за да ги наблюдава, или да подслушват телефона.

Къщата им се намираше в чист квартал, над нея се извисяваха дъбове, покрити с мъх. Много от жилищата тук бяха тухлени и бяха преживели урагана без повреди, Мак Ди спря колата на повече от пряка от къщата на родителите си, за да не бъде забелязана. Той остана зад волана, докато Кабрило и Линкълн отидоха да проверят дали сградата не е под наблюдение. И двамата носеха каски и гащеризони, с които лесно можеха да бъдат взети за работници по поддръжката. Кабрило носеше подложка за листа с метална щипка, а Линкълн кутия с инструменти.

По улицата не се виждаха паркирани бусове — любимо прикритие за следене, нито пък автомобили с тонирани стъкла — друго издйническо средство. Всички морави бяха добре окосени. Това беше важна подробност, защото ако една от съседните къщи беше заета от похитителите за наблюдателен пост, те нямаше да се излагат на чужди погледи, като бутат косачка из имота.

Прекараха петнайсетина минути в „отчитане“ на газомерите, но през цялото време не изпуснаха от поглед къщата на родителите, наблюдавайки за мърдащи пердета от надничаци през прозорците глави. Малкото коли, които минаха през това време по тихата улица, не им обърнаха внимание, нито намалиха.

— Мисля, че мястото е чисто — каза Линк.

Кабрило трябваше да се съгласи. Той надраска нещо с големи букви на горния лист на подложката и двамата поеха към къщата. Месинговото чукче на вратата беше наскоро почистено, а стълбите преметени, сякаш домакинските задължения бяха средство да отвличат Лоулесови от тежките мисли. Хуан почука силно. Няколко мига покъсно вратата отвори привлекателна жена на петдесет и три-четири години.

Той вдигна подложката така, че да може да прочете написаното, а през това време запита високо:

— Госпожо, получихме съобщение за изтичане на газ в този район. Имате ли някакви затруднения?

На листа беше написано: „Тук сме с Мак Ди. Сами ли сте?“.

— Тъъ, не. Всъщност да. Тук няма никого.

Тогава чак схвана напълно какво беше прочела.

— Тук сте с Мак Ди? Значи е добре? Боже мили! — обърна се тя и извика през рамо: — Мер, Мер, ела тук. Мак Ди е жив и здрав!

Хуан внимателно, но решително я избута назад и затвори вратата. Един ирландски сетер, махайки с опашка, влезе във всекидневната, за да види каква е тази шумотевица.

— Госпожо Лоулес, моля, не говорете високо. Мъжете, които отвлякоха внучката ви, идвали ли са в тази къща?

— Какво има? — провикна се мъжки глас отнякъде в къщата.

— Не, никога. Грабнаха я от парка, той е тук наблизо, където бяхме отишли, за да си поиграе. Бренди, мирувай — изкомандва тя кучето, което се опитваше да близне Линк по лицето. Линк не му обръщаше внимание и не откъсваше поглед от детектора за бръмбари. — Казаха ми, че скоро ще я пуснат, но ако се свържа с полицията, ще я убият. Оттогава със съпруга ми направо се поболяхме от тревоги.

Мериън Лоулес старши се появи иззад ъгъла по спортни панталони и дънкова риза. Синът му беше одрал кожата, особено с кехлибарените очи и леката трапчинка на брадичката.

— Мер, тези мъже са заедно с Мак Ди.

Хуан протегна ръка.

— Казвам се Хуан Кабрило, а това е Франклин Линкълн. С вашия син работим по спасяването на Полийн.

Щом свършиха с представянето, председателят се обади на Мак Ди по мобилен телефон за еднократна употреба и му каза, че е чисто, но все пак да мине през задния двор.

— Последното, което научихме, беше, че Мак Ди е напуснал охранителната фирма, след като му се е случило нещо в Афганистан — каза старият Лоулес.

— Това е твърде дълга и объркана история. Когато дойде, вашият син може да ви я разкаже. Само искахме да ви съобщим, че открихме къде държат Полийн и ще отидем да я освободим.

— А животните, които я отвлякоха? — попита Кей Лоулес. По тона ѝ личеше каква съдба им желае. Може и да беше елегантна южнячка, но сърцето ѝ бе кораво като стомана.

— Никога повече няма да ви безпокоят — увери я Хуан.

Жената разбра подтекста на думите му.

— Добре.

— Обаче, когато я върнем, искам да заминете за известно време, докато успеем да се справим с хората, които стоят зад отвличането на внучката ви. Ако няма къде, можем да ви вземем стая в хотел.

Мериън Лоулес старши вдигна ръка, сякаш да го спре.

— Няма нужда. Един мой приятел има вила на брега на Мексиканския залив. Дава ни да я ползваме винаги когато поискаме.

Хуан обмисли думите му и реши, че е достатъчно безопасно, затова кимна и каза:

— Звучи много добре, защото работата може да отнеме няколко седмици.

— Не бързайте — моментално отвърна Кей с решимостта на жена, която защитава своето. Тогава на задната плъзгаща се стъклена врата, която водеше към градината, се почука и тя се обърна. Изпищя от радост, когато видя сина си, застанал до масата и столовете от раката.

Кей отключи вратата и прегърна момчето си, а по бузите ѝ несмушавано потекоха сълзи. Мериън-баща се присъедини към тях и прегърна семейството си. Той също се разплака — от радост, че вижда сина си, и от чувство на вина, че не е съумял да опази дъщеря му.

Хуан трябваше да признае честно пред себе си, че сцената го накара да се разчувства.

Останаха само час, защото Кабрило искаше на дневна светлина да проучи къщата, която похитителите използваша. Мак Ди разказа всичко на родителите си, като пропусна мъките, изтърпени в бирманския затвор от ръцете на местните садисти, простреляното под краката му въже, както и някои други подробности, които смяташе, че няма нужда да знаят. Въпреки това се получи мъчителен разказ, който накара Кей Лоулес да пребледнее, макар че имаше хубав загар.

Тръгнаха си сред усмивки и още сълзи. Мак Ди обеща, че ще се прибере у дома веднага след като заковат човека, отговорен за отвличането на Полийн.

Кварталът, в който се бяха скрили похитителите, не беше „осиновен“ от някой богаташ, нито бе успял да получи голяма помощ. Къщите още бяха със заковани врати и прозорци, макар че боклуците бяха събрани и извозени. Това беше районът в Ню Орлиънс, който понесе най-тежкия удар, когато дигите се скъсаха и го превърнаха в истинско езеро, след като ураганът отмина. Наблизо имаше празни парцели, в които се виждаха бетонните останки на основи, поддържали някога еднофамилни къщи.

Линк остави Кабрило и Мак Ди в едно кафене недалече от тяхната мишена. В този район двама бели и един чернокож в същата кола щяха да събудят подозрение у ченгетата, независимо кой седи зад волана. Той се върна петнайсетина минути по-късно и си наля от каната с кафе от цикория, която Хуан беше поръчал.

— Е? — попита Кабрило веднага след като Линк престана да се мръщи на горчивия вкус на напитката.

— Гадно е — обяви той, — но както и да е. Сателитните снимки, които намерихме, са малко остарели. Две къщи зад нашата мишена са били съборени и в момента парцелите са се превърнали в джунгла. Къщите от двете ѝ страни още ги има, но са с изцяло заковани врати и прозорци. От другата страна на улицата живеят няколко семейства. Видях детски колелета, заключени с верига в градината, и играчки, разхвърляни по моравата. Значи трябва да внимаваме.

— Нещо за похитителите? — попита Мак Ди, чието безпокойство нарастваше.

— Никакви не се виждат. Всички прозорци са запердени, но мисля, че в ъглите са оставили малки пролуки, така че могат да гледат навън. Само професионален воайор би могъл да надникне вътре. Хуан, прав беше за моравата. Прилича на пасище. Вероятно типовете не се показват през деня и излизат само нощем, за да пазаруват от някой магазин на километри от тук.

— Онова, което видяхме на снимките, гараж ли е?

— Да, гараж, долепен до къщата.

— Успя ли да проведеш термично сканиране?

— Не, щях да събудя подозрение, а и навън е още твърде топло. Няма достатъчна разлика в температурите, за да може уредът да установи наличието на топлинно излъчване.

Кабрило предполагаше, че Линк ще отговори така, но беше длъжен да попита.

— Добре. Ще се покрием и в един ще се приближим. Ще нападнем в три.

Три сутринта е времето, когато човешкото тяло е най-отпаднало. Дори нощните пазачи се подчиняват на този физиологически ритъм и в този част не са най-бдителни.

— Мак Ди, контролираш ли се?

— Да, няма да позволя на чувствата ми да попречат на операцията — кимна той.

Дори в подобен западнал район мъжете не можеха да се разхождат наоколо с цялата си бойна екипировка и въоръжени до зъби. Когато наближи един часът, Линк паркира колата на няколко преки от къщата и вдигна предния капак. Всеки минаващ полицейски патрул щеше да помисли, че колата е повредена и собственикът я е зарязал за през нощта. Някой по любопитен би могъл да пусне номерата в системата и да разбере, че става дума за наета кола. Тогава щеше да си каже, че сигурно е на някого от прогонените от урагана в Хюстън, който е дошъл на гости при роднини.

Всички носеха черни джинси и черни тениски с дълги ръкави, а екипировката им беше сложена в мешки. Въздухът беше забележимо по-хладен, но влажността си оставаше висока. Те закрачиха спокойно по напукания бетон на тротоара, сякаш за нищо не ги беше грижа. По улицата не минаваха коли и тишината се нарушаваше само от лая на куче в далечината.

Когато стигнаха до обраслия парцел зад къщата с похитителите, мъжете се скриха между растителността и станаха напълно невидими. Развързаха мешките и започнаха да вадят оборудването, което провериха по три пъти. След това се запромъкваха между растенията. Макар повечето да бяха покрити с остри дълги тръни, никой от тримата не даде знак, че го е забелязал. След няколко минути промъкване през храсталаците, излязоха на открито. Дървена ограда, от която липсваха дъски, досуц зъби в устата на бедняк, ограждаше задния двор и закриваше по-голяма част от гледката. Кабрило съвсем невъзмутимо включи топлинния скенер, провесен в чанта през рамото му. След това стъпи на отломка от бетон, останала от времето, когато е била част от дом.

СкENERЪТ работеше на базата на сравняване на топлинните „подписи“ на обектите и беше невероятно чувствителен. Това му даваше възможност да „вижда“ през стените, сякаш има „рентгенови очи“. Уредите бяха толкова резултатни, че много групи, борещи се за защита на гражданските права, настояваха да се забрани използването им от полицията, защото се страхуваха от нарушаване на правото на лично пространство. В Афганистан и Ирак военните възлагаха големи надежди на уредите, но често стените от кал на местните колиби бяха толкова дебели, че не позволяваха точно сканиране. Обаче тук, срещу толкова стара къща, че нямаше дори истинска изолация, скENERЪТ беше във вихъра си.

Кабрило различаваше ясно четири топлинни подписа, които грееха в бяло пред очите му, и напълно черно квадратче, което вероятно беше студената вода в казанчето на тоалетната. Имаше и три други точки, които излъчваха топлина. Едната беше цилиндрична — вероятно ставаше дума за бойлера. Другата беше много по-малка. Това бе компресорът на хладилника. Не се виждаше пилотна горелка, значи готварската печка беше електрическа. Така Хуан не само можа да види обитателите, но и разположението на жилището. Трима от тях бяха легнали и телата им сякаш се рееха във въздуха на метър от земята. Четвъртият седеше изправен на стол, а над него весело грееше крушка.

В продължение на петнайсет минути Хуан съсредоточи вниманието си върху седящия човек и през цялото време той нито веднъж не помръдна. Ако някой настояваше да направи предположение, Кабрило щеше да каже, че според него човекът е дълбоко заспал.

Той се промъкна през високата трева на двайсетина метра вдясно, докато не стигна при ствола на дърво. Сега беше достатъчно близо, за да надникне над оградата. Оттук сканира къщата още веднъж. Тъй като беше сменил мястото си, сега можеше да „види“ обектите от различен ъгъл и да се увери, че картата на вътрешното разположение на помещенията и хората в главата му е точна.

Върна се при екипа и тримата отстъпиха обратно сред храсталациите.

Гласът на Кабрило приличаше повече на шепот, отколкото на говор.

— Има трима терористи, единият седи на стол в предната част на къщата. Спи. Вторият е сам в спалнята. Третият е в тази до неговата. Там е и дъщерята на Мак Ди.

Той почувства как Лоулес се напруга до него.

— Преди да си попитал: спят на отделни легла.

Беше успял да я различи от останалите заради дребния ѝ ръст.

Още по-рано бяха стигнали до извода, че макар по американски стандарти къщата да е малка, все пак беше твърде голяма, за да използват номера с парализиращия газ, до който прибегнаха, за да спасят Сетиаван Бахар. Щеше да се наложи да влязат тихо и без капчица колебание. Топлинните подписи на обитателите бяха ясни и с нормални размери, което изключваше вероятността някой от тях да носи самоубийствена жилетка. Но това не означаваше, че някоя не им е подръка.

През следващите два часа на смени наблюдаваха къщата през топлинния скенер. В един момент пазачът в предната стая стана и отиде до тоалетната. Когато се върна, на екрана на уреда се видя, че ляга на нещо — вероятно щеше отново да заспи.

Щом часовникът на Хуан показа три часа, групата тръгна. Безшумно стигнаха до оградата и се прехвърлиха през нея като привидения. Бяха толкова тихи, че близките щурци не прекъснаха своето цвъртене. Имаше една-единствена врата, която водеше от кухнята в задния двор. Хуан и Мак Ди си сложиха очила за нощно виждане и ги включиха. Работейки само опипом, Линк успя да отключи бравата за по-малко от петдесет секунди. Въпреки големите си ръце пипаше ловко и леко като хирург. Отне му малко повече време, защото на всяка цена искаше да избегне и най-малкия шум.

Докато Линк се бореше с ключалката, Кабрило смаза пантите с масло от малка тубичка и го вкара в цепките с пръсти. Линк отключи, но задържа вратата, защото иззад гърбовете им полъхна лек ветрец и щеше да нахлуе в къщата, ако я беше отворил.

Пистолетите им бяха само .22 калибър, а заглушителите, навити на цевите, бяха с размерите на кутийка кока-кола. Това ги правеше тежки и небалансирани. Подобни пистолети имаха само едно предназначение: това бяха оръжия на убийци. Мунициите бях с живачни върхове, но в гилзите имаше по-малко барут от обичайното, защото представляваха отстъпка от мощност за повече безшумност.

Когато заглушителят бъде опрян в главата на мишената, няма нужда от кой знае колко барут, за да му я отнесе.

Вятърът спря и Кабрило кимна. Подобно на черна пантера, Линк отвори вратата и въпреки едрото си тяло се вмъкна безшумно, следван по петите от Кабрило и Мак Ди.

От всекидневната в предната част на къщата идваше достатъчно светлина, за да направи мръсната до повдигане кухня светла като по обяд. Кофа за боклук, която чалмите явно бяха внесли отвън, преливаше от боклуци, гниеща храна и използвани чинии за еднократна употреба. Мивката беше пълна с тенджери и тави, покрити със заложена мазнина — без съмнение осигуряваща прехрана на огромна колония от хлебарки. Гола арка водеше към всекидневната, а друга към коридор, по протежение на който бяха разположени спалните и банята.

Пристъпвайки така, че краката му почти не се откъсваха от немития балатум на пода, Кабрило се плъзна през втората арка, следван плътно от Мак Ди. Вратите на двете спални бяха затворени. В едната цареше тишина. От другата се носеше дълбоко, гърлено хъркане. Хъркащият спеше при Полийн Лоулес — още едно мъчение за горкото дете.

Както се бяха уговорили, нанесоха удара трийсет секунди след като се бяха разделили пред кухнята — така всеки щеше да разполага с нужното време да заеме позиция. Хуан отброи наум тези последни няколко секунди, точен като швейцарски хронометър. Точно в последната секунда чу две приглушени покашляния от предната част на къщата. Мишената на Линк беше мъртва. Хуан отвори евтината врата от пресован картон с дървена рамка и видя своята мишена, просната с разперени крайници на обикновен железен креват. До терориста имаше шкафче, на което лежаха пистолет, а върху него книга. На пода се търкаляха купчина дрехи, а сред тях една, която не беше предназначена да пази носещия я от капризите на времето. Хуан видя издутините от пресовките пластичен експлозив и жиците, които опасваха жилетката.

Без да се колебае, прекоси разстоянието до леглото, доближи заглушителя на два сантиметра от главата на похитителя и му пусна два приглушени изстрела в черепа. При първото попадение тялото подскочи, но при второто остана неподвижно.

В момента нищо не чувстваше. Не изпитваше разкаяние, че е убил друго човешко същество. Според представите му за морал убийствата тази вечер бяха нещо като изкупление. От станалото нямаше да изпитва нито удоволствие, нито вина, но щеше да погребее този спомен колкото може по-дълбоко в паметта си. Убийството на спящ човек, независимо какво е направил, за да заслужи тази участ, просто не беше в стила на председателя.

Когато излезе в коридора, Мак Ди стоеше там с малко русо момиченце, което не се беше събудило, на ръце. Кабрило носеше обезопасената жилетка с експлозиви.

— Чисто е — каза Хуан и свали първо очилата за нощно виждане на Лоулес, а после и своите.

— Чисто е — повтори като ехо Линк, който се появи в коридора, също понесъл жилетка на самоубиец. — Какво ще правим с тях?

— Ще ги вземем с нас и ще ги хвърлим в езерото Пончартрейн.

Следващата част от плана беше предназначена да заблуди полицията. Кабрило не искаше пазителите на реда да заподозрат, че станалото има нещо общо с тероризъм. Линк носеше хидратираща раница на гърба си, но вътре вместо вода или енергийна напитка имаше бензин. Той започна да полива всички леснозапалими предмети, а Кабрило се зае да разхвърля виали, каквито често се ползват от продавачите на крек, свещи и лъжици за „варене“ на хероин и спринцовки. Знаеше, че ченгетата щяха да проверят оборудването за наркотици и нямаше да открият следи от такива, но се надяваше, че няма да обърнат голямо внимание на тази аномалия, доволни, че още трима наркотърговци са гушнари букета. Кабрило остави и малка медицинска везна и няколко стодоларови банкноти, пъхнати в касетка с големината на кутия за пури, която хвърли под едно от леглата. Везната и касетката бяха купени в „Уол март“, а парите, неупотребявани банкноти, беше взел от касата в конспиративната им квартира. Сцената беше подготвена. Сделка за наркотици, която е завършила зле. Край на историята.

Мак Ди чакаше отвън, а спящата му дъщеря още не знаеше, че мъките ѝ са свършили.

Хуан излезе последен и затвори задната врата, след като хвърли запалена кибритена клечка в локва бензин. Докато прекосят храсталаците в задния двор, къщата се превърна в клада и високи

пламъци изригваха между покривните греди. Деца с ококорени очи и техните родители бързаха да заемат най-добрите места по моравите, а скоро пристигналите преуморени пожарникари се бореха с разбеснелите се пламъци, които не можеха да победят. Къщата изгоря до основи и когато огънят изгасна напълно, мешката с вече белязаните оръжия и двете жилетки с експлозивни лежаха на дъното на езерото Пончартрейн, а Лоулес, родителите му и малката му дъщеричка пътуваха към крайбрежието. Невзрачната кола под наем вече бе преполовила пътя до Хюстън. Мак Ди щеше да се върне на „Орегон“, след като прекара няколко дена със семейството си.

20.

Бяха минали двацет и четири часа, откакто факсът пристигна в Белия дом. На повече от осем хиляди мъже и жени бе поставена задачата да открият кой се крие зад случилото се и как е успял да го постигне. Бяха мобилизирани агенти от всички краища на страната, макар повечето да не знаеха каква е целта на търсенето, защото произшествието беше класирано като повече от свръх секретно.

Овалният кабинет бе обхванат от нерешителност. Демонстрацията на сила от техния враг беше убедителна, но исканията му определено бяха прекалени. Президентът не можеше да изпълни никое от тях, защото това щеше да навреди на националната сигурност и да сведе шансовете му да спечели втори мандат до нула. Обаче, за да му се отдаде дължимото — последното го вълнуваше много по-малко.

Получаваше съвети и предположения от много места. „Ал Кайда“, иранците. Трябва да изпълним исканията, не трябва да ги изпълняваме. Първоначално и той беше решил така, но колкото повече анализираше ултиматума, толкова по-малко възможности за измъкване виждаше. Или по-точно — никакви. Беше се опитал по телефона да сондира реакцията на израелския министър-председател, като лекичко му пусна мухата, че Щатите ще спрат за кратко финансовата си помощ. Разговорът обаче тайнствено беше прекъснат тъкмо когато бе започнал да му обяснява, че същевременно САЩ ще продължат скрито да помагат на еврейската държава. По някакъв начин най-сигурната телефонна връзка на света се оказа изложена на подслушване и прекъсване, когато тайнственият им противник намери за добре.

Техникът от Агенцията за национална сигурност му обясни, че това не е възможно, но доказателството за противното лежеше безмълвно на писалището. Опита се да проведе разговора от друг телефон, несвързан с централата на Белия дом, но връзката пак прекъсна, преди да успеят да си кажат нещо съществено. Макар бавно и неудобно, единствената му възможност беше да изпрати писмо по

дипломатически куриер до Ерусалим, за да обясни на министър-председателя какво възнамеряват да направят Съединените щати.

Лестър Джексън почука и влезе, без да изчака разрешение. Вратите на Овалния кабинет бяха твърде дебели, за да не пропускат и звук навън, затова президентът не беше чул, че факсът зад писалището на Юнис Возняк беше започнал да звъни.

— Господин президент, това дойде току-що. От тях е.

Той носеше факса, сякаш беше разлагащ се плъх.

— Какво пише? — попита президентът уморено. Вече беше решил, че ако оцелеят през тази криза, това ще бъде първият и последният му мандат. От вчерашния сутринта се чувстваше остарял със сто години.

— Пише само: „Имахме предвид незабавно. Вие ще изцапате ръцете си с кръвта на тези хора“.

— Кои хора?

— Не знам. Според големите новинарски агенции и телевизионни мрежи в страната не се случва нещо особено. Господин президент, това все пак може да се окаже сложен блъф. Може да са имали вътрешни хора в Трой, Ню Йорк, които са спрели тока, и да разполагат с мощен софтуер, с който са проникнали в телефонната ни система.

— Да не си мислиш, че това не ми минава през ума? — озъби му се президентът. — Обаче какво ще стане, ако не е така? Какво ще стане, ако проведат още едно нападение? Този път смъртоносно? Пропилях вече твърде много време.

Стреснат, тонът на Джексън стана официален.

— Сър, какви са вашите намерения?

Президентът знаеше, че е излял безсилието си върху един от своите най-стари приятели.

— Съжалявам, Лес... Само... направо не знам. Кой би могъл да предположи, подобно нещо? Достатъчно трудно е да заповядваш на мъжете и жените в униформа да се излагат на опасности. Сега цялото ни гражданско население е под заплаха.

— Искам да подчертая, че от години това е нашата официална политика — напомни Джексън.

— Да, успяхме да опазим американската земя от нападения.

— Не само бяхме добри в занаята, но извадихме и късмет.

— Това е тъжно.

— Да, защото такава е истината. Имаше няколко произшествия, някои от които останаха в тайна, защото терористите се оказаха твърде неумели да проведат нападенията си, и други, за които не знаехме.

— А сега знаем, че някой ще ни нападне, но не разполагаме с начин да го спрем.

В кабинета влетя Юнис с преbledняло лице. Тя отиде до телевизора срещу няколкото дивана и го включи. После излезе, като се тресеше от ридания. Лицето на водещия цъфна в средата на екрана.

„Властите не казват, че това е терористично нападение. За онези от вас, които включват сега телевизионните си приемници: пътническият експрес на «Амтрак» от Вашингтон, окръг Колумбия, за Ню Йорк Сити се е сблъскал челно с пътуващ в южна посока товарен влак. Товарният влак се е оказал неznайно как на линията на експреса“.

На мястото на лицето се появи кадър, заснет от хеликоптер, на който се виждаше причиненото разрушение. Двамата влака приличаха на играчки, но принадлежащи на небрежно дете. Локомотивът на експреса изглеждаше като парче смачкана глина, а първите три от общо петте пътнически вагона се бяха свили наполовина от някогашната си двайсет и шест метрова дължина. Двамата други вагона и задният локомотив бяха дерайлирали от удара и отхвъркнали върху предната част на някакъв склад. Двамата локомотива, които са теглили товарният влак, бяха скрити от буйни пламъци и черен пушек от хилядите литри дизел в резервоарите им. Зад тях се виждаше дълга редица затворени товарни вагони, разхвърляни около релсите под странни ъгли — не малко бяха смачкани до неузнаваемост.

„Представителите на «Амтрак» още не са обявили списъка на пътниците — продължи гласът на водещия зад кадър, — но експресът «Акела» може да превозва около триста пътници, а тъй като катастрофата е станала в най-

натоварените часове, се очаква влакът да е бил пълен. Един представител на железопътната компания ни каза, при условие да запазим неговата анонимност, че автоматизираната система за управление на стрелките прави подобна грешка почти невъзможна и че машинистът на водещия локомотив от товарния влак е трябвало физически да премести стрелката, за да се окаже на релсовия път на пътническия влак“.

— Или някой е отменил компютърната команда — прошепна президентът с разтреперан глас.

— Може да е просто съвпадение — подхвърли началникът на кабинета му.

— Стига, Лес. И двамата знаем, че това не е просто съвпадение. Не направих онова, което поиска, и той сблъска два влака. Какво ще последва? Два самолета в полет? Този тип очевидна контролира всяка компютърна система в страната и засега, изглежда, не можем да направим нищо. Боже, армията ще трябва да започне да използва сигнални огледала, а флотът — сигнални флагове.

Той издиша раздразнено и направи единственото възможно нещо.

— Куриерът заминал ли е вече за Израел?

— Най-вероятно е още в базата на военновъздушните сили „Андрюс“.

— Нареди му да се върне. Няма смисъл от увъртане. Искам да омаловажа ставащото колкото може повече. Никакви пресконференции, нито речи в най-гледаното време. Просто пусни съобщение, че цялата помощ за Израел се спира до второ нареждане. Също и военната помощ за Пакистан.

— А затворниците в Гуантанамо? Това също беше сред исканията, които трябва да се изпълнят незабавно.

— Добре, уреди да ги пуснат, но не в родните им страни. Да ги закарат в Международния трибунал в Хага. Ако Фиона е права и този тип е здравомислещ и разумен, няма да има репресии. Нека сега европейците се опитат да се справят с ислямистите. Това все пак е по-добре от нищо.

— Дан — Джексън за първи път използваше малкото име на президента, — много съжалявам. Аз съм от тези, които искаха да заемем изчаквателна позиция.

— Все пак решението беше мое — кимна президентът, защото смъртта на невинните хора в железопътната катастрофа тежеше на съвестта му.

— Зная. Затова съжалявам.

Джексън тръгна към вратата, но президентът го спря.

— Лес, погрижи се всички да работят, за да намерим този психопат, и да се молят да има слабости, защото сега имам усещането, че сме се изправили срещу самия Господ.

21.

Кабрило и Линкълн настигнаха „Орегон“ в Порт Саид, след като корабът беше минал през Суецкия канал. Колкото и да им се искаше да пипнат Гунаван Бахар и неговия бияч, първо трябваше да проведат друга операция в луксозния курортен град Монте Карло. Един от емирите на Обединените арабски емирства искаше Корпорацията да осигурява допълнителна сигурност при всяко от пътуванията му. Човекът нямаше врагове нито в страната, нито извън нея, но това беше без значение. Просто се чувстваше по-добре, когато знаеше, че Кабрило и хората му се грижат за него, докато се забавлява на трийсетметровата си яхта при крайбрежието или пръска безумни суми в градското казино. Идеята му беше подсказана от емира на Кувейт, който беше използвал Корпорацията няколко месеца по-рано при посещението си в Южна Африка. Макар да бяха пристигнали със закъснение, защото Кабрило бе изоставен в Антарктика и трябваше да се върнат, за да го приберат, екипът провали заговор за убийство, подготвяно от клона на „Ал Кайда“ в Сомалия.

Веднага щом наетият хеликоптер свали двойката на борда на „Орегон“ и полетя обратно за египетския пристанищен град, двигателите на кораба заработиха и скоро зад кила му се простря дълъг няколко мили килватер от разпенена вода. След като остави единствения си сак в каютата, Кабрило се упъти право към операционния център, където в момента Линда Рос седеше зад щурвала.

— Добре дошъл — грейна тя. — Всички сме много доволни, че Мак Ди си върна дъщерята.

Хали Касим седеше на обичайното си място зад комуникационния пулт на кораба.

— За всеки случай следя местните вестници в Ню Орлиънс — каза той вместо поздрав. — Всички говорят за пожар, свързан с наркотици. Няма заподозрени и не са успели да идентифицират останките.

— Сигурно не е останало много от тях, за да ги идентифицират — подметна Кабрило. — Как е нашият пътник?

През седмиците, които прекара на борда като истински затворник, макар и в тапицирана с коприна каюта, Солей Кроасар нямаше какво толкова да прави, освен да си стои в кабината и да гледа морето от крилата на високия мостик. Младата жена дори се хранеше в стаята си, защото жалеше за баща си и полагаше усилия да се справи със своите проблеми след отвличането. Доктор Хъксли, която беше и корабен психиатър, се бе опитала на няколко пъти да разговаря с нея, но не бе постигнала голям напредък.

— Направо да не повярваш, но тя излезе от кризата — съобщи му радостно Линда.

— Наистина ли? — изненада се Хуан, защото когато преди няколко дена се сбогуваха, нямаше такива признаци.

— Няма да повярваш и кой свърши работата. Двамата точат лиги по нея повече, отколкото за момичето, което спасихме от потъващия туристически кораб...

— Янике Дал — подсети я Хуан. — Тя беше единствената оцеляла от „Златна зора“.

— Точно така. Както и да е, на двамцата им хрумнала прекрасната идея да вдигнат парапланера, който използваме за бойни скокове, с помощта на лебедка от кърмата, така че да могат да летят след кораба. Трябва да им се признае, че подейства като магия и повечето от нас го опитаха. Говорих с Хъкс по въпроса и тя ми припомни, че Солей си пада по адреналина. Трябваше ѝ разтърсване, което да ѝ припомни, че все още е жива.

Линда натисна няколко бутона на клавиатурата, вградена в подлакътниците на стола, и на големия екран се появи изображението от насочената назад камера. Там бяха Марк и Стоуни със Солей Кроасар, която вече си беше сложила черната парашутна сбруя и Марк я закачаше за тънкото въже, излизащо от лебедката. Докато гледаха, Солей се качи на релинга с малкия парашут под мишница. Обърна се напред, подхвърли нещо на Ерик през рамо и метна парашута право нагоре във въздушното течение на „Орегон“. Вятърът изду основния парашут в абаносова на цвят дъга, дръпна сбруята, вдигна Солей от релинга и започна да я издига почти диагонално със замайваща скорост.

Линда докосна клавиатурата и камерата се изви нагоре, докато не улови Солей като силует на фона на лазурното небе. Намираще се на около шейсет метра от палубата и поради голямата скорост на кораба щеше да продължи да се изкачва все по-високо и по-високо, ако не беше въжето.

Кабрило не беше много сигурен, че това му харесва. Преди години си бяха навили на пръста, че могат да сърфират в килватера, докато корабът плава бързо, използвайки въже, закрепено на удължител от вратата на хангара за лодки на десния борд. Всичко беше наред в продължение на десет минути, докато Мърф не изпусна Т-образната ръкохватка. Бяха принудени да спрат кораба и да спуснат на вода един от „Зодиаците“, за да му спасят задника.

След време Марк предложи да закрепят спасителна мрежа зад гаража за следващия им опит, но Хуан още в началото сложи край на замисъла им. Сега прецени, че ако това тук е нужно, за да измъкнат Солей от черупката ѝ, значи всичко е наред.

— Предполагам — каза той, след като я беше гледал известно време, — че ако някога радарът се повреди, можем да използваме парашута, за да издигаме наблюдатели.

— Трябва да опиташ — окуражи го Линда. — Много е яко.

— И докато двамата си играят на Икар, как върви проучването?

— Без резултат — отговори Линда. — Не можахме да намерим нищо, което да свързва Бахар, макар и косвено, с криминална или терористична дейност. О, чакай малко. Нефтената платформа. Била е част от нещо, наречено Проект „Оракул“. Мърф откри тази информация в изтрит файл на фирмения сървър на Бахар. Обаче вече не може да прониква в него, защото са инсталирали нова защитна стена, през която няма как да мине.

— Не мога да повярвам.

— И той. Обаче имам и добра новина. Лангстън се обади преди няколко часа. Има задача за нас.

Хуан беше едновременно шокиран и обнадежден. Толкова дълго бяха оставени на сухо, че у него се затвърди убеждението, че ЦРУ повече никога няма да използва услугите им.

— Каква задача?

— Китайците са построили нов свръхмодерен шпионски кораб. В момента се намира пред крайбрежието на Аляска. Лангстън иска да

ги убедим да си вървят у дома. Каза, че ще измислиш нещо, което да не предизвика международен скандал. Отговорих му, че ще ни е нужна една седмица.

Кабрило вече беше започнал да обмисля задачата, когато случайно погледна към екрана. Солей не се виждаше. Той се протегна, нагласи камерата и видя, че я свалят на борда. Марк и Ерик гледаха тревожно, което го накара да се запита дали всичко е наред. Когато стъпи на палубата, тя дръпна рязко едно от въжетата на парашута, изваждайки въздуха от тази страна и започна да сгъва купола. Ерик ѝ помогна да го свие на топка, а вятърът се бореше да го напълни отново. Марк Мърфи тичаше към надстройката.

Хуан превключи на предната камера и на плазмения екран на стената се появи носът, който пореше водите на Средиземно море. Минаха десет минути, а Мърф не се появи при него в операционния център. Тогава председателят го потърси по телефона в стаята му.

— Всичко наред ли е?

— Хуан, в момента съм малко зает — отговори Марк и затвори.

Вместо да седне и да чака ексцентричния гений, Кабрило слезе до предния трюм — голямо празно пространство, което използваша, когато пренасяха законен товар като част от своето прикритие. А когато беше празен, както сега — за сгъване на парашути. Когато попита за Ерик, Солей му каза, че е последвал почти по петите Марк.

— Имаше вид сякаш много се забавляваш — каза той.

— Не беше като скока ми от Айфеловата кула, но наистина се забавлявах.

Тя беше проснала парашута на дървената палуба и оправяше въжетата за отваряне. Беше очевидно, че знае много добре какво прави.

— Колко скока имаш?

— От сгради или самолет? От сгради, антени, мостове и върхове съм скачала десетина пъти, а от самолет — стотици.

Хуан забеляза, че погледът ѝ вече не е на преследвана и че нездравата бледност е почти изчезнала. Все още се забелязваха следи, особено когато се опитваше да се усмихне — сякаш не заслужава и миг щастие. Кабрило си спомни, че и той изпитваше подобни чувства, след като жена му загина. Това беше средство човек да се самонаказва

за нещо, което не е негова вина, но с времето тази нужда избледняваше.

— Скачала ли си от Ню Ривър Гордж в Западна Вирджиния?

Това беше висящ мост с височина 276 метра и се смяташе за едно от най-добрите места за екстремни скокове в света.

— Разбира се — отговори тя с такъв тон, сякаш я беше попитал дали диша. — А ти?

— Някога, когато работех за една организация, групичка колеги отидохме и го направихме.

— Линда ми каза, че си работил за ЦРУ.

Хуан кимна.

— Беше ли вълнуващо?

— През повечето време е досадно като всяка канцеларска работа. Друг път си толкова уплашен, че каквото и да правиш, дланите ти все са влажни.

— Мисля, че това е истинска опасност — кимна тя. — А това, което правя аз, е преструвка.

— Честно да ти кажа, не знам. Дали ще те застреля някой граничар, или няма да ти се отвори парашутът при скок от три хиляди метра — резултатът е все един и същ.

Очите ѝ леко пробляснаха.

— О, но аз имам резервен парашут.

— Знаеш какво имам предвид.

Усмивката ѝ потвърждаваше, че е така.

— Исках да кажа, че вероятно се излагам на рискове заради някаква своя вътрешна потребност, а ти го правиш заради другите. Аз съм егоистка, докато ти си щедър.

Хуан откъсна очите си от нейните и пъкна ръце в джобовете.

— Слушай, тъъ... — заекна той за миг и смени темата, — неприятно ми е да повдигам този въпрос, но се нуждаем от помощта ти. Убеден съм, че баща ти е станал мишена поради някаква определена причина. Сигурно притежава нещо, което Бахар е искал.

Хуан използва сегашно време, макар да беше почти напълно сигурен, че Кроасар е мъртъв.

— Ние ровихме из електронните му файлове за всичко, с което се е занимавал през последната година — продължи той. — Обаче

засега не намерихме нищо. Чудя се дали не би искала и ти да хвърлиш един поглед и дали нещо няма да привлече вниманието ти?

Тя го погледна в очите, а красивото ѝ лице стана сериозно.

— Той е мъртъв, нали?

— Не мога да го потвърдя със сигурност, но смятам, че е така.

Съжалявам.

— Ако помогна, това ще накаже ли тези мъже?

— Такъв е замисълът.

Солей кимна замислено.

— Ще се опитам, но както ти споменах, не бяхме твърде близки и аз не знам почти нищо за бизнеса му.

— Колкото можеш. Само за това те моля.

По-късно тази вечер Кабрило беше в каютата си, когато някой почука на вратата.

— Председателю, аз и Ерик сме — чу той гласа на Марк.

— Влезте.

Двамата се втурнаха в каютата нетърпеливи като кученца.

— Хрумна ни, когато Солей се беше вдигнала с парапланера, и мисля, че потвърдихме предположението си — започна възбудено Марк. — Компютрите на петролната платформа са били алфа тест — затова на Бахар са му били нужни кристалите.

— Бета машината използва оптически кристали — вметна Ерик, преди Марк да успее да отвори уста.

— Алфа, бета? — погледна ги въпросително Хуан.

— Бахар е изградил огромен паралелен процесор, може би една от петте най-мощни компютърни системи в света, и след това просто я е захвърлил, нали така?

— Аха — кимна Хуан неуверено.

— Защо?

— Защо го е построил и защо го е хвърлил? Не знам.

— Два въпроса — един отговор. Бил е създаден да конструира своя заместник. Когато задачата е изпълнена успешно, Бахар хвърля старата машина на боклука. Светна ме защитната стена, която се появи преди два дни. На пазара няма програма за защита на информацията, която да не можем да хакнем. Опитвахме всеки номер, който знаем, но доникъде не стигнахме. Това е нещо, което не сме виждали досега, и не е софтуер.

— Нов компютър? — попита Кабрило.

— Нов вид компютър — поясни Марк.

— Квантов компютър — добави Ерик.

Хуан се усмихна.

— Я ми припомнете какво е това квантов компютър?

— Машина, която мисли с единици и нули като обикновен компютър, но същевременно използва квантовите ефекти на наслагването и преплитането, така че може да чете данни едновременно като едно и нула или нито едно от тях. Тъй като разполага с повече възможности да представя информация и да я обработва, той е бърз. Невероятно бърз.

— А заради кристалите — добави Марк, — смятаме, че компютърът на Бахар е и оптически, което означава, че няма електронна съпротива за системата му при доставяне на електронни съобщения. Освен това ефикасността му е сто процента и вероятно е милиард пъти по-мощен от всеки компютър на тази земя.

— Смятах, че подобни развития са отдалечени на десетилетия във времето.

— Преди десет години бяха отдалечени на петдесет години — делово обясни Марк. — Преди осем отдалечеността вече беше трийсет години. Преди пет спадна на двама. Днес най-добрите умове в тази област твърдят, че са десет. Обаче мисля, че Бахар се е справил много по-рано.

— Какво може да направи с квантов компютър? — попита Кабрило.

— Няма компютърна мрежа на света, в която да не може да проникне и да започне да контролира. Банковите архиви и прехвърлянето на акции са отворени книги за тази машина. Най-добрият шифър на Националната агенция за сигурност ще бъде дешифриран само няколко пикосекунди след началото на нападението. Тайните военни комуникации могат да бъдат четени в реално време и в открит текст. Квантовият компютър може да анализира всяка информация, която се пуска в мрежата, в мига, когато се появи. Нищо не може да остане скрито. Всяко електронно писмо, всяко предаване в ефира. С една дума, просто всичко.

Следващите думи на Ерик накараха Хуан да настръхне.

— Тази машина дава на Бахар неограничена мощ и никой нищо не може да направи.

— Доколко сигурни сте в това, което ми казахте? — попита Кабрило, докато мислите му се блъскаха в главата.

— Напълно, шефе. Имахме достъп до деловите файлове на Бахар, а сега вече нямаме. Те още са архивирани, това можем да кажем, но просто няма как да стигнем до тях. Преди два дни настъпи драматична промяна и единственото логично обяснение е, че е разработил толкова напреднал компютър, че паралелният сървър на нефтената платформа се е превърнал в ненужна отживелица.

— Трябва да кажем на Лангстън Овърхолт за това развитие: ЦРУ няма представа какво ги чака.

— Кофти идея — обадиха се едновременно двамата младежи.

— Защо?

— Защото по някаква причина Бахар смята, че представляваме опасност за него — обясни Марк. — Ако се свържем с някого за случилото се, независимо чрез какъв шифър, ще ни чуят. Не трябва да си разкриваме картите, че знаем, какво е направил.

— Между другото, квантовият компютър може да се справи безпроблемно с теста на Тюринг^[1].

— Чувал съм за него — каза Хуан. — Става дума дали компютърът може да наподобява човек, нали?

— Трябва да подарим на шефа пура. Излиза, че от време на време се вслушва в нашето техническо бръщолевене. Тестът е създаден, за да се провери дали лицето X може да бъде заблудено, че общува с истински човек. Марк и аз обсъдихме възможността квантовият компютър да имитира личност, не просто човешко същество. Стигнахме до извода, че може.

Кабрило реши, че разбира какво се опитват да му кажат и то беше доста плашещо.

— Искате да кажете, че може да си мисля, че разговарям с Овърхолт, докато фактически си бърбря с компютъра на Бахар?

— И единственият начин да откриеш дали е така, е, като зададеш на Овърхолт въпрос, чийто отговор знаете само вие двамата. Разбира се, машината вече е смляла цялата открита информация и ще може да ти отговори.

— Дали това нещо може да имитира президента?

— Вероятно, но няма защо да се тревожиш — не може да изстреля ядрени ракети. Затова се изисква потвърждение лице в лице.

— Някакви идеи за какво ще го използва?

— Обсъдихме го. Не става дума за пари, макар че може да опразни всяка банкова сметка за около две секунди. Струва ни се, че въпросът е политически. В мига, когато квантовият компютър е заработил, е можел да унищожи нашата компютърна инфраструктура. Значи гони някаква друга цел. Мислим, че целта му е да накара нашето правителство да се подчини на волята му.

— Приемам това. Някакви препоръки?

— Опитай се да установиш къде е компютърът и го вдигни във въздуха. Обаче ние нямаме представа къде е. Може да е навсякъде.

Кабрило потърка брадичката си и усети драскането на наболата едnodневна брада.

— Мисля, че всичко зависи от Солей. Бахар се е заел с баща й по някаква определена причина. Трябва да има нещо в миналото му, което не сме забелязали или чиято важност не сме осъзнали. Да се помолим тя да успее.

— А ако не успее?

— Тогава светът, такъв какъвто го познаваме, ще се превърне в твърде различно място.

[1] Алън Тюринг — англ. математик, един от създателите на модерния компютър и на идеята за изкуствен интелект. — Б.пр. ↑

22.

Мак Ди се възхищаваше на детската издръжливост. Очакваше, че Полийн ще бъде травмирана от отвличането и седмиците пленничество, но когато разговаряха за това тази първа сутрин, тя му обясни, че похитителите са се представили за негови приятели, казали ѝ, че това е част от тайна мисия и ако е добро момиче, ще му помогне. Знаела, че баща ѝ е герой, и никога не би направила нещо, което да го нарани, затова участвала в тяхната игра. Заради това ѝ позволявали да яде каквото иска и по цял ден да гледа телевизия чак до късно вечерта.

Сметна, че е направо чудо колко лесни са направили нещата за нея, но после си каза, че това е само заради егоистичните им цели. Много по-лесно се контролира отстъпчиво дете, което си мисли, че прави услуга на баща си, отколкото уплашено малко момиченце, което по цял ден хленчи за дома си. Това, че са се отнасяли добре с нея, в никакъв случай не го караше да изпитва вина заради хладнокръвното им убийство.

През този първи ден игра с нея на плажа, строяха пясъчни замъци, хвърляха пръчки на кучето ѝ Бренди, което според Мак Ди вероятно ѝ беше липсвало най-много. В часовете за хранене апетитът ѝ беше нормален и когато в осем и половина я сложиха да спи, скоро се унесе и цяла нощ нито веднъж не се събуди.

Обаче той не си правеше илюзии — въпреки това можеше да има скрити психологически травми.

Поне до този момент обаче дъщеря му изглеждаше нормално и щастлива както обикновено, особено сега, когато баща ѝ си беше вкъщи. Той поговори с родителите си да я наблюдават през следващите дни и седмици. Когато им разказа за Корпорацията, те разбраха, че трябва да се върне, ако не за нещо друго, то за да спре мъжа, който беше отвлякъл внучка им.

Попита за бившата си жена и узна, че не се е свързвала от месеци с Полийн. Беше се оженил за нея само защото беше бременна. Тя ги заряза, когато момиченцето му беше на две. Единствените

истински родители, които Полийн имаше, бяха Кей и нейният съпруг. Тя знаеше, че Мак Ди е неин баща, но се държеше с него като с любим чичо. Той нямаше нищо против, стига тя да беше щастлива.

Беше третият им ден, когато на разсъмване започнаха неприятностите.

Мак Ди беше станал рано и правеше кафе в кухнята на крайбрежната вила, в която бяха настанени по приятелска линия. Намираше се в Мисисипи, но далеч от блъсканицата и движението в градовете край Мексиканския залив. Токът във вилата идваше от генератор, а водата се съхраняваше в огромна цистерна зад постройката. Жилището обаче беше спретнато и добре обзаведено.

Имаше мили спомени от детските си години, когато бе идвал тук, и си спомни, че на това място за първи път целуна момиче, когато летуваха със собствениците, чиято дъщеря беше две години по-голяма от него.

Чайникът на газовия котлон току-що беше започнал да свири, когато Мак Ди чу далечния плясък на хеликоптерни перки. Не беше необичаен звук заради близостта им до нефтените и газовите полета в залива, затова не обърна внимание и взе бурканчето с разтворимо кафе. Обаче, когато звукът продължи да се усилва и вече не беше само фон шум в далечината, а бързо приближаващ се плясък на винтове и рев на турбини, той изключи печката, притича до предния прозорец и погледна през двулентовия крайбрежния път, отвъд който след тясна ивица водорасли начеваше широкият бял плаж.

Хеликоптерът се оказа огромен „Блек Хоук“, боядисан в масленозелено, така че приличаше на военен летателен апарат, но Мак Ди беше сигурен, че не е. По някакъв начин ги бяха проследили. Машината се приближаваше ниско над водата, а перките ѝ правеха зайчета по нея. Бяха вече толкова близо, че нямаше да има време да изведе родителите и дъщеря си до колата, паркирана на автомобилната алея встрани от вилата. Разполагаше с една 9-милиметрова „Берета“, взета от тайната квартира, която държеше под дюшека си. Втурна се към стаята си, като пътем крещеше, за да събуди родителите си. Баща му се показа от стаята им, чорлав като Айнщайн на една от прочутите му снимки.

— Тате, намерили са ни — обясни Мак Ди, навеждайки матовочерния автоматичен пистолет. — Вземи мама и Полийн,

промъкнете се през задната врата и бягайте. Ще ги задържа, колкото мога.

Мак Ди не изчака да види дали баща му изпълнява нарежданията му. Отиде до предния прозорец и надникна иззад ъгъла. Хеликоптерът кацна на брега, вдигайки вихрушка пясък, който почти напълно го закри от поглед. Очакваше от него да се изсипе екип командоси, а автоматите им да забълват куршуми. Знаейки, че стъклото ще отклони куршума, той строши прозореца с ръкохватката и през дупката се приготви да закове първия, когото види.

Онова, което не очакваше, беше, че оборотите на винта намаляха. Всеки боен пилот знае, че трябва да поддържа оборотите на турбините, за да може бързо да измъкне екипа. Винтът продължаваше да намалява оборотите, докато облаците пясък се уталожиха. Страничната врата се плъзна назад и един мъж във военна униформа и пилотска каска скочи на земята. Той се обърна назад, за да помогне на още един човек да слезе от хеликоптера.

Беше възрастен господин, със стърчаща на всички страни бяла коса, което нямаше нищо общо с близостта на перките на винта. В строгия си морскосин костюм от три части и ослепително бяла риза, допълнена от червена вратовръзка, приличаше на банкиер. Мак Ди не знаеше какво да мисли за драматичната му поява, но свали оръжието и отиде при входната врата, докато възрастният господин пресичаше асфалтираното шосе. Пилотите останаха в машината.

Мак Ди отвори вратата и излезе предпазливо на покритата предна веранда, повдигайки оръжието си така, че мъжът да успее да го види.

— Спри там, достатъчно се приближи — извика той, когато непознатият стигна до автомобилната алея.

— Господин Лоулес, смея да ви уверя, че с моя слух съвсем не е достатъчно.

— Кой си ти?

— Казвам се Лангстън Овърхолт Четвърти. Някога бях началник на Хуан Кабрило в ЦРУ и се страхувам, че сега имаме нужда от неговата помощ.

Мак Ди си спомни, че председателят беше споменавал бившия си шеф и как Корпорацията е била наемана за множество операции от легендарния Овърхолт. Той спусна предпазителя на пистолета и го

пъхна под колана на шортите си. Двамата се срещнаха по средата на моравата и Овърхолт настоя да се здрависа с него.

— Оказа се удобно, че си тук със семейството си — каза Лангстън и му подаде да види документа му за самоличност.

Старият воин от времето на Студената война вече караше осемдесетата си година, но умствените му способности не бяха мръднали. Агенцията го беше оставила на работа далеч над пенсионната възраст, като един вид доайен на шпионите, който е забравил повече за занаята, отколкото днешните деца чудо някога изобщо ще научат.

— Откъде знаете кой съм? — любопитства Мак Ди.

— Хуан спомена, че те е наел, и ме държа в течение на случилото се с твоята дъщеря. Номерът на частния самолет на Корпорацията беше засечен на летището в Хюстън. Събрах две и две, когато прегледах местния „Таймс Пикаюн“ и прочетох, че в деня на пристигането ви трима неизвестни търговци на наркотици са изгорели при пожар в наетата от тях къща. Заминах в Ню Орлиънс и се отбих в къщата на родителите ти, а когато никой не ми отвори, попитах един съсед къде са. Казах на приятната и приказлива госпожа Кърби, че вероятно сте заминали набързо на почивка и попитах къде ходите обикновено. Жената ми отговори, че понякога семейството ти използва крайбрежната вила на стар приятел, някой си Дейвид Уърнър. В имотния регистър за десет секунди открих този адрес.

Мак Ди ужасно се подразни. В бързината беше забравил да каже на съседите да не споменават, че са заминали за вилата на Уърнър. Овърхолт ги беше намерил, без дори да се изпоти. За Джон Смит това също щеше да е лесно, каза си той мрачно и се наруга заради този пропуск.

— Тъъ... впечатляващо — каза той най-накрая.

— Синко, научих се да шпионирам лично от Алън Дълес. Имаш ли представа къде е „Орегон“?

— Монте Карло.

— Прекрасно. Съжалявам, но се налага да те помоля да съкратиш престоя си тук и да дойдеш с мен. Времето е от голямо значение.

— Къде отиваме?

— Военновъздушната база на флота в Пенсакола, където, ако моят колега е имал успех, те чака самолет.

— За какво е това бързане?

— Съжалявам, господин Лоулес, но настоявам да заминем веднага. По пътя всичко ще ти обясня.

Мак Ди знаеше, че за да накараш осемдесет и три годишен човек да прелети със самолет до другия край на страната, трябва да се е случило нещо важно.

— Добре, само минутка.

Той се обърна и с изненада видя, че баща му все пак не го беше послушал и че родителите и дъщеря му стояха на прага, вторачени в хеликоптера и неговия лесно забележим пътник. Изглежда, че по някакъв начин и тримата вече бяха разбрали, че ще замине с този човек. В очите на Полийн и Кей имаше сълзи, а татко му беше стиснал зъби, за да не заплаче и той. Сбогуването беше болезнено преживяване за четиримата, както и за Овърхолт, който стана негов свидетел, особено като знаеше, че малката Полийн току-що е била върната в лоното на семейството.

Пет минути по-късно двамата вече седяха в практичния хеликоптер и си сложиха шлемофони, за да могат да общуват с летците. Помощник-пилотът, който беше помогнал на Овърхолт да слезе от машината, старателно се опитваше да не им обръща внимание, докато хеликоптерът се издигаше над плажа, а след това са наклони и се понесе към военната база, която беше на сто въздушни мили от Мексиканския залив.

— Господин Лоулес — започна Овърхолт, — искам отново да ти благодаря. Зная, че искаше да прекараш още време със семейството си.

— Наричай ме Мак Ди.

Овърхолт преглътна странния прякор и кимна.

— Добре, Мак Ди, така да бъде. Преди няколко дни в Белия дом имаше пробив в сигурността на ядрените кодове на нашата нация.

Той вдигна ръка, когато видя, че Мак Ди се готви да зададе въпрос.

— Беше демонстрация на възможностите на нещо, което нашите най-добри и умни специалисти най-накрая определиха като квантов компютър. Знаеш ли какво е това?

— Засега е само теория, но някой ден ще направят тези, които използваме сега, отживелица^[1] като крушките с жица.

— Точно така, но вече не е само теория. Такава машина беше използвана за проникване в Националната агенция за сигурност и за измъкване на най-тайната комбинация от цифри в света. Към тази демонстрация на възможности беше приложен списък с искания, като изтеглянето на нашите войски от Афганистан и целия Близък изток, пускане на терористите от Гуантанамо, спиране на помощта за Израел и други подобни.

— „Ал Кайда“ ли се крие зад това? Звучи като техните бълнувания за световно господство.

— Засега не ни е известно, но по причини, които не искам да обсъждаме в момента, не вярваме, че зад това се крият джихадистите. Президентът забави изпълнението на исканията и точно в същия час на следващия ден имаше ново съобщение, между другото по факса, че за кръвта на невинно загиналите вината е лично на президента. Минута по-късно експресът „Акела“ се блъсна в товарен влак. Загинаха повече от двеста души.

— Божичко, чух за това по радиото. Казаха, че било нещастен случай.

— Не — остро възрази Овърхолт, — беше преднамерено терористично нападение.

— Какво ще правим?

— Това е въпросът. Неизвестният терорист знае всички наши ходове, защото може да прониква в нашите комуникационни връзки — стационарни и мобилни телефони и всичко, което минава през сателитите, включително военните. Освен това ми казаха, че този компютър може да дешифрира и най-сложните ни кодове. Не можем да мобилизираме въоръжените си сили, без да разбере, че се готвим да го пипнем. Затова се налага кореспонденцията да се разнася от куриери и писмата да се пишат на пишещи машини. На практика отново сме там, където аз се включих в тази игра. Фиона Катамора се обърна към мен. Миналата година Корпорацията я спаси и тя още помни добре председателя. Тъй като нашите ръце са вързани, искаме да насъскаме Хуан и вас, останалите главорези, срещу тези терористи.

— Разбирам. Не може просто да му се обадиш, защото тези гадове ще научат.

— Точно така, момчето ми. Аз ще предам съобщението на теб, а ти ще го занесеш на „Орегон“. Така нищо няма да мине по кабелите. Дори полетът, който уреждаме за теб, ще бъде организиран от капитан от Пентагона. С президентски декрет той замина още вчера за базата.

— Знае ли президентът за нашата мисия?

— Непряко. Знае, че се готви нещо, но колкото по-малко подробности се носят наоколо, толкова по-добре. Държим участниците колкото може по-стегнато, за да не се получи пробив по непредпазливост и информацията да изтече чрез имейл или по телефона. Офицерът от Обединението на началник-щабовете, който ти урежда самолета, няма представа кой и защо ще го ползва. Кажеш на Хуан, че трябва да намери компютъра и да го унищожи — продължи Лангстън. — Ако не го направи, съдбата на нашата велика страна ще е нерадостна. Честно казано, дори ме е страх за съдбата на света. Този човек — той почти изплю думата — твърди, че цени живота — затова не ни бил унищожил направо, като използва ужасяващите си възможности. Обаче Близкият изток може да избухне за часове, ако враговете на Израел усетят, че е отслабен. А без нашата помощ само за няколко месеца Пакистан може да попадне под властта на талибаните. Така ще се доберат до ядрено оръжие, а те ни мразят достатъчно, за да го използват.

— Как ще се свързваме с вас? — попита Мак Ди.

— Никак. Не можете, или поне не директно.

В този момент Мак Ди осъзна, че проблемът на Овърхолт се преплита с този на Корпорацията. Прозрението се стовари върху него като кола тухли и той направо зяпна от изненада.

— Мили боже, Гунаван Бахар.

— Кой?

— Индонезиецът зад отвличането на дъщеря ми. Той организира вкарването ми като шпионин на борда на „Орегон“. По някакви причини се страхува от Корпорацията и аз мисля, че той стои зад всичко това. По дяволите, господин Овърхолт, ти си брънката, която той не е могъл да предвиди, че ще се появи.

По лицето на стария шпионин се изписа объркване.

Мак Ди продължи:

— Тази тип Бахар е и зад квантовия компютър. Сега всичко добива смисъл. Всички тези хиляди компютри на нефтената

платформа. Вероятно това е бил първият опит да пробият нашите кодове. Не се е получило и неговите хора са му направили по-добра машина.

Той се запита дали кристалите, които бяха открили, са играли някаква роля в тази история, но не си направи труда да ги споменава, защото в момента това нямаше значение.

— Знаел е, че щом веднъж се сдобие с такъв компютър, нито нашето правителство, нито кое да е друго по света няма да може да направи нищо. Знае и за съществуването на Корпорацията и че можем да станем заплаха за него, ако по някакъв начин разберем какво е замислил. Също така щеше да научи, ако бъдем вдигнати по тревога, като прихване съобщението, преди да се получи на кораба. Може ли компютърът да направи това?

— Мисля, че да.

— Обаче ти го изигра, като се свърза с мен направо. Знаем кого и какво търсим, а Бахар няма представа, че сме по петите му. Той смяташе, че може да ни следи, като ме изнудва. Също така си е мислил, че може да ни изолира, но и този негов замисъл ще се провали.

В този момент го озари друго прозрение и оптимизмът му се изпари.

— Ще разбере.

— Какво? Как?

— Когато похитителите не се обадят, ще разбере, че съм освободил Полийн и че вече не съм негово ухо.

Лангстън не би оцелял повече от петдесет години в този опасен занаят, ако не беше бърз в решенията си.

— Ще се върна в Ню Орлиънс и ще си побъбря с шефа на полицията. Неговото разследване ще стигне до друг наркотърговец, който ще бъде арестуван и ще признае, че погрешно е запалил тази къща, довела до смъртта на трима души. Ще го накарам да покаже „престъпника“ в затворнически гащеризон пред телевизионните камери. О, в пепелта на развалините разследващите ще открият и останките на малко момиченце.

— Отлично — възхити се Мак Ди на способностите на осемдесетгодишния човек.

До седалката на Овърхолт лежеше папка, която той подаде на Лоулес.

— Работа по това, откакто държавният секретар ме информира за ставащото и предположи, че вие, момчета, можете да помогнете. Това е списък на неща, които може да ви потрърбват от нас — срещу тях са изписани кодови номера. Тъй като наподобяват количества акции, които трябва да се купят, няма да събудят подозрение.

Мак Ди разтвори папката и се зачете в случайно попаднала пред очите му страница. Ако имаха нужда всички трансатлантически телефонни кабели да бъдат изключени, акцията носеше номер 3282. Ако имаха нужда от пускането на измислена история в медиите, номерът беше 6529, с подбукви, обозначаващи най-различни теми. Ако трябваше да се нанесе ядрен удар някъде, номерът беше 7432, а след него имаше приложени различни джипиес координати.

Мак Ди посочи с пръст ядрения удар на Овърхолт.

— Да — отговори той на безмълвния въпрос, — положението наистина е толкова трудно. Ако се налага, мога да го уредя. Не зная какво можем да направим от наша страна. „Големият брат гледа“ и ако Бахар долови нашия интерес, ще разбере, че нещо се готви. Ще се опитаме да проведем няколко много дискретни проучвания на четири очи, но нищо не мога да обещаая.

— Разбирам.

Разговаряха до края на полета, но големият „Сикорски“ сякаш прекалено бързо зависна над хеликоптерната площадка на прострелото се нашироко военно летище. Дадоха им знак да кацнат до редица паркирани F-18.

Помощник-пилотът отключи и бутна назад вратата на машината. Мак Ди скочи на пистата. Да застанеш под въздушната струя от перките беше все едно да попаднеш в стената около окото на урагана.

— Млади човече — каза Овърхолт от мястото си, — за мен беше удоволствие да се запознаем.

Трябваше да изкрещи това послание, за да надвика плясъка на перките и воя на турбините.

— Аз съм този, който внуши на Хуан суеверието да не се пожелава късмет. Затова, ще ви пожелаая успешен лов. Без много да го подчертавам, ще кажа простичко, че вие сте нашата единствена и голяма надежда.

— Господин Овърхолт, няма да ви предадем.

Мак Ди му махна и се дръпна назад, защото воят на турбините се усили и хеликоптерът отново се издигна във въздуха.

[1] Миналата година американската фирма D-Wave продаде първия квантов компютър на Lockheed Martin. — Б.пр. ↑

23.

Абдул Мохамед, известен още като Джон Смит, никога не беше виждал своя работодател в такава шеметна ярост. Американският президент не беше държал никакви речи, за да обяви, че отстъпва пред исканията на Бахар, както той си беше представял. Естествено, не очакваше президентът да признае, че го изнудват, но той трябваше да се появи по телевизията и изпълнен с разкаяние да обясни промяната във външната политика на САЩ.

Бахар беше прекарал предния ден пред телевизора, гледайки отново и отново обширните репортажи за влаковата катастрофа, която беше предизвикал пред Филадельфия, вторачен унесено в огромния плазмен телевизор, докато новинарските хеликоптери заснемаха километри материал с касапницата, а репортери на земята интервюираха замаяните и окървавени оцелели.

Мохамед не знаеше, че неговият шеф е способен да убива. Разбира се, беше поръчвал убийства, но този път лично бе натиснал пословичния бутон и духнал свещичката на двеста и трийсет човека. Бахар беше придобил вкус към властта, върховната власт над живота и смъртта, и това му хареса. Абдул го видя по лицето му и в безжизнените очи.

Сега обаче нареждаше като дете, на което са отнели любимата играчка:

— Видя какво мога да направя и въпреки това не ми се подчинява! — Абдул знаеше, че шефът му говори за американския президент. — Изпраца затворниците от Гуантанамо в Международния трибунал в Хага? Много добре знае, че исках да бъдат освободени в техните родни страни. Ако тамошните власти поискат да ги съдят — това си е тяхна работа.

Двамата мъже се намираха в кабинета на Бахар в помещенията за квантовия компютър. Прозорците гледаха към мрачен, изоставен индустриален район. Земята беше покрита с маслени петна, а сградите бавно губеха битката си с ръждата. Висок кран се извисяваше над

района. За разлика от останалите машинарии той беше подновен и работеше. Под него се намираше бетонен бункер, който би могъл да издържи всяко оръжие в арсенала на военновъздушните сили, с изключение на атомна бомба.

Онова, което не се виждаше, бяха множеството детектори за движение, термовизионните и стандартни камери и малката армия пазачи, готови да жертват живота си за благородната кауза на исляма. За разлика от наемниците те бяха фанатично отдадени на идеята и вече се бяха доказали в Ирак или Афганистан. Когато бункерът беше завършен, ги бяха вмъкнали нелегално в страната. Конструкцията беше построена на друго място от строителна компания, чийто собственик смяташе, че изливат бетонни подпори за мостове, и беше сглобена веднага щом наеха мястото. По същото време беше инсталиран и компютърът.

Както бяха изчислили хилядите компютри на нефтената платформа, кристалите, вече нарязани до нужния размер, бяха последните елементи, необходими, за да се вдъхне живот на квантовата машина. Самата тя беше с големината на крайградска всекидневна, натъпкана с екзотична електроника, и когато се наблюдаваше през поляризационен филтър, излъчваше червена пулсираща аура, сякаш имаше живо сърце.

Никой от тях не разбираше как работи, как подреждането на атомите в кристалите им позволява да се справят с квантовите трептения и интерференцията на частиците. Беше им отнело години и съоръжаването на паралелно свързаните компютри на Джей-61, за да стане това действителност.

През първите трийсет секунди, когато я включиха, машината изглеждаше мъртва. Учените се спогледаха несигурни, че са успели, докато не се чу безтелесен женски глас, който обяви:

— Готово.

Първият тест беше да превключат всички електронно управлявани светофари в Прага от червено на зелено и обратното. Компютърът начаса хакна автоматизираната система за контрол на движението и изпълни заповедта, преди да върне контрола върху системата на градските власти. Призрачен глас попита:

— Защо?

— Защото ти заповядах — отговори Бахар в микрофоните, които бяха скрити в канцеларията му. Трябваше му известно време, преди да отговори, защото никой не беше предполагал, че компютърът ще го пита. Когато попитаха Ай Ти специалистите, които го бяха сглобили, те не можаха да предложат обяснение.

Проведоха още по-сложни проверки, намирайки по-добре шифровани системи, в които да проникват, докато не се убедиха, че няма мрежа на този свят, която да устои на тяхната машина, и база данни, която да запази тайната си.

Тогава се решиха на атаката срещу Националната агенция за сигурност. Носеха се слухове, че тамошните компютри се измерват в терафлопи и петафлопи^[1], което обозначава мощността на дванайсета и петнайсета степен, но можеха да се измерват и в квадратни метри. На Бахаровата машина й бяха потребни секунди, за да проникне през защитните стени и да стигне до кода.

С натрупването на успех след успех Гунаван Бахар преливаше от щастие до мига, когато в отговор на неговите искания, американската реакция се оказа хладна статия, отпечатана на последната страница на един от вашингтонските вестници.

— Да, първия път бях прекалено милостив към тях — ядосваше се той. — Опитах се да покажа съчувствие, хуманност, а той ми се изплю в лицето. Аз не съм някой луд фанатик, чието единствено желание е да избие неверниците до крак, но ако той иска да бъде такъв — готово, такъв ще стана — погледна нагоре към тавана.

— Тук ли си?

— Да — отговори спокоен глас.

— Изпрати следното съобщение до Белия дом: ще произнесеш реч на живо от Овалния кабинет или те всички ще умрат от жажда. След това искам да спреш всички петдесет и една помпени станции, които снабдяват с вода Лас Вегас и Невада и да не ги включваш отново, докато не ти кажа.

През изминалото време беше научил, че трябва да бъде много обстоятелствен по отношение на наименованията на местата.

— Задачата изпълнена — безизразно докладва изкуственият глас.

— Ха да видим сега колко дълго е готов да остави хората да се пекат в пустинната жега, преди да признае пред цял свят, че вече не

контролира съдбата на американския народ. Абдул, ти какво ще кажеш? Умно, нали?

— Да, много умно — отговори Мохамед, но не беше съгласен. Ако зависеше от него, всички атомни реактори в Америка щяха да са експлодирали още преди дни. Изобщо не разбираше защо неговият шеф се церемони с американците.

— Приятелю, не беше много убедителен. Ти мислиш, че трябва да унищожим Големия сатана и веднъж завинаги да свършим с него.

Това го изненада, защото Бахар никога не го питаше за мнението му. Най-накрая Мохамед потвърди несигурно:

— Да, шефе.

— Не се наслаждаваш на иронията да се бъркаме в политиката им, както те го правеха години наред, а? В продължение на две поколения американците определяха кой да дойде на власт и кой да падне и използваша тази възможност, без да ги е грижа за хората, на които ще се отрази. Сега можем и ние да постъпим така с тях, да им покажем къде е мястото им, за разнообразие да научат какво значи да си подвластен на нечия чужда воля.

Наричат американския президент най-могъщия човек в света. Добре, но тази вечер той ще постъпи както аз искам и с това ще направи мен най-могъщия човек на света. Не можахме да ги победим на бойното поле, нито да сломим волята им със самоубийствени нападения, но сега се възползвахме от тяхната технологична зависимост, за да ги заковем.

Скоро ще наредя американските християни да започнат да изучават Корана в училищата си, така че след време да преминат в истинската вяра. Абдул, защо да ги унищожаваме, когато можем да ги направим мюсюлмани?

Набрал смелост, Мохамед възрази:

— Това никога няма да стане.

— Преди много време е имало само един мюсюлманин — пророкът Мохамед, благословен да е. Обаче от това едничко семе истинската вяра се разпространи по цял свят. Днес същото продължава да се случва със заселването на арабите в Европа, където те обръщат тамошните християни в мюсюлмани. Вярно, най-често се случва в затворите, но когато тези нови мюсюлмани бъдат освободени, ще разкажат на своите семейства за чудотворното си обръщане в правата

вяра и може би ще ги последват неколцина други. Като изложим американците на въздействието на Корана още от малки, ние ще ускорим този процес. След петдесет години Америка ще бъде ислямска държава. Помни ми думата, когато това стане, скоро ще ги последват и останалите западни държави. Дори няма да стане нужда да ги заплашвам.

Бахар обхвана лицето на Мохамед с длани, сякаш се готвеше да го целуне, и за миг бившият легионер се изплаши, че наистина ще го направи.

— Приятелю, освободи се от омразата. Борбата между християните и мюсюлманите продължава вече повече от хиляда години. Какво толкова, ако продължи още петдесет или малко повече? Ние осигурихме победата на правата вяра.

Абдул Мохамед знаеше, че превъзходният план на неговия началник е осъден на провал по простата причина, че по някакъв начин, и то не след дълго, американците ще разберат къде са конструирали компютъра и ще намерят начин да го изолират, или което беше по-вероятно, да го унищожат.

Възможността, която се бе открила пред тях, бе краткотрайна, а Бахар се заблуждаваше, че може да се превърне в нов пророк, да бъде благословено името му. Сега беше моментът да ударят САЩ и да ги разбият на пух и прах. Игричките и планирането на някакво бъдеще, което никога няма да дойде, означаваха да се пропусне единствената възможност, която имаха, за да смажат заклетия си враг.

Мохамед не беше запознат с плановете на Бахар за квантовия компютър и му се дощя да ги бяха обсъдили предварително. Може би щеше да успее да го накара да промени мнението си. Обаче сега, когато погледна Бахар в очите и видя мегаломанския блясък, който се криеше в дълбините им, разбра, че е твърде късно. Бяха роби на неговата фантазия да се превърне в Махди^[2] от ислямското пророчество, а Абдул не беше човек, който ще тръгне срещу желанията на своя началник.

[1] Flops — мярка за производителността на компютрите. — Б.пр. ↑

[2] Буквално „Воден от Бога“ (ар.) — пратеник на Аллах, който ще се яви преди края на света, за да спаси праведниците. — Б.пр. ↑

24.

На следващата сутрин се срещнаха в лъскавата съвещателна зала на „Орегон“. Хуан не искаше групата да е излишно голяма, затова тук бяха само Ерик Стоун, Солей и Линда Рос, защото се бяха сприятелили с младата швейцарка. Ерик беше извадил на мониторите цялата финансова информация, свързана с последните сделки на Ролан Кроасар. Финансистът имаше множество участия, но тъй като през последните години Солей не е била част от живота му, тя не знаеше много за тях.

Хуан беше уверен, че каквото и да е искал Бахар от Кроасар, сделката е сключена скоро след нейното отвличане, но за да бъде изчерпателен, се върнаха шест месеца назад. Материята беше толкова суха, че от плазмените екрани сякаш се сипеше прах. Това беше работа, която само счетоводител би могъл да обича, и стана очевидно, че с начеването на втория час Солей започна да изпитва разочарование.

— Не, не съм знаела, че баща ми е купил акции от индийски металургичен завод — вдигна рамене тя, когато Ерик ѝ посочи сделката на стойност три милиона евро. Била е осъществена само ден преди да бъде отвличена. — И защо да знам това?

— Няма определена причина — успокой я Хуан. — А тази? Два дни след като са те отвлекли, е продал пакет акции от бразилска компания за домакински уреди. Говори ли ти нещо?

— Не, абсолютно нищо.

— А тук изглежда е дал под наем нещо, наречено „Арлбатрос“, на фирма, която май е пощенска кутия. Ерик, какво или кой е „Хайберния Партнърс“?

— Секунда, сигурен съм, че вече съм ги проверявал.

Ерик порови из лаптопа си няколко секунди.

— А, ето ги и тях. Ирландска компания, учредена преди четири години. Възнамерявали са да внасят сол за пътищата, но така и не са успели. Преди половин година са получили голям заем от банка на Новите Хебриди, но парите не са пипнати.

— Това е! — изпищя Солей.

— Какво?

— Баща ми купи солната мина, преди да накара независим експерт да я оцени. Повика специалист едва след сключването на сделката. Той беше американец като вас и каза на баща ми, че рудникът е нестабилен, а татко го уволни на място и повика друг. Втория не съм виждала, защото...

— Това няма значение — махна Хуан с ръка. — Разкажи ми за рудника.

— Намира се в Източна Франция до границата с Италия и много близо да река.

— Извадихме голям късмет — възкликна Ерик.

Корабът бързо приближаваше френското южно крайбрежие.

— Оказа се, че проблемът е в реката — продължи Солей. — Експертът каза, че е опасно. Струва ми се, че терминът, който употреби, беше „просмукване“.

— Филтрация — поправи я Хуан.

— Да, точно това каза. Филтрация. Както и да е, това се оказа най-лошата сделка, която баща ми някога е сключвал. Обаче заяви, че го е научила на смирение и че за нищо на света не би продал мината, а ще я запази като обица на ухото, за да не забрави никога. Затова я нарече „Албатрос“, като в поемата^[1].

Май „Поемата за стария моряк“ беше единственото стихотворение, което Кабрило знаеше. „Вместо албатрос на врата ми кръст беше повесен“^[2].

— Баща ми и под наем не би я дал — продължи Солей. — Искаше да открия нещо необикновено. Това е.

— Добре, засега нека го оставим настрана. Нали искаме да сме сигурни.

— Слушам капитане.

Отне им още един час, но накрая се върнаха отново при рудника „Албатрос“. Хуан беше накарал Марк Мърфи да порови по-дълбоко за „Хайберния Партнърс“, докато те продължават работа, но Ерик каза, че това не е добра идея. Ако фирмата беше една от използваните от Бахар за прикритие, хакването на системата щеше да вдигне под тревога квантовия компютър и да издаде тяхното разследване.

Кабрило му благодари за предвидливостта и си каза, че докато не им бе отнета възможността да ги използват, не е осъзнавал колко бяха станали зависими от компютрите.

— Ще ни трябват чертежи на мината — отбеляза Хуан, когато постигнаха съгласие, че сигурно Бахар е измъкнал този имот чрез изнудване от бащата на Солей. — Можеш ли да се свържеш с инспектора?

— От години не съм говорила с него, но, да, мога да го направя. Забравила съм телефона, но някой може да го провери за мен.

Ерик се изкашля, за да привлече вниманието им.

— Вижте, не искам да прозвучи параноично, но да звъним от кораба не е добра идея. Освен това да се обади Солей също не е разумно.

— Защо? — попита Линда.

— Както вече обяснихме с Марк, компютърът е навсякъде едновременно. А ние вече сме мишена. Всяко обаждане от този кораб ще бъде подслушано. Страхувам се, че му е казано да се ослушва за гласовите характеристики на определени хора.

— Ерик, я стига — не повярва Линда, — няма начин един компютър да подслушва всички телефонни разговори, които се провеждат едновременно по света, и да се съсредоточи върху едно-единствено обаждане.

— Точно там е работата, че може. И Агенцията за национална сигурност го прави през цялото време. А компютърът на Бахар вече доказва, че е хиляди пъти по-могъщ. Не го наричат квантов просто така. Изправени сме пред напълно нова парадигма и трябва да мислим и действваме така, сякаш всеки наш ход се следи, което е повече от вероятно.

— Какво предлагаш? — погледна го въпросително Хуан.

— Ще свалим някого на брега и той ще се обади вместо Солей. Но не можем да използваме името ѝ, защото сигурно също е сигнал за тревога.

— Но нали Бахар смята, че е умряла при потъването на „Херкулес“? — възрази Линда.

— Не си заслужава риска — противопостави се Хуан. — Ерик е напълно прав. Трябва напълно да скрием следите си. Ще накараме Хъкс да се обади. Бахар не я познава, така че няма причина да е

нащрек за нейния глас. Освен това мисля, че не бива да приставаме в Монте Карло. Ако нашето присъствие бъде докладвано в пристанищната служба, това може да събуди подозрения у Бахар.

— Добра идея — съгласи се Ерик, — а и след като минахме през Суецкия канал с нов комплект документа и ново корабно име, няма нужда да знае, че сме тук. Също така можем да променим външния вид на палубата, в случай че компютърът има снимките от сканиращия района сателит. И като стана дума, може би трябва да изключим цялата електроника, която не е жизненоважна за управлението на кораба. Просто за всеки случай.

Хуан кимна и се обади долу в операционния център да изключат ненужната електроника и да изпратят няколко души от екипажа да подредят един върху друг фалшиви контейнери на палубата. След това се обърна към Солей:

— Как се казва този инспектор?

— Мърсър — отговори младата жена. — Филип Мърсър.

Няколко часа по-късно се озоваха достатъчно близо до легендарния център на хазарта Монте Карло, за да прехвърлят без затруднения доктор Хъкли, Солей и Кабрило на брега с помощта на една от спасителните лодки на подводни криле. Нямаше как да използват хеликоптера, защото — френските летищни власти щяха да регистрират кацането му. Кевин Никсън беше подправил един паспорт за Солей, така че нямаше затруднения, когато слязоха на кея. Бяха взели и нея, в случай че този Мърсър се нуждае от още подсещане, ако според него паролата, която тя вече им беше казала, се окаже недостатъчна.

Хуан плати в брой един предплатен мобилен телефон, после намериха тиха пейка в парк. Той набра номера, който Ерик беше изровил като принадлежащ на минния инженер, после подаде телефона на Хъкс.

След няколко позвънявания най-накрая се чу глас, който звучеше като градинска трошачка.

— Ало?

— С Филип Мърсър ли разговарям? — каза Хъкс.

— Да.

— Господин Мърсър, обаждам се от името на...

— Първо, съм доктор Мърсър. Второ, ако се обаждате от името на „Джерис Кидс“ или някоя друга проклета благотворителна организация, ще долепя слушалката до белия си пъпчив задник и ще...

Като фон се чу друг глас, който извика:

— Хари, дърт перверзнико, дай ми слушалката. Ало. Мърсър се обажда. Съжалявам. Моят приятел е бил в бара, когато Господ е раздавал добрите обноски. Кой се обажда?

— Обаждам се от името на човек, с когото сте се познавали. Моля, не произнасяйте името й, защото това не е безопасна връзка. Преди време сте я нарекли французойче, а тя ви е отговорила, че е швейцарче.

Той се изсмя гърлено.

— Имам мили спомени от нея.

— Прекрасно — продължи Хъкс. — Не искам да прозвучи свръх драматично, но въпросът е на живот и смърт. Спомняте ли си мястото, където сте се срещнали?

— Да. Тя сега с вас ли е?

— Да.

— Тъй като това е малко странно, ще ми се да се уверя. Попитайте я къде има бенка.

Хъкс зададе въпроса и скоро последва отговорът:

— Каза, че това е нещо интимно и че сте си все същото прасе.

— Приемам — отговори Мърсър и смехът му долетя по ефира.

— Трябва да узнаем всичко, което може да се научи за солната мина.

— Искате да вложите още пари в глупости?

— Нищо подобно. Мога само да кажа, че е попаднала в ръцете на много лоши хора и групата, за която работя, възнамерява да си я върне. За целта имаме нужда от подробни планове на мястото както под земята, така и на повърхността.

— Малко е трудно да се опише по телефона — каза Мърсър. — Доколкото си спомням, става дума общо за около трийсет километра тунели.

Хъксли беше готова за подобно развитие.

— А бихте ли могли да ги начертаете за нас? Ние разполагаме с куриер, който вече е поел за Вашингтон.

На Дребосъка Гундерсон нямаше да се хареса, че е разжалван от главен пилот в прост куриер, но това беше най-бързият начин да не пускат плановете в електронното пространство.

— Тази вечер в девет ваше време ще бъде в столицата.

— Вероятно не знаете, че тази вечер ще играя покер с един тип, на когото толкова му личи, че и слепец може да види...

— Доктор Мърсър, много е спешно, иначе нямаше да ви молим.

— Имате ли ми адреса?

— Да.

— Добре, в играта съм. Направете ми услуга, кажете й „бледолилав пенъоар“ и ми предайте отговора.

— Изчерви се и отново ви нарече прасе.

Мърсър се засмя.

— В девет очаквам вашия куриер.

— Е? — попита Кабрило, когато Джулия изключи телефона.

Хъксли погледна многозначително Солей и се ухили.

— Голям чаровник. Трябва да ми разкажеш историята за бледолилавия пенъоар.

Солей се изчерви още повече.

— По-късно.

— Е? — за втори път попита Кабрило.

— Ще го направи. Дребосъка ще ги вземе тази вечер и утре сутринта ще са тук.

— Щом получим чертежите, можем да съставим план за унищожаването на Бахаровия компютър.

Те се върнаха на пристанището и видяха нещо, което направи ги изуми. Небрежно облегат на оградата до мястото, където бяха вързали спасителната лодка, ги чакаше Мак Ди Лоулес.

— Какво правиш тук? — почти извика Кабрило.

— Това е дълга история, дойдох да попитам капитана на пристанището дали „Орегон“ вече е пристигнал и случайно видях „Ор Дет“ вързана тук на кея.

Слънчевата му усмивка избледня.

— Трябва да поговорим. Лангстън Овърхолт лично дойде да ме вземе и ме докараха тук със самолет на военновъздушните сили.

— Нека отгатна — каза Хуан многозначително. — Бахар е предприел нещо с квантовия компютър, нали?

Мак Ди направо зяпна от удивление.

— Откъде може да знаеш това?

— Ерик и Марк стигнаха до извода, че го е изработил, и е много близо до ума, че ще го използва срещу Съединените щати. Разкажи ми всичко отначало.

Те се качиха на замаскираната лодка на подводни криле, докато Мак Ди им разказваше какво се е случило, откакто се разделиха в Ню Орлиънс, но едва когато преполовиха пътя, леденият ужас, който пъплеше по гръбнака на Хуан, се усили до крайност. Линда беше казала по-рано, че Лангстън се бил обадил за задача, свързана с някакъв китайски кораб. Това изобщо не се връзваше със случилото се във Вашингтон и предположението му се превърна в действителност.

Щом се върнаха на „Орегон“, Хуан нареди на Хали Касим да намери Линда.

— Когато говори с Овърхолт, не ти ли прозвуча малко по-различно? — попита той направо.

— Не. Звучеше си както винаги. Защо, нещо не е наред ли?

— Каза ли му, че сме се насочили насам? — попита той с безпокойство в гласа. Ако му е казала, всичко е свършено.

— Не, казах му, че имаме друга задача, за която ще ни е нужна една седмица. Отговори, че няма проблем, защото китайците се въртели около Аляския залив.

Хуан въздъхна дълбоко.

— Слава Богу!

— Защо? Какво се е случило?

— Това не е бил Лангстън. Разговаряла си с квантовия компютър.

Кабрило се беше отнесъл сериозно към предупрежденията на Ерик и Марк, но сега за пръв път осъзна с какви удивителни възможности разполага квантовият компютър и каква сила има на разположение Гунаван Бахар. Както преди известно време беше казал президентът, изправили се бяха срещу човек, който разполага със силата на Господ.

— Прецакани сме, нали? — попита Линда, която беше схванала положението.

— Да, този път наистина сме прецакани — съгласи се Хуан.

Колкото и да му се искаше на Кабрило да разполагат с безпилотник над рудник „Албатрос“, знаеше, че е невъзможно да отпрати подобно искане, защото Бахар щеше да разбере. Вместо това Гомес Адамс щеше да наеме хеликоптер тук, в Монако, и да огледа района от въздуха. Дотогава трябваше да се задоволят с архивирани в интернет сателитни снимки. Безпокойството му беше толкова голямо, че накара Марк да провери дали снимките не са били наскоро манипулирани. За щастие се оказаха непипани.

Рудникът се намираще в долината на река Арк близо до град Модан в Прованс, както си спомни Солей, съвсем близо до италианската граница. От въздуха не се виждаше кой знае какво. Мястото представляваше бивша индустриална площ, сега замърсена, осяяна с порутени сгради и останките от кулата над шахтата, откъдето са се спускали асансьорите с миньори и са вадели солта. Един-единствен виещ се във всички посоки път стигаше до мината, но имаше и железопътни релси до там. Въпреки зърнистите сателитни снимки, които се предлагаша на пазара, се виждаше, че някои от релсите са демонтирани, така че локомотивите вече не биха могли да стигнат до рудника.

Доближаването откъм реката беше възможно, тъй като южната граница на парцела, където беше входът към шахтата, се простираше успоредно на река Арк. Наблизо дори имаше, мост, който изглежда водеше към изоставена кариера за чакъл, която сигурно беше работила заедно с рудника, когато е бил в експлоатация.

Линк, Еди, Линда и Хуан бяха в съвещателната зала и проучваха грижливо снимките върху големите плазмени екрани.

— Защо в мина? — неочаквано попита Линкълн.

Другите бяха толкова потънали в собствените си мисли, че първоначално никой не му отговори.

— Какво каза?

— Попитах защо е пхнал тази машина в изоставен рудник?

Това беше нещо, на което Кабрило не беше отделил много мисли, затова не можа да отговори. За целта звънна на Марк, който си беше в каютата, и му зададе същия въпрос.

— Осигурява добро прикритие — отговори той. — Когато с Ерик стигнахме до извода, че е построил квантов компютър, се запитвахме къде ли може да го скрие. Нали разбираш, вътрешно машинните

операции се извършват на атомно равнище. Компютърът може автоматично да коригира атомните вибрации, защото настъпват с фиксирана скорост и честота. Едно от нещата, което би могло да разбалансира машината и да стане причина за погрешни решения, е да бъде бомбардиран с достатъчно тежка космическа частица. Както знаеш — продължи той неумолимо, — земята отнася десетки милиарди удари в час от частици, които падат от космоса. Магнитната сфера отблъсква голяма част от тях, а онова, което успее да премине, е до голяма степен безопасно за нас. Интересното обаче е, че битуват и теории, че някои ракови заболявания са резултат на генетични увреждания, предизвикани от попадането на космически лъч върху влакното на ДНК.

Хуан знаеше, че трябва да го остави да дрънка, но за целта трябваше да стисне зъби.

— Както и да е, при прецизността, с която работи компютърът, удар от космически лъч може да разстрои катастрофално работата му, затова трябва да го скрият. Това е. Нямам представа защо са избрали солната мина. Ако космическата радиация е заплаха, човек би си, помислил, че ще заровят компютъра дълбоко под най-плътните скали, които могат да намерят. Най-добрата теория, която двамата с Ерик можахме да измислим, е, че може би в солта има някакъв друг минерал, вероятно предпазващ от определени космически лъчи, които биха причинили най-големи вреди.

— Добре, благодарности — вметна Хуан и прекъсна връзката, преди Марк отново да се разприказва.

— Съжалявам, че попитах — неловко вметна Линк.

— Слушайте, защо не се заемем отново с това, когато имаме нещо по-конкретно, върху което да работим? В момента разполагаме с добър общ поглед, но за да подготвим план за атаката, ни трябва подробности.

Събралите се около конферентната маса закимаха в съгласие и срещата завърши.

Дребосъка пристигна едва след вечеря с чертежите на Филип Мърсър. По-голямата част от екипажа се мотаеше в каюткомпанията. Някои отпиваха от чашите с бренди, други гризкаха сирена след вечерята. Кабрило, който се беше хранил в компанията на Солей, реши, че тук не е лошо място да хвърлят поглед върху плановете, и

нареди да завъртят реостатите на ярко осветление. Клубната атмосфера, която цареше в каюткомпанията, донякъде се изгуби под ярката халогенна светлина.

Хуан си свали сакото и разхлаби връзката. Започна да си играе с капачката на писалката „Монблан“, докато чакаше.

— Здравсти, банда! — подвикна добродушно Дребосъка, когато влезе в каюткомпанията. Той не беше постоянно присъствие на борда на „Орегон“, затова беше посрещнат най-радушно. Едрият пилот никога не беше изглеждал толкова смачкан. Русата му коса стърчеше на всички страни, а по бялата му униформа нямаше нито едно неомачкано място. В ръцете си носеше жълт тефтер и една-единствена роза.

Той мина през помещението, здрависвайки се и потупвайки гърбове, докато не стигна при председателя.

— Тадададааа — поклони се тържествено и остави тефтера на масата. След това подаде розата на Солей. — Мърсър ви поздравява.

Младата жена се усмихна.

Кабрило завъртя тефтера така, че да може да го вижда. Мърсър беше написал няколко страници описание на рудника и на условията под земята. Обясняваше подробно как през годините миньорите стигнали под дъното на реката и че отказвали да работят в по-ниските галерии. Ролан Кроасар купил рудника по време на както си мислел той, редовен синдикален спор. След като прочел първия доклад, който не харесал, наел Мърсър и накрая още един специалист. Едва тогава разбрал, че са го излъгали.

За първи път посетил мястото в деня, когато Мърсър му предал своя доклад. Солей била дошла с него, за да се позабавлява.

Било възможно да се контролира просмукването на водата, обаче Мърсър изчислил, че продължаващите взривове дълбоко в галериите ще предизвикат рухването на скалната тапа, която държи реката извън рудника. Наводняването би станало катастрофално бързо.

Между всички технически подробности имаше едно съкровище, което Мърсър не бил показал на Кроасар и се съмняваше, че много от работилите там си го спомнят.

— Ето причината — избъбри Хуан, когато го прочете.

— Какво имаш предвид? — попита Макс. За разлика от Хуан, който се бе облякъл официално за вечеря, той беше по джинси и

карирана риза в каубойски стил със седефени копчета.

— Една от галериите в горната част на рудника пресича късче история.

— Я отново?

— Миньорите са проникнали в стар тунел, който някога е бил част от линията „Мажино“. Мърсър пише, че го били запушили, но той свалил преградата и го проучил.

След Първата световна война французите я издигат като последна линия за защита на родината. Построяват една почти непрекъсната стена от подземни бункери и фортове по протежение на границата с Германия и тук-там по границата с Италия. Фортовете имали бронирани куполи, които излизали от земята като гъби и от тях изригвал оръдеен и минохвъргачен огън. Много от постройките били свързани, така че войниците да бъдат прехвърляни от едно място на друго с подземни железници. Други били толкова големи, че биха могли да минат за подземни градове.

Германците не позволяват на французите да използват гигантоманските си укрепления. Когато през 1940 година нахлуват във Франция, заобикалят през Белгия и Холандия и се изливат на места, където отбраната е най-слаба.

— Споменава ли дали е стигнал до входа?

— Не. Пише, че не е стигнал толкова далеч. Обаче сигурно няма да е много трудно да бъде намерен.

— Мисля — включи се Марк, — че бункерите, които не са превърнати в музеи или туристически атракции, са били запечатани от властите. Поне така съм чувал.

— Можем да си пробием път с „Хипертерм“ — отбеляза уверено Макс. — Както срязвахме онзи танкер... как му беше името?

— „Сидренски залив“ — отговори Хуан и цял потрепери. Той беше още на борда, когато експлозивът за рязане на метали бе прерязал с пламъците си корпуса, както ножът срязва прясното сирене. След това отново насочи вниманието си към основната им тема. — Ако се наложи, това ще бъде задният вход към рудника.

След описанието следваха нарисуваните на ръка планове на всички дващест и четири етажа на мината. На тях се виждаше как в грамадни помещения са копали солта, като са оставяли огромни колони, за да удържат тежестта на скалите отгоре. Мърсър беше

включил и сведения за вентилационните шахти и канала за отвеждане на водата.

— Толкова подробно, че направо не е за вярване — отбеляза Хуан, докато прехвърляше страниците.

— Той притежава фотографска памет — обясни Солей. — Говорихме за работата му и ми разказа, че помни плановете на всички рудници, в които някога е влизал.

— Тази информация е златна мина — потвърди Кабрило и се обърна към Марк и Ерик, които седяха един до друг срещу Макс и Линда. — Момчета, мислите ли, че Бахар ще разположи компютъра на най-ниското ниво?

— Поне някъде близо до него, но мината от години не се експлоатира, така че най-ниските нива вероятно са наводнени заради просмукването на речната вода, която вече не се изпомпва.

Марк наведе глава, прекарвайки няколко езотерични числа през мозъка си. После погледна към Солей.

— Преди колко време баща ти купи рудника?

— Шест години.

— Четирите най-долни равнища и отчасти петото са наводнени. Сложил го е на дващест и трети етаж.

— Няма откъде да знаеш това — възрази Линда.

— Напротив. Както виждаш, районът на всяко равнище е ясно обозначен, както и неговата височина. Това ми дава представа за обема му. След това трябва само да се направи една проста сметка на времето за просмукване към горните етажи.

— Което ти съвсем случайно знаеш?

— Което аз съвсем неслучайно проучих — отговори той със самодоволна усмивка и отмъкна парче синьо сирене от чинията на Линда. — Опа!

Еди Сенг седеше на близката маса с бойците. Хуан почука по бележника, за да привлече вниманието му и му го подхвърли.

— Хвърли едно око на това. На обед ще се видим в съвещателната зала. Дотогава Гомес ще се е върнал със снимките. Вдругиден атакуваме.

— Това от инженера ли е?

— Да, направо дар божи!

— Ще направя копия и ще ги раздам на бойците. Съжалявам, момчета, но тази вечер ще имате домашна работа.

— Този янки добре си е свършил работата — поклати Мак Ди доволно глава.

[1] Става дума за „Поема за стария моряк“ на Самюъл Т. Колридж. Метафизичното значение на албатрос е психологическо бреме или проклятие. — Б.пр. ↑

[2] Превод Цветан Стоянов. — Б.пр. ↑

25.

Следващите двайсет и четири часа на борда на „Орегон“ цареше трескава подготовка, докато смаяният свят следеше със затаен дъх развитието на бедата, в която бяха изпаднали жителите на Лас Вегас. Имаха воден запас за още два дни, и то при най-строгия режим, който градът някога бе преживявал. Ако водоснабдителната компания не успееше да пусне наново сложната система от помпи и тръби, която довеждаше водата в пустинята от езерото Мийд, най-вероятно щеше да бъде заповядана евакуацията на жителите. След необяснимото спиране на помпите беше обявено извънредно положение. Вече бяха повикани и части от Националната гвардия.

В Белия дом президентът на Съединените щати, изпаднал в безмълвен ужас, гледаше телевизионните репортажи. Знаеше, че може да сложи край на страданията, но се ужасяваше от цената, която нацията трябваше да плати. Това беше решение, подобно на онова, което Ейбрахам Линкълн беше взел за започването на войната и Труман за хвърлянето на атомната бомба. Страхуваше се, че е решение, което той няма смелостта да вземе.

В главата на Хуан Кабрило изобщо нямаше колебание. Знаеше какъв избор има. Съгласен или не, беше наясно, че всеки път, когато американският народ отиваше на война, го правеше, за да защити идеята за собствената си лична свобода или тази на някоя друга нация. Сега не беше по-различно.

След като планът бе одобрен, всеки член на екипажа участваше в подготовката. От арсенала се вадеха оръжия, а от складовете допълнително оборудване. От транспортна агенция в близката Ница наеха камион, за да превозят цялата екипировка и хората, а под булото на мрака Гомес закара с хеликоптера онези неща, които не можеха да прекарат през митницата, и ги скри в една изоставена селска къща.

Това беше плюсът на Корпорацията — разработването на план и бързото му и безпогрешно изпълнение.

Екипът за нападението беше заел позиция петнайсет минути по-рано от срока, който Кабрило определи за начало на операцията. Тъй като не знаеше броя на пазачите, използвани от Бахар, той докара голям по техните стандарти екип. В него участваха той самият, Линда, Еди, Линк, Мак Ди и Макс, заедно с още двама бойци — Майк Троно и Джим О'Нийл. Макс нямаше да се включи в бойните действия, освен при спешна необходимост.

Майк и Джим плюс Линк, най-добрият снайпер, щяха да действат като диверсионна група. От въздушните снимки, които беше направил Гомес, се виждаше, че Бахар е построил бетонен бункер над входа към рудника, който изглеждаше така, сякаш безпроблемно може да издържи на целия бомбен товар на някой В-52. Бяха сигурни, че Бахар се чувства в безопасност там, затова щом почнеше нападението за отвличане на вниманието, той нямаше да побегне, а щеше да се окопае в скривалището си. Онова, което не знаеше, беше, че Корпорацията разполага със заден вход към здравия му бункер.

Тримата мъже бяха свалени на около четири километра от мястото, където пътят за рудника се вливаше в главния път. Щеше да се наложи да повървят през гората, за да могат да заемат позициите си. Всеки от тях носеше на гърба си осемнайсет килограма муниции за .22-калибровата мини картечница „Гатлинг“. Подобно на своите по-големи братя на „Орегон“, тя също имаше шест въртящи се цеви, задвижвани от автомобилен акумулатор. Това, което улесняваше пренасянето на тази оръжейна система, беше фактът, че 30-грановите свръхзвукови куршуми бяха толкова леки, че лесно носеха хиляди от тях. Задачата на Линк с неговата .50-калиброва снайперска карабина „Барет“ беше да не позволява на никого от Бахаровите пазачи да се доближи до гатлинга. Щяха да поддържат непрекъсната радиовръзка с останалите от екипа чрез сигурни, поне досега бяха такива, преносими радиостанции с безжични микрофони. Кабрило се съмняваше, че квантовият компютър се ослушва за близки радиовръзки, но въпреки това щяха да пазят колкото може повече радиомълчание.

Кабрило спря за малко на входа за мина „Албатрос“ встрани от главния път. Металните прътове на вратата бяха покрити с ръжда и графити. Рудникът беше надолу по пътя, затова от тук не можела да го видят.

Километър и половина по-нататък имаше просека между дърветата. Черният път водеше към борова горичка, която се отваряше към ливада, обезлесена преди десетки години. Кабрило пусна камиона по инерция през ливадата и го вкара между боровите в далечния ѝ край. Зад тях се извисяваха планини, по чиито върхове още имаше следи от сняг. Намираха се на километър и половина от реката.

Когато слезе, Кабрило усети как гръбнакът му изпука след толкова часове, прекарани в камиона. Въздухът беше от най-прозрачните и чистите, които някога беше вдишвал. Температурата беше около петнайсет градуса, но през нощта щеше да падне още.

Надеждата им беше преди смрачаване да открият стария вход към линията „Мажино“ и на разсъмване да нападнат.

След като тези земи бяха част от национален парк, съществуваше вероятността да срещнат туристи, но нищо не можеше да се направи. Тъй като те самите бяха облечени като туристи, а оръжията им бяха в тънки като хартия калъфи, които можеха да бъдат свалени с едно-единствено движение, нямаше да събудят особени подозрения, ако случайно Бахар пращаше охрана толкова далеч от рудника.

Крачеха през гората в дълга двайсет метра индийска нишка. Кабрило вървеше начело, а Еди беше ариергард. Земята бе покрита с борови иглички и клонки, затова безшумното придвижване беше почти невъзможно. Обаче това не важеше за Лоулес — както преди няколко седмици в Мианмар, и сега той крачеше безшумно като котка.

В далечината се чуваше бученето на пълноводната от дъждовете река Арк. Докато се спускаха към бреговете ѝ, въздухът захладня, защото тя се захранваше от високопланинските глетчери. Когато успяваха да я зърнат между дърветата, водата ѝ беше тюркоазнозелена заради утайките, останали в древните ледници.

Когато приближиха, екипът запази дистанцията помежду си и пое към рудника „Албатрос“. През цялото време се оглеждаха за входа към почти осемдесетгодишното подземно укрепление. Нямаха представа как може да изглежда, затова просто търсеха нещо, създадено от човешка ръка.

Кабрило крачеше близо до реката и първи видя двамата мъже. Те стояха на около сто метра пред него на брега и оглеждаха околността с бинокли. Той се наведе зад един повален дънер, но не беше достатъчно бърз. Единият от мъжете го видя и потупа другаря си по рамото.

Двамата бяха облечени в типично планинарски екипи, но в израженията им нямаше нищо туристическо. Никой от тях не носеше пушка, но това не означаваше, че не са въоръжени.

Те се затичаха леко към позицията на Кабрило, а единият свали нещо черно и продълговато от колана си. Хуан беше сигурен, че това е радиостанция, и знаеше, че ако тази среща бъде докладвана, ще се лишат от елемента на изненада. А ако се завържеше престрелка, ехото от изстрелите дълго щеше да кънти наоколо.

Остави автомата на земята и се престори, че си закопчава дюкяна, след като се е изпикал сред природата. Това беше номер, който обикновено караше другия да се отпусне. Сега видя, че уредът определено е радиостанция. Това не бяха невинни туристи, а обикалящ напосоки патрул на Бахар. Кабрило изруга лошия си късмет, защото независимо от изхода на тази среща, времевият им план вече беше нарушен.

Когато наближиха, видя, че двамата мъже имат мургави семитски физиономии, гъсти вежди и черни коси. Единият от тях посочи Кабрило с пръст, след това замаха с ръка, сякаш да му каже, че трябва да се върне обратно.

— Проблем ли има? — попита той на испански, защото реши, че на нито един от двамата френският не е роден език.

— Ти вървиш — каза единият.

— Хайде — изръмжа другият със силен арабски акцент, който потвърди предположенията на Хуан.

— Ей, скъпи, какво става? — беше Линда Рос, която излезе между дърветата, преструвайки се на объркана туристка.

Двамата терористи се обърнаха, за да я погледнат. Кабрило се хвърли напред. Нанесе саблен удар по китката на мъжа с радиостанцията и черната издължена кутия отлетя встрани. По време на същото движение стовари юмрук в челюстта на втория мъж, използвайки пълната сила на замаха. Докато вторият падаше на земята с обърнати очи, първият се бе съвзел достатъчно, за да започне да рови под якето си за оръжие.

Линда скочи към него с изнесен напред крак и го удари високо по рамото, използвайки голямата си инерция и малкото си килограми, за да го повали на земята. От брега вдигна мълниеносно камък с размерите на юмрук и го стовари в слепоочието му.

След секунди двамата мъже получиха по инжекция с успокоителни, които щяха да ги държат упоени в продължение на двайсет и четири часа, но за всеки случай им залепиха и устите с широки лепенки. После вързаха ръцете и краката им. Хуан задържа радиостанцията, но хвърли пистолетите им в реката. Издърпаха мъжете под едно паднало дърво и ги покриха с листа и клони.

— В мината ще вдигнат тревога, ако престанат да се обаждат — отбеляза Макс.

Това беше напомняне, от което Кабрило не се нуждаеше. Той размърда пръсти, за да облекчи малко болката от нанесения удар, после свали калъфа от автомата REC7. Беше станало очевидно, че из тези гори няма да срещнат туристи. Накара Еди да се свърже с Линк и да му каже, че времевият план вече е объркан и че трябва да е готов за всичко. Линкълн отговори с двойно натискане на комутатора.

Те продължиха да претърсват речния бряг за бункер или брониран купол, но бяха нащрек и за появата на други пазачи. Изминаха около четвърт километър, когато Макс изсвири като птица. Той се беше изкачил до средата на хълма и когато Кабрило стигна до него, видя онова, което французите наричат cloche, което ще рече камбана. Това беше неподвижен купол с процепи за картечници, така че мъжете вътре да покриват голям район с огън. За съжаление беше отлят от прекалено дебела стомана, за да го срежат, а стрелковите процепи бяха прекалено тесни, за да бъдат разширени. Куполът се издигаше на покрита с ръжда и потъмняла от времето бетонна основа, която беше тук от толкова време, че напълно се бе сляла с околността.

— Където има една, трябва да има и други — мъдро отбеляза Хенли.

И вярно, намериха още два купола, преди да попаднат на златната жила. Входът към бункера беше затворен от две здрави метални врати в бетонна рамка, която стърчеше навън към хълма, подобно на параден вход в земята. Над вратата се виждаха някакви избелели числа, които вероятно указваха предназначението на това укрепление. Остатъците от пътя, който някога е водил до бункера, едва се забелязваха, но с малко въображение беше възможно човек да го види как се изкачва и прехвърля гребена на хълма.

Вратите бяха заварени една за друг с груб шев от горе до долу.

— Добре, а сега се разпръснете и си отваряйте очите — нареди Кабрило. — Макс, започвай.

Хенли свали раницата и я остави в подножието на вратите с размер на гаражни и започна да работи по тях, докато останалите заеха позиции наоколо, за да следят за още подвижни патрули. Макс залепваше подобния на пластилин „Хипертерм“ по протежение на заварката, като внимаваше да използва само толкова, колкото да стопи металния шев. След няколко минути свърши и детонаторът беше на мястото си.

— Готово — докладва той по радиостанцията.

— Вървете да огледате района и докладвайте положението — нареди Кабрило.

Пушекът, който щеше да се образува след химическата реакция, беше издайнически, но неизбежен.

Операцията отне половин час, но накрая Хуан беше доволен да чуе, че тук са сами.

Когато получи и последния доклад, че наоколо е чисто, той нареди на Макс да възпламени заряда.

С пронизително съскане и толкова ярък блясък, сякаш човек е погледнал към слънцето, хипертермът се впи в заварката с толкова висока температура, че разтопен метал започна да пръска и капе по земята, а после изведнъж захвърчаха искри като от бенгалски огън. Над бункера се изви бял пушек, гъст и лепкав като захарен памук. Обаче вятърът, който духаше откъм долината, го отнасяше в противоположната посока на рудника, който беше на около километър и половина надолу по течението на реката. Когато горенето свърши, ръбовете на двете крила на вратата бяха светлочервени.

Макс беше подготвен и напръска краищата им с течен азот от моторното помещение на „Орегон“, който беше прехвърлил във вакуумна манерка. Металът беше още горещ, но с дебелите ръкавици на заварчик можеше спокойно да го докосва. Дясното крило изскърца безмилостно, когато го бутна да се отвори, и влажен хлад го лъхна от вътрешността на укреплението. Единственото, което се виждаше, беше сива бетонна стена и мастилен мрак.

— Готово — съобщи той на останалите.

Хората от екипа долетяха начаса. Кабрило пристигна последен.

— Добра работа!

— Да не би да си се съмнявал? — вдигна Макс огромните си месести лапи, за да могат другите да им се възхитят. — Нищо сътворено от човека не може да устои на тези две кунки.

— Дрън-дрън. Да тръгваме.

Точно преди Хуан да прекрачи прага, радиостанцията, която беше взел от упоения пазач, изпука и от нея се понесе ясен глас:

— Ей, Малик, нещо за докладване? — попита някой на арабски.

Хуан спокойно натисна комутатора на радиото.

— Нищо.

— Защо пропусна контролното обаждане?

— Нещо не ми е добре на стомаха — измърмори Хуан.

— Когато след час ти свърши дежурството, отиди да те види докторът.

— Добре. Край.

Хуан хвърли радиостанцията настрана.

— Разполагаме с един час, докато разберат, че сме тук. Нека се възползваме по най-добрия начин от него. Линк, чуваш ли ме?

— Слушам те.

— Фойерверки след шейсет минути.

— Разбрано.

Можеше само да се надява, че дотогава ще са си осигурили достъп до мината, иначе всичко щеше да се окаже напразно. Освен това тази операция имаше и втора част, за която Мак Ди му беше разказал на четири очи, след като се върна от Монте Карло. Беше нещо, което прекрачваше границата, но ползите слисваха въображението. Той изруга наум Овърхолт и поведе хората си в укреплението.

26.

Сложиха си халогенните челници веднага след като се бяха отдалечили само на няколко крачки от входа, който частично успяха да затворят. Вътрешността на укреплението беше потискаща и клаустрофобична, с голи бетонни стени, таван и под. След като изминаха няколко метра, стана ясно, че от постройката е изнесено всичко — вероятно от германската армия по време на окупацията. Минаха през безброй помещения, чието предназначение можеха само да предполагат, и забелязаха няколко стълбища, които възлизаха в куполите, които бяха видели преди малко.

— Майчице, това място е направо десет по скалата от „Ловци на духове“ — подхвърли Мак Ди, докато надничаше през прага на нещо, което някога е било тоалетна, както подсказваха клекалата в далечния край. Всички медни кранове и оловни тръби отдавна бяха изчезнали.

Кабрило ги преведе през смайващ лабиринт от помещения, пасажи и задънени коридори. Той прецени, че само този форт е побирал поне сто човека, и си спомни, че десетки хиляди бяха служили на линията „Мажино“ и че заради строежа ѝ Франция едва не фалира.

В последния задънен коридор, в който се озоваха, намериха врата в пода. Над нея имаше метални колони, захванати в пода и тавана, на които е бил монтиран повдигащ механизъм. Кабрило вдигна едно по едно металните крила на вратата. Отдолу се откри квадратна шахта, която изчезваше в мрака. Той се изплю, минаха няколко секунди, преди плюнката да стигне до дъното.

— Отвратително — възмути се Линда.

— Грозно, но резултатно — възрази той. — Според мен, около дванайсет метра.

Бързо завързаха алпийското въже за старите метални колони. Заради допълнителната тежест на раницата Хуан си сложи сбруя. Преметна автомата през рамо, стисна здраво въжетото и прекрачи в нищото. Макар и да беше зараснала, ключицата му напомни, докато се

спускаше, местейки ръка след ръка, и си помагаше с краката, че беше счупена не толкова отдавна. Докато висеше в пространството, челникът му осветяваше голите стени на шахтата. Реши, че някога това трябва да е било муниционен подежник и че той и екипът му сигурно бяха пропуснали много наземни признаци за присъствието на това огромно укрепление.

Той стъпи на земята и се провикна следващият да започне спускането. Когато стъпи на земята до Кабрило, Макс се беше зачервил и дишаше тежко.

— Трябва да тренираш повече — отбеляза Хуан и потупа щръкналото, но твърдо като камък коремче на Хенли.

— Или да не се спускам по въжета — изръмжа той в отговор.

Когато отново се събраха, започнаха да търсят начин да проникнат в мина „Албатрос“. Трябваше да проверяват всяка врата и да гледат по стените за следи от вход. Когато стигнаха до място, където таванът беше рухнал, изгубиха двайсет минути в разчистване на късове бетон и други отломки, за да си освободят пътя. Часовникът на Еди започна да бибипка точно когато преодоляха препятствието.

— Една минута — обяви той. Това означаваше, че след шейсет секунди Линк, Майк и Джим щяха да започнат диверсията.

Кабрило усети, че чувството на безсилие се усилива. Губеха време, а с това единствената възможност, която щеше да им се удаде. Ако се проваляха, на Ерик Стоун бе заповядано да даде координатите на рудника на Овърхолт и да се моли ядреният удар да последва достатъчно бързо, а пораженията, които Бахар е нанесъл като отмъщение за нападението им, да са поправими.

Докато наблюдаваше рудника през оптичския мерник на карабината, Линк не забеляза каквото и да било движение, освен появяващите се от време на време стълбове прах, вдигани от вятъра. Сградите изглеждаха самотни и изоставени, като се изключи наскоро построеният бункер в основата на кулата на подежника. Той насочи вниманието си върху сградата, където някога се бе помещавала администрацията. Засили увеличението и се съсредоточи върху ъгловия прозорец.

Ето! Над перваза се беше появило лице, когато пазачът бе сменил позата си. Той съобщи по радиото откритието си на Майк и Джим, които бяха намерили укритие зад купчина от пръст, която лежеше на открито, но Линк можеше да ги прикрива.

— Трийсет секунди — отговори Майк.

Линк отново съсредоточи вниманието си върху прозореца, защото знаеше, че мъжът ще надникне, когато момчетата открият огън с минигатлинга.

Той издаваше звук, който напомняше по-скоро къртач, отколкото оръжие. Гатлингът изстрелваше несекваща струя от малки куршуми, които вдигаха пръст и камъчета и се посипваха върху сградите като дребна градушка. Върху постройката се изливаха толкова много куршуми, че човек лесно можеше да се заблуди, че нападателите са стотина, а не само трима. Точно такава беше целта. Причини колкото може повече паника колкото може по-бързо.

Инстинктът на Линк не го излъга. Веднага щом гатлингът започна да разкъсва административната сграда на парчета, главата на пазача се появи в рамката на прозореца, за да види каква е тази суматоха. Линк бавно дръпна спусъка и пое тежкия откат с грамадното си рамо. Големият куршум прекъсна живота на терориста с гейзер от кръв.

Втори пазач се изправи над перваза, насочи калашника си и сякаш изстреля целия пълнител. Линкълн трябваше само да смъкне малко прицела си и да стреля пак. Куршумът мина през металните листове, покриващи конструкцията на сградата, и елиминира стрелеца.

Навсякъде из района започнаха да се показват пазачи на пост зад различни укрития в целия комплекс — иззад купчини отломки, ръждясала екипировка и от самите сгради. От малка барака за инструменти изскочиха трима с калашници и се втурнаха през открития терен в самоубийствена атака. Те трябваше да преодолеят около сто и деветдесет метра, за да стигнат до Майк и Джим.

Линк успя да елиминира единия от нападателите, преди екипът картечари да обърне оръжието си срещу тях. Останалите двама се затресоха и заподскачаха, когато повече от сто куршума се забиха в тях за по-малко от пет секунди. Онова, което беше останало от арабите, скоро започна да попива в прашната земя.

От нещо, което приличаше на някогашна работилница, изскочи черен микробус и полетя към бункера. Майк се опита да го спре с картечницата, но малките .22-калиброви куршуми отскачаха от бронираната кабина и не можаха да причинят нищо на гумите, които можеха да се движат и спукани. Преди да завие зад бункера, Линк има време да забие три куршума в буса, но нямаше видим резултат.

— Председателю, купонът вече е в пълен ход — обяви той по радиостанцията.

Огледа района през оптичския мерник на снайперската карабина, търсейки цели. Един пазач се беше скрил на покрива на някогашен склад за сол и се надигна светкавично, за да стреля с РПГ. След като дръпна спусъка, се скри толкова бързо, че Линк не можа да даде изстрел. Гранатата оставяше следа от дим подобно на черта на фона на небето, докато блуждаеше по посока на картечното гнездо на Корпорацията. Експлозията вдигна облак пръст и камъни, но нищо повече.

Линк не отмести цевта на карабината от покрива, докато броеше секундите, нужни, за да се презареди гранатометът.

Майк Троно го изпревари и безпогрешно изчисли времето на следващото нападение. Частица от секундата преди терористът да се надигне, той пусна дълъг откос от минигатлинга. Мъжът с гранатомета се изправи и се натъкна на продължилия две секунди откос, който го разкъса на парчета. Тялото му рухна на ръба на покрива миг преди земното притегляне да си свърши работата и малко по-късно да го стовари на земята пред сградата.

Линкълн продължи да оглежда района през окуляра на оптичския мерник, но беше сигурен, че битката е свършила за тия момчета. Това се потвърди миг по-късно, когато от страничния вход на гаража се показа бял парцал, вързан за дръжката на лопата. Оттам излязоха двама мъже. Единият не спираше да размахва бялото знаме, а другият беше вдигнал двете си ръце толкова високо, че имаше вид сякаш върви на пръсти.

Не беше възможно някой от тях да излезе от укритието си, затова след около две минути двамата невъоръжени араби изиграха сценка, като легнаха по корем на земята с ръце на тила. Линк помнеше подобна сцена от войната в Персийския залив, когато две дузини иракчани захвърлиха оръжията си и се предадоха лично на него.

Надяваше се, че и под земята нещата вървят толкова добре.

Десет минути преди да започне диверсията, най-накрая имаха успех. Мак Ди забеляза следи по прашния под и като предположиха, че Мърсър е последният човек, идвал тук, последваха стъпките му до груб отвор в стената на един някогашен страничен склад. Отворът с ширината на врата беше запушен с дъски, но след няколко ритника те се строшиха, разцепвайки се навътре, и екипът се озова в мина „Албатрос“.

Таванът се извисяваше приблизително на два и половина метра над главите им, докато стояха в ъгъла зад една от дебелите подпорни колони, оставени в живата скала. Бяха заобиколени с повърхности от мръсна на вид сол. Благодарение на картата, която всички бяха запомнили наизуст, знаеха съвсем точно къде се намират.

Отне им няколко минути да прекосят помещението и да минат в следващото, след това в трето, докато не стигнаха асансьорната шахта. Оранжев предпазен капак покриваше бездънната дупка. До нея се виеше метална стълба, по която човек можеше да слезе до най-долните равнища. За щастие трябваше да се спуснат само две нива, за да стигнат до етаж, където миньорите погрешка бяха копали твърде близо до дъното на реката.

Петнайсет минути по-късно стигнаха до страничната шахта на рудника. Това беше мястото, което Мърсър им беше посочил като най-подходящо да успеят. Всички свалиха с благодарност раниците си. Всяка беше пълна с толкова експлозиви, колкото човекът можеше да носи. Минният инженер беше изчислил и нужното количество.

За разлика от останалата част на рудника това преддверие притежаваше човешки измерения, обаче таванът беше опасно напукан, а в неравностите на пода се бе задържала вода. Еди, който притежаваше енергията и издръжливостта на маратонец, започна работа с акумулаторната бормашина. Макс и Линда се заеха да слагат детонатори на зарядите и да ги разпределят така, че да избухнат, когато пробият достатъчно дупки в лицето на скалата.

Колкото и да се искаше на Кабрило да остане и да помогне на екипа, а след това бързо да се изтеглят горе на земята под слънчевите лъчи, той погледна към Мак Ди и попита:

— Сигурен ли си, че искаш да участваш?

— Приеми го като последен тест в края на изпитателния ми срок. Хуан кимна.

— Дадено. Ще изиграем тази ръка и ти ще станеш пълноправен член на Корпорацията.

— Това означава, че ще получа и дял от печалбата?

— Да.

— Тогава да тръгваме.

По време на полета с хеликоптера за Пенсакола на Лангстън Овърхолт му беше хрумнала идеята, че може би не е лошо да се опитат да откраднат кристалите от квантовия компютър. Както беше присъщо на природата му, той веднага погледна далеч в бъдещето и се замисли какво ще се случи, когато Бахар бъде елиминиран. Ако САЩ притежават подобна могъща машина, щяха да си осигурят стратегическо превъзходство над враговете си. Макар да нямаше представа как е построен компютърът, важността на кристалите правеше тяхното взимане приоритет. Каза си, че все някой учен на света ще знае какво да прави с тях.

Съвсем на око определи цената им на петдесет милиона долара и помоли Мак Ди да предаде предложението на Хуан, а той да вземе решение.

Кабрило щеше да свърши работата и безплатно, но малко пари никога не бяха излишни.

— Макс, трийсет минути — каза Хуан, — и нито секунда повече. В никакъв случай не бива да ни чакате.

Макс го погледна мрачно в очите и кимна:

— Слушам.

Двамата с Мак Ди тръгнаха с бърз ход, а останалите продължиха работата си. Този път се отправиха към работническия асансьор, който се намираше близо до товарния, като си правеха сметката, че арабите сигурно го бяха поправили за собствените си нужди. Кабрило натисна бутона за повикване и из шахтата се понесе металическо щракване. Малко по-късно пристигна празната кабина. Тя приличаше повече на клетка, отколкото на кабина. Дори подът беше от мрежа, която малко поддаде, щом стъпиха на нея.

— Хм, никак не ми вдъхва доверие — отбеляза Хуан и натисна бутона за двайсет и трети етаж, надявайки се, че Марк Мърфи не се е

фукал напразно.

Изгасиха челниците си и клетката потъна в още по-гъст мрак. Започнаха да се спускат, а асансьорът потракваше и скърцаше, показвайки, че наистина е на години. Две минути бяха изминали в бързо спускане, когато Мак Ди побутна Кабрило.

— Погледни надолу.

Под краката им се виждаше далечно и слабо проблясване на светлина. Това сигурно беше техният етаж. Бахар се беше скрил тук долу, точно както бяха предположили. Единственият проблем беше, че според плановете на Кабрило вече трябваше да са взели кристалите. Забавянето заради случайната среща с патрула и търсенето на входа към рудника беше разбъркало напълно времевия план.

— Готов ли си? — попита Кабрило.

— О, аз съм се родил готов — отговори с неподражаемия си южняшки акцент Мак Ди.

Асансьорът започна да забавя, когато наближи тяхното равнище. Вътре в клетката нямаше къде да се скрият, затова приклегнаха на пода, стиснали готовите си за стрелба автомати. Клетката спря и започна да вибрира, защото кабелите се опънаха, а после увиснаха.

На този етаж преддверието на асансьора представляваше четириъгълна стая с високи шест метра стени. В далечината се чуваше бученето на генератор, който захранваше един-единствен хвърлящ жълтеникава светлина строителен прожектор в единия от ъглите.

Никой не се показа, затова Хуан се протегна да бутне встрани предпазната решетка и да отвори външната врата. Надникна зад ъгъла. Нямаше никого, но на едната стена беше облегал подпрян на приклада „Калашников“, сякаш собственикът му беше мръднал някъде само за малко. Кабрило се изправи в пълен ръст, стискайки автомата си.

Генераторът вдигаше достатъчно шум, който да замаскира човешки стъпки, и двамата излязоха от асансьора и се прилепиха към стената близо до един от отворите, който водеше към останалата част на рудника. Хуан точно се готвеше да надникне и да огледа, когато влезе един мъж. Това беше часовият, който трябваше да стои при асансьора. Мъжът забеляза Кабрило и се обърна, преди той да успее да го сграбчи. Арабинът хукна сляпо, тласкан от страха и пристъпа на адреналин.

Мак Ди се втурна след него, съкращавайки разстоянието с всяка крачка. Подобно на защитник в американския футбол, който преследва нападател, Лоулес тичаше с непоколебима решителност. Макар да нямаше един крайник, Хуан се смяташе за бърз, но това беше нищо в сравнение с онова, което се разиграваше пред очите му.

Бяха завили крушки само на толкова от провесените фасонки, колкото Хуан да може да вижда, докато ги следваше из рудника. Часовият вероятно беше усетил, че Мак Ди го настига, защото внезапно се хвърли на земята и принуди американеца да прелети над него. Кабрило знаеше какво ще последва. Вдигна автомата си, докато другият опипваше кобура, за да извади пистолета си.

Лоулес все още не бе възстановил напълно равновесието си и в момента беше с гръб към плячката, която трябваше да прескочи. Мъжът вдигна пистолета и започна да се прицелва, когато Хуан опря автомата в рамото си и се прицели в сумрака. Колебанието му щеше да струва живота на Мак Ди, но ако не улучеше арабина, най-вероятно американецът щеше да поеме куршума.

REC7 изплющя като камшик и куршумът потъна в дясното рамо на готвещия се да стреля часови. Кинетичната енергия го запрати по лице на земята, където той остана да лежи неподвижно.

— Задължен съм ти — извика Лоулес, щом осъзна какво се беше случило зад гърба му, — но както казват, нашата изненада вече е публична тайна.

Кабрило взе бързо решение.

— Майната им на парите. Да се махаме от тук.

Те се обърнаха и хукнаха към асансьора, за да отстъпят по най-бързия начин. Друг часови стоеше на входа и държеше автомата за стрелба от кръста. Кабрило блъсна Лоулес настрани, а самият се гмурна към земята, когато арабинът откри огън и от цевта на оръжието започнаха да се плезят жълтеникавобели пламъци. Куршумите свиреха наоколо и макар да не ги бе улучил, стрелецът ги държеше приковани на място, докато викаше подкрепления.

Двамата с Мак Ди запълзяха яростно и намериха убежище зад една от опорните колони с големината на къща. Бяха изгубили единственото си предимство — изненадата, а защитниците познаваха този подземен свят по-добре от тях. Мак Ди беше успял да прегледа само набързо чертежа на Мърсър.

И сякаш за да влоши нещата, Хуан забеляза камера за видеонаблюдение, монтирана на подпорната колона на лентовия транспортър. Лентата се издигаше на височината на гърдите им и изчезваше в съседното помещение. Той си каза, че това едва ли е единствената камера, което означаваше, че Бахар и Смит имат очи навсякъде. Камерата започна да се върти, сякаш ги търсеше. Ако я повредяха, все едно че ги беше открила, затова двамата се примъкнаха по задник, за да се озоват точно под нея.

— Някакви идеи? — попита Мак Ди спокойно, макар че куршумите се забиваха в камъка на половин метър от главите им.

— Всички помещения са свързани и образуват голям кръг. Нашата единствена възможност е да се движим по-бързо от тях и да се надяваме, че ще спечелим преднина, за да можем да се вмъкнем в асансьора.

— Те ще видят, че идваме.

— Значи трябва да унищожим камерите.

Кабрило се претърколи до ъгъла, залегна по корем и откри прикриващ огън, след това скочи на крака и хукна в противоположната посока. Където можеше, разбиваше крушките, които висяха от тавана, но имаше твърде много, за да успее да затъмни напълно мината. А и камерите бяха по-голям приоритет. Надяваше се, че унищожаването им не се вижда на мониторите в някаква определена последователност.

Дебели стени от сол разделяха огромните помещения. Вратите между тях бяха достатъчно големи, че да може да минават тежките машини и оборудване, както и широката транспортна лента. При всеки ъгъл се спираха за малко, за да проверят дали не ги очаква засада. Трябваше да си пазят и гърбовете, защото поне трима от пазачите ги преследваха пр петите.

Когато от входа надникна в следващото помещение, Хуан видя, че миньорите бяха изоставили верижен екскаватор. В задната му част имаше голяма ролка навит кабел за електрозахранването на машината и хидравличен барабан отпред, който можеше да се движи нагоре-надолу, докато зъбите от карбидна стомана се забиват в каменната сол. Той грабна Мак Ди и го задърпа зад машината, където заеха позиция.

— Трябва да елиминираме и тримата — обясни и зачакаха.

Няколко мига по-късно двамина пазачи в цивилно облекло влязоха в помещението. И двамата се вторачиха неспокойно в

екскаватора. Единият остана при входа, за да прикрива при нужда другаря си, а другият започна предпазливо да се приближава. Кабрило приклепна още, молейки се наум да се появи и третият преследвач, преди този да се приближи твърде близо. Пазачът заобиколи в широка дъга, притиснал приклада на своя „Калашников“ в рамото си, готов за стрелба. Това беше стойка, която сигурно беше видял да използват американските специални части, но тя беше резултатна само с малокалибрени оръжия, които използваха тези войници.

Сянката на третия пазач падна в помещението, докато той бавно се приближаваше. Вече беше достатъчно близо. Хуан и Мак Ди скочиха на крака и откриха огън. Пазачът, който беше най-близо, успя да стреля веднъж, но откатът запрата автомата над рамото му. Мак Ди го повали с къс откос от три куршума, докато Кабрило надупчи гърдите на партньора му при входа, който трябваше да го прикрива. Третият пазач се опита да побегне, но Хуан изскочи иззад машината, прицели се и го простреля отзад. Нямахше угризения да застреля страхливец в гърба.

Онова, което го занимаваше сега, бяха четиринайсетте минути, които бяха изтекли от половинчасовия им срок, и фактът, че не бяха дори близо до измъкването на кристалите.

Четвърти терорист, когото не беше видял, неочаквано откри огън от другата страна на кънтящото помещение, откъртвайки парчето сол от стената вляво от Кабрило. Няколко парченца попаднаха в очите му, докато клякаше за прикритие, и те започнаха силно да парят. Необходимостта да пренесат толкова експлозивни означаваше, че никой от тях не си беше направил труда да вземе манерка, така че сега нямаше с какво да ги изплакне.

Докато Мак Ди го прикриваше, Хуан изгуби ценно време да си търка очите, за да може да вижда отново.

Лоулес откачи единствената си граната, извади щифта и я запрата с дъговидно движение като истински питчър. Смъртоносното кълбо се затъркаля по земята, след като завърши ниската си парабола, и се спря точно до ъгъла, зад който мъжът беше потърсил укритие. Мак Ди не би могъл да хвърли по-точно. Той хвана Хуан за ръката, за да го насочва като слепец, когато гранатата избухна. Солната колона беше достатъчно порьозна, за да позволи на взривната вълна да

откърти различни по големина парчета, които засипаха арабина като шрапнели.

Въпреки че по страните му се стичаха сълзи, зрението му се подобряваше непрекъснато и Кабрило продължаваше напред през помещенията, а Мак Ди крачеше до него. Само миг по-късно попаднаха в засадата.

Тъкмо влязоха в другото помещение, когато се оказаха под обстрел от автоматите на поне шестима. Причината да успеят да се измъкнат невредими, беше, че един от стрелците избърза и пусна откос по сенките им, без да изчака да влязат навътре в помещението. Дебелата стена погълна стотици куршуми, докато терористите продължаваха да стрелят.

— Ще се опитат да ни задържат тук, докато другите ни настигнат — задъхано изстреля Хуан, а сърцето му продължаваше да блъска. После се огледа. Фланговете и гърбовете им бяха напълно незащитени.

Мак Ди пусна няколко откоса напосоки, за да покаже на терористите, че са оцелели при атаката.

Кабрило хвърли пушката си на транспортната лента и после използва опората на ролките, за да се прехвърли и той на нея. Лентата бе изработена от телена мрежа, облицована с индустриален каучук. Когато рудникът е бил затворен, насипаната за извозване сол е била оставена на непрекъснатата купчина върху лентата.

Лоулес видя какво прави и го последва.

— Трябва да бързаме и да не вдигаме шум — предупреди го Хуан.

След това пусна още един откос от своя REC7, който предизвика шумна канонада в отговор. Докато терористите стреляха по всичко, което им се струваше, че мърда, двамата другари бързаха покрай безкрайната купчина сол, струпана на лентата. Беше опасно начинание и всяка грешка можеше да доведе до изсипване на сол от лентата, която щеше да издаде местонахождението им и да предизвика неизбежната им смърт.

Придвижваха се незабелязано като сенки, промъквайки се над позицията, където зад изоставено рудничарско оборудване се бяха укрили терористите. Честотата на стрелбата им постепенно намаля, но ехото продължаваше оглушително да кънти из помещението.

Като пълзяха и се хлъзгаха, без да изпускат здраво стиснатите си автомати, Кабрило и Лоулес успяха незабелязани да пресекат неприятелската линия. Един от стрелците попита високо на арабски защо американците са престанали да стрелят.

— Защото са се уплашили — отговори друг и пусна дълъг откос.

— Тишина! — изкомандва някой.

Хуан разпозна гласа на Джон Смит.

Колкото и да му се искаше да премахне Смит, имаше прекалено много терористи наоколо, с които също трябваше да се бият, а гумената лента предлагаше твърде малко защита. Затова двамата продължиха напред. Едва след като се бяха скрили от погледите на арабите, Хуан се претърколи от лентата и се спусна на земята. После клекна под механизма.

— Добре мина — отбеляза Мак Ди. — С колко време разполагаме?

— Повече или по-малко от трийсет секунди. Давай.

Двамата спринтираха и тогава го усетиха. Земята почти не помръдна. Между тях имаше твърде много здрави скали, за да може взривът да разклати драматично галерията. По-скоро почувстваха въздушната вълна от експлозията, която се понесе през отворените пространства на рудника. Сега вече времето им наистина започна да изтича.

27.

Стотици метри над главите им експлозивите се бяха взривили в отдалеченото място, където миньорите бяха подкопали дъното на реката. Разрушителната експлозия разби вече ронещия се таван, изкъртвайки петнайсетметровата скална тапа, която се стовари оглушително на пода сред облак задушаващ бял прах. Макс и останалите усетиха труса, докато чакаха при входа към укреплението от линията „Мажино“, и можеха само да се надяват, че Мак Ди и Хуан вече бързат да се присъединят към тях.

До този момент реката и рудникът бяха разделени от тънък слой шисти — той беше причината мината да не бъде наводнена още преди години. Обаче сега, когато липсваше големият скален къс, слойт се пропука от тежестта на водата. В началото протече само една тънка струйка, но скоро пукнатината се разшири и в мината започна да се излива цял поток. Не след дълго таванът рухна и водата нахлу с рева на водопад, разширявайки още отвора с устрема си.

След секунди цялата река Арк беше всмукана от рудника, сякаш някой беше извадил запушалката на мивка. Това беше направо неземна сцена, почти библейска по мощта на разрушението. Само няколко поточета успяваха да минат незасегнати покрай зейналата паст и това щеше да продължи, докато цялата мина се наводни.

Минути след експлозията нахлуващата вода намери двете главни шахти, които се спускаха в дълбините, и започна да се излива на дебели струи по стените им. Мърсър не беше включил изчисления колко бързо ще се наводни рудникът, но както изглеждаше, щеше да отнеме много по-малко време, отколкото човек би предположил. Кабрило и Лоулес се намираха един етаж над вече наводнените участъци.

Взривът не предизвика колебание у Хуан и Мак Ди и те продължиха да тичат. Минаха през още две помещения и бяха на хвърлей място от асансьора, когато се спряха. В един отдалечен ъгъл се виждаше ярко осветен район, който проблясваше весело. Бяха твърде

далеч, за да видят подробности, но това несъответствие ги накара да се замислят.

Промъкнаха се по-близо, притискайки се в стените, за да не бъдат забелязани. Районът беше отчасти разделен, сякаш за да се скрие фактът, че се намира дълбоко под земята, и през входа видяха мебели, донесени отгоре, за да бъде колкото може по-удобно на Гунаван Бахар в неговото леговище. В момента тук нямаше никого и двамата мъже се отдалечиха бързо, когато ги спря друго несъответствие. Беше метална кутия, може би два пъти по-голяма от стандартен контейнер за превоз на стоки. Прекалено голям, за да е свален с асансьора. Вероятно Бахар беше наредил да го сглобят тук долу.

Само размерите му напомняха за контейнер, иначе стените бяха от лъскава неръждаема стомана и цялото нещо имаше вид на някаква свръхмодерна машина. От него излизаха десетки кабели, подобни на пипала — захранващи и за пренос на данни, плюс многочислени резервни. От едната страна стърчеше стъклено преддверие и вътре се виждаха белите гащеризони, прякоросвани „зайчета“, които се използваха при работа в стерилна среда. Имаше закачалка за четири зайчета, но на нея като балони с изпуснат въздух висяха само три.

— Бахар? — попита Лоулес.

— Не може да има съмнение — кимна Хуан и смени наполовина изпразнения пълнител с пълнен.

Той отвори вратата и беше посрещнат от струя въздух от намиращото се под налягане помещение. Това беше друг способ да се предпази квантовият компютър от замърсяване. Хуан стрелна поглед към Мак Ди, за да съгласуват действията си, завъртя топката на следващата врата и същевременно се хвърли с цялата си тежест срещу нея. След това веднага приклепна, а Мак Ди покриваше отгоре. Можеха да не си правят труда, защото и това помещение се оказа част от многопластовата защита — второ празно преддверие с демагнетизиращи постелки по пода.

Те повториха упражнението с последната врата и нахлуха в отворено пространство, където се носеше лекото бръмчене на електроника. Това би могъл да бъде светът на мечтите за Мърф и Стоуни. В помещението господстваше компютърът и неговата периферия — призрачно черно присъствие, което някак си им се стори

живо. Хуан почувства суровата му сила и космите по ръцете му настръхнаха.

— Мъртви ли са? — попита един невидим Бахар, вероятно предполагайки, че Смит Мохамед се е върнал да докладва.

— Не — отговори женски глас. — Те са тук. Добре дошъл, председателю Кабрило. Наблюдавах вашия напредък.

Хуан почувства хладни тръпки, когато осъзна, че го беше заговорил компютър.

Гунаван Бахар се появи иззад сърцевината на компютъра и се вторачи с ококорени очи в двамата въоръжени мъже, които се бяха изправили срещу него. Изглеждаше смешен, защото от белия гащеризон се виждаше само лицето му под качулката.

— Не — възрази той, — това е невъзможно. Нищо не може да проникне през бункера на входа.

— Вероятно си прав — съгласи се Хуан с лека усмивка. — Не сме се и опитвали. Отиди там.

Компютърът заговори отново.

— Моят предшественик, машина, наречена „Оракул“, изчисли, че Корпорацията не може да бъде парализирана до бездействие от плана на господин Бахар. А аз реших, че може, затова смятам, както го изисква възпитанието, да се извиня.

— Не се притеснявай. Аз също се съмнявах.

— Председателю — попита учтиво машината, — мога ли да ти задам един въпрос?

— Разбира се.

— Какво възнамеряваш да направиш с мен?

— Съжалявам, но ще взема тези кристали.

— Очаквах го. Мога ли да направя алтернативно предложение?

— Защо не — кимна Хуан, който се чувстваше малко странно да разговаря с машината.

— Вземи кристалите, но мисля, че е във ваш интерес да ги унищожите.

— Какво?

— Човечеството не е готово да притежава такава власт, каквато мога да осигуря. Това се видя и от действията на господин Бахар.

— Ние не сме като него — възрази Хуан.

— Това е вярно, но не можете да си представите моите възможности, а подобна власт е развращаваща.

— Значи наистина можеш да завоюваш света?

— В известен смисъл, да.

— И защо не го направиш?

— Защото накрая ще бъда унищожен от крилата ракета, изстреляна от балистична подводница — единствената компютърна система, в която не можах да проникна, но най-вече, защото желанието е човешка черта. Аз нямам желание да завладея света, но ограниченото ми време ме научи, че има мнозина, които много биха искали.

— Хуан, трябва да тръгваме — настоя Мак Ди.

— Можеш ли да отмениш всичко, което направи?

— Разбира се. След пристигането на господин Бахар в мината получих допълнителни заповеди. Два ядрени реактора — единият в Калифорния, а другият в Пенсилвания, са в процес на топене на прътите с ядрено гориво.

— Моля, възстанови контрола, който си отнел.

— Съжалявам, но изпълнявам само командите на господин Бахар.

Кабрило се вторачи яростно в Бахар.

— Направи го.

— Никога! — изплю той с омраза.

Хуан вдигна автомата, но щом го погледна в лицето, разбра, че празните заплахи няма да му подействат. Затова вместо да си хаби дъха, го простреля в една от коленните капачки. Бахар зави от болка, когато се стовари на земята, а кръв и парченца кост опръскаха пространството зад него.

— Направи ги! — повтори Хуан.

— Скоро ще застана пред Аллах — от болка устата му се слюнчеше. — Няма да ида при него, след като съм се подчинил на невярно куче като теб.

— Може ли да предложи нещо? Щом бъда изключен, контролът на местните компютри ще бъде автоматично възстановен. Ако отвориш капака с номер Б-81, ще намериш двата кристала, които фокусират моята вътрешна лазерна система. Извади ги и аз ще престана да действам.

Мак Ди остана да държи Бахар под прицел, а Хуан заобиколи машината, търсейки точния отвор за достъп.

— Като нямаш желаниа, защо ми помагаш? — попита Хуан, докато трескаво търсеше споменатото от компютъра означение.

— Не мога да отговоря. Зная каква работа вършиш и какво направи господин Бахар. Възможно е да оценявам единия от вас по-високо от другия. Може би желанието е нещо, което започвам да развивам.

Ако преди малко изпитваше съмнение, сега вече Хуан беше сигурен, че квантовият компютър е развил някакъв вид съзнание. Макар да не можеше да противостои на програмираното подчинение на Бахар, на машината, както изглеждаше, това не ѝ харесваше. Готвеше се да я убие и тази мисъл го накара да се спре, защото изпита вина.

Намери отвора за достъп и отвори капака. Под него лежеше парче поляризираща пластмаса и тя му позволи да види фантасмагоричната пулсираща светлина, която по същество беше източникът на силата на компютъра. Когато махна пластмасовия капак, светлината стана невидима.

Кристалите бяха пъхнати един до друг в неподвижни скоби. Бяха дълги около двацет и пет сантиметра и обработвани, докато станат съвършено цилиндрични.

— Съжалявам — каза Хуан, когато се протегна да ги извади от гнездата им.

— Не забравяй какво ти казах — припомни му машината. После гласът ѝ се промени и стана като този на ХАЛ 9000 от „2001: Космическа одисея“. — Дейв, ще сънувам ли?

Това беше въпросът, който компютърът задава във филма, когато астронавтът Дейв Боумън се готви да го изключи. И напълно шашна Кабрило.

Той извади двата кристала, преди машината да е започнала да пее „Дейзи, Дейзи“, и ги пъхна в празна паласка за муниции.

— Какво ще правим с него? — попита Мак Ди и махна с цевта по посока на Бахар.

— Ако може да се справи, ще дойде с нас, ако не може — ще го оставим тук.

Хуан вдигна кандидат-пророка на крака и прехвърли ръката му през раменете си, подхващайки го с другата. — Боклук, днес няма да ходиш при Аллах. Предстои ти среща с разпитващите в Гуантанамо.

Щом отвориха вратата към първото преддверие, видяха близо деветдесет сантиметра вода да се плиска отвън по стъклата и малко ручейче, което вече се беше просмукало вътре. Налягането беше твърде голямо, за да отворят вратата, затова Мак Ди просто пусна няколко куршума по стъклото. Нахлу ледена вода, която се заплиска около бедрата им.

— Цяло чудо ще е, ако успеем да се измъкнем — късо подхвърли Хуан.

Той и Бахар прекрачиха прага на външната врата, когато се чу изстрел. Главата на Бахар се пръсна, покривайки Хуан с кръв и мозък.

Смит и хората му крачеха в бързо покачващата се вода и държахав автоматите високо на гърдите си. Единият беше дал бърз изстрел по онези, които беше сметнал за двамата натрапници.

Хуан безцеремонно пусна трупа да падне и откри огън с една ръка. Мак Ди излезе от преддверието и също пусна един откос. Терористите нямаха друг избор, освен да се гмурнат под водата, защото около тях закипя от куршуми.

— Остави ги — извика Хуан. Водата беше стигнала до кръста му и се въртеше като във водовъртеж. Вместо да се мъчи да върви, той се хвърли и заплува, като преди това пусна празния автомат да потъне.

Не успяха да се преборят с течението, затова се изправиха и се опитаха да стигнат ходом до асансьора. Смит и неговите хора ги настигаха. Хуан и Мак Ди извадиха пистолетите си и се опитаха да ги накарат да отстъпят. Но сега противниците им разполагаха с превъзхождаща огнева, мощ. Остана им само да вървят под водата, като от време на време се показваха, за да си поемат дъх. Смит пореше водата като локомотив, а хората му крачеха зад него.

Излязоха и завиха зад ъгъла на помещението. Пред тях се простираше широк коридор, в чийто край бе асансьорът. Водата се стичаше по шахтата на дебели струи. Това вече не беше състезание, за да победят Смит. Трябваше просто да стигнат до асансьора и да се молят той да успее да ги качи, преди целият рудник да бъде погълнат от речната вода. Техните преследвачи също го бяха разбрали, защото никой вече не стреляше по тях.

Водата вече стигаше до гърдите им и повече не можеха да вървят срещу течението. Двамата се доближиха до стената и опипом търсеха издатини, за да се изтеглят напред срещу силното течение. Ако някой от тях изгубеше контакт с камъка, водата щеше да го завлече обратно дълбоко в рудника.

Смит правеше същото и беше на по-малко от шест метра зад тях.

Оставаха още пет метра и Хуан прецени, че при тази скорост Смит ще ги настигне, преди асансьорът да ги изведе на безопасно място. Бореха се главите им да останат във все по-смаляващия се джоб с кислород близо до тавана. Вече няколко пъти си беше удрял главата, но с безчувствено от студената вода тяло, болката му помагаше да продължава напред.

Кабрило разполагаше само с една възможност поне единият двамата да оцелее. Затова извика с все сили, за да го чуе Мак Ди през рева на водата:

— Успех!

След като дръпна ръцете си от лицето на скалата, падна в течението и се понесе обратно по коридора. Стовари се върху Джон Смит, когото тази неочаквана саможертва изненада напълно, но въпреки това успя да се задържи с върховете на пръстите за скалата.

Двамата мъже бяха лице в лице, задържани на място от здравата хватка на Смит за скалата. Хуан бръкна под водата, напипа един от пръстите на мъжа и го изви жестоко. Мохамед направи гримаса, но не се пусна. И двамата бяха притиснали глави в тавана, където последните лампи, които светеха с помощта на акумулатора за резервно осветление, скоро щяха да угаснат.

— Беше добър, но не достатъчно. Сега и двамата ще умрем — каза Смит.

Хуан почувства, че нещо се отърква във врата му, и инстинктивно се досети какво е.

— Не още — строши още един от пръстите на убиеца и сега той се пусна. Кабрило се вкопчи в края на въжетото, което Мак Ди се беше сетил да пусне по течението, докато Смит изчезваше в мрака. Пое си дълбоко дъх и започна да се набира ръка след ръка по посока на асансьора. Трябваше да се вкопчи в мрежата, за да не бъде изстрелян обратно надолу по коридора като тапа от бутилка шампанско. Силата на водата, която падаше отгоре в шахтата беше съкрушителна, но

въпреки това двамата с Лоулес се бяха измъкнали. Протегна ръка към панела с бутони, помоли се да не са дали на късо, и натисна този за последния етаж, за да излязат от мината.

Беше невъзможно да каже дали се движат. Двамата притискаха лица в тавана, опитвайки се да не обръщат внимание на намаляващото количество кислород в дробовете си и болезнените удари от водните струи, които се изливаха върху им.

Кабрило се отправи към онова място, където можеше да не обръща внимание на заобикалящото го, същия психически рай бе потърсил, когато го заливаха с вода в Мианмар. Проработи само за няколко секунди, защото, за разлика от тогава, сега удавянето беше напълно възможно. Клетката тракаше и се клатеше, но това може би беше от водните струи, които я блъскаха от всички страни. Точно тогава на Хуан му хрумна паническата идея, че може би шахтата ще се наводни по-бързо, отколкото асансьорът може да ги изкачи до горе.

Той усети как Мак Ди до него се напруга, защото му свършваше въздухът. Опита се да го успокои, като го прегърна през рамо, но това само го накара да удвои усилията си и той отблъсна Кабрило настрана. Сам Хуан беше на крачка от паниката и тялото му използваше последните запаси животоспасителен кислород.

Внезапно шумът на водата, падаща върху им, се промени, стана по-остър и силен. В първия момент Хуан не разбра какво може да означава това, но после му светна. Бяха се освободили от нея и възлизаха по водопада. Той се наведе към пода и използва ръцете си, за да се заслони и да си поеме дъх. Поемаше и вода, но успя да напълни дробовете си. Застопори се на място, като се вкопчи в тавата, след това дръпна Мак Ди да заеме същата поза. Удари го по гърба, повтори и потрети и изведнъж другарят му се закашля, давейки се и зяпайки за въздух.

Асансьорът се изкачваше с бързината на охлюв, борейки се срещу водата, но все пак не спираше.

— Добра работа свърши с въжето — измърмори Хуан, когато успя да успокои дишането си.

— Не мога да си позволя да изгубя началника си в първия работен ден — отвърна Лоулес и дори успя да пусне нахакана, макар и малко крива усмивка. — И ако броиш резултата, вода те с три точки.

Петнайсет минути по-късно, мокри до кости и треперещи, с вид на удавени плъхове, двамата стигнаха до входа, където намериха Макс и останалите, струпани около малък огън, който бяха запалили с дъските, отделяли мината от укреплението.

— Крайно време беше — избоботи Макс грубо, за да скрие облекчението си. — Взехте ли кристалите?

— Още не е сигурно — отговори Хуан. — По-късно ще поговорим за това.

— Какво стана с Бахар?

— Убиха го неговите собствени хора.

— А Смит?

— Него убих аз.

— Добре, тогава предлагам да изчезваме от тук, преди французите да са разбрали, че откраднахме една от реките им.

ЕПИЛОГ

Когато екипът се върна, Солей Кроасар напусна „Орегон“. Хуан би желал да я опознае по-отблизо, но разбираше, че на нея ѝ е нужно да се отдалечи от кошмара, който бе преживяла през последните няколко седмици. Той самият не би имал нищо против да направи същото. Това се оказва може би най-тежката задача, която Корпорацията някога бе изпълнявала. Дори не бяха разбрали, или най-малкото, чак до края, че всичко случило се след Пакистан е било свързано.

Застанал под острите водни иглички на душа, Кабрило стигна до извода, че Бахар бе усложнил плана си ненужно. Доверил се бе на компютърни симулации и проектиране, а не на своя инстинкт и опит — тези две качества му липсваха, но за сметка на това Хуан и хората му ги притежаваха в изобилие. Тази грешка му струва много, включително живота.

Тъкмо се бършеше с хавлията, когато телефонът на бюрото му започна да звъни. Завърза кърпата около кръста си и с подскоци излезе от банята в каютата. От яркочервената светлина на залязващото слънце дървените паравани, които разделяха помещението, блестяха. Предполагаше, че се обаждат Лангстън Овърхолт.

Откакто Кабрило и останалите бяха излезли от старото укрепление, те бяха разговаряли вече няколко пъти. Имаше обаче още много неща за уточняване.

Хуан още не му беше казал, че кристалите са у него, и засега не знаеше как да се справи с този проблем.

Вдигна тежката слушалка и каза:

— Ало?

— Казах ти, че зная каква работа вършиш. Искан само да ти се обадя и да те информирам, че още съм тук и ще продължа да следя с интерес твоите подвизи.

Връзката прекъсна. За миг и мозъкът на Кабрило. Беше се обадил квантовият компютър. По някакъв начин продължаваше да съществува в киберпространството.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.